VAMPIRAȚII

VREMURILE TERORII

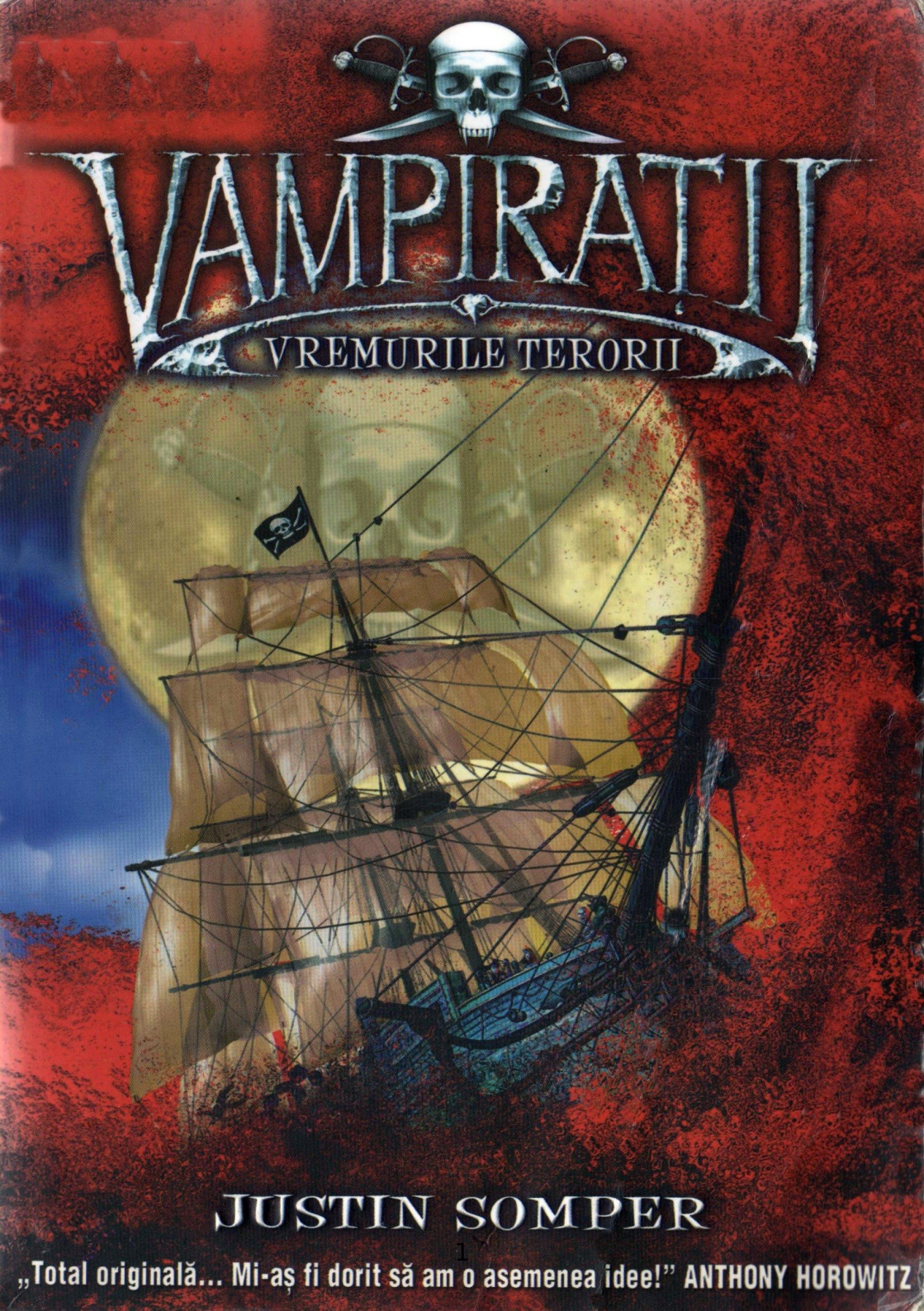

JUSTIN SOMPER

„Total originală... Mi-aș fi dorit să am o asemenea idee!" ANTHONY HOROWITZ

JUSTIN SOMPER

VAMPIRAŢII

VREMURILE TERORII

Traducere de Sorin Voinea

Pentru mama mea, Thelma Somper, care îşi doreşte mereu să găsească o carte bună de citit. Sper ca această carte să se ridice la înălţimea aşteptărilor! Cu dragoste şi mulţumiri pentru tot sprijinul acordat.

Prolog

Un surfer în noapte

La asfinţit, pe când soarele scăpăta istovit în apele întunecate ale oceanului, valurile unui golf pustiu năvăleau înfometate spre nisipurile ce treceau de la alb la galben-auriu şi, apoi, la incandescenţa chihlimbarului – pentru ca în numai câteva clipe să înghită flămânde globul de lumină al zilei.

În acel colţişor al lumii se instaurase domnia umbrelor şi întunericului, unde nimeni nu mai putea distinge hotarul dintre uscat şi apă, ori dintre cer şi ape; unde nimeni nu putea vedea zbuciumul şi vuietul necontenit al oceanului. Spre deosebire de întunericul palid al oraşelor şi al localităţilor urbane, în golf era beznă în toată regula – profundă, intensă şi neagră ca tăciunele.

Şovăielnică în a fi martoră la cele ce aveau să se petreacă în ceasurile ce vor veni, luna nu-şi făcuse apariţia, iar stelele păreau să fi ales şi ele să păstreze distanţa. Într-o astfel de noapte, fără lună şi fără stele, nimeni nu ar putea fi învinuit dacă s-ar gândi că lumea este pe cale să se sfârşească. Şi, pentru unii, acest lucru nu era deloc departe de adevăr.

Valurile întunecate ale oceanului ascundeau un secret: un om – sau, mai bine spus, o siluetă ce semăna cu a unui om – şi o planşă de surf. Voiajul nu era însă unul gratuit. Valurile întunecate, pe cât de înalte, pe atât de înverşunate, îl puneau la grea încercare pe surfer şi îi testau la maxim rezistenţa şi puterea. În ciuda vârtejurilor şi lipsei luminii, bărbatul nu-şi pierdea echilibrul. Corpul musculos şi bine legat al acestuia se înclina şi se răsucea de parcă ar fi avut picioarele lipite de planşă. Ducea o

luptă pentru respect cu apele înverşunate ale oceanului, dar şi cu sine însuşi.

În cele din urmă, valurile, părând să fi ostenit, îi recompensaseră determinarea şi-l conduseră spre ape mai puţin adânci, unde surferul continuă să înainteze în viteză pe planşa de surf ce glisa ca lama unui cuţit pe luciul ca de opal al apei.

Surferul sări de pe planşă şi, când păşi pe fundul nisipos al apei, valurile făcură o ultimă sforţare de a-i smulge planşa, dar bărbatul se aplecă şi o ridică din ghearele înspumate ale apelor. Ţinând-o sub braţ, porni cu paşi mari pe nisipul uscat al ţărmului şi, în pofida greutăţii planşei, nu se opri o clipă să se odihnească. Aerul răcoros al nopţii nu părea să-l descurajeze câtuşi de puţin şi, oricât ar fi părut de ciudat, deşi de-abia ieşise din valuri, pielea şi părul îi erau deja uscate, la fel ca şi hainele, căci nu purta un combinezon pentru scufundări, ci haine obişnuite – pantaloni şi o cămaşă ale cărei mâneci erau rupte la umeri, pentru a-i permite să-şi mişte în voie braţele. Picioarele îi erau desculţe.

Ajuns la poalele unei faleze, sprijini planşa de peretele stâncii şi începu să urce o potecă abruptă. Când stânca se înălţă la verticală, bărbatul continuă căţărarea, folosindu-şi cu aceeaşi dexteritate atât braţele, cât şi picioarele. De-acum semăna şi mai puţin cu un om, şi aducea mai degrabă cu un animal. Însă, în realitate era câte puţin din fiecare – şi chiar mai mult decât atât.

Odată ajuns în vârful falezei, se opri o clipă şi privi mulţumit în josul stâncii pe care o escaladase, după care îşi îndreptă privirea spre nisipul ţărmului şi spre oceanul agitat care îl adusese acolo. Niciun om nu ar fi putut distinge în acele momente graniţa dintre ape şi uscat, dar ochii săi, obişnuiţi cu întunericul, puteau sorbi cu nesaţ priveliştea învăluită în beznă.

Fără să mai piardă timpul cu felicitările de sine, se întoarse şi porni mai departe. Ajuns la un gard înalt, îl sări cu uşurinţă – aşa cum depăşise până atunci toate obstacolele ce-i stătuseră în cale – şi ateriză în iarbă.

Privind în depărtare, văzu o casă ale cărei ferestre erau puternic luminate la acea oră târzie în noapte. Casa strălucea cu aşa intensitate încât ai fi zis că ardea. Deşi îi provoca o durere cumplită în ochi, strânse din dinţi şi continuă să înainteze repede.

Străbătu cu paşi mari terenul şi trecu pe lângă un câmp cu cai. Se opri o clipă şi îi privi. Deşi nu-l vedeau, patrupedele înmărmuriră înspăimântate pentru moment. În această noapte nu aveau de ce să se teamă, căci străinul îşi văzu mai departe de drum.

În dreptul unei piscine impresionante, energic ca întotdeauna, nu rezistă impulsului de a face o baie şi de a înota viguros în stil craul, de la un capăt la altul al bazinului. Imediat ce ieşi din apă, hainele i se uscară aproape instantaneu.

În faţă îi apăru o livadă cu pomi fructiferi. Trecând printre copaci, şterse uşor crengile şi scuturã la pământ mai multe fructe pârguite. Nepăsător, zdrobi sub tălpile-i masive câteva piersici şi rodii.

Dincolo de livadă se aşternea o pajişte cu iarbă catifelată, pe care îşi şterse picioarele mânjite de terciul fructelor. În apropierea casei era o grădină cu trandafiri – o abundenţă de tulpini îngemănate, spini groşi şi ascuţiţi, boboci şi flori catifelate. În mijlocul florilor se afla o femeie. Ştiind bine că aceasta se găsea acolo, străinul se opri şi privi imaginea neobişnuită ce i se prezenta în faţă.

Străina, o femeie dolofană de vârstă mijlocie, îmbrăcată într-un chimonou din mătase roz, ţinea într-o mână un coş, iar în cealaltă strângea între degetele-i butucănoase o foarfecă de grădină. Pe cap avea o bentiţă de care era prinsă o mică lanternă. Cu toate că arăta complet ridicol, zâmbea foarte mulţumită, în timp ce mirosea trandafirii şi le tăia tulpinile, după care îi aranja cu tandreţe în coş.

Femeia continuă nepăsătoare pentru o vreme, până când străinul călcă pe o rămurică, nu întru totul neintenţionat.

— Ce-a fost asta? Cine-i acolo? întrebă ea, răsucindu-se şi privind în jur, în timp ce lumina i se reflecta pe chip ca

scânteierile unui licurici.

Nevăzând pe nimeni, după câteva clipe reveni la plăcuta îndeletnicire a grădinăritului şi începu să murmure ca bâzâitul unui bondar în agonie. Dorind să se amuze puţin, străinul trosni sub talpă o nouă crenguţă. Reuşi s-o sperie. Femeia sări ca arsă – atât cât îi permise corpul durduliu.

Străinul ieşi din întuneric şi se opri în bătaia luminii lanternei.

Imediat ce-l văzu, fără să se arate deloc speriată, îl măsură foarte iritată din cap şi până în picioare.

— Cine eşti? întrebă ea. Ce cauţi aici?

Bărbatul păstră tăcerea.

— Cine eşti? repetă ea.

— Dar *tu,* cine eşti? întrebă el.

— Loretta Busby, fireşte. Asta e grădina mea cu trandafiri, iar tu nu ai ce căuta aici.

Străinul se apropie şi, zâmbind, luă din coş un trandafir şi apropie floarea de nări. Mirosea greţos – copleşitor de dulce. Strivi petalele catifelate în pumn şi le aruncă.

— Cum de îndrăzneşti una ca asta, animalule! strigă ea. Tu ai habar cine sunt eu? Ştii cine este soţul meu?

— Busby trebuie să-l cheme, îi răspunse el.

Să-l fi crezut cumva prost? se întrebă străinul.

— Exact, spuse ea. Lachlan Busby – director al Băncii Cooperatiste din Crescent Moon, preşedintele Camerei de Comerţ pentru Regiunea de Nord-Est, membru de onoare al Bisericii Progresiste din Crescent Moon şi cel mai puternic om din regiune, se răsti ea, fixându-l cu privirea şi orbindu-l cu fasciculul lanternei. Ai nimerit într-o grădină de trandafiri, unde nu ai ce căuta, tâmpitule!

De această dată chiar se simţi insultat. Insultat şi enervat. Lumina parcă îi sfredelea ochii, iar mirosul greu şi dulceag al trandafirilor îi irita îngrozitor nările. Bărbatul îşi coborî privirea spre femeia ce continua să scheaune la fel de supărător ca un căţeluş. Nemaiputând suporta, o apucă de umeri şi o ridică până când o aduse cu faţa la nivelul propriilor ochi.

Şocată, femeia dădu din picioare în aer, de parcă ar fi sperat să poată fugi de el. Privindu-l indignată, reuşi pentru prima oară să-i vadă cu adevărat ochii – sau, mai degrabă, orbitele unde ar fi trebuit să fie ochii. Căci acestea păreau doar nişte găuri de foc – nişte mici puţuri ce scuipau vâlvătăi ucigătoare. Cuvintele o părăsiră şi glasul îi amuţi. Picioarele încetară orice mişcare. Lanterna îi alunecă pe frunte şi femeia nu mai reuşi să vadă decât dinţii străinului – doi incisivi aurii, ascuţiţi ca două pumnale, ce coborau spre gâtul ei.

Avea un sânge gustos – dar puţin prea rafinat pentru gustul lui. Fără să piardă vremea, supse repede şi cu poftă, după care o aşeză în centrul grădinii de trandafiri. O mică rafală de vânt smulse câteva petale firave de trandafiri, care fluturară în aer ca nişte confeti şi căzură apoi pe trupul femeii.

Terminându-şi treaba, străinul se întoarse, străbătu din nou pajiştea îngrijită impecabil, trecu pe lângă piscină şi prin apropierea terenului cu cai, până la marginea stâncii întunecate. Luna, de parcă ar fi vrut să-i iasă în întâmpinare, începu să-şi reverse razele argintii din spatele norilor întunecaţi. Simţindu-se revigorat, străinul zâmbi la gândul sângelui proaspăt ce-i curgea prin vene. Apoi, răcnind din toţi plămânii, sări de pe marginea falezei şi făcu o tumbă în aerul blând al nopţii.

Iată ce înseamnă să fii liber, gândi el, simţindu-se impulsionat de un val uriaş de adrenalină. Era un mister cum de stătuse atâta vreme la bordul acelei corăbii, cum de-l suportase pe acel căpitan – cu toate regulamentele şi ordinele sale… În sfârşit, am scăpat de aşa ceva, gândi el, aterizând puternic cu tălpile în nisipul ţărmului. Sidorio nu se mai lasă condus de nimeni. De-acum îmi *cro*iesc singur drum în lume. Nu mă mai opreşte nimeni şi nimic.

Mult deasupra străinului, lanterna Lorettei Busby licări de câteva ori şi, în cele din urmă, se stinse, la fel ca şi Loretta, în mijlocul preaiubitei sale grădini cu trandafiri.

Capitolul 1

Cei Trei Corsari

La bordul corabiei *Diablo,* Cutlass Cate îi trecea în revistă pe piraţii care făceau parte din forţa de elită a vasului. Atacul urma să înceapă în mai puţin de un ceas şi piraţii aleşi să participe la asalt ocupaseră puntea şi se pregăteau psihic şi fizic pentru înfruntarea care îi aştepta. Cate păşea încet în mijlocul punţii şi, supraveghindu-i cum se antrenau, consemna în minte observaţiile pe care să le transmită echipelor şi fiecărui luptător în parte. Era ciudat şi totodată captivant să se ştie secundul căpitanului. În ultimele luni se schimbaseră multe pe *Diablo.* Cheng Li părăsise corabia – pentru a preda la Academie! — şi lăsase liber postul de adjunct, funcţie pe care Cate o ocupase fără să stea prea mult pe gânduri. Căpitanul Molucco Wrathe îşi recăpătase buna dispoziţie – odată cu plecarea fostului său secund, Cheng Li, care îi stătuse întotdeauna ca un ghimpe în coaste – şi părea mult mai fericit s-o aibă pe Cate ca adjunct. Chiar dacă nu se înţelegeau întotdeauna în privinţa strategiei, se respectau reciproc şi, în ceea ce privea planurile de atac, Molucco îi permitea tinerei să aibă mai mereu ultimul cuvânt. Dar, în ciuda tuturor schimbărilor petrecute în ultimele luni, pentru Cate cel mai important lucru fusese sosirea pe corabie a gemenilor Tempest.

Apariţia celor doi copii se petrecuse în circumstanţe dintre cele mai tragice. Connor fusese primul pe care îl cunoscuseră, cu aproximativ o săptămână înaintea surorii sale. După moartea tatălui lor, gemenii îşi părăsiseră oraşul natal – Crescent Moon – la bordul vechiului iaht al familiei. Dar cum o nenorocire nu vine niciodată singură,

vasul copiilor fusese asaltat de una dintre cele mai năprasnice furtuni. Gemenii fuseseră cât pe ce să se înece, dar soarta, deşi îi ţinuse o vreme despărţiţi, îi adusese din nou împreună.

Cate ştia că separarea fusese foarte grea pentru Connor, dar băiatul, spre cinstea lui, lăsase toate grijile deoparte şi se dăruise cu tot sufletul vieţii de pe *Diablo.* Văzându-l la celălalt capăt al punţii – unde se duela împreună cu cei mai buni prieteni ai săi, Bartolomeu „Bart" Pearce şi Jez Stukeley –, tânăra grăbi pasul spre ei. Bart şi Jez erau de mulţi ani membri ai echipajului şi erau doi dintre cei mai apreciaţi piraţi de la bord. Amândoi aveau mai mult de douăzeci de ani, dar îşi făcuseră încă din copilărie ucenicia ca piraţi. Bart se dovedise încă din adolescenţă unul din cei mai puternici oameni de pe vas şi, sub îndrumarea ei, îşi completase vigoarea şi forţa cu o îndemânare deosebită în mânuirea spadei. Jez era mai scund şi mai slab decât el, dar, la drept vorbind, era un spadasin desăvârşit. În timp ce Bart folosea doar spada şi conducea forţele principale de atac, Jez – la fel ca şi Cate – era un luptător de precizie, care, cu iscusinţa pe care o avea în mânuirea rapierei, putea determina de unul singur izbânda atacului.

Connor Tempest – în vârstă de numai paisprezece ani – se afla la bord de peste trei luni şi, atunci când li se alăturase, nu avea niciun fel de pregătire într-ale pirateriei. Odată ce l-a iniţiat în arta mânuirii rapierei, Cate a fost plăcut impresionată de aptitudinile băiatului şi de dăruirea cu care acesta îşi efectua antrenamentele. Privindu-i pe cei trei tineri piraţi exersându-şi mişcările, Cate nu-şi mai putea da seama care dintre ei era mai talentat. Era însă foarte mulţumită că Jez îl luase pe Connor sub aripa sa şi spera ca iscusinţa genială a acestuia în mânuirea sabiei să fie cât de curând transferată şi tânărului său ucenic.

— Cum se simt Cei Trei Corsari în această zi splendidă? întrebă Cate zâmbind.

Ea fusese cea care le dăduse această poreclă ce li se

potrivea perfect şi pe care tinerii o adoptaseră fără nicio rezervă. Erau practic nedespărţiţi şi aveau mare grijă unul de celălalt atât în bătălii, cât şi în timpul liber.

Băieţii îşi ridicară privirile dinspre săbii şi o salutară zâmbind.

— Excelent! Mulţumim de întrebare, răspunse Bart, tot un zâmbet.

El şi Cate flirtau de ceva vreme şi, cu toate că tânăra savura în secret relaţia lor, nu o încuraja niciodată în timpul pregătirilor pentru atac.

— Pe loc repaus, băieţi, spuse Cate apropiindu-se.

Cu toate că le acordase permisiunea de a fi mai puţin protocolari, comanda avea şi rolul de a-i întări autoritatea funcţiei.

Bart pricepu imediat aluzia:

— Spuneţi-ne mai multe despre corabia pe care o vom acosta.

— Este un cargobot, răspunse Cate. L-am urmărit toată dimineaţa. Căpitanul Wrathe a primit ieri un pont din partea uneia din sursele noastre cele mai de încredere. Din câte se pare e încărcat la maxim, e foarte slab apărat – şi, mai mult decât atât, se află chiar în coridorul nostru maritim.

— Înseamnă că victoria ne e ca şi asigurată, spuse Jez Stukeley.

— Nu te grăbi niciodată să tragi astfel de concluzii, spuse Cate. Şansele sunt într-adevăr în favoarea noastră, dar nu trebuie niciodată să ne culcăm pe o ureche.

— Am înţeles, domnule! strigă Jez.

— *Domnule?!* repetă Bart.

Bart şi Connor zâmbiră larg la scăparea prietenului lor.

Jez ridică din umeri şi roşi:

— Iertaţi-mă, *doamnă.* Nu ştiu ce mi-a…

— E în regulă, zise Cate amuzată, dar fără să arate acest lucru.

— Cum se simte astăzi tânărul Tempest? întrebă ea, întorcându-se spre Connor.

Connor o privi în ochi:

— Perfect stăpân pe sine şi pregătit pentru atac!

— Splendid! zise Cate. Grace cum se simte?

Connor ridică din umeri:

— Bine, cred. N-am văzut-o de la micul dejun. Cred că şi-a terminat printre primii sarcina de lustruire şi pregătire a săbiilor.

— Se descurcă foarte bine şi a progresat mult în mânuirea sabiei, spuse Cate observând îndată îngrijorarea pe chipul băiatului, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când Grace şi săbiile reprezentau subiectul discuţiei. Să fi fost îngrijorat de gândul că s-ar putea să-l întreacă? Era absurd, pentru că oricât ar fi fost de iscusită – şi avea cu siguranţă un talent înnăscut pentru mânuirea sabiei –, Grace nu se dedica practicii cu aceeaşi sârguinţă ca şi Connor. Mare păcat, gândi Cate. De ce gloria trebuie să revină întotdeauna numai băieţilor? Va trebui să discute serios cu Grace şi să o îndrume să ia lucrurile mai în serios. Poate o va ajuta mai mult dacă se va antrena împreună cu o altă femeie pirat – poate chiar cu Johnna.

— Aveţi de gând să o includeţi în atacul de astăzi? întrebă Connor.

— Nu, răspunse Cate dând din cap. Nu, pentru că încă nu-i pregătită.

Cate remarcă în acel moment cum Connor îşi relaxă imediat umerii şi pricepu îndată despre ce era vorba. Băiatul se comporta ca un adevărat frate şi, fiind puţin cam supraprotector, nu dorea s-o vadă pe Grace pusă în faţa niciunui pericol. Însă viaţa pe o corabie de piraţi nu era nici pe departe un voiaj de relaxare şi, în plus, Grace se dovedise capabilă să se descurce în situaţii foarte primejdioase. În definitiv, fata fusese „salvată” de un vas cu vampiri – sau mai bine spus *vampiraţi* – şi supravieţuise. În ciuda rugăminţilor celorlalţi membri ai echipajului, Grace povestise foarte puţine lucruri despre ce îndurase pe acea corabie. Nu i se destăinuise decât lui Connor şi, cu toate că băiatul păstrase cu sfinţenie secretele surorii sale, le dăduse prietenilor săi de înţeles că sora lui trecuse prin câteva situaţii cu adevărat îngrozitoare. Aşadar, era de

înţeles grija lui de a o proteja de orice posibile traume viitoare.

— Nu-ţi face griji în privinţa ei, spuse Cate. Grace e mai rezistentă ca mulţi dintre cei de pe corabie.

Connor zâmbi vag:

— Cate, ştii că ea este sora mea şi e tot ce mi-a mai rămas pe lume.

— Uşurel, amice, interveni Bart punându-i băiatului o mână pe umăr. Cu noi cum rămâne?

— Da, adăugă Jez, înghiontindu-l uşor în coaste. Cum rămâne cu Cei Trei Corsari?

— Toţi pentru unul şi unul pentru toţi! îl completă Bart.

— Foarte original, spuse Cate oftând.

Tachinarea băieţilor dăduse roade, căci Connor zâmbi din nou larg.

— În regulă, băieţi, zise Cate. Mă duc să fac ultimele pregătiri pentru atac.

— Am înţeles, *domnule!* o salută Bart.

Cate dădu să se încrunte, dar nu-şi putu opri un mic chicotit:

— Gata cu obrăznicia, *domnule* Pearce. Dacă mai spui ceva, diseară vei avea de spălat toate latrinele vasului, în timp ce noi ne vom distra de minune la Ceaunul Mămicii.

Cate se întoarse şi se îndepărtă, dar nu înainte ca mina serioasă a tinerei să fie asaltată de un hohot de râs.

— Of, îmi place la nebunie când face pe încrezuta, le spuse Bart prietenilor săi.

Connor îşi dădu ochii peste cap.

— Connor, hai să mergem, îi spuse Jez. Să-l lăsăm pe domnul Pearce în compania viselor sale de îndrăgostit şi să ne perfecţionăm mişcările cu rapiera.

— S-a făcut, îi confirmă Connor.

*

După ce petrecuse întreaga dimineaţă la lustruirea săbiilor, Grace Tempest ar fi avut nevoie de o baie bună. Cu toate că îşi ştersese bine de negreală braţele şi mâinile, nu reuşise totuşi să scape de mirosul pregnant al unsorii şi

metalului. Ei bine, se pare că va trebui să-l lase să dispară de la sine, hotărî ea. Luându-şi la revedere de la colegi, porni spre cabina ei, pentru a se bucura de o binemeritată pauză. În timp ce străbătea coridorul, îi auzi pe piraţi pregătindu-se pe punte pentru atac. Connor se afla şi el printre ei. Fata simţi deodată cum o cuprinde iritarea. Deşi trecuseră trei luni de când se aflau pe vas, nu era deloc împăcată cu gândul că fratele ei geamăn era pe cale să devină un pirat în toată regula.

Nu de puţine ori se surprindea gândindu-se la felul în care decurseseră lucrurile. După moartea tatălui lor, nu le mai rămăsese nimic în orăşelul golfului Crescent Moon – cu excepţia unui trai în robie la orfelinat sau în a se lăsa adoptaţi de bancherul lunatic Lachlan Busby şi de soţia dementă a acestuia, Loretta. Aşa au ales să se aventureze pe ocean, în vechiul lor velier, *Louisiana Lady,* fără să ştie încotro se îndreptau, dar convinşi fiind că oriunde ar fi ajuns le-ar fi fost mult mai bine decât în orăşelul pe care îl lăsaseră în urmă.

Niciunul nu şi-ar fi putut imagina ce le rezervase soarta, gândi Grace deschizând uşa micuţei ei cabine. Fratele ei fusese salvat de acest vas cu piraţi. În ceea ce o privea, Grace ajunsese în mâinile vampiraţilor – creaturi de care auzise doar în straniul cântec marinăresc pe care tatăl lor obişnuia să-l fredoneze gemenilor.

O poveste cu vampiraţi am de povestit,
Străveche, dar adevărată.
Voi cânta de-o corabie de-odinioară
Şi ai ei de temut mateloţi.
Voi cânta de-o corabie de-odinioară
Ce navighează pe albastrul oceanelor…
Şi bântuie azuriul mărilor.

Cu toate că auziseră de nenumărate ori acest cântec, nu-şi imaginaseră o clipă că ar fi putut exista o asemenea corabie. Dar aceasta exista cu adevărat! Ajunsă la bordul vasului, Grace se pomenise faţă în faţă, sau, mai bine zis,

în faţa măştii enigmaticului căpitan al corabiei.

Căpitanul mască poartă,
Să curme spaima tuturor
Şi nimeni să nu-i vadă
Chipul palid, ochii cadaverici
Şi ai săi dinţi tăioşi ca bezna.
Da, căpitanul mască poartă
Şi lumină, nici c-a văzut vreodată.

Cu multă vreme în urmă, căpitanul purtase un văl, pe care îl schimbase între timp cu o mască – acesta fiind unul din lucrurile pe care nu le aflase din descrierea din cântec. Corabia *era* pe atât de misterioasă pe cât şi-o închipuise – dar nicidecum *nu era* un loc al groazei cumplite, aşa cum s-ar fi aşteptat oricine altcineva. Pentru ea, cel puţin, nu fusese.

— Cred c-ai trăit într-un loc *îngrozitor,* îi spunea zilnic câte un pirat sau altul.

— Care a fost cel mai groaznic lucru pe care a trebuit să-l suporţi? Cum arătau *demonii* ăia?

Erau alte întrebări frecvente, la care Grace răspundea:

— Aş prefera să nu vorbesc despre asta, dacă nu vă supăraţi.

Această tactică o ajutase să scape cu uşurinţă de indiscreţia piraţilor, care o compătimeau în sinea lor şi gândeau: „Sărmana Grace, este şi normal să nu mai vrea să-şi amintească nimic despre acel loc cumplit”.

Aşa i-a fost mult mai uşor, spre deosebire de varianta prin care ar fi încercat să-i convingă de faptul că fusese tratată foarte bine la bordul vasului. Căpitanul mascat se dovedise o făptură binevoitoare şi îi dorise numai binele. Cu toate că vampiraţii se hrăneau cu sânge, o făceau cumpătat şi numai pe parcursul unui Ospăţ săptămânal. Sângele le era oferit de donatori, care erau foarte bine îngrijiţi pentru acest dar nepreţuit. Grace îi povestise lui Connor despre acest lucru, dar băiatul nu putea înţelege cum de accepta Grace cu atâta uşurinţă această stare de

fapt, când el se îngrozea numai la gândul hrănirii cu sânge – sau al „dăruirii”, după cum îi spuneau vampiraţii. Grace se mulţumea doar să-i zâmbească. Indiferent cât de dur arăta Connor în faţa camarazilor săi piraţi, băiatul se îngreţoşa chiar şi la gândul sângelui. Era totuşi un lucru bun, cugetă Grace, că ea ajunsese pe corabia vampiraţilor şi *Connor* pe vasul piraţilor – şi nu invers!

Şi totuşi, oricât ar fi părut de ciudat, Grace îşi făcuse câţiva prieteni la bordul vasului cu vampiraţi. Hainele pe care le purta îi fuseseră dăruite de Darcy Flotsam – figură de galion pe timpul zilei şi, după cum spusese chiar ea, „emblema distracţiilor pe timpul nopţii”.

Şezând pe pătuţul ei îngust, Grace trase perdeaua subţire ce acoperea hubloul cabinei. Afară, albastrul ameţitor al oceanului îi aminti de Lorcan Furey – „tânărul” vampirat care o salvase de la înec. El o protejase la bordul vasului şi, când piraţii veniseră în ajutorul ei, Lorcan încercase s-o apere cu preţul vieţii. Grace părăsise corabia în mare grabă şi nici măcar nu apucase să-şi ia la revedere de la Lorcan. După apariţia lui Connor, Grace pierduse complet contactul cu Lorcan. Sosirea fratelui ei fusese o surpriză cu adevărat neaşteptată!

Lorcan se retrăsese în cabină imediat după ivirea zorilor, dar când Grace se dusese să-şi ia la revedere, Lorcan nu fusese de găsit. Fata îi ceruse fratelui ei să aştepte până când îl va căuta pe Lorcan pe corabie. Eforturile îi fuseseră însă zadarnice. Nici chiar căpitanul vampiraţilor nu-i putuse spune unde se afla Lorcan. În cele din urmă, Grace nu-l mai putuse întârzia pe Connor şi, după ce îşi luase la revedere de la căpitanul vampiraţilor, se reîntorsese pentru ultima oară în cabina ei, de unde îşi luase o valijoară cu lucruri – inclusiv carneţelele şi câteva dintre hainele care nu-i mai trebuiau lui Darcy – şi revenise pe punte.

Mai târziu, când şi-a despachetat valiza în cabina de pe *Diablo,* a găsit înăuntru o casetă de lemn – o cutiuţă pe care nu şi-o amintea să o fi pus acolo şi în care descoperise o bocceluţă. Când desfăcuse pânza legăturii, dinăuntru

căzuse un bileţel pe care erau scrise cuvintele – cu litere subţiri şi uşor dezordonate:

Draga mea Grace,
Îţi dăruiesc ceva care să-ţi amintească de mine.
Să călătoreşti în siguranţă!

Al tău prieten, Lorcan Furey

Cu toate că inima îi bătuse puternic la vederea semnăturii lui Lorcan, surpriza îi fusese şi mai mare când găsise în pânză inelul Claddagh al lui Lorcan. Îşi aminti când văzuse prima oară acel inel, când Lorcan îi înlăturase de pe chip o şuviţă umedă, imediat după ce o salvase de la înec.

Privi inelul – modelul straniu ce reprezenta o inimă ţinută între două mâini, cu o coroană deasupra – şi îl luă în mână. Era un cadou nepreţuit, gândi ea. Era ca şi cum ar fi primit o părticică din Lorcan – dar poate că asta şi *dorise* Lorcan să-i ofere, reflectă Grace profund emoţionată. Într-o bună zi, i-l va da desigur înapoi, hotărî fata. Între timp îl va păstra ca pe un talisman – un suvenir care să-i amintească de perioada petrecută pe corabia vampiraţilor, şi un simbol prin care să nu uite că, într-o bună zi, se va întoarce acolo.

Desfăcu lănţişorul pe care i-l dăduse Connor şi strecură inelul pe lanţ, aşa încât să stea alături de medalionul oferit de fratele ei. Cele două bijuterii erau bunurile ei cele mai de preţ.

Grace atinse uşor inelul şi, aşa cum se întâmpla nu de puţine ori, închise ochii şi văzu parcă aievea corabia vampiraţilor. Cât şi-ar fi dorit ca imaginea să fi fost reală!

Oare ce mai făceau căpitanul, Darcy, Lorcan? Unde s-or afla în acele momente? se întrebă Grace, regretând încă o dată că nu îşi luase rămas-bun de la ei. Însă îi fusese imposibil să se înţeleagă cu Connor, când fratele său insistase să-l urmeze la bordul corabiei *Diablo.* Nu ar fi

putut niciodată să-l convingă să rămână amândoi pe vasul vampiraţilor. Dar ştia bine că ar fi fost o adevărată *nebunie* să fi rămas împreună în mijlocul echipajului de vampiraţi, gândi ea, amintindu-şi o vorbă a tatălui lor: *Gratie, nebunia înseamnă uneori înţelepciune.* Grace avea însă sentimentul că tatăl ei ar fi înţeles-o în totalitate.

Grace îşi coborî mâna de pe inelul lui Lorcan. Dacă ar fi fost după ea, ar fi preferat să rămână alături de vampiraţi – căci doar unul dintre aceştia reprezentase pentru ea o ameninţare. Ca întotdeauna, se înfioră când îşi aminti de imaginea locotenentului Sidorio – de incisivii aurii ascuţiţi ca briciul şi de ochii ce arătau ca două cavităţi ce scăpărau văpăi de foc.

Sidorio – cel care îşi omorâse donatorul şi o ţinuse ostatică pe Grace în cabina ei, până când o salvase căpitanul.

Sidorio – cel care îi spusese că, înainte de transformare, fusese ucis de Iulius Cezar.

Sidorio – cel care fusese izgonit de pe vas şi trimis în exil.

Acesta fusese singurul vampirat primejdios la bordul acelei corăbii, gândi Grace privind vastitatea translucidă a oceanului. Sidorio însă dispăruse. Primejdia trecuse şi Grace se putea întoarce de-acum în siguranţă pe corabia vampiraţilor – numai de-ar fi găsit o modalitate prin care să-şi îndeplinească această dorinţă.

Capitolul 2

O victorie uşoară

— Foc! ordonă Cate.

Începea atacul.

Diablo ajunsese lângă vasul ţintă. Bubuitul tunului anunţa începerea raidului şi scrâşnetul metalului le semnaliza piraţilor că grilajele numite „cele trei dorinţe” erau coborâte, pentru a forma poduri către cargobot. Connor nu-şi învinsese frica de înălţime şi inima începu să-i bată puternic când le auzi coborând, gândindu-se la traversarea iminentă pe „dorinţă”, aflată mult deasupra apei. Din fericire, traversarea decurgea foarte repede şi, în plus, temerile îi erau atenuate de apele relativ calme ale oceanului.

— Echipele de patru – porniţi!

Imediat ce dorinţele ajunseră la orizontală, fură străbătute în goană de primele grupuri de câte patru luptători. Membrii echipelor de asalt – constituite în principal din bărbaţi solizi, printre care era şi Bart – îşi începeau atacul învârtindu-şi ameninţători săbiile şi provocând spaimă şi haos pe puntea corabiei atacate.

— Primele echipele de opt – daţi-i bătaie!

Strigătul tinerei anunţa înaintarea a trei echipe de luptători cu rapiere şi florete. Aceştia reprezentau primul val de luptători de precizie. Deşi spadasinii păreau mai înspăimântători, adevăratul pericol venea din partea primilor optari. După cum îi spusese Cate lui Connor, mânuirea floretei era la fel de uşoară ca şi cum ar fi luptat cu o andrea. Dacă vârful acesteia străpungea o ţintă umană şi atingea un organ vital, provoca din interior o moarte lentă şi foarte dureroasă. Jez era ultimul dintre

primii opt şi urma să pornească înaintea lui Connor.

— Ne vedem dincolo! îi strigă lui Connor, sărind imediat pe o dorinţă.

Formaţia de 4-8-8 în care piraţii de pe *Diablo* îşi lansau atacul asupra cargobotului era una dintre cele mai eficiente strategii preferate de Cate. Acest mod de atac se potrivea perfect pentru vasele de mărime medie – aşa cum era şi corabia de faţă – şi necesita folosirea a şaizeci de piraţi împărţiţi în trei echipe, subdivizate la rândul lor în grupuri de 4-8-8. Fiecare pirat din cea de-a doua echipă de câte opt forma pereche cu unul din prima echipă, mai talentat şi mai experimentat – faţă de care avea rolul să-l sprijine şi să-i asigure spatele. În atacul de azi, Connor era cel care îl sprijinea pe Jez. În ultimele opt săptămâni ei au format pereche în fiecare raid şi Connor învăţase multe lucruri de la bunul său prieten şi mentor.

— Echipele secunde!

La comanda şefului echipei lui Connor, grupurile de câte opt porniră în goană pe dorinţe, pentru a intra în luptă. Connor era ultimul din echipa sa. În acel moment îşi aminti de prima sa participare la un raid, când Cheng Li îl îmboldise să pornească la atac. Acum Cheng Li nu se mai afla lângă el şi doar propria lui voinţă îi mai putea da băiatului avântul necesar înaintării. Inspirând profund, Connor sări pe dorinţă şi se năpusti spre încăierare. De-acum totul depindea numai de instinct, coordonare şi precizie. În perioada în care stătuse pe *Diablo,* Connor Tempest adoptase atât vestimentaţia caracteristică piraţilor, cât şi însufleţirea şi stilul de viaţă al acestora. Când strigă şi scoase rapiera din teacă, simţi dintr-odată cum sângele îi pulsă năvalnic prin vene. Se simţea cu adevărat viu.

Connor goni printre luptătorii încăieraţi pe punte şi îl văzu pe Jez jucându-i pe degete pe doi dintre membrii echipajului de pe vas. Bărbaţii erau îmbrăcaţi complet în negru şi agitau două iatagane ascuţite ca briciul. Armele acestora îi dădură băiatului de înţeles că încărcătura navei trebuia să fi fost foarte preţioasă. Miza luptei era cu

adevărat mare.

— Bun venit la bord! îl întâmpină Jez zâmbind fericit. Vino să-i cunoşti pe noii mei prieteni!

Văzându-l pe Connor apropiindu-se năvalnic cu rapiera ridicată, cei doi capitulară numaidecât, aruncându-şi armele pe punte.

— O decizie înţeleaptă, prieteni, spuse bucuros Jez. Connor, ţine-i sub control. Mă întorc într-o clipită.

— Nicio problemă, zise Connor, poziţionându-se ameninţător cu rapiera în faţa celor doi şi ştiind bine că nu era nici pe departe sfârşitul luptei. Mai demult fusese luat prin surprindere şi era pe deplin conştient de faptul că o mică neatenţie în toiul bătăliei ar putea conduce la un final cu totul diferit.

Cu toate acestea, îşi permise să arunce o scurtă privire pe punte, unde atacul părea să se desfăşoare în favoarea lor. În ciuda faptului că echipajul era bine înarmat, nu părea totuşi îndeajuns de iscusit în tehnicile de luptă – comparativ cu piraţii de pe *Diablo,* care îi împinseseră în defensivă folosind aceeaşi strategie ca şi Jez. În scurt timp, tot mai mulţi marinari ai cargobotului se vedeau împinşi spre mijlocul punţii, unde îşi aruncau iataganele în grămada de săbii ce arăta ca un morman de ace de brad. Connor se îmbujoră mândru la gândul că *Diablo,* sub instrucţiunile noului secund al căpitanului, era o maşinărie de luptă de prim rang.

Connor privi atent în ochii captivilor. „Priveşte în ochii adversarului tău”, îi spusese cândva Bart. „Sabia te poate păcăli, ochii niciodată.” Deşi se obişnuise în ultimele raiduri să citească teama în ochii prizonierilor, aceasta i se părea de fiecare dată cea mai grea parte a operaţiunii. Bart şi Jez îi spuseseră însă că lucrurile se vor schimba odată cu trecerea timpului.

— Nu-i însă nimic în neregulă cu acest sentiment, îi spusese Jez. Este bine să nu uiţi că prizonierul din faţa ta este un om la fel ca şi noi – un om cu prieteni, familie, speranţe şi vise de glorie. Problemele apar *numai* dacă îţi cobori garda, chiar şi pentru o clipă, şi îi permiţi captivului

să revină în luptă.

Connor însă căpătase îndeajuns de multă experienţă într-ale pirateriei, cât să se asigure că acest lucru nu se va întâmpla în situaţia de faţă.

Atent să nu-şi scape captivii de sub observaţie, Connor scrută iute puntea vasului şi observă că bătălia era pe sfârşite. Îi văzu pe Cate şi pe căpitanul Wrathe dând ocol grupului de prizonieri strânşi în jurul catargului principal. Mult mai departe, Bart şi colegii săi spadasini apărau perimetrul. Totul era sub control. De-acum nu mai rămăsese decât un singur lucru de realizat: capitularea căpitanului. Dar unde să fi fost acesta? Cine era căpitanul vasului capturat? Toţi piraţii erau îmbrăcaţi identic şi nu purtau semne care să-i diferenţieze ca rang – ceea ce însemna că, ei bine, Connor ar fi putut să-l ţină chiar el captiv pe căpitan.

Connor privi atent chipurile prizonierilor, imediat ce-l auzi pe Molucco Wrathe strigând:

— Căpitane, corabia ţi-a fost capturată, aşa că ieşi şi arată-ţi chipul. Eu, Molucco Wrathe, căpitan pe *Diablo,* îţi cer să ne predai de bunăvoie încărcătura vasului.

Nu se auzi niciun răspuns şi cuvintele căpitanului Wrathe răsunară ca ecourile unei bubuituri de tun.

Jez reveni alături de Connor. Connor îl privi şi se aşteptă să-şi vadă prietenul zâmbind – dar Jez era cât se poate de serios.

— Nu-mi place deloc, şopti el. Nu-mi place deloc chestia asta. A decurs totul prea uşor.

— Şi nu e bine? întrebă Connor.

Jez dădu din cap:

— Există lucruri facile şi altele ciudat de uşoare. Aici e ceva în neregulă.

Connor se înfioră la auzul acestor cuvinte.

Căpitanul Wrathe strigă din nou:

— Căpitane, arată-ţi chipul. Nu avem de gând să vă facem rău, atâta vreme cât ne înţelegem şi ne lăsaţi să umplem cala cu comorile voastre!

De această dată se auzi un răspuns, sub forma unui

dangăt. Era clopotul corabiei. În timp ce dangătul răsuna a treia, a patra, a cincea oară, piraţii de pe *Diablo* se priviră nedumeriţi. Connor o remarcă pe Cate în depărtare şi observă că tânăra era la fel de alarmată ca şi ceilalţi camarazi ai ei.

Situaţia devenise cu adevărat îngrijorătoare. Connor privi din nou chipurile celor doi captivi. Unul dintre ei zâmbea şi, o clipă mai târziu, începu să râdă – urmat imediat de camaradul său. Connor se uită nedumerit la Jez, în timp ce râsetele se răspândeau de la un prizonier la altul, până când hohotele cuprinseseră întreaga punte.

Deodată, Connor observă că cercul din afară nu mai era asigurat de colegii săi. De-acum erau cu toţii înconjuraţi de un alt cerc de piraţi, îmbrăcaţi complet în negru şi agitând în mâini iatagane, ca şi camarazii lor mai devreme. Cum de reuşiseră aşa ceva? Deşi părea incredibil, ocupaseră aproape toată puntea şi îi copleşiseră numeric pe piraţii de pe *Diablo.*

— Ne-au păcălit, spuse Jez. Ia uite!

Connor urmări privirea prietenului său, spre şirurile de luptători în negru ce ieşeau de sub punte prin două trape.

— Uită-te şi-n spatele tău!

Întorcându-şi capul, Connor observă în celălalt capăt al tribordului şi mai mulţi piraţi ieşind din alte două chepenguri. Echipajul vasului îi amăgise pe piraţii de pe *Diablo* şi, trimiţând în lupta iniţială un număr mic de piraţi, le dăduseră impresia că pot obţine o victorie foarte uşoară. A fost o mişcare îndrăzneaţă şi riscantă totodată – căci nu aveau de unde să ştie dacă atacatorii intenţionau sau nu să-i ucidă pe camarazii lor. Stratagema riscantă a acestora se dovedise, în cele din urmă, eficientă, căci pe punte apăruseră de-acum de patru ori mai mulţi marinari cu iatagane şi complet îmbrăcaţi în negru.

— Acum ce facem? întrebă Connor.

Jez ridică nedumerit din umeri:

— Ştii vreo rugăciune bună, prietene?

Connor nu-l văzuse niciodată pe Jez atât de demoralizat. Îşi îndreptă privirea dinspre chipul palid al

prietenului său către captivii zâmbitori din faţa sa – sau, mai bine spus, către piraţii pe care Connor încă îi mai credea prizonierii săi. Deodată, Connor simţi că i se face rău.

— Aruncaţi armele, atacatori nemernici! răsună, în cele din urmă, glasul căpitanului.

Connor strânse puternic mânerul rapierei. Niciun pirat de pe *Diablo* nu şi-ar fi aruncat arma fără un ordin venit din partea unui superior. Acesta era unul dintre legămintele pe care Connor promisese să le respecte când intrase sub comanda lui Molucco Wrathe.

Şi totuşi, spre marea lui surpriză, o auzi pe Cate strigând:

— Prieteni, lăsaţi armele jos!

Nu-i venea pur şi simplu să creadă. În cele trei luni în care stătuse pe corabie avuseseră câteva situaţii dificile, dar nimic care să se compare cu ceea ce trăia în acele momente. În jurul lui, armele începură să zdrăngăne una câte una pe punte. Connor se întoarse întrebător spre Jez şi, după ce prietenul său îi confirmă trist din cap, îşi lăsară amândoi rapierele la podea – moment în care foştii prizonieri începură să-şi ridice armele. Echipajul de pe *Diablo* era ameninţat atât din spate, cât şi din faţă. Nu mai aveau nicio şansă de scăpare. *Unde* să fi fost însă căpitanul vasului?

— Căpitanul umilit să-şi anunţe încă o dată prezenţa! se auzi acelaşi glas care le poruncise să arunce armele – un glas al cărui timbru trăda numai violenţă, brutalitate şi cruzime.

La fel ca şi ceilalţi camarazi, Connor scrută puntea cu privirea, dar nu reuşi să-şi dea seama cine vorbise.

— Căpitanul umilit să-şi anunţe încă o dată prezenţa! repetă acelaşi glas.

— Eu mi-am făcut deja cunoscută identitatea – ceea ce nu pot spune şi despre dumneata, strigă Molucco Wrathe.

Connor îl privi pe căpitanul Wrathe. Deşi se afla într-o situaţie dezastruoasă, Molucco nu-şi pierduse nimic din grandoare. Era – aşa cum va fi întotdeauna – o

personalitate cu adevărat măreaţă.

Deodată, de undeva de sus se auzi un zgomot. Connor privi spre gabie, unde văzu un bărbat îmbrăcat în negru din cap şi până în picioare – la fel ca şi membrii echipajului său.

Când ceilalţi piraţi îşi ridicară şi ei capetele spre vârful catargului, Connor, spre marea lui mirare, îl văzu pe căpitan cum sări de pe gabie şi plonjă direct spre punte – atârnat de-o coardă elastică neagră şi trecând fulgerător printre velele şi greementul navei. Bărbatul se apropia vertiginos de punte – şi de o moarte sigură –, dar coarda îl opri în ultimul moment şi, pentru o clipă, atârnă nemişcat cu capul în jos, asemenea unui liliac adormit. În cele din urmă, căpitanul îşi scoase iataganul şi reteză coarda dintr-o mişcare. Odată ce tăie funia elastică, făcu o tumbă prin aer şi aterizâ perfect pe punte, la doar câţiva metri de Molucco.

Căpitanul misterios se apropie cu paşi mari de Molucco şi, când îşi trecu iataganul milimetric de gâtul căpitanului Wrathe, tăişul armei sclipi în razele soarelui ca muchia unui diamant proaspăt şlefuit. Molucco nici măcar nu tresări.

Căpitanul îşi desfăşură cu cealaltă mână fâşia neagră ce-i acoperea chipul. Ţesătura flutură ca o panglică în briza oceanului şi căzu pe punte.

În acel moment, căpitanul Wrathe se albi la faţă şi îşi pierdu impozanţa staturii. Mut de uimire, înghiţi în sec şi, în cele din urmă, deschise gura şi izbuti să îngaime:

— *Tu?!* Dar… cum e posibil?

Connor îl privi pe Jez şi se întrebă dacă prietenul său ştia oare ce se petrece. Jez Stukeley, pentru prima dată în viaţa lui, tăcu mâlc.

Capitolul 3

Diavolul şi Albatrosul

Cei doi căpitani stăteau faţă în faţă – sau, mai bine zis, atât cât era posibil, căci căpitanul cargobotului era cu aproape un cap mai înalt decât Molucco Wrathe. Cu excepţia unei cicatrice adânci, care îi diseca obrazul ca un râu purpuriu, chipul bronzat şi osos al acestuia era fin ca o bucată de steatit.

— Narcisos Drakoulis, exclamă uimit căpitanul Wrathe. Credeam că scăpasem de tine.

— Sunt convins, Wrathe, zâmbi căpitanul Drakoulis fără pic de căldură. Au trecut multe ierni de când ne-am văzut în Itaca.

Connor îl privi când pe unul, când pe celălalt şi se întrebă ce poveşti sumbre ascundeau cei doi.

— Echipajul s-a răzvrătit împotriva ta. Ţi-au luat corabia şi te-au lăsat pe o insuliţă pustie. Cum de-ai reuşit să scapi? E ceva… glasul i se stinse încet şi căpitanul Wrathe privi uşor îngrijorat la hoardele de luptători ai lui Drakoulis, ale căror iatagane luceau în razele soarelui ca nişte limbi de foc.

Ţinându-şi buzele strâns lipite, Drakoulis zâmbi încă o dată.

— Wrathe, eu am întotdeauna un plan de rezervă. Nu-i aceasta prima regulă a căpitanilor?

Ridicându-şi iataganul în aer, le făcu semn luptătorilor să-i imite gestul, aşa încât armele să-i înconjoare pe piraţii de pe *Diablo* ca un gard mortal.

— Staţi deocamdată liniştiţi, le porunci Drakoulis.

Înfiorându-se, Connor îşi dorea să vadă ce reacţie avea Jez, dar nu-şi putea lua ochii de la căpitanul Drakoulis – al

cărui glas indiferent şi privire rece îl înfricoşau până în măduva oaselor. Connor îşi dădu seama că atacul se dovedise un eşec şi se dojeni aspru pentru că fusese mai devreme atât de entuziast. Acum s-ar putea să n-o mai vadă niciodată pe Grace. După tot ce făcuse pentru a-şi găsi sora, acum totul se putea sfârşi pe puntea acestui vas – de mâna unuia dintre oamenii lui Drakoulis.

— Drakoulis, a fost o greşeală, spuse Molucco Wrathe. Ştii bine că n-aş ordona niciodată atacarea unui alt vas de piraţi.

Drakoulis clătină din cap:

— Eu văd cu totul altceva.

Molucco insistă, fără să se lase tulburat de tonul glacial al duşmanului său:

— Am crezut că este un cargou. Am fost informaţi greşit…

— Da, îl întrerupse Drakoulis zâmbind încă o dată. Aţi fost informaţi greşit, adăugă el, făcând o pauză şi cântărindu-şi atent cuvintele. Este destul de ciudat cum de apar aceste… confuzii.

Connor privi spre Jez şi îşi văzu prietenul încruntându-se.

— Am fost păcăliţi, şopti Jez. Ne-a fost întinsă o capcană.

— A venit vremea să plăteşti pentru indisciplina ta, continuă Drakoulis. Wrathe, există un Cod al piraţilor, de care fie nu vrei să ţii seama, fie te crezi mai presus de el. Ţi-ai format probabil nişte noţiuni fanteziste în privinţa numelui Wrathe – al tău şi al fraţilor tăi. Navighezi după pofta inimii pe culoarele maritime ale altor căpitani – unde ba asediezi câte o navă, ba jefuieşti tot ce-ţi iese în cale. Asta s-o numi distracţie pentru tine şi… amicii tăi, nu?

Connor ştia că nu erau primii piraţi care se ridicau împotriva căpitanului Wrathe. Băiatul îşi aminti de prima sa vizită la taverna Ceaunul Mămicii, unde mai mulţi căpitani îşi revărsaseră furia împotriva lui Molucco Wrathe. Situaţia fusese înfricoşătoare, dar, de această dată, nimeriseră într-o conjunctură mult mai primejdioasă.

Spre deosebire de piraţii din cârciumă, care nu doriseră decât să-şi descarce nervii, căpitanul Drakoulis plănuise şi pusese în practică o capcană prin care să-l prindă pe căpitanul Wrathe şi pe echipajul acestuia. Era clar că Drakoulis dorea să se răzbune pentru o rană din trecut. Oare ce-i făcuse Molucco Wrathe? gândi Connor, privindu-l cu alţi ochi pe căpitanul căruia îi jurase credinţă.

— Drakoulis, de fapt ce doreşti? întrebă căpitanul Wrathe, aducându-l dintr-odată pe Connor în situaţia dramatică în care se aflau cu toţii.

— Ţi-am spus deja, Wrathe. A sosit timpul să plăteşti pentru acţiunile tale.

— Omule, hai să ne înţelegem şi să ne vedem fiecare de treburile noastre, spuse căpitanul Wrathe mai încrezător ca oricând.

Drakoulis îi răspunse pe acelaşi ton rece:

— Trebuie să plăteşti pentru nelegiuirile tale.

— Spune-ţi preţul, zise Molucco. Şi adu-mi şi mie aminte, ce te încântă mai mult, aurul sau argintul?

Drakoulis îl privi dezgustat şi clătină încet din cap. În acel moment, Connor observă că, în contrast cu stilul vestimentar al căpitanului Wrathe – care era plin de argint şi safire –, căpitanul Drakoulis nu purta bijuterii. Uniforma îi era la fel ca şi a restului echipajului – neagră, simplă şi neîmpodobită.

— Wrathe, e tipic din partea ta să crezi că mi-aş dori aceleaşi recompense efemere ca şi tine, îi spuse Drakoulis dispreţuitor. Căpitane, preţul păcatelor şi fărădelegilor tale nu poate fi plătit în metal, ci în singura monedă care contează cu adevărat – sângele.

La vorbele acestuia, luptătorii căpitanului îşi ridicară din nou toţi odată iataganele în aer. Se vedea clar că Drakoulis îi antrenase foarte bine. Chiar dacă nu voia să se gândească la ororile ce puteau izbucni dintr-o clipă în alta, Connor ştia că piraţii lui Drakoulis erau pregătiţi perfect, în timp ce el şi camarazii săi aveau cât de curând să se zbată ca nişte peşti în noroi. Băiatul simţi dintr-odată un val de mânie la adresa căpitanului Wrathe, pentru că îi

pusese pe el şi pe colegii lui într-un asemenea pericol. Furia însă îi dispăru în momentul imediat următor, când îşi aminti că Molucco Wrathe îl primise cu braţele deschise la bordul vasului, îi oferise un adăpost când se afla la mare ananghie şi îi redase speranţele. Chiar dacă era un tâlhar indisciplinat, Molucco nu era un om rău la suflet – spre deosebire de căpitanul Narcisos Drakoulis.

— Un duel, îl lămuri Drakoulis. Preţul va fi plătit printr-un duel – pe viaţă şi pe moarte.

Molucco tresări. Nu mai era pentru nimeni un secret faptul că perioada sa de glorie, ca luptător, apusese cu multă vreme în urmă. Cu toate că rămăsese o forţă de temut în lumea piraţilor, trecuse mult timp de când lăsase luptele principale în sarcina membrilor mai tineri ai echipajului său.

Connor îşi îndreptă privirea dinspre Molucco Wrathe către Narcisos Drakoulis. În lumina albă şi intensă a soarelui, contrastul dintre cei doi era cât se poate de evident. Căpitanul Wrathe părea uşor supraponderal şi chiar amuzat, în timp ce Narcisos Drakoulis, cu ale sale veşminte negre şi strâmte, era suplu, musculos şi pregătit de luptă. Molucco nu avea cum să-i facă faţă. Dacă se ajungea la duel, Connor şi camarazii lui urmau să se întoarcă pe *Diablo* fără căpitanul lor.

Drakoulis îi zâmbi încă o dată lui Molucco:

— Desigur, nu mă gândesc să ne înfruntăm amândoi în luptă directă. Pentru o asemenea întrecere nici n-ar fi meritat să-mi ung sabia. Nu, Wrathe, ne vom trimite în luptă cei mai buni luptători pe care îi avem, îi zise Drakoulis mijindu-şi ochii negri. Aşa că, hotărăşte-te iute pe cine alegi.

Molucco se încruntă şi o căută pe Cate din priviri. Connor simţi că i se taie răsuflarea. Să fi dorit căpitanul Wrathe să o aleagă pe ea pentru acest duel? Cate era unul dintre cei mai buni luptători de pe corabie, dar şi cea mai bună tacticiană a lor – şi ar fi fost îngrozitor de riscant să o arunce în luptă. Connor, ca prieten şi protejat al tinerei, se cutremură la acest gând.

— În regulă, strigă Drakoulis, câtă vreme stai să te codeşti, dă-mi voie să ţi-l prezint pe combatantul meu. Gidaki Sarakakino, apropie-te!

În răstimpul ovaţiilor piraţilor lui Drakoulis, din rândurile acestora ieşi un bărbat care începu să mărşăluiască alene spre mijlocul punţii. Auzind paşii greoi apropiindu-se, Connor se simţi dintr-odată cuprins de valul copleşitor al fricii. Bărbatul trecu foarte aproape de el şi duritatea muşchilor încordaţi ai piratului îi provocă băiatului o durere mistuitoare în umăr. Privindu-şi umărul, Connor văzu cum pielea începuse deja să i se învineţească în locul loviturii. Când îşi ridică ochii, îl văzu pe Drakoulis zâmbind şi întinzându-şi braţul spre spadasinul pe care îl alesese. Sarakakino dădu mâna cu el, după care se întoarse să-şi salute camarazii. Connor simţi că i se înmoaie picioarele. Puţini erau piraţii de pe *Diablo* care ar fi putut înfrunta un asemenea adversar.

Văzându-l pe Molucco absorbit într-o conversaţie cu Cate, căpitanul Drakoulis clătină din cap:

— Nici nu mai e de mirare că te chinui atât să iei o decizie.

Molucco dădu pentru prima oară frâu liber nervilor şi se răsti iritat:

— Pe corabia mea este democraţie şi, în problema de faţă, trebuie să ţin cont de opinia secundului meu.

Drakoulis îi aruncă o privire dispreţuitoare, dar, pentru moment, nu mai adăugă nimic.

Era un chin pentru Connor să-l urmărească pe căpitanul Wrathe discutând cu Cate despre această situaţie critică. Ştia cât de mult ar fi suferit amândoi dacă ar fi ales un pirat care să lupte singur într-o asemenea împrejurare. Viaţa pe *Diablo* era bazată pe munca în echipă şi pe prietenie, o fraternitate ce trecea dincolo de scara ierarhică, fără s-o slăbească deloc. Nimeni pe *Diablo* nu considera că viaţa unui pirat ar putea fi irosită.

Într-un târziu, căpitanul Wrathe se întoarse şi i se adresă lui Narcisos Drakoulis:

— Am luat o decizie.

Connor, la fel ca şi restul echipajului din care făcea parte, aştepta verdictul.

— Nu vom alege un membru al echipajului care să se angajeze în acest duel.

Fără să răspundă, Drakoulis se întoarse către Sarakakino şi începură amândoi să râdă în hohote. Drakoulis se linişti şi îşi îndreptă din nou atenţia spre Molucco.

— Te porţi de parcă ai avea de ales, spuse Drakoulis. Ăsta nu-i un joc, căpitane. Ţi-am spus – a sosit vremea să plăteşti.

Molucco, revigorat de un nou val de energie, se apropie de căpitanul Drakoulis:

— Căpitane, cu toate că ai adus mai înainte în discuţie regulile pirateriei, văd totuşi că-ţi impui ordinele de parcă ai fi un semizeu.

— Semizeu?! pufni Drakoulis. Ei bine, nu-i fiecare vas un mic univers, şi fiecare căpitan zeul care supraveghează bunul mers al lucrurilor?

Connor simţi cum îi îngheaţă sângele în vene. Posedat de nebunie şi orbit de violenţă, Drakoulis putea fi în stare de orice.

— Te voi raporta Federaţiei de Piraţi, spuse Molucco.

Drakoulis clătină din cap:

— Nu prea cred, Wrathe. Acum te afli pe vasul meu, *Albatros.*

Era un nume ciudat pentru o corabie, gândi înverşunat Connor. Pentru marinari, această impunătoare pasăre marină era un semn al răului – aşa cum se dovedise de altfel şi pentru *Diablo.* Era cert că, astăzi, nici măcar diavolul nu-i putea face faţă albatrosului.

— Ai ieşit din coridorul tău maritim, îi zise rece Drakoulis.

— Nici voi nu sunteţi pe culoarul vostru.

— Asta nu contează, răspunse scurt Drakoulis. Wrathe, Federaţia Piraţilor te-a scăpat din mână. Cei din Federaţie s-au săturat de fărădelegile tale şi numai Dumnezeu ştie cât s-au străduit să te aducă pe calea cea bună – chiar şi cu

preţul infiltrării unui spion în echipajul tău…

— Un spion?

Molucco încremeni, mut de uimire.

— Da, un spion! îl imită Drakoulis pe Molucco, bulbucându-şi mirat ochii. E vorba de fiica lui Chang Ko Li. În timp ce tu erai probabil convins că îşi îndeplinea stagiatura pentru rangul de căpitan, de fapt, tânăra nu era interesată decât să te urmărească şi să raporteze totul superiorilor de la Federaţie.

Acuzaţia nu era o surpriză doar pentru căpitanul Wrathe, ci şi pentru Connor. Băiatul urmări pe chipurile camarazilor săi efectele acestei grave învinuiri. Deşi cunoştea bine frustrările pe care le avea Cheng Li faţă de căpitanul Wrathe, Connor nu se gândise o clipă că tânăra ar putea fi iscoadă. Reflectând fulgerător la conversaţia celor doi căpitani, îşi dădu seama că informaţiile se potriveau perfect. Ar fi fost mult mai bine dacă s-ar fi aflat acolo şi Cheng Li, pentru a clarifica toate aceste nelămuriri. Connor însă nu o mai văzuse de aproape trei luni.

— Drakoulis, asta nu-i decât una dintre nebuniile tale, spuse căpitanul Wrathe clătinând din cap. Domnişoara Li a venit să-şi completeze pregătirea academică. Federaţia a hotărât să o trimită pe *Diablo* pentru a-şi încheia ucenicia.

— Şi acum unde este? întrebă batjocoritor Drakoulis.

— I s-a cerut să revină şi să predea la Academie.

— Ah, ia te uită! A renunţat la postul de secund în favoarea unei oferte *excepţionale* venite din partea Federaţiei. Sau, mai bine zis, o fi dat greş în misiunea ei de a te aduce pe calea cea bună?

— Nu! strigă Molucco.

— Atunci de ce n-o întrebi chiar tu, data viitoare când o vei întâlni în taverna Ceaunul Mămicii? Sunt convins că domnişoara Li are să-ţi spună multe poveşti interesante. Dar, bineînţeles, numai dacă va binevoi să mai discute cu tine.

Molucco înlemni. Connor se arătă şi el la fel de perplex. Cunoştea puţine lucruri despre Federaţia Piraţilor. Să fi

fost oare adevărat că Federaţia îl spionase pe Molucco Wrathe şi pe echipajul acestuia? Să fi acţionat independent Narcisos Drakoulis, ori fusese angajat ca asasin plătit? încercase oare cu adevărat Cheng Li – şi dăduse greş – în sarcina ei de a potoli acţiunile banditeşti ale căpitanului Wrathe? De această dată, din câte se părea, lui Molucco i se înecaseră toate corăbiile.

— Gata, am pălăvrăgit destul, se răsti Drakoulis. E vremea să încheiem socotelile. Pe cine alegi să se dueleze cu Sarakakino?

Odată cu aceste vorbe, combatantul căpitanului Drakoulis îşi scoase cămaşa şi îşi descoperi pieptul masiv şi braţele musculoase, voluminoase şi brăzdate cu vene groase. Când cămaşa lui Sarakakino căzu pe punte, bărbatul se întoarse şi îşi încordă bicepşii. Pe spatele bronzat al piratului era tatuată o pasăre ale cărei aripi lungi se întindeau până pe omoplaţii acestuia. Connor observă că era vorba tot de un albatros – un tatuaj ce constituia un adevărat simbol al morţii.

— Ti-am mai spus o dată, zise Molucco. Nu voi periclita viaţa niciunuia dintre piraţii mei.

— Iar *eu* îţi repet, răbufni înfuriat Drakoulis, dacă nu alegi un om care să lupte, voi dezlănţui iadul asupra întregului tău echipaj.

În acel moment, piraţii îşi ridicară la unison iataganele.

În timp ce căpitanii se priveau încordaţi, deodată, spre marea lui surpriză, Connor auzi un glas familiar:

— Căpitane Wrathe, o să mă lupt eu cu el. Daţi-mi voie să-l înfrunt!

Capitolul 4

Oaspetele

Grace aştepta întinsă pe patul din cabina ei. Deasupra, pe puntea corabiei, era linişte deplină. Piraţii participanţi la atac plecaseră cu toţii, iar cei rămaşi la bordul vasului nu puteau decât să aştepte. Acestea erau pentru Grace cele mai grele momente. Accepta destul de greu ideea că fratele ei participa la astfel de raiduri şi – din moment ce nu putea să facă mai nimic pentru a împiedica acest lucru –, cât timp Connor era plecat, prefera să nu se gândească la această situaţie şi căuta să-şi treacă vremea cu altceva. De fiecare dată când era nevoie de ea, îşi ocupa timpul îndeplinindu-şi îndatoririle, dar astăzi îşi terminase devreme sarcinile şi îi rămăseseră câteva ore libere. Ar fi putut să-şi ofere suplimentar ajutorul, dar la bordul vasului *Diablo* timpul liber era un lux ce nu trebuia irosit. În plus, noaptea trecută nu dormise deloc bine şi – întrucât se trezise dis-de-dimineaţă – se simţea frântă de oboseală.

Micuţa cabină era mult mai modestă decât cabina grandioasă pe care o ocupase pe corabia vampiraţilor. Acolo dormise ca o prinţesă din basme, într-un pat mare, plin cu perne pufoase şi aşternuturi fine. Acum stătea într-un pătuţ unde nu avea decât o singură pernă veche şi ponosită. Însă Grace nu se plângea. Chiar îi plăcea noul ei adăpost. Cabina era destul de confortabilă şi era plăcut luminată natural – chiar dacă lumina se strecura înăuntru printr-un hublou cam soios. În plus, era mult mai convenabil să doarmă într-o cabină numai a ei, decât să împartă – aşa cum era cazul lui Connor – un dormitor cu alţi piraţi, într-o ciudată simfonie de sforăituri, şuierături, tusete şi vânturi.

În afară de pat, mai avea în cameră şi alte piese de mobilier – un mic scaun de lemn, pe care îl folosea în timpul nopţii în principal ca umeraş pentru haine, un dulăpior şi câteva rafturi. Era însă o încăpere îndeajuns de spaţioasă pentru puţinele lucruşoare pe care le deţinea Grace.

Întinzându-se, Grace se ridică, se dădu jos din pat şi îngenunche pe podea. Vârându-şi braţul sub pătuţ, dădu la o parte o pătură şi o cutie legată cu o sfoară veche, obiecte ce aveau rolul de a ascunde de curioşi micuţa casetă pe care o dosise acolo.

După ce urcă înapoi în pat, fata privi o clipă caseta – cadou primit de la Darcy Flotsam. „Pentru că fiecare domnişoară are nevoie să-şi ţină undeva lucrurile secrete”, îşi justificase Darcy gestul. Caseta, la drept vorbind, era o cutie pentru articole de toaletă, acoperită la exterior cu piele stacojie şi căptuşită în interior cu mătase trandafirie. Cutia fusese menită pentru păstrarea periilor, pieptenilor, pudrierelor, rujurilor şi altor obiecte de uz personal. Grace nu deţinea şi nici nu-şi dorea să aibă astfel de obiecte. Datorită compartimentelor ascunse, şi mai ales a încuietorii, caseta era locul ideal unde îşi putea ţine lucrurile secrete.

Grace roti cheiţa şi, ridicând capacul, zâmbi la vederea carneţelelor şi creioanelor pe care le luase cu ea la îndemnul căpitanului vampiraţilor. Scoase dinăuntru carneţelul cu coperţi de piele, în care notase „poveştile transformării” câtorva dintre vampiraţi – însemnări ce descriau atât viaţa acestora în perioada când erau muritori, cât şi modul în care trecuseră de la o lume la alta. Până atunci nu umpluse decât câteva pagini, unde consemnase povestea lui Darcy Flotsam – însemnată cu scrisul ei cel mai caligrafic – şi istorisirea sinistră a lui Sidorio, mâzgălită în grabă, în circumstanţe mult mai diferite.

Grace citi încă o dată ultimele rânduri. Povestea locotenentului Sidorio era pe atât de captivantă, pe cât era de înfricoşătoare. Sidorio îi povestise cum, în urmă cu

multe secole, îl răpise pe Iulius Cezar şi, ulterior, fusese ucis de acesta. În ciuda fricii cumplite pe care o avea faţă de Sidorio, Grace era mulţumită că îi auzise povestea şi o consemnase în carneţel. Fata reuşise să-i smulgă un secret pe care puţini îl cunoşteau şi, pentru ea, această reuşită era atât de încântătoare, încât se simţea ca şi cum ar fi presat între paginile carneţelului cea mai rară şi mai preţioasă orhidee din lume.

Când dădu ultima pagină, Grace suspină. Îşi dorea nespus să adauge în jurnal noi povestiri. La bordul corabiei cu vampiraţi se hotărâse să transpună pe hârtie povestea fiecărui membru al echipajului. Deşi ştia bine că avea mici şanse să devină şi realitate, acest gând o entuziasmă până în măduva oaselor.

Simţindu-şi ochii tot mai obosiţi, la fel ca şi restul corpului, Grace închise jurnalul şi îl aşeză pe pat, alături de ea, după care se întinse şi îşi închise ochii. Ridicându-şi mâna, urmări cu degetul arătător lănţişorul ce-i atârna la gât, până la medalionul în formă de inimioară pe care i-l dăruise Connor. Dându-l la o parte, pipăi inelul Claddagh al lui Lorcan şi, imediat ce-l atinse, se simţi profund mişcată de cadoul pe care Lorcan i-l făcuse înainte să părăsească vasul.

Inelul îi dădea cu adevărat speranţe şi îi amintea de vorbele lui Lorcan, de accentul său irlandez, de felul în care o privea, de parcă ar fi trăit sentimente atât de profunde încât nici nu le putea da glas. Inelul era cel mai tainic secret al ei şi îl ţinea ascuns acolo unde nu-l putea vedea nimeni – în spatele medalionului. Câteodată, arareori, când cercul de metal îi apăsa pe claviculă, trăia o senzaţie stranie – ca şi cum îl auzea pe Lorcan vorbindu-i şi asigurând-o că totul era în regulă şi că vor fi din nou împreună. Deodată, de parcă ar fi fost aievea, îi auzi din nou vorbele pline de tandreţe, ce păreau s-o poarte de pe vasul piraţilor în apele albastre şi strălucitoare ale tărâmului visurilor.

— Grace! Grace, trezeşte-te!

— Ce e?

Grace plutea într-un vis fermecător şi se simţea foarte relaxată şi liniştită.

— Grace! se auzi mai tare acelaşi glas.

Grace recunoscu vocea, dar nu reuşi s-o identifice. Visul era însă mult prea plăcut ca să-l părăsească şi se împotrivi trezirii.

— Grace Tempest! Te rog, trezeşte-te!

Când glasul îi şopti direct în ureche, Grace deschise larg ochii. Cunoştea bine acea voce – acel accent cockney[1], ciudat şi chiţăit.

— Darcy! exclamă ea, răsucindu-şi capul pe pernă. Darcy Flotsam!

Oricât ar fi părut de incredibil, Darcy apăruse lângă patul ei. Fruntea tinerei era încruntată.

— Ei bine, trebuie să recunosc, ai un somn straşnic pentru o tânără domnişoară.

Încruntarea tinerei lăsă îndată loc zâmbetului.

Zâmbindu-i şi ea, Grace se ridică în capul oaselor şi îşi coborî picioarele pe marginea patului.

— Darcy! Nu-mi vine să cred! Cum de-ai ajuns aici?

— E o poveste mai lungă, răspunse Darcy. Nu ştiu cât pot sta, dar trebuia neapărat să te văd.

Grace radia de fericire. Nici că şi-ar fi dorit o trezire mai plăcută. Cu numai câteva clipe în urmă visase corabia vampiraţilor, iar acum unul din prietenii ei apăruse nu doar pe vas, ci chiar în cabina ei! Grace se ridică fericită şi îşi deschise braţele s-o îmbrăţişeze. Darcy o întâmpină făcând un pas în faţă.

Când Grace îşi trecu braţele pe după mijlocul tinerei, fie Darcy se îndepărtă iute, fie se balansă corabia – căci braţele ei se vânturară în gol prin aer. Grace îşi deschise din nou braţele. De această dată stăteau faţă în faţă. Darcy o privea curios. Grace urmări cum braţele îi trecură prin Darcy, de parcă tânăra ar fi fost o nălucă. Grace îşi ridică mâna spre chipul prietenei ei şi, când îi atinse vârful

[1] Dialect vorbit în estul Londrei.

nasului, degetul îi trecu prin nas ca prin abur. Grace se dădu înapoi şi o privi miratã.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

Darcy îşi încrucişă serioasă braţele la piept.

— Grace, vezi tu, cu toate că mă aflu în faţa ta, nu sunt în realitate aici.

— Nu înţeleg, spuse Grace. Poţi să mă vezi?

— Da, bineînţeles, răspunse păşind în faţă. Şi văd foarte bine cât de rău ai murdărit bluziţa frumoasă pe care ţi-am împrumutat-o.

Grace îşi coborî vinovată privirea. Într-adevăr, îşi murdărise bluza cu unsoarea pe care o folosise mai devreme la curăţatul săbiilor.

— Îmi pare rău, spuse Grace. A trebuit să mă trezesc dimineaţă şi am luat-o în grabă pe mine. Nu m-am gândit că aş putea s-o murdăresc.

— Eh, gata, să terminăm cu petele şi murdăria, spuse Darcy ridicând un deget spre buzele fetei, dar fără să le atingă. Avem de discutat lucruri mult mai importante.

— Da, zise Grace.

Nu-şi dădea concret seama cum ajunsese Darcy la ea, dar neliniştea de pe chipul tinerei îi arăta clar că venise pentru un motiv cât se poate de serios.

— Hai să ne aşezăm, adăugă ea.

Grace se aşează pe pat şi Darcy alături de ea, numai că, din câte observă Grace, Darcy nu şedea, ci, foarte curios, plutea puţin deasupra saltelei.

— Ce mai fac ceilalţi? întrebă Grace. Ce mai face căpitanul? Lorcan?

Darcy îşi coborî capul pentru o clipă şi, când îl ridică, ochii îi erau plini de lacrimi.

— Tocmai de-asta am venit, spuse ea. De când ai plecat, totul este pur şi simplu îngrozitor.

Fetei i se făcu inima cât un purice:

— Ce vrei să spui? Ce s-a întâmplat?

Darcy nu mai izbuti să-i răspundă, căci lacrimile îi năpădiră obrajii şi, amestecându-se cu fardul, începură să curgă pe tenul alb al tinerei asemenea unor mici petale

negre.

— Stai puţin, se smiorcăi ea, căutând ceva în buzunar. Ştiam că am pe aici o batistă, adăugă Darcy scoţându-şi mâna goală.

Grace îşi băgă mâna în buzunar şi îi oferi instinctiv batista ei. Fetele se priviră pentru o clipă, după care Grace dădu drumul batistei şi urmăriră amândouă cum batista trecu prin mâna eterică a tinerei şi ateriză pe podeaua cabinei. Împrejurarea le smulse amândurora un zâmbet. Darcy îşi trase nasul şi îşi şterse cu dosul palmei lacrimile de pe obraji, după care îşi curăţă mâna pe rochie – un gest atipic pentru cineva care punea atâta preţ pe înfăţişarea sa.

Darcy ridică din umeri:

— Grace, după cum ţi-am spus, acum n-au nicio importanţă petele şi murdăria.

Grace o aprobă tăcută şi-i zâmbi încrezătoare prietenei sale.

— Darcy, spune-mi ce s-a întâmplat. Poate vă pot ajuta. Aţi fost cu toţii foarte buni cu mine – de fapt, *aproape* toţi – şi voi face totul să vă ajut. Nici nu ştii cât îmi doresc să mă întorc pe vasul vostru şi, ca să vezi, cu puţin înainte să mă trezeşti…

Darcy se întristă:

— Nu te mai poţi întoarce pe vasul nostru.

— De ce nu? întrebă mirată Grace.

— Nu mai e un loc sigur. Nici să nu te gândeşti să revii acolo.

— Nu mai e sigur? întrebă Grace. Am fost şi eu acolo, când căpitanul l-a alungat de pe vas pe Sidorio – iar el era singurul vampirat rebel, nu?

Darcy clătină din cap:

— Nu *singurul,* ci *primul.*

— Primul?

Darcy îi confirmă:

— Într-adevăr, Sidorio a fost primul rebel, dar, după ce a fost izgonit – de la plecarea ta –, au început şi alţii să-i conteste căpitanului autoritatea. Aceştia nu mai vor să se

mulţumească doar cu sângele primit la Ospăţ. Vor mai mult sânge, mai multe Ospeţe…

Darcy se opri şi o podidiră din nou lacrimile.

— Şi căpitanul ce spune? întrebă Grace.

— Nu a fost de acord cu ei şi le-a zis că acestea sunt regulile pe vasul nostru. Aşa cum au fost şi vor fi întotdeauna.

— Căpitanul va ţine lucrurile sub control, spuse Grace. Sunt convinsă de asta.

Darcy clătină din cap:

— Niciodată nu s-a mai întâmplat aşa ceva. De când navighez pe acest vas, căpitanul a fost mereu tratat cu respect. Însă, după ce l-a izgonit pe Sidorio, ceva s-a schimbat. Nimeni n-a fost până atunci alungat de pe corabie.

Grace îşi aminti că se gândise în acele momente la riscul alungării lui Sidorio, dar căpitanul rămăsese de neclintit în hotărârea pe care o luase. Grace însă îşi făcuse mai multe griji în privinţa ticăloşiilor pe care Sidorio le-ar putea provoca în lume, decât la ceea ce s-ar putea întâmpla pe corabie după plecarea lui.

— Îmi doresc să vă pot ajuta, spuse Grace. Mi-ar plăcea să mă întorc la voi şi să discut cu căpitanul.

Darcy clătină din cap.

— Nu, Grace. Trebuie să rămâi aici, unde eşti în siguranţă – alături de Connor.

Grace zâmbi:

— Darcy, dar ăsta-i un vas de piraţi. Primejdiile ne pândesc la tot pasul. De exemplu, acum Connor participă la un atac.

— Voi doi aveţi darul să vă faceţi numai necazuri, spuse Darcy.

— Am dat din lac în puţ, încuviinţă tristă Grace. Fetele îşi zâmbiră şi Grace îşi întinse braţul, s-o ia pe Darcy de mână.

— Nu putem să ne atingem, îi reaminti Darcy.

— Ştiu, spuse Grace ţinându-şi mâna întinsă. Dar cel puţin ne putem preface.

Darcy o aprobă, îşi întinse braţul şi îşi aşează mâna fantomatică deasupra palmei prietenei ei.

— Spune-mi ce mai face Lorcan, zise Grace. Când Darcy dădu să-i răspundă, imaginea tinerei începu să dispară.

— Mai stai puţin! o rugă Grace. Ce s-a întâmplat cu Lorcan?

Darcy clătină din cap şi, când îi dădură din nou lacrimile, imaginea se volatiliză şi Grace rămase singură.

Capitolul 5

Duelul

— Căpitane, mă voi lupta eu cu el, strigă încă o dată Jez Stukeley.

Connor îşi privi îngrozit prietenul, dar Jez începuse deja să-şi facă loc prin mulţime. Mai în faţă, Connor văzu că şi Bart era la fel de şocat ca şi el. Era incredibil ce li se întâmpla celor Trei Corsari!

Câţiva luptători de-ai lui Drakoulis îi împiedicară lui Jez înaintarea, dar căpitanul Drakoulis îi dojeni imediat:

— Lăsaţi-l să treacă. Daţi-i voie să vină în faţă.

Luptătorii în negru se dădură la o parte şi Jez Stukeley trecu mândru printre aceştia, după care se opri în faţa celor doi căpitani şi a muntelui de muşchi ce purta numele Gidaki Sarakakino. Sarakakino privi în jos la Jez şi rânji cu aşa duşmănie, că nu trebuia să fii telepat pentru a şti ce gândeşte.

— Domnule Stukeley, spuse Molucco Wrathe aşezându-şi palma pe umărul tânărului pirat, eşti un bărbat curajos şi cinstit, dar nu pot permite să-ţi pui viaţa în primejdie.

Jez clătină din cap:

— Este de datoria mea, căpitane Wrathe. Când am acceptat regulile vieţii de pirat, m-am angajat să-mi apăr camarazii, căpitanul şi corabia *Diablo.* De pe vasul ăsta nu vom avea scăpare, atâta vreme cât unul dintre noi nu se angajează în duel.

— Aici are dreptate, interveni Narcisos Drakoulis. Tot ceea ce doresc este ca unul dintre piraţii voştri să se dueleze cu Sarakakino. Dacă nu eşti de acord cu acest duel, nici tu şi nici oamenii tăi nu veţi mai ajunge înapoi pe *Diablo.*

Connor se înfioră la auzul ameninţării lui Drakoulis, ameninţare pe care iataganele luptătorilor o făceau cu atât mai tangibilă. Connor puse în evidenţă această situaţie şi prietenia sa cu Jez. Trebuia să existe şi altă cale. Nu-i revenea căpitanului Wrathe responsabilitatea de a aplana astfel de pericole? Nu era de datoria lui Jez să facă una ca asta.

Molucco Wrathe clătină din cap:

— Drakoulis, nu mi-a păsat niciodată de tine, dar ştiam că aveai cât de cât onoare. Nu ştiu pe unde ai putrezit în tot acest timp, însă e clar că anii petrecuţi în sălbăticie te-au transformat într-un ticălos infect. Acţiunile tale de astăzi nu puteau fi în niciun caz aprobate de Federaţia Piraţilor. Acţionezi numai din dorinţa animalică de a te răzbuna pentru un incident mărunt, petrecut cu multă vreme în urmă.

În ciuda acestui asalt verbal, Drakoulis păstră tăcerea pentru câteva clipe. Chipul îi era ca o mască şi nu-i trăda nici cea mai mică emoţie. Într-un târziu, răspunse:

— Wrathe, dacă ţi-ai terminat morala, hai să trecem la treburile noastre. Duelul va începe la cel de-al cincilea dangăt al clopotului vasului. Faceţi loc în mijlocul punţii, li se adresă el luptătorilor.

La ordinul acestuia, piraţii se dădură în spate şi formară în centrul punţii un careu cam de mărimea unui ring de box. Şi, la fel ca în preambulul unui meci de box, Drakoulis se retrase într-o parte şi începu să şuşotească cu Gidaki Sarakakino, care îşi înfăşură mâinile cu două fâşii de pânză neagră.

Nu! ar fi vrut Connor să strige. Era o nebunie. De ce s-a angajat Jez în acest măcel? Şi de ce nu a încercat să-l oprească nimeni?

Jez se apropie de Molucco şi Cate, aflaţi în partea opusă a careului. Connor se folosi de mişcarea mulţimii şi se strecură mai în faţă, unde îl văzu pe Bart şi se apropie de el.

— Salut, prietene, îi spuse Bart forţându-şi un zâmbet pe care nu reuşi să-l menţină mai mult de o clipă, după

care se întoarse şi îl privi pe Jez vădit îngrijorat.

— Are vreo şansă? îi şopti Connor prietenului său.

— Sunt convins că va da tot ce are mai bun, răspunse Bart, dar uită-te şi tu la Sarakakino. Pe lângă el, eu sunt un pirpiriu.

Connor se întrebă dacă nu cumva Bart intenţiona să lupte în locul lui Jez. Dar, îşi reaminti el, cu toate că Bart era mai robust, Jez era un spadasin mult mai iscusit. În plus, Jez era destul de puternic şi compensa lipsa robusteţii prin tehnică şi agilitate. Connor îşi aminti de lozinca pe care le-o repetase deseori Molucco Wrathe: „Antrenaţi-vă cu conştiinciozitate şi să aveţi parte de mult noroc”. În următoarele minute, Jez Stukeley va avea nevoie de toată iscusinţa sa şi de tot norocul din lume.

La primul dangăt al clopotului de pe *Albatros,* piraţii îşi îndreptară cu toţii privirile spre cei doi combatanţi. Pentru Connor, următoarele momente se scurseră de parcă ar fi fost derulate cu încetinitorul.

Al doilea dangăt. Sarakakino îşi cufundă mâinile într-o găleată cu praf de talc, probabil pentru o priză mai bună pe mânerul sabiei. Când se aplecă în faţă, masivitatea muşchilor umerilor şi spatelui deveni şi mai evidentă – iar albatrosul tatuat pe spate părea gata să-şi ia zborul.

Al treilea dangăt. Unul dintre oamenii lui Drakoulis îi oferi lui Jez găleata cu praf de cretă. Întorcându-se dinspre Molucco şi Cate, Jez păşi în faţă, îşi frecă palmele cu talc şi scuturǎ excesul de pudră. Îşi încleştă apoi degetele mâinii stângi pe mânerul floretei şi aruncă o privire iute spre cer, probabil în dorinţa de a trimite o scurtă rugăciune printre panglicile trandafirii ale norilor.

Al patrulea dangăt. Cu spatele la adversar, Sarakakino aştepta nemişcat şi se reculegea în tăcere, rostind probabil şi el o rugăciune proprie. Jez aştepta calm, pregătit să ţâşnească din clipă în clipă în orice direcţie ar fi avut nevoie.

La al cincilea şi ultimul dangăt se dezlănţui iadul.

Întorcându-se cu faţa spre adversarul său, Sarakakino spintecă de câteva ori aerul cu iataganul, ca un

avertisment faţă de ceea ce s-ar putea întâmpla în cazul în care tăişul sabiei l-ar atinge pe Jez. Fără să se arate deloc impresionat, ţinându-şi sabia pregătită, Jez se mişcă iute într-o parte şi-n alta. Până şi Connor ştia că mişcările lui Sarakakino erau doar o componentă a luptei psihologice dintre cei doi. Cate îi instruise pe piraţi să nu ia seama la astfel de bravade, şi Connor nu uitase o clipă povaţa pe care i-o dăduseră Cate şi Bart, când îl sfătuiseră să privească numai în ochii adversarului şi niciun moment la vârful sau tăişul sabiei.

Sarakakino îşi opri mişcările şi privi fix în ochii lui Jez, de parcă ar fi vrut să-l întrebe: *Chiar ai de gând să te angajezi în lupta asta? Ai impresia că mă poţi învinge?* Drept răspuns, Jez îl privi foarte calm şi, deodată, fandă brusc şi îi răni lui Sarakakino antebraţul. În primul atac ieşi victorios Stukeley – şi *Diablo.* Connor privi picăturile de sânge ce pătaseră câteva scânduri pe punte.

— Ei, ca să vezi, şopti Bart. La *asta* chiar nu mă aşteptam!

Connor zâmbi.

Sarakakino se arătă vădit surprins. Jez, fără să piardă vremea jubilând asupra triumfului, se mişcă sprinten în jurul matahalei şi porni un al doilea atac. Sarakakino era însă pregătit şi, asemenea unui monstru trezit din somn, urlă înfuriat şi izbi cu toată puterea în floreta lui Jez. Săbiile se încrucişară zăngănind puternic şi Jez îşi dădu toată silinţa să nu scape floreta din mână, când forţa intensă a adversarului se transferă prin lama armei ca un şoc electric.

Săbiile combatanţilor se lipiseră ca doi magneţi. Cel care s-ar fi retras primul din încleştare şi ar fi îndrăznit să atace, risca să se expună pentru o clipă – o fracţiune de secundă, potenţial decisivă.

Privirile le erau la fel de încordate ca şi săbiile. După cum învăţase şi Connor, într-o luptă sunt întotdeauna necesare atât forţa, cât şi voinţa. Jez se descurca foarte bine. Rana pe care i-o făcuse înfumuratului Sarakakino la braţ, deşi superficială, îi dăduse acestuia un avertisment şi

îl obligase să reevalueze forţa adversarului său.

Jez riscă încă o dată şi, ridicându-şi floreta, îl împinse pe Sarakakino în spate, după care fandă şi ţinti spre pieptul adversarului. Sarakakino îşi reveni iute şi pară floreta cu iataganul. Asta nu contează, gândi Connor. Jez lansă un nou atac şi, la fel ca mai devreme, huiduma lui Drakoulis se văzu încă o dată nevoită să se apere. Prietenul său avea cu adevărat şanse de izbândă.

Aruncând o privire spre Narcisos Drakoulis, Connor spera să vadă în ochii acestuia măcar un mic semn al fricii, dar căpitanul nu-şi trăda deloc emoţiile – spre deosebire de Molucco Wrathe, care zâmbea şi îşi dorea ca Jez să aibă în continuare iniţiativa. Alături de căpitan, Cate urmărea şi ea foarte concentrată lupta. Connor ştia că tânăra analiza cu atenţie fiecare mişcare a lui Jez. Pentru ea, totul se rezuma numai la tactică – la fel ca într-un joc de şah. Cu toate că stătea deoparte, Cate se transpunea în locul lui Jez şi se simţea de parcă ar fi mânuit chiar ea sabia. Connor se întrebă ce părere avea Cate despre felul în care se descurca Jez.

O nouă ciocnire violentă a săbiilor îi atrase lui Connor atenţia spre dueliştii ale căror arme erau ridicate într-o poziţie favorabilă uriaşului Sarakakino. Ştiind bine că îi va domoli astfel lui Jez impetuozitatea, Sarakakino păstră poziţia câteva clipe. Jez trebuia să facă rapid o mişcare – şi chiar una grozavă –, căci numai aşa putea reveni în avantaj. Îşi va asuma oare riscul de a-şi retrage floreta din încleştare?

De parcă s-ar fi plictisit de acest atac încheiat cu o remiză, într-un târziu, Sarakakino cedă primul şi, coborându-şi sabia, sări iute din calea unui posibil atac. Mişcarea era un semn că, deşi foarte masiv şi robust, Sarakakino era la fel de sprinten ca şi adversarul său. Fără să se scape o clipă din priviri, cei doi descoperiseră pe parcursul fiecărei mişcări că puterile le erau în mare măsură egale şi, odată stabilit acest fapt, lupta continuă mult mai cursiv. Renunţând să mai adopte tot felul de posturi de intimidare, Sarakakino se concentră mai mult

pe folosirea iataganului. Jez îşi dădu şi el seama că nu era mai iute de picior decât mult mai musculosul său adversar.

Connor privi cum săbiile se roteau prin aer, se ciocneau şi apoi zburau în direcţii opuse. Nu mai văzuse niciodată o etalare atât de grozavă a tehnicilor de luptă. Simţindu-se dintr-odată asaltat de adrenalină, băiatul îşi dori să-şi ia sabia şi să încerce pe loc câteva din uimitoarele mişcări pe care le vedea. Dintre toate sporturile pe care le practicase, scrima avea ceva aparte. Dar acesta nu era doar un simplu sport, îşi reaminti Connor.

Jez pară loviturile lui Sarakakino pe toată întinderea punţii lăsate libere pentru duel. Când cei doi se opriră în faţa căpitanului Drakoulis, Jez era încă în avantaj. Apoi, Sarakakino se dezlănţui şi îl obligă pe Jez să se retragă până în dreptul lui Molucco şi Cate. Înmărmurită, mulţimea rămăsese complet tăcută şi singurele zgomote care se auzeau erau cele ale dueliştilor: respiraţia anevoioasă a acestora, tropăitul ghetelor, ecourile infinite ale izbiturilor lamelor de oţel.

Cu toate că arătau ca două fiare sălbatice, Jez şi Sarakakino se mişcau cu atât de mult calm, echilibru şi stăpânire de sine, încât păreau să danseze. Deşi adversari, erau parteneri în acest dans neobişnuit. Era un spectacol minunat, plin de graţie şi iscusinţă. Connor privea fascinat fiecare mişcare. Într-o bună zi, va lupta şi el într-un astfel de duel.

Se auzi un nou sunet.

Un strigăt.

Jez Stukeley sângera abundent în regiunea pieptului. Tânărul se clătină pe picioare şi căzu încet pe spate. Scândurile punţii părură a se îndoi în întâmpinarea lui Jez, care se prăbuşi cu braţele şi picioarele depărtate. Se întâmplase totul atât de fulgerător, încât de-abia în acel moment îl văzu Connor pe Sarakakino retrăgându-şi lama sabiei pătate cu sângele lui Jez. Dansul luase sfârşit. Frumuseţea amăgitoare a duelului dispăruse. Dansul se dovedise un dans al morţii. Connor şi ceilalţi încremeniră cu privirea la Jez Stukeley, al cărui trup se zvârcolea ca un

peşte în cârligul undiţei – şi a cărui viaţă i se scurgea pe punte ca zbuciumul unui torent întunecat.

Capitolul 6

Moartea unui corsar

Lui Connor nu-i venea să-şi creadă ochilor. Cursul luptei se schimbase fulgerător. Cu numai câteva minute înainte, urmărea admirativ tehnica de luptă a lui Jez, iar acum privea neputincios cum prietenul său zăcea pe punte, rănit mortal. Era cea mai cumplită imagine pe care o văzuse vreodată. Acest şoc paralizant îi provocă apariţia unui val de adrenalină, care, pentru o clipă, îi dădu impresia că nu mai are mult şi varsă. Simţi în gură gustul amar al fierei, dar reuşi să-şi înfrângă senzaţia de vomă.

Connor se întoarse spre Bart şi îl văzu pe acesta fugind în faţă. Doi din oamenii lui Drakoulis îşi ridicară îndată săbiile, pentru a-i opri înaintarea, dar Drakoulis le făcu semn să-l lase să treacă.

Bart se apropie de prietenul lor muribund, îngenunche şi îl luă pe Jez de mână. Mâinile lui Jez Se albiseră deja şi viaţa i se scurgea din corp înspăimântător de iute. Deodată, Connor răsuflă pentru o clipă uşurat, când îşi aminti că albul mâinilor prietenului lor provenea de la praful de cretă ce încă îi rămăsese pe palme.

— Ai luptat bine, prietene, îl auzi Connor pe Bart, în timp ce acesta încerca să-i oprească sângerarea cu o batistă. Eşti un erou adevărat.

Connor îşi îndreptă privirea spre Gidaki Sarakakino. Îşi dorea să-l urască de moarte pe ucigaş, însă descoperi că nu poate da curs unui asemenea sentiment. Lupta ar fi putut avea un cu totul alt deznodământ, iar cel întins acum la podea, într-o baltă de sânge, să fi fost Sarakakino şi nu Jez. Învingătorul nu manifesta nici cea mai mică urmă de bucurie. El nu făcuse decât să îndeplinească ordinele

căpitanului – aşa cum ar fi făcut oricare alt pirat. Foarte serios, Sarakakino îşi desfăcu bandajele de pe încheieturi şi îşi şterse apoi sabia, după care se închise în el însuşi, pentru a se reculege şi, probabil, pentru a-şi justifica în sinea lui acţiunile şi consecinţele acestora.

Copleşit de ură, Connor se uită înfuriat la Narcisos Drakoulis. El era responsabil pentru această vărsare de sânge şi, cu toate că mâinile îi erau cât se poate de curate în lumina palidă trandafirie a apusului de soare, el era cel care îşi mânjise mâinile cu sângele lui Jez.

— Wrathe, acum ţi-ai plătit preţul, îi spuse Drakoulis pe un ton complet indiferent. Tu şi echipajul tău sunteţi liber să plecaţi.

Molucco Wrathe fierbea de furie şi nu se temu câtuşi de puţin să-şi arate ura:

— Drakoulis, băiatul ăsta şi-a dat viaţa în zadar.

— Nu, se răsti Drakoulis. Şi-a dat viaţa pentru a-ţi reaminti că pirateria nu este un sport banal.

— Nu-mi ţine mie morală despre ce înseamnă să fii pirat, răcni şi Molucco. Nimeni de aici nu ştie mai bine ca mine ce înseamnă să fii cu adevărat pirat.

În ciuda izbucnirii lui Molucco, Drakoulis îşi păstră calmul şi continuă pe acelaşi ton indiferent şi mecanic:

— Wrathe, acţiunile şi fărădelegile tale nu sunt lipsite de consecinţe. Sper ca această lecţie să-ţi fie învăţătură de minte. Limitează-te la coridoarele tale maritime. Respectă teritoriile celorlalţi căpitani şi acordă atenţie regulilor Federaţiei. Data viitoare s-ar putea să fii tu cel care *îşi* varsă sângele pe această punte. Gata, strânge-ţi echipajul şi părăsiţi *Albatrosul.*

— Căpitane! auzi Connor strigătul lui Bart.

Molucco şi Drakoulis se întoarseră amândoi deodată.

— Căpitane *Wrathe,* se corectă Bart, Jez încă n-a murit. Pulsul îi este slab, dar cred că avem şanse să-l salvăm, dacă îl ducem imediat pe *Diablo* şi îi îngrijim rana.

Molucco zâmbi, dar Drakoulis se postă imediat în faţa lui, blocând cu spatele apusul ce părea să-i formeze o aură luminoasă în jurul corpului întunecat.

— Plecaţi acum, dar fără învins.

Molucco încremeni.

— Drakoulis, astăzi mi-ai dat o lecţie pe care o voi ţine minte. Acolitul tău aproape că l-a măcelărit pe acest băiat. Eşti chiar atât de scrântit încât preferi să-l vezi murind pe puntea ta, decât să ne permiţi să-l ducem pe vasul nostru şi să laşi soarta să hotărască pentru el?

— Omul tău a luptat într-un duel şi a pierdut. Ar trebui să fie recunoscător că moartea îi va spăla acest eşec.

Molucco amuţi pentru o clipă. Connor împietri. Exact când crezuse că bezna răutăţii lui Drakoulis nu putea fi mai deasă de atât, băiatul se simţi de parcă s-ar fi cufundat şi mai adânc în întunericul ferocităţii acestuia.

Bart sări imediat în apărarea prietenului său:

— Căpitane Drakoulis, vă rugăm, lăsaţi-ne să-l luăm cu noi. Aţi realizat ce v-aţi propus şi, oricum, nu cred să mai reziste mult. Daţi-ne voie să-l ducem cu noi şi să ne luăm aşa cum trebuie rămas-bun de la el.

Drakoulis părea de neclintit. Căpitanul îl privi rece pe Molucco:

— Aminteşte-le subordonaţilor tăi să nu mi se adreseze direct.

Cei doi căpitani îşi ţintuiră privirile pentru o clipă şi, în cele din urmă, Drakoulis îi zâmbi dispreţuitor:

— Fie, ia-ţi luptătorul, dacă aşa doreşti, dar pleacă odată de pe *Albatros.* M-am săturat de tine şi de echipajul tău ticălos.

Drakoulis se întoarse şi, îndepărtându-se, începu să dea ordine oamenilor săi. Luptătorii îmbrăcaţi în negru îi aliniară pe piraţii de pe *Diablo* şi-i conduseră spre punctele de debarcare.

Connor se alătură lui Bart şi căpitanului Wrathe, aflat alături de Jez. Molucco îşi aşeză o palmă pe umărul lui Bart şi se aplecă deasupra lui Jez. Căpitanul Wrathe îşi scoase pălăria şi Scrimshaw – şarpele ce-i stătea mereu în păr – ieşi din spatele câtorva şuviţe să vadă ce se întâmplă. Şarpele se întinse deasupra lui Jez. Chipul lui Stukeley era la fel de alb ca şi praful de cretă ce-i rămăsese pe mâini. În

ciuda eforturilor lui Bart, tânărul pierduse deja prea mult sânge şi era cert că suferinţa nu-l va mai chinui mult timp.

— Domnule Stukeley, astăzi ne-ai salvat dintr-o mare încurcătură, îi spuse Molucco. Ai fost la mare înălţime. Eşti un mare erou, m-ai auzit? În cinstea ta vom trage multe salve de tun şi, când vom ajunge din nou la Ceaunul Mămicii, fiecare pirat va închina în onoarea ta câte o cană cu rom. Ca în vremurile noastre bune, adăugă el cu lacrimi în ochi şi de-abia mai putând să continue: Şi ori de câte ori vom avea ocazia, vom vorbi despre Jez Stukeley ca despre unul dintre cei mai straşnici piraţi din câţi au existat vreodată. M-ai auzit?

— Da, căpitane, horcăi Jez, după care îşi îndreptă privirea spre Bart şi Connor, şi pe buzele-i vineţii licări un surâs firav.

— Acestui corsar i-a sosit vremea să-şi ia rămas-bun.

Jez închise ochii şi capul îi căzu uşor într-o parte.

La vederea acestei imagini, Scrimshaw se retrase îngrozit, ascunzându-se printre şuviţele împletite ale stăpânului său.

— S-a dus, spuse încet Molucco punând şi cealaltă mână pe umărul lui Bart.

Connor îşi întoarse posomorât capul. Camarazii lor începuseră să părăsească deja puntea şi se retrăgeau în şiruri pe cele trei dorinţe, înapoi pe puntea vasului lor. Drakoulis dispăruse, dar Gidaki Sarakakino se apropie de ei, păşind apăsat pe podeaua corabiei.

— A luptat foarte bine, le spuse surprinzător de încet. Nu s-a făcut câtuşi de puţin de ruşine.

Se vedea că nu-i fusese deloc uşor să rostească aceste cuvinte, gândi Connor. Posibil ca şi această scurtă cuvântare să fi fost considerată lipsită de respect de căpitanul său. Bărbatul îşi aplecă scurt capul şi se retrase.

— Dă-mi voie să te ajut să-l duci, îi spuse Connor lui Bart.

— Mulţumesc, prietene, zise Bart stăpânindu-şi lacrimile. Hai, Stukeley, încetişor. A venit vremea să ne întoarcem acasă, prietene.

Grace auzi zgomote pe puntea vasului – semn că piraţii se întorseseră la bord. De-abia aştepta să-l vadă pe Connor şi să-i povestească despre apariţia fantomatică a prietenei ei. Fata deschise larg uşa cabinei şi alergă pe hol, spre puntea superioară.

Ieşind la aer, simţi îndată că ceva nu era în regulă. Puntea era înţesată de piraţii reîntorşi din raid şi de cei rămaşi la bordul corabiei. După tăcerea mormântală ce domnea pe punte, Grace îşi dădu seama că atacul nu fusese unul reuşit. Fata îşi simţi inima ca o ancoră masivă cufundându-se vertiginos în adâncul oceanului. Unde era Connor? Trebuia neapărat să-l vadă.

Străduindu-se să-şi înfrâneze spaima ce devenea tot mai cumplită, Grace porni în goană prin mulţime. Unde era Connor? Câteva clipe mai târziu, zări câţiva piraţi care conduseseră atacul. Arătau cu toţii nevătămaţi. Aveau doar câteva tăieturi şi vânătăi, dar Grace, de când ajunsese la bordul corabiei *Diablo*, se obişnuise cu astfel de răni, căci vânătăile şi tăieturile făceau parte din viaţa piraţilor.

— Unde este Connor? întrebă ea.

Piraţii păreau cu toţii năuciţi.

— Unde-i Connor? repetă Grace. A păţit ceva?

În cele din urmă, unul dintre ei se dădu într-o parte şi Grace îl văzu pe Connor în spatele acestuia.

— Connor!

Cămaşa îi era pătată cu sânge. Deşi ar fi trebuit să i se acorde îngrijiri, nimeni nu-i dădea fratelui ei nicio atenţie…

— Grace!

Connor îi zâmbi trist şi îşi deschise braţele. Fata alergă spre el fără s-o intereseze câtuşi de puţin faptul că sângele îi va murdări rochia. Îmbrăţişându-se strâns, îi simţi puterea braţelor şi bătăile alerte ale inimii şi îşi dădu îndată seama că fratele ei era în regulă.

— N-am păţit nimic, îi şopti el în ureche. Sunt bine.

După câteva clipe, Connor îşi slăbi strânsoarea, dar continuă s-o ţină aproape de el. Grace îşi coborî privirea

spre cămaşa însângerată a băiatului.

— Am crezut pentru o clipă că…

Nemaiputând continua, Grace se opri. Chiar şi gândul în sine era mult prea neliniştitor. Încercase să-şi păstreze cumpătul şi să fie cât mai pragmatică în privinţa participării fratelui ei la atac. Însă nu se simţea deloc liniştită şi nu mai dorea să-l vadă niciodată plecând la asemenea raiduri.

— Sunt bine, Grace, îi spuse Connor. Însă astăzi am pierdut un camarad.

Grace îi răspunse tăcută din cap. Bine că fratele ei nu păţise nimic. Asta era tot ce conta.

Connor făcu un pas în lateral şi Grace îl văzu pe Bart îngenunchind pe punte, plin de sânge. Grace îşi regretă îndată gândul anterior. Bart o privi cu tristeţe şi îşi coborî privirea. Grace privi spre punte şi văzu trupul inert şi însângerat al lui Jez Stukeley. Ochii închişi ai tânărului îi lămuriră toate nedumeririle.

— Jez, rosti Grace, apropiindu-se şi privind spre Connor, apoi spre Bart şi înapoi la prietenul lor întins pe punte.

Grace ştia bine cât de mult ţineau cei trei prieteni unul la celălalt.

— O, nu se poate, adăugă ea. Îmi pare foarte, foarte rău.

Continuând să-l ţină de mână pe Jez, Bart o aprobă trist din cap. Connor îşi îmbrăţişă încă o dată sora:

— Să nu mă părăseşti vreodată. Nu o să mă părăseşti, da? Nu mă vei lăsa niciodată singur.

— Niciodată, îi zise Grace, amintindu-şi deodată de Darcy, apoi de Lorcan şi de corabia vampiraţilor.

Tremurând, Connor îşi strânse din nou sora în braţe.

— Îţi promit, Connor, continuă Grace înlăturându-şi din minte toate imaginile, nu te voi părăsi. Dar vreau să-mi faci şi tu o promisiune.

Connor consimţi tăcut.

— Nu vreau să mai lupţi, ori să mai participi la atacuri. Gata cu lupta.

Fără să mai adauge nimic, băiatul o apropie de el şi o sărută uşor pe creştetul capului.

În acea noapte – noaptea ce-a urmat morţii lui Jez Stukeley, noaptea de dinaintea funeraliilor lui Jez –, Connor dormi în cabina surorii sale. După toate cele întâmplate, aveau nevoie să fie împreună.

Cu toate că stăteau destul de înghesuiţi în patul îngust al fetei, nu se arătară deloc deranjaţi de acest lucru, simţindu-se la fel ca în anii copilăriei, când, de fiecare dată când unul din ei avea un coşmar, îşi împărţeau patul în camera lor din farul de pe malul golfului. Întrucât tatăl lor îşi petrecea majoritatea timpului în camera lămpii, gemenii învăţaseră să-şi găsească singuri alinare.

La lumina lumânării de lângă pătuţ, Connor îi povesti totul despre atac şi despre modul în care piraţii de pe *Diablo* fuseseră păcăliţi de maleficul Narcisos Drakoulis. Grace îl asculta tot mai îngrozită. Cum de se lăsaseră căpitanul Wrathe şi secundul său, Cate, păcăliţi atât de uşor? Mai existau oare şi alte echipaje care plănuiau atacuri similare? Unde se vor sfârşi toate acestea? Grace nu-şi putu înlătura sentimentul că Molucco purta o parte din vină pentru moartea lui Jez – căci nu o dată fusese avertizat să nu mai pătrundă pe coridoarele maritime ale altor căpitani. Grace însă nu dădu glas acestor gânduri. Va veni o vreme când îi va putea împărtăşi îngrijorările. În acea noapte, Connor avea nevoie de alinare, nicidecum de reproşuri.

— A fost foarte curajos, spuse Connor.

— Jez?

— Da.

— Connor, îi zise Grace, întinzându-şi braţul şi întorcându-i capul spre ea, dacă se mai întâmplă *vreodată* aşa ceva, nici prin cap să nu-ţi treacă să fii *tu* cel curajos.

Capitolul 7

Inelul Claddagh

Dimineaţa se ivi mult prea devreme. După un somn foarte agitat, Grace deschise ochii măcinată de gânduri. Connor stătea în faţa ei şi o privea cu ochii împăienjeniţi.

— Trebuie să plec, îi spuse el. Vreau să particip şi eu la pregătirile pentru funeralii.

Grace consimţi dând din cap.

— Ne vedem acolo. Nu o să întârzii mult, îi zise ea, ridicându-se şi îmbrăţişându-l.

După ce Connor închise uşa în spatele său, Grace se aşează din nou pe pat. Lipsa somnului şi neliniştile de care avea parte o făceau să nu se simtă deloc bine.

Grace se îmbărbătă şi privi prin hublou. Nu avea prea multe de văzut, în afara cenuşiului cerului şi întinderii nesfârşite de apă, greu de demarcat una de cealaltă. Era o vreme mohorâtă, potrivită funeraliilor lui Jez.

Deodată, Grace simţi în ochi o durere pătrunzătoare, care o aruncă din faţa hubloului şi o trânti pe pătuţ. Trăgându-şi cu greu răsuflarea, îşi acoperi instinctiv ochii cu mâinile şi încremeni pe pat. Ce se întâmplase? Când îşi deschise iar ochii, durerea o străfulgeră încă o dată. Grace îşi închise din nou ochii şi se strădui să nu intre în panică. Nu putea înţelege ce se întâmplă.

Grace îşi coborî o mână spre inelul Claddagh dăruit de Lorcan şi, imediat ce-l apucă între degetul mare şi arătător, se simţi mult mai liniştită. Să fi fost o simplă închipuire, sau inelul era într-adevăr uşor călduţ? Când îl strânse, metalul deveni mai cald şi, deodată, Grace auzi zgomote de paşi şi glasuri îndepărtate. Fără să-şi deschidă ochii, ştia că sunetele nu veneau de pe *Diablo.* Avea o nouă

„viziune” – dacă îi putea spune aşa, din moment ce nu vedea decât o ceaţă opacă şi densă.

Când inelul se încălzi şi mai mult, Grace avu impresia că începe să păşească. Paşii îi erau însă mai apăsaţi ca niciodată şi se simţea de parcă ar fi purtat nişte ghete grele, cu care tropăia neregulat pe scândurile punţii. Îşi simţi braţul împingând ceva. Era o uşă. Întinzând şi mai mult mâna, îşi dădu seama că uşa se deschise – moment în care auzi scârţâitul unei balamale vechi… şi apoi un glas:

— Lorcan.

Numele o electriză.

Aşteptând să recunoască vocea, Grace ascultă atentă.

— Lorcan, repetă acelaşi glas feminin. Ce cauţi aici? E dimineaţă. E timpul să te odihneşti.

În glasul fetei reuşi să distingă prudenţă – şi chiar frică.

Inelul se încinsese atât de mult, încât de-abia îl mai putea atinge. Grace, simţind că viziunea îi va dispărea imediat ce-şi va retrage mâna, era hotărâtă să nu-şi desfacă pumnul.

— Iartă-mă.

Grace recunoscu îndată accentul irlandez cald al lui Lorcan. Chiar şi în aceste împrejurări, era o adevărată minune să-i audă glasul.

— Te-ai rătăcit? îl întrebă fata.

Frica din glasul acesteia lăsase locul milei. Grace o auzise clar cum îşi schimbase intonaţia. Dar ce voia să spună prin: *Te-ai rătăcit?*

Cât de bine ar fi fost dacă ar fi văzut unde se află. Grace strânse şi mai tare inelul între degetul mare şi arătător. Inelul începea deja s-o ardă. Cu toate că nu vedea nimic în afară de aceeaşi ceaţă, când metalul începu s-o frigă tot mai puternic, reuşi să audă mult mai clar cuvintele de pe vasul vampiraţilor.

— Îmi pare rău, spuse Lorcan.

— Nu face nimic, răspunse fata. Este în regulă, Lorcan. Dă-mi mâna şi te ajut eu să ajungi la cabină.

— Mă pot descurca şi singur, îi zise el, pe un ton neobişnuit de mândru şi de nervos.

— Aşteaptă!

Glasul tinerei se auzea tot mai îndepărtat. Grace simţi cum se pune din nou în mişcare şi începe să se deplaseze cu aceeaşi nesiguranţă ca şi mai devreme. Întinzându-şi mâinile, simţi deodată cum se prăbuşeşte. Senzaţia de cădere îi provocă o profundă stare de rău. Inelul frigea tot mai puternic. Grace icni, îşi retrase mâna şi, deschizându-şi larg ochii, se văzu în continuare întinsă pe pătuţul din cabina de pe vasul cu piraţi. Respiraţia îi era tot mai precipitată, iar inelul Claddagh îi provocase arsuri insuportabile. Şi totuşi, imediat ce-şi ridică mâna, pe degete nu avea niciun fel de semne – absolut nimic. Nu putea înţelege ce se întâmplă.

Era convinsă că făcuse o călătorie pe corabia vampiraţilor – dar nu în genul celei pe care Darcy o făcuse pe *Diablo.* Aceasta semăna mai degrabă cu o viziune – la fel cum se întâmplase şi prima dată, când Grace îl cunoscuse pe căpitanul vampiraţilor şi avusese o viziune a cărnii sfâşiate şi a şuviţelor stacojii pe pielea neagră. Dar această nouă viziune era mult mai susţinută şi mai *liniară.* Acum însă se simţise de parcă ar fi intrat în mintea lui Lorcan. Reuşise să-i audă foarte clar vorbele şi îi simţise chiar şi mişcările braţelor şi picioarelor. Îi simţise chiar şi suferinţa, o durere ce avea legătură cu ochii – ca şi cum… of, nu… ca şi cum ar fi avut un defect de vedere.

Un val de panică îi îngheţă sângele în vene imediat ce amintirile o năpădiră ca o viitură. În dimineaţa când Connor coborâse pe corabia vampiraţilor, Lorcan rămăsese pe punte s-o protejeze. Lorcan zăbovise pe punte *după ce* Darcy sunase Clopotul Zorilor – semnal ce-i anunţa pe vampiraţi să intre la cabine şi să se adăpostească de razele soarelui. Lumina era periculoasă pentru vampiraţi – extrem de periculoasă – şi numai căpitanul vampiraţilor putea rezista la lumina zilei. Lorcan însă rămăsese pe punte numai pentru ea. Să fi fost posibil să-şi fi vătămat ochii? Să fi riscat orbirea doar pentru ea?

Ce-i scrisese Lorcan în bileţelul de rămas-bun? *Îţi dăruiesc ceva care să-ţi amintească de mine. Călătoreşte*

în siguranţă. Călătoreşte în siguranţă! Să fi încercat Lorcan să-i trimită un mesaj prin intermediul inelului? *Trebuia* neapărat să se întoarcă pe vasul vampiraţilor. Dar cum să facă asta?

O salvă de tun răsună puternic. Grace tresări. Bubuitura tunului era semnalul de adunare pe puntea principală. Aveau cât de curând să înceapă funeraliile lui Jez, iar Grace deja întârziase!

Capitolul 8

Înmormântare în mare

Primul lucru pe care-l observă Grace imediat ce ieşi pe punte fu liniştea mormântală ce domnea pe vas – o linişte cu atât mai neobişnuită, cu cât întregul echipaj de pe *Diablo* se afla pe punte. Grace închise uşor uşa şi se alătură mulţimii. Piraţii îi făcură loc să treacă. Recunoscătoare, Grace îşi croi drum în faţă, de unde să poată vedea clar cum se desfăşura ceremonia funerară.

Căpitanul Wrathe şi Cate stăteau la pupa vasului, în dreapta coşciugului lui Jez, sicriu acoperit cu steagul cu craniu şi oase încrucişate. În stânga sicriului erau purtătorii coşciugului, printre care se aflau Bart şi Connor. Grace îi privi din mulţime şi se întrebă cum rezista Connor. Ultima înmormântare la care participaseră fusese aceea a tatălui lor. Părea să fi trecut foarte mult timp de atunci, când stătuseră amândoi în faţa mulţimii, alinându-se unul pe altul. Grace privi atentă chipul fratelui ei. Connor arăta foarte distant. Pierderea lui Jez îşi pusese clar amprenta pe chipul fratelui ei.

Tunul bubui încă o dată şi căpitanul Wrathe, îmbrăcat în haine de doliu din catifea neagră – cu margini argintii –, se întoarse şi se adresă echipajului:

— Piraţi de pe *Diablo,* aceasta este o dimineaţă cu adevărat mohorâtă – dar negura cerului de deasupra şi a apelor de sub noi nu fac decât să oglindească întunericul ce ne-a cuprins inimile. Astăzi ne vom lua rămas-bun de la unul dintre cei mai buni oameni ai noştri, Jez Stukeley. Jez a venit la noi pe când era un puşti – în urmă cu opt ani – şi chiar de la început ne-a surprins cu iscusinţa şi inteligenţa sa, cât şi cu dragostea pe care o purta anecdotelor bune,

adăugă Molucco zâmbind.

Mai mulţi piraţi îl aprobară din cap şi unii chicotiră pe înfundate.

— Jez a fost unul dintre cei mai sociabili oameni ai echipajului nostru. Niciodată nu era prea ocupat pentru a-şi ajuta un coleg la nevoie, fie la corvezile de pe punte, fie pe câmpul de luptă…

Grace tresări la auzul ultimelor cuvinte – *câmp de luptă.* În gura căpitanului părea o expresie nobilă – dar nu era nici pe departe.

— Acolo s-a remarcat Jez Stukeley cel mai mult şi a demonstrat în repetate rânduri că este unul dintre cei mai curajoşi, capabili şi energici oameni ai noştri.

Molucco privi scurt spre Cate, care îl aprobă cu seriozitate din cap.

— Din nefericire, ieri acţiunile mele ne-au pus pe toţi în mare pericol…

Grace ciuli urechile. Nu se aşteptase la o asemenea sinceritate din partea căpitanului – dar poate îl subestimase.

— Regret profund cele întâmplate şi vreau să vă asigur că mi-am mustrat conştiinţa şi voi continua să o fac şi după încheierea acestei ceremonii. Dar, indiferent de circumstanţe, bravul şi demnul domn Stukeley ne-a sărit tuturor în ajutor şi s-a aruncat în luptă pentru a ne salva. S-a luptat ca nimeni altul, cu iscusinţă şi determinare. Putea să fie el câştigătorul… Cate dădu încă o dată din cap. Dar soarta ni l-a luat de lângă noi pe domnul Stukeley…

Grace reflectă pentru o clipă la vorbele căpitanului. Care să fi fost linia ce demarca voia sorţii de greşelile propriilor acţiuni? Să fi fost Jez menit să piară pe puntea acelui vas, ori acţiunile lui Molucco au fost cele care l-au împins la un asemenea sfârşit?

— Suferim o pierdere cumplită, cu atât mai mult cu cât ştim că nu vom mai avea parte de glumele sale şi nu-l vom mai avea alături pe unul dintre cei mai capabili piraţi…

Molucco îşi şterse cu o batistă ochii înlăcrimaţi şi

continuă:

— Bravi şi scumpi camarazi, ştiu că aveţi cu toţii amintiri cu domnul Stukeley, de aceea, vă rog să păstrăm un minut de reculegere şi să ne amintim de cele mai frumoase momente petrecute alături de el.

Puntea se învălui încă o dată într-o tăcere mormântală, nu se mai auzeau decât vuietul apelor de dedesubt şi şuieratul velelor în bătaia vântului. Grace îşi ridică privirea spre gabie şi îşi aminti de ziua în care îl cunoscuse pe Jez, chiar a doua zi după ce venise pe corabie, când, pe cât era de entuziasmată că se regăsise cu Connor, pe atât o dezorientase faptul că plecase în mare grabă de pe vasul vampiraţilor şi îi părăsise pe prietenii pe care şi-i făcuse acolo. În acea zi ieşise pe puntea corabiei piraţilor – aşa cum ieşea câteodată şi pe vasul vampiraţilor – şi stătuse singură lângă balustradă, până când Jez i se alăturase cu două căni cu ceai fierbinte. Au stat împreună şi au discutat – sau, mai bine zis, el îi turuise vrute şi nevrute. Nu-şi mai amintea exact tot ce-i spusese, dar ţinea minte că fusese foarte amabil cu ea. Se dovedise un camarad cordial şi amuzant. Aşa cum de altfel era întotdeauna. Îşi aminti că acelea au fost momentele când simţise că *Diablo* îi putea cu adevărat deveni un cămin.

Amintirea acelei zile îi înlăcrimă ochii. Scoţând din buzunar o batistă din dantelă, îşi şterse ochii şi privi spre Connor. Băiatul îi zâmbi trist. Încerca să fie puternic, Grace ştia bine acest lucru, dar şi în ochii săi apăruseră lacrimile. Neavând o batistă la el, aşa cum se întâmpla întotdeauna, Connor îşi ridică mâna şi îşi şterse ochii cu dosul palmei.

— Aşadar, spuse Molucco foarte încet, risipind deodată farmecul liniştii, am ajuns acum la următoarea parte a funeraliilor. Vechiul său camarad – şi bunul său prieten – Bartolomeu Pearce va rosti acum Rugăciunea Piraţilor. Bartolomeu, te rog…

Căpitanul se întoarse. Bart, ţinând în mână o foaie de hârtie, păşi încet în faţă, îşi ridică privirea spre mulţime şi începu să recite:

Ocean măreţ şi cer iubit,
Acest pirat îşi merită odihna.
A fost unul dintre cei mai buni
Lăsaţi-l să-şi primească tihna.

Frate Soare, soră Lună,
Îmbăiaţi-l în lumina voastră caldă,
Căci de-acum el nu mai luptă —
Şi din viaţă nu se mai înfruptă.

Fulger, tunet, vânt şi ploaie
Lăsaţi-i sabia să rugineascâ,
Aşa cum trupul ţărână îi devine
Şi-l scapă de ale vieţii chinuri.

Flux, maree, noapte, zi
Şi toate ce ne-nconjuraţi,
Un loc al său să-i oferiţi
Unde griji să n-aibă veşnic.

Golfuri, porturi, recifuri, stânci,
Ape mici şi ape adânci,
Dăruiţi-i somnul cel de veci,
Suferinţa ne-o curmaţi.

Bart încheie fără să se fi uitat măcar o dată pe foaia pe care o ţinea în mână. Grace bănuia că poemul era foarte vechi, dar Bart îl recitase cu atâta înflăcărare, încât dăduse prospeţime şi vigoare fiecărui cuvânt în parte. Până şi vântul se potolise pentru o vreme, de parcă elementele naturii ar fi dorit să acorde atenţie rugăciunii piratului, rostită pentru camaradul pe care tocmai îl pierduseră cu toţii.

Bart se întoarse şi îi făcu semn lui Connor şi celorlalţi patru piraţi de lângă el. Cei şase bărbaţi, cu banderole negre la braţ, se aşezară de-o parte şi de alta a coşciugului. După o numărătoare în şoaptă, în timp ce

steagul cu craniu şi oase încrucişate flutura în briza oceanului, ridicară toţi deodată sicriul şi porniră încet şi trişti spre prora navei.

Au ţinut pentru o clipă coşciugul ridicat în aer şi apoi i-au dat drumul în apă. Când sicriul izbi bufnind suprafaţa apei, Grace tresări puternic. Sunetul fu însă îndată acoperit de câteva salve de tun, în răstimpul cărora Bart, Connor şi camarazii lor îşi reluară poziţiile iniţiale.

Odată cu încheierea salvelor, Molucco Wrathe se adresă din nou echipajului:

— Prieteni, trăim o zi tristă, dar moartea este întotdeauna jelită în două moduri – prima este tristeţea şi apoi urmează celebrarea vieţii. În seara asta vom porni direct spre taverna Ceaunul Mămicii, să închinăm un pahar în cinstea domnului Stukeley.

Pe punte izbucniră o serie de urale şi, cu toate că ovaţiile erau mai potolite ca de obicei, zgomotele erau un semn că lucrurile aveau să revină la normal pe *Diablo.* Grace simţea că este mult prea devreme pentru astfel de distracţii, dar ştia bine că aşa decurgeau lucrurile la bordul corăbiilor cu piraţi.

— Mergeţi acum la treburile voastre, continuă căpitanul. Să nu zică nimeni că *Diablo* nu este cea mai fainã corabie care navighează pe mările şi oceanele lumii.

Connor stătea între Bart şi Grace. În acele momente avea nevoie de ei mai mult ca oricând. Ştia că viaţa de pirat poate fi scurtă. În prima noapte petrecută la bordul vasului, Bart îi spusese: *O să mă consider norocos dacă apuc să împlinesc treizeci de ani.* Connor ţinuse minte aceste vorbe, dar de-abia în acele momente înţelese cât erau de adevărate. Cei Trei Corsari ar fi trebuit să fie invincibili. La numai douăzeci şi trei de ani, Jez era mult prea tânăr să moară. Şi totuşi, gândi Connor, când te înrolezi ca pirat, accepţi chiar şi posibilitatea unui sfârşit la vârstă fragedă. Cu toate că avea doar paisprezece ani, ştia că în următoarea bătălie el ar fi putut fi cel care să-şi piardă viaţa. Nu putea însă risca să o lase pe Grace singură pe lume. Trebuia să înceteze să mai viseze şi să

revină cu picioarele pe pământ. Şi, de asemenea, trebuia să fie mai atent la căpitanul Wrathe, deoarece, în ciuda apologiei căpitanului, nu-şi putea alunga gândul că Jez Stukeley murise absolut degeaba.

Capitolul 9

Darul

Soarele asfinţise. După o zi agitată şi vijelioasă, noaptea era perfectă pentru surf. Surferul singuratic ieşise din nou la suprafaţă şi înfrunta impetuos valurile. Noapte de noapte devenea tot mai puternic şi mai experimentat – şi, în ciuda voinţei sale, noapte de noapte se simţea tot mai singur. Într-adevăr, accepta de-acum faptul că nu era menit să fie singur. Viaţa – şi moartea – îl separaseră de ceilalţi. El însă nu era omul care să se lase condus de soartă. Cu toate că depindea în acele momente de fluxul şi refluxul mareei, cât de curând, el va fi cel care va dicta cursul evenimentelor. Aşteptarea avea să ia sfârşit.

Luna se înălţa pe firmament şi îşi revărsa săgeţile aurii pe apele întunecate ale oceanului. Atent să evite lumina, bărbatul îşi cârmea planşa prin porţiunile de apă slab luminate. De-acum lupta atât cu forţa mareei, cât şi cu razele *arzătoarele* lunii, dar, musculos fiind, le făcea faţă cu brio. Ţinându-şi ferm tălpile pe planşă, şerpuia în viteză de la stânga la dreapta şi simţea sub el forţa intensă a valurilor ce-i duceau spre un nou golfuleţ pustiu.

Apele puţin adânci de la ţărm erau pline de stânci care-i puteau avaria foarte uşor planşa, aşa că sări în apa ce-i depăşea cu puţin gleznele, ridică planşă înainte să o deterioreze şi străbătu cei câţiva metri care îi mai rămăseseră până la uscat. Ca întotdeauna, imediat ce ieşi din apă, hainele şi pielea i se uscară instantaneu.

Ţărmul era la fel de stâncos ca şi apele micului golf. După ce sprijini atent planşa de un bolovan colţuros, urcă pe creasta falezei, de unde, învăluit în siguranţă în întuneric, începu să scruteze liniştit întinderea de apă.

În depărtare, o corabie intră în raza sa vizuală. Imaginea navei îl făcu să reflecteze nostalgic la toate vasele pe care le lăsase în urmă. În viitor va avea parte de alte corăbii şi, atunci, el va fi căpitan. Nu va mai sta la ordinele nimănui. Acesta este adevăratul său destin – de asta era absolut sigur.

Când vasul trecu mai departe, torţele de pe punte luminară steagul cu craniu şi oase încrucişate. Era un vas pirateresc – deloc neobişnuit în aceste ape.

Şi totuşi, corabia îi părea cunoscută. Bărbatul îşi închise ochii, pentru a nu mai fi deranjat de lumină şi pentru a gândi mai limpede. Cufundat în bezna lăuntrică a minţii, văzu o fată. Aceeaşi fată care îi scăpase mai demult. Grace. Da, ăsta îi era numele. De ce îşi amintea de ea – de acea fetiţă neînsemnată căreia îi spusese povestea vieţii sale? Zdrobi imaginea mentală a fetei – de parcă ar fi fost o gâză ce îndrăznise să-i aterizeze în palmă – şi deschise ochii.

După ce corabia ieşi din raza sa vizuală, un obiect ce se izbea de pietrele din apa puţin adâncă a ţărmului îi atrase imediat atenţia. Era un obiect ce unduia în spuma mării, luminat sporadic de razele zdrenţuite ale lunii. Aplecându-se în faţă, răzbi cu vederea întunericul şi, observând că era vorba de o cutie de lemn, hotărî să vadă mai îndeaproape darul pe care i-l oferea oceanul.

Imediat ce sări de pe faleză, intră cu paşi mari în apă şi evită cu iscusinţă pietrele colţuroase de pe fundul apei. Cutia se izbea ca o minge de fotbal între două stânci identice. O apucă de margini. Lada era mult mai mare decât arăta privită de sus şi avea lungimea unui om. Chiar dacă pentru alţii ar fi fost aproape imposibil s-o urnească din loc, el o eliberă cu uşurinţă dintre cele două roci şi ridică sicriul din apă, după care îl cără agale spre sanctuarul micuţei plaje a golfului.

Aşezându-l pe nisip, nesigur de ce-ar putea să facă în continuare, privi în jurul său, pentru a găsi ceva pe care să şadă şi să reflecteze în linişte. Dându-şi seama că sicriul ca atare era un loc tocmai potrivit, se aşeză pe capacul

acestuia şi privi încă o dată spre mare. Sub greutatea masivă a bărbatului, lemnul şubred al coşciugului începu să trosnească şi să crape. Sărind iute în picioare, examină stricăciunile pe care le provocase.

Sicriul nu era în condiţie bună. Indiferent de unde venise, voiajul pe apă nu fusese unul lin, iar scrijeliturile pe care le avea de jur împrejur erau semne clare ale izbiturilor de care avusese parte cu stâncile marine. Într-un colţ avea chiar şi o gaură, o scobitură spre care bărbatul îşi apropie un ochi şi privi în bezna din interior.

Nu desluşi mare lucru. Sicriul luase ceva apă – nu îndeajuns cât să-l scufunde, dar suficientă pentru a nu-i permite să vadă clar ce este înăuntru. Îndepărtându-se puţin, se gândi că nu strica să mai lărgească întru câtva gaura. *Trosc.* Lemnul trosni între degetele bărbatului ca un baton de ciocolată şi îi oferi o imagine mai bună a interiorului. Privind din nou prin gaură, văzu de această dată o gheată – o gheată de marinar, ale cărei şireturi erau legate strâns. Nu putea spune că era o imagine dintre cele mai interesante – mai ales după ce se holbase la ea timp de cinci minute.

Mi-ar fi prins mai bine să fi fost rupt celălalt capăt al coşciugului, gândi el, ridicându-şi privirea. Cealaltă extremitate era însă intactă. Dacă ar mai fi stat doar câteva minute în apă, lemnul ar fi cedat cu siguranţă şi acolo. Şi, într-adevăr, când îl atinse încet cu degetul, fără să apese câtuşi de puţin, îşi dădu seama că lemnul putea ceda chiar şi fără să-l forţeze…

Trosc. Lemnul fragil crăpă în mâinile butucănoase ale bărbatului şi îi îndoi o unghie. Aplecându-se deasupra, văzu pe faţa unei perne de în alb un obraz şi un ochi închis, cu gene lungi şi ude.

Îşi dorea să vadă mai mult şi, cum lemnul coşciugului era deja spart, consideră că nu făcea nimic rău dacă îl desfăcea şi mai mult, aşa încât să vadă mai bine chipul mortului. O clipă mai târziu observă că era vorba de un tânăr ale cărui trăsături erau complet imobile. Colţurile gurii îi erau uşor ridicate, într-un surâs îngheţat, de parcă

ar fi avut un vis frumos. Dar ce-ar fi putut visa? Dacă ar putea vorbi, poate i-ar răspunde la această întrebare – şi la unele asemănătoare.

În timp ce gândurile îl asaltau cu aceeaşi violenţă şi repeziciune ca şi mareea, desfăcu rapid resturile capacului şi aruncă pe nisip bucăţile de lemn, ca pe nişte coji de portocale. Odată ce dezmembră coşciugul, văzu înăuntru un tânăr marinar, pe care aerul nopţii îl răcorea aşa cum o făcuse de multe ori când tânărul fusese în viaţă.

Acesta nu era doar un dar, gândi el – ci un semn. Un semn care părea să-i transmită că soarta se întorcea în favoarea sa – că planurile sale erau cele corecte şi adevărate. Zâmbi mulţumit şi îşi dezvălui încă o dată caninii aurii.

Surferul ştia câteva lucruri deosebite – lucruri pe care i le spusese cineva, dar pe care nu şi le mai amintea prea bine. Îşi dorea să fi dat mai multă atenţie acelor gesturi şi incantaţii care – dacă se străduia să şi le reamintească – l-ar putea conduce la un rezultat favorabil. Coborându-şi privirea, îşi dădu îndată seama că tânărul era pirat – chiar dacă braţele nu-i erau încrucişate deasupra unei săbii şi nu avea legat la încheietura mâinii un steag cu craniu şi oase încrucişate.

Cât de bine mi-ar fi prins să-mi amintesc procedura corectă, gândi el, scărpinându-şi pielea rasă a capului. Trebuia să încerce să-şi aducă aminte. Îi datora acest lucru tânărului decedat. Deoarece îi tulburase odihna, trebuia cel puţin să încerce să-l ajute. Închizându-şi ochii, îşi îndepărtă din minte toate distracţiile şi, cutreierând prin pasajele întunecate ale amintirilor, în căutarea incantaţiei potrivite, se văzu deodată transpus într-un bârlog întunecos şi plin de fum, unde tămâia îi pătrunsese cândva toate simţurile. Ajunsese din nou în acel întuneric, unde mirosul de cedru şi de santal îi liniştea mintea şi unde văzu în beznă chipul celui care îl învăţase ritualul. Cuvintele îi reveniră în minte, dar nu le rosti, ci doar le auzi şi îl lăsă pe celălalt să i le spună aşa cum i le recitase cu multă vreme în urmă.

Simţea în mână o presiune tot mai puternică. Nu-şi putea însă deschide ochii, căci ritualul nu era complet. Palma îi era strânsă din ce în ce mai tare, ca şi cum… nu… ca şi cum… într-adevăr – ca şi cum altcineva îl apucase de mână.

Deschizându-şi, în cele din urmă, ochii, îşi văzu braţul întins spre coşciug, din bezna căruia îl apucase o palmă mai puţin cărnoasă ca a sa. Braţele celor doi pulsau de parcă ar fi fost vitalizate de o singură inimă.

Privi figura din sicriu şi căută alte semne de viaţă. Observă câteva mici unduiri în spatele măştii chipului adormit, dar nu-şi putu da seama dacă nu erau cumva rodul propriei sale imaginaţii. Avu pentru o clipă impresia că viaţa – sau oricum ar fi dorit să-i spună acestui fenomen – începu să inunde muşchii membrelor inerte ale piratului şi îşi imagină cum viaţa – sau alternativa acesteia – începe să palpite prin organele ţepene din toracele tânărului. Simţea în continuare mirosul cedrului şi al lemnului de santal şi îşi dădu seama că ritualul nu era complet.

În cele din urmă, auzi un suspin – la început la fel de slab ca susurul valurilor ce izbeau stâncile marine în depărtare, apoi tot mai puternic. Rămas cu gura căscată, surferul privi curios cum genele umede ale piratului se deschiseră tremurând uşor, iar albul globilor oculari scânteie ca luciul perlelor în două stridii negre.

Buzele pal-violete ale tânărului se deschiseră şi ele. După ce dădură afară o gură de aer şi câteva de apă, se auzi un glas, surprinzător de clar şi de puternic.

— Gata, a şi sosit timpul să mă trezesc? Şi visam atât de frumos!

Capitolul 10

Locotenentul Stukeley

— Eşti în regulă, prietene? Arăţi de parcă ai fi văzut o stafie!

Sidorio îl privi pe piratul întins în coşciug. Mort cu numai câteva clipe în urmă, tânărul, înviorat, se întindea şi îi zâmbea bucuros, de parcă l-ar fi avut în faţă pe cel mai bun prieten al său.

— Sunt ud tot, spuse tânărul.

Micuţul strat de apă din sicriu îi udase hainele şi îl făcuse să miroasă puternic a apă de mare.

— Hai, zise Sidorio, întinzându-şi încă o dată braţul. Piratul îi apucă mâna şi Sidorio îl ajută să se ridice pe picioare.

Piratul stătu o clipă nemişcat, după care începu să se clatine puternic pe picioare. Sidorio îi sări iute în ajutor şi îl împiedică să se prăbuşească şi să se rănească în ţepuşele ascuţite ale coşciugului.

— Mulţumesc, prietene, spuse piratul, ţinându-se strâns de el. Mă simt tare ciudat – de parcă aş fi băut prea mult rom!

Sidorio îl ţinu până când i se păru că tânărul se putea ţine şi singur pe picioare.

— Ah, acum e mult mai bine. Da. Gata, mi-am revenit!

Imediat ce Sidorio îşi retrase braţul, picioarele marinarului începură să tremure puternic şi tânărul se prăbuşi pe o mică movilă de nisip.

— Poate ar fi mai bine să stau jos o clipă, până îmi mai revin.

— O idee bună.

Sidorio se dădu în spate şi, uluit de realizarea sa, îl

privi încă o dată pe pirat. Reuşise să-l readucă de pe ţărmurile lumii întunericului. El, Sidorio, izbutise să ducă la bun sfârşit ritualul. Era un semn că puterile îi creşteau şi lucrurile începeau deja să curgă în favoarea sa.

— Eşti un tip uriaş, spuse piratul ridicându-şi privirea.

Sidorio ridică din umeri.

— Cum te cheamă?

— Sidorio, dar îmi poţi spune căpitane.

— Am înţeles, căpitane. Iar eu sunt Stukeley, Jez Stukeley şi îmi poţi spune Jez.

— De-acum înainte te voi striga Stukeley, îi zise Sidorio. Eu îţi voi fi căpitan, iar tu vei fi locotenentul meu.

— Locotenent? repetă impresionat Jez. Frumoasă avansare!

Sidorio ezită, căci piratul părea oarecum neîmpăcat cu această situaţie. Îşi amintise destul de bine ritualul, dar nu mai ţinea deloc minte ce trebuia să facă în continuare. Ce trebuia să le spună celor întorşi din moarte? Că erau încă foarte fragili? Dar acum, odată ce Stukeley se obişnuise iar să respire, nu mai părea câtuşi de puţin fragil. Hainele i se uscaseră deja şi, îndreptându-şi spatele, începuse să-şi desfacă nasturii cămăşii.

— Vreau să văd ce s-a întâmplat, spuse el. Până acum n-am avut această ocazie.

Despre ce vorbea? se întrebă Sidorio, privindu-l pe Stukeley desfăcându-şi nasturii de sus şi descoperindu-şi pieptul palid ca o bucată de marmură, pe care era o tăietură adâncă, indigo.

— Deci asta era, spuse Stukeley dând din cap. Asta-i rana fatală. Sunt un pic dezamăgit, trebuie să recunosc. Mă aşteptam la ceva mai dramatic.

Sidorio se ghemui în faţa lui.

— Aşadar, ştii… ştii că ai fost ucis?

În timp ce ochii îi luceau puternic în lumina lunii, Stukeley îl privi lung.

— Eu… ucis? Nu… Ce tot vorbeşti acolo?

Sidorio amuţi uimit, până când Stukeley izbucni în râs:

— Bineînţeles că ştiu că am fost omorât. Doar nu mă

ascund prin sicrie pentru a mă amuza, ori pentru că oi fi vreun vampir!

— Adevărul e că… începu Sidorio.

— Nu! exclamă Stukeley. Glumeşti! Eu – vampir? Este imposibil. Vorbeşti serios? Am şi colţi?

— Încă nu, dar vei avea – dacă totul merge aşa cum trebuie.

— Nu se poate! Se întâmplă să ai cumva o oglindă la tine?

— Dacă vrei, te poţi privi în apă.

Stukeley nu mişcă pentru o clipă, după care se ridică şi porni clătinându-se spre marginea apei. Sidorio îl privi cum se apleacă în faţă şi încearcă să-şi surprindă imaginea în apele agitate ale oceanului. Piratul se întoarse spre el şi îl privi şocat.

— Nu-mi pot vedea chipul.

Sidorio încuviinţă zâmbind:

— Aşa e. Eşti schimbat – vezi?

— Da, căpitane, îi răspunse el pe un ton diferit – plin de respect şi teamă.

Sidorio reflectă la acţiunile sale. Se petrecea totul foarte repede. Cu nici un ceas în urmă se gândea cum să schimbe mersul lucrurilor, cum să aibă pe cineva care să-i ţină companie, iar acum avea deja un locotenent la ordinele sale. Entuziasmul pe care i-l insuflară puterile de care dispunea lăsă repede loc simţului apăsător al responsabilităţii. Stukeley se îndepărtă de ocean şi fugi zâmbind spre Sidorio.

— Nu-mi vine să cred că am revenit la viaţă. Mulţumesc, spuse zâmbind. Îţi mulţumesc că m-ai adus înapoi.

— Cum a fost dincolo?

— Ai fost şi tu acolo, nu? Trebuie să ştii cum este.

— Pentru fiecare este diferit.

Stukeley ridică din umeri:

— Sincer, nu-mi prea mai amintesc. Ştiu doar că am pierdut un duel – complet inechitabil, dacă stau bine să mă gândesc – şi, în timp ce zăceam pe punte, simţeam cum mă

îndepărtam tot mai mult de camarazii mei şi le auzeam glasurile din ce în ce mai slab. După aceea nu mai ştiu nimic. Totul s-a cufundat în întuneric.

Stukeley se întoarse şi privi rămăşiţele coşciugului, după care zâmbi din nou:

— Se pare că mi-au făcut onoarea înmormântării în ocean. Nu oricine are parte de aşa ceva. Foarte frumos din partea lor. Ah, şi mi-l amintesc pe căpitan spunând că vor da o petrecere în cinstea mea, la taverna Ceaunul Mămicii…

— Care căpitan? întrebă Sidorio. De pe ce corabie?

— *Diablo,* corabia căpitanului Wrathe, răspunse Stukeley.

— *Diablo,* zici? Diavolul, spuse Sidorio zâmbind. Exact genul meu de navă.

Stukeley îl privi nedumerit:

— Cât timp am fost plecat?

Sidorio clătină din cap:

— Nu ştiu. Dar nu cred că sicriul ar mai fi rezistat mult.

— În ce zi suntem?

— Nu mă interesează să ţin socoteală scurgerii timpului.

— Prietene, spui lucruri tare ciudate. Nu vreau decât să-mi dau seama cât a trecut de când am sfârşit.

— Părerea mea, spuse Sidorio, este că nu… sfârşiseşi cu prea mult timp în urmă. Dar ce importanţă mai are?

— Ştii unde este cârciuma Ceaunul Mămicii?

— Da, am mai fost acolo, răspunse Sidorio după ce se gândi o clipă.

— Ei bine, se pare că acolo îmi vor face pomana în noaptea asta.

Sidorio zâmbi.

— Şi… ai vrea să participi?

Stukeley îi întoarse zâmbetul:

— Ar fi nepoliticos din partea mea să pierd acest eveniment, nu?

Sidorio făcu o pauză.

— Dacă vom merge acolo, nu trebuie să te vadă nimeni.

Nimeni şi nimic nu trebuie să-mi strice… să ne s*tr*ice planurile.

— Şi care *sunt* aceste planuri?

— Toate la timpul lor, locotenente. Toate la timpul lor.

— Cum doreşti, şefu'.

— Cum doriţi, *căpitane.*

Stukeley îi confirmă dând din cap:

— Cum doriţi, căpitane.

— Ăsta e doar începutul, continuă Sidorio. Începutul unor vremuri noi – pe care le-am aşteptat de foarte mult timp. Iar când voi termina ce mi-am pus în gând, oceanul întreg se va înroşi de sânge. Acum, în sfârşit, începe domnia terorii.

Capitolul 11

Reuniunea de la Ceaunul Mămicii

Grace privea alături de Connor şi Cate cum *Diablo* se apropia de un afloriment stâncos.

— Acolo e! spuse Connor.

În zare apăru lumina unui neon ce pâlpâia intermitent în întuneric.

— Taverna Ceaunul Mămicii, citi Grace.

— Grace, sper că eşti pregătită, spuse Cate.

— E vreodată cineva pregătit pentru cârciuma asta? întrebă Connor zâmbind.

După suferinţa provocată de înmormântarea lui Jez, piraţii păreau să-şi fi recăpătat întru câtva buna dispoziţie. Cu toate că îi venea greu să uite de tristeţea care o stăpânea, Grace începu să-i dea dreptate căpitanului Wrathe, care spusese că moartea este jelită întotdeauna în două feluri – prin suferinţa despărţirii de cel drag şi, apoi, prin celebrarea vieţii. Era însă aproape insuportabil gândul că viaţa unui om fusese distrusă atât de vremelnic.

Odată ce corabia acostă la chei, echipajul se grăbi entuziast să debarce prin partea din faţă a punţii şi Grace se văzu nevoită să fie atentă să nu se piardă de Connor şi de ceilalţi prieteni ai lor. Pentru câteva clipe, îşi ţinu capul plecat şi se chinui să nu-şi piardă echilibrul în mulţimea ce se îmbulzea să coboare cât mai repede. Connor o luă de mână şi o ajută să înainteze prin învălmăşeală. Când îşi ridică privirea, Grace văzu în lumina lunii taverna şi roata uriaşă cu zbaturi a acesteia. Deasupra acoperişului, steagul cu craniu şi oase încrucişate flutura în bernă.

— Din respect pentru Jez, spuse mândru Bart.

Grace îl aprobă şi îl strânse încurajatoare de braţ, după

care urcară cu toţii treptele primei platforme a terasei.

— Ai grijă să nu cazi, îi spuse Connor.

Grace privi podeaua şi văzu în lemnul pardoselii goluri ameninţătoare, ce dădeau direct spre apele întunecate, dar liniştite, ale oceanului. Văzându-şi oglindirea chipului în apă, avu pentru o clipă impresia că în adâncul acesteia este prinsă o altă Grace, care aştepta să fie salvată. Intensitatea mirajului îi dădu pentru moment imboldul de a-şi cufunda mâna în apă ca să verifice, dar, cum ceilalţi înaintau cu paşi repezi, hotărî că e mai bine să nu rămână în urmă.

Membrii echipajului îşi continuară înaintarea, până în sectorul unde aveau rezervate mesele.

— Uite, spuse Connor arătând spre placarda din lemn pe care scria *Diablo* şi care le marca teritoriul. Doar cei mai renumiţi căpitani au parte de aşa ceva.

Connor îi zâmbi şi Grace îi răspunse printr-un surâs. Lumea piraţilor era pentru el foarte uşor de înţeles şi Connor părea să accepte cu mare uşurinţă regulile dure ale vieţii.

Piraţii se aşezară la mese şi gălăgia crescu în intensitate imediat ce începură să se tachineze atât între ei, cât şi cu piraţii de la mesele învecinate.

Alături de căpitanul Wrathe apăru un bărbat distins, cu mustaţă albă şi barbă tunsă îngrijit.

— Molucco, îmi pare rău pentru cele întâmplate.

— Mulţumesc, Gresham.

— Drakoulis ăla e un nemernic. Credeam că scăpasem definitiv de el.

— Şi eu, spuse Molucco dând uşor din cap. Aşa credeam şi eu.

— Dă-mi voie să-ţi cinstesc echipajul cu un rând de rom, spuse căpitanul Gresham, întorcându-se şi strigând: Serveşte cineva pe-aici? Hei, vine cineva şi aici…

— Ce-i hărmălaia asta?

Între cei doi căpitani apăru o femeie îmbrăcată într-o rochie largă de pânză neagră, decorată cu cranii albe şi oase încrucişate. Connor o înghionti uşor pe Grace:

— Ea este…

Grace însă nu mai avea nevoie de prezentări, căci îşi dădu imediat seama că femeia era Ma Kettle. Asortat la rochie, Ma purta un văl din dantelă pe care şi-l ridică oferindu-şi pe rând căpitanului Wrathe obrajii.

— Norocosule, îmi pare foarte rău, spuse ea. Trăim vremuri tulburi.

— Într-adevăr, Kitty, trăim vremuri foarte tulburi, spuse Molucco strângând-o pe Ma Kettle în braţe.

Ma Kettle se întoarse spre restul echipajului:

— Fetelor, băieţi, în noaptea asta băuturile sunt gratis. E un gest al dragostei şi respectului pe care i-l port lui Jez, şi vouă, tuturor.

Urmară câteva aplauze furtunoase şi, în timp ce Ma Kettle trimise o bezea mulţimii aprobatoare, ospătăriţele începuseră deja să înşire pe mese păhărele pline cu rom. Grace privi mirată paharul ce-i stătea în faţă. Nu mai băuse niciodată rom. N-a fost însă nevoită să se uite prea mult, căci Ma Kettle era o persoană mult prea neobişnuită pentru a-ţi lua ochii de la ea.

— Bartolomeu, zise ea, strângându-l pe Bart la pieptu-i foarte dezvoltat, pentru tine este o lovitură îngrozitoare. Ştiu că eraţi ca fraţii.

Bart o aprobă:

— Pentru toţi este cumplit, dar mai ales pentru mine şi Connor.

Ma dădu tristă din cap, după care îşi întoarse privirea spre Connor.

— Ah, ia te uită, ne vedem din nou, domnule Tempest. Cât te-ai schimbat în aceste ultime luni! Eşti un pirat în toată regula! Am auzit multe despre tine şi – din ce se spune – se pare că eşti un erou în devenire!

Connor roşi mai ceva ca o pătlăgea pârguită. Ştiind bine că fratele ei ar muri de ruşine într-o ipostază asemănătoare celei în care se aflase Bart, Grace se întrebă dacă Ma Kettle îl va îmbrăţişa şi pe el – dar Ma îşi întinse mâna şi îşi aşează palma pe umărul băiatului.

— Nu mă îndoiesc că suferi amarnic, spuse ea. E

cumplit când pierdem un camarad apropiat – un prieten… E o suferinţă a naibii de grea.

Connor încuviinţă tăcut – dar Ma încă nu terminase:

— Ma o să-ţi dea acum un sfat – o povaţă pe care, dragul meu, eşti liber să o asculţi, sau nu. În primul rând, în ceea ce priveşte moartea, nu vei trece niciodată cu uşurinţă peste aşa ceva. Indiferent că ai paisprezece ani, ori eşti de vârsta mea… la fel de bătrână ca un recif de corali… pierderea cuiva drag va fi întotdeauna o lovitură chinuitoare. În al doilea rând… nu-ţi înăbuşi sentimentele – dă-le frâu liber. Ăsta e unul dintre motivele pentru care şi organizăm astfel de petreceri.

Ma arătă spre mesele din tavernă şi continuă:

— Când dispare un pirat atât de merituos ca Jez, trebuie să-i celebrăm viaţa, să bem în cinstea lui, să râdem şi să ne amintim de vremurile petrecute împreună. Unii consideră dezgustătoare această practică şi cred că ar trebui să fim posomorâţi, stoici şi să umblăm toată ziua îmbrăcaţi în negru din cap şi până în picioare. Noi însă am ales să celebrăm viaţa, înţelegi? Viaţa! Cea mai minunată comoară, scumpul meu. O fi avut Jez Stukeley doar douăzeci şi trei de ani, dar în scurta lui viaţă a reuşit să devină renumit. A lăsat în urma lui o mulţime de oameni care îl iubesc şi care îşi vor aminti mereu de el. În definitiv, asta este ceea ce sperăm cu toţii să lăsăm în urma noastră. Norocosule, ce zici, am dreptate?

Molucco se opri în spatele ei, îi ridică mâna şi o sărută cu gingăşie:

— Ai fost elocventă ca întotdeauna, Kitty. Nici eu n-aş fi putut rosti vorbe mai adevărate.

Ma îi zâmbi lui Connor:

— Connor Tempest, îţi doresc viaţă îndelungată. Dar, mai importantă decât aceasta, îţi doresc o viaţă plină de dragoste, veselie, prietenie şi atât de multe aventuri, încât să nu te plictiseşti nici măcar pentru o clipă.

Ma îşi sărută palma şi o frecă apoi de obrazul băiatului.

— Un vechi obicei pirateresc, îi spuse ea zâmbind, după care îşi întoarse privirea spre Grace. Şi cine este

frumuseţea asta deosebită?

De această dată, fu rândul fetei să roşească.

— Grace, sora geamănă a domnului Tempest, o prezentă Molucco.

— Da, spuse Ma Kettle apropiindu-se, mi s-a părut mie că-i semeni. Eşti o tânără domnişoară foarte frumoasă, adăugă ea întinzându-şi braţul şi coborându-şi degetul pe obrazul fetei. Ce piele minunată – fină ca mătasea. Când mă gândesc că şi eu am avut cândva un ten ca al tău… iar acum, uită-te la mine, arăt ca o monstruozitate marină, bătrână şi zbârcită.

Deodată, imediat ce Molucco, Bart şi ceilalţi începură s-o asalteze cu complimente, toţi îşi îndreptară atenţia spre Ma Kettle. Grace o privi fascinată pe femeia extraordinară care îi stătea în faţă.

— Da, bine, gata, băieţi, nu mai faceţi atâta zarvă pentru o epavă ca mine. Ajung atâtea laude. Ce-aţi zice să vă aşezaţi liniştiţi? Fetele noastre v-au pregătit ceva deosebit – o mică distracţie, care să vă mai aline suferinţa.

Întorcându-se, Ma Kettle strigă – sau, mai degrabă, chiţăi puternic – peste umăr:

— Sugar Pie, eşti gata?

— Într-o clipă, Ma! se auzi un glas mai cristalin.

— Hai, vino odată. Oameni buni, aşezaţi-vă – aşa… Norocosule, şezi, te rog, lângă mine.

Ma Kettle îşi foşni spre scaun faldurile largi ale rochiei şi, în timp ce luminile scădeau din intensitate şi cufundau cârciuma în obscuritate, deodată, în acordurile ritmate ale unui acordeon, un fascicul de lumină dezvălui pe scenă prora unei corăbii, la pupa căreia era fixată o minunată figură de galion – reprezentată chiar de Sugar Pie. Tânăra purta pe cap o pălărie de căpitan şi avea îndreptată spre cei de faţă o lunetă. Grace nu putu să nu se gândească în acele momente la Darcy Flotsam – mai ales când Sugar Pie îndepărtă ocheanul şi clipi şmechereşte spre audienţă.

Două noi cercuri luminoase dezvăluiră la dreapta şi la stânga scenei alte două figuri de galion. Sărutările simbolice ale celorlalte tinere stârniră în rândurile

audienţei strigăte aprobatoare. În sunetele armonioase ale acordeonului acompaniat de-acum şi de alte instrumente, cele trei fete se desprinseră de pupele navelor, descinseră alunecând de-a lungul mai multor panglici alb-albastre şi se opriră între valurile simbolizate pe scenă. Spectacolul era atât de bine organizat, încât păreau să fi nimerit într-un teatru adevărat, şi nu într-o cârciumă oarecare, gândi Grace.

Mulţimea izbucni în aplauze. Fata din centru, purtând în continuare pălăria de căpitan, îşi puse un deget pe buze şi, deodată, se făcu linişte deplină.

— Ea e Sugar Pie, îi şopti Connor surorii sale, privind-o visător.

— Serios? spuse Grace zâmbindu-i. Şi, mă rog, de unde o cunoşti?

— Ah, e… Connor îşi pierdu însă cuvintele.

— E o prietenă mai veche, interveni Bart.

Savurând din toată inima stânjeneala lui Connor,

Grace zâmbi şi dădu din cap.

În acel moment, Sugar Pie îşi puse mâinile în şolduri şi începu să cânte:

M-au plictisit viaţa de marinar şi călătoriile pe mare,
Căci oceanul, pentru mine, nu-i deloc ceea ce pare.
Promisiunile de bogăţii şi averi nebănuite, s-au dovedit a fi doar vorbe deşarte,
Şi visele vieţii pe mare au ajuns simple vorbe goale.

Mi s-a spus că marea-i locul aventurilor…

La aceste cuvinte, fata clipi şmechereşte.

…Şi câştigurilor nemăsurate.
Zi şi noapte am navigat în căutarea unui căpitan vestit,
Dar am găsit doar stânci golaşe şi golfuri pustii.

Odată n-am ieşit din cuvântul superiorului,
Hangerul mi-a fost uns mereu şi gala de atac.

O fată însă nu poate aştepta o veşnicie – şi deja nu mai suport!
Aşa că-mi iau catrafusele şi am plecat.

Din mulţime izbucniră câteva ovaţii.

Visam să găsesc un căpitan
Şi pe a sa corabie să mă-nrolez.
Să navigăm pe oceanele lumii, să jefuim după bunul-plac
Şi bogăţiile împreună să le-mpărţim!

Visam să mă mărit cu-n căpitan,
Să-i fiu la bord secundul de încredere
Şi echipajul să-mi respecte rangul – căci altfel peste bord cu ei!
Dar aş fi fost corectă – şi categorică întrucâtva – cu toţi piraţii mei.

La auzul acestor cuvinte, Ma Kettle strigă:
— Aşa, zi, fato!

Visele de dragoste mi-au rămas neîmplinite —
Căci niciun căpitan de piraţi nu pare să-şi dorească o soaţă.
Aşa că-i timpul să las această navă şi viaţa de pirat —
Gata, marinăria mi-a ajuns cu vârf şi îndesat!

Am sperat la o frumoasă viaţă de marinar
Dar visele mi-au fost zadarnice.
Gata, marinăria mi-a ajuns cu vârf şi îndesat!
Zău, m-am săturat până peste cap!

Spunând acestea, Sugar Pie îşi scoase pălăria de căpitan, îşi lăsă liber părul lung şi blond şi zâmbi larg audienţei.

Grace zâmbi – deşi nu simţea cu adevărat acest lucru. Părea să aibă totuşi ceva în comun cu Sugar Pie, gândi ea uşor ironică. Bine ar fi fost şi pentru alţii să renunţe atât

de uşor la viaţa de pirat!

În apropierea tavernei, o barcă mică tocmai acosta la chei. În luntre erau trei persoane – barcagiul şi doi pasageri.

— Am ajuns, îi înştiinţă luntraşul.

— Excelent, spuse cel mai voinic dintre pasageri. Stukeley, tu poţi să cobori, până negociez eu preţul transportului.

Stukeley nu aşteptă să i se mai spună o dată.

— Taverna Ceaunul Mămicii! spuse el sărind pe debarcader. Nu credeam că o să te mai vizitez vreodată!

— Să nu te îndepărtezi! îi strigă celălalt pasager. Trebuie să avem mare grijă.

— Am înţeles, căpitane. Vă aştept chiar aici.

— Foarte bine, locotenente, răspunse celălalt, întorcându-şi apoi atenţia spre barcagiu. Sunt convins că aurul ăsta îţi poate cumpăra tăcerea, dar, mă întreb, putem avea cu adevărat încredere în tine?

Barcagiul îi confirmă nerăbdător din cap şi, imediat ce-şi întinse mâna să-şi capete răsplata, pasagerul strânse aurul în pumn.

— Mă tem însă că am început iarăşi să am probleme cu încrederea în oameni, spuse acesta oftând.

Barcagiul îl privi surprins. Simţea că era ceva în neregulă. Mirarea i se transformă dintr-odată în indignare şi, apoi, într-o spaimă cumplită.

Copleşit de amintiri, Stukeley privea splendida roată cu zbaturi ce se învârtea în depărtare şi asculta clipocitul familiar al apei. Deodată, în apropiere se auzi ceva căzând în apă. Stukeley se întoarse şi-l văzu pe căpitanul Sidorio apropiindu-se cu paşi mari.

— Ce-a fost zgomotul ăla? întrebă Stukeley.

Sidorio ridică din umeri:

— Ce zgomot?

— De pe luntrea cu care am venit. Unde-i barcagiul?

Sidorio se întoarse.

— Ah, da. Luntraşul se pare c-a dispărut. Foarte

straniu, spuse el, ştergându-şi gura şi scobindu-se între dinţi. Hai să mergem, locotenente, adăugă el, întorcându-se şi punându-i lui Stukeley o mână pe umăr. Dacă mai întârziem mult, o să ratăm petrecerea.

Cu toate că era uşor îngrijorat, Stukeley ştia bine că lui Sidorio nu-i plăcea să-i fie puse la îndoială ordinele. Şi, în definitiv, Sidorio fusese cel care îl readusese la viaţă. Sidorio îi era căpitan şi era firesc să-i asculte comenzile – indiferent cum ar fi fost acestea. Primise o a doua şansă – şi Stukeley intenţiona să fie un locotenent model şi loial.

Imediat ce piraţii începură s-o ovaţioneze entuziaşti pe Sugar Pie, fata îşi ridică un deget în dreptul buzelor şi le ceru să păstreze tăcerea, după care îşi ridică pălăria şi se pregăti s-o arunce.

— Cine o prinde va primi un sărut de la mine!

Tânăra o aruncă într-un arc înalt, pe deasupra piraţilor zgomotoşi, ale căror braţe fluturară după pălărie ca nişte trestii în bătaia vântului. Pălăria zbură dincolo de aceştia, spre mesele rezervate piraţilor de pe *Diablo.* Când pălăria îşi începu vertiginos coborârea, toate privirile se îndreptară spre aceasta. Connor şi Bart îşi ridicară îndată mâinile, şi Grace se aplecă în spate, pentru a le face loc. Bart, având avantajul înălţimii, o înşfăcă înaintea lui Connor.

— Mult noroc data viitoare, prietene, chicoti Bart, punându-şi pălăria pe cap şi împingându-l în glumă pe Connor, după care porni cu paşi mari să-şi primească premiul.

— Atât de aproape şi totuşi atât de departe, spuse Grace, înghiontindu-şi în glumă fratele.

Deşi începuse să se simtă mult mai bine, imediat ce se gândi la Jez, amintirea îi provocă totodată o senzaţie de vinovăţie. Îşi aminti apoi sfatul pe care i-l dăduse Ma Kettle. Se strânseseră acolo pentru a celebra viaţa lui Jez şi nu avea nicio îndoială că şi Jez ar fi dorit acelaşi lucru – căci, în definitiv, dacă s-ar fi aflat şi el cu ei, ar fi fost un rival serios pentru Bart şi Connor în câştigarea atenţiei

tinerei Sugar Pie!

Odată ce spectacolul luă sfârşit, luminile se reaprinseră şi Grace văzu pe masă un rând proaspăt de băuturi. Dacă pentru ea fusese de ajuns o gură de rom, ceilalţi piraţi toastară veseli şi dădură pe gât licoarea tare din pahare.

— Eu ies să iau puţin aer, îi spuse Grace fratelui ei.

— Bine, răspunse el, strângând-o uşor de mână. Dacă ai nevoie de mine, strigă.

Grace îi confirmă tăcută şi plecă de la masă. Când aruncă o scurtă privire peste umăr, văzu că una dintre dansatoarele care o acompaniaseră pe Sugar Pie venise la masă, şi Connor, la fel ca şi ceilalţi, înmărmuri la apariţia tinerei. Clătinând amuzată din cap, Grace se întoarse şi plecă mai departe.

Ieşind din tavernă, păşi atentă printre golurile din pardoseala terasei şi, privind încă o dată în undele de sub ea, îşi văzu din nou chipul sub apă – părând să se înece, la fel ca şi în ziua naufragiului, când Lorcan o salvase în ultimul moment.

Lorcan. Fata îşi ridică instinctiv mâna spre lănţişorul de la gât şi apucă între degete inelul Claddagh. Metalul era rece, dar, odată ce îl strânse între arătător şi degetul mare, inelul începu să se încălzească. Urma să aibă o nouă viziune? se întrebă ea, simţindu-se entuziasmată şi înfricoşată deopotrivă. Îşi dorea mai mult ca orice să afle adevărul, să ştie ce se întâmplase cu Lorcan. Şi totuşi, se temea de ceea ce ar putea descoperi.

În timp ce inelul continua să se încălzească, fata se aşeză pe podea şi închise ochii, aşteptând senzaţia de greaţă pe care o simţise la prima viziune. Dar, cu toate că inelul devenea tot mai cald, Grace nu simţea nimic deosebit şi, în plus, nu auzea niciun sunet şi nu-şi simţea deloc mintea înceţoşată. Ce fel de viziune să fi fost aceasta? Să fi greşit ea ceva? Grace deschise ochii nedumerită şi, deodată, simţi că i se opreşte răsuflarea.

În apa de sub duşumeaua terasei îl văzu pe Lorcan bâjbâind pe holul corabiei vampiraţilor. Grace icni. Părea să aibă parte de aceeaşi scenă ca şi în prima viziune, doar

că de această dată o percepea ca un observator extern. Era dureros să-l vadă pe Lorcan chinuindu-se şi îşi dorea să-l ia de braţ şi să-l ajute. Fără să dea drumul inelului, care devenea din ce în ce mai cald, îşi întinse cealaltă mână spre suprafaţa apei. Chiar dacă era o mişcare stângace, Grace nu putu rezista imboldului de a atinge apa.

Imediat ce Grace perie uşor cu degetele suprafaţa întunecată a apei, imaginea lui Lorcan dispăru şi apa oglindi încă o dată chipul tulburat al fetei şi luminile tavernei din spatele ei. Grace se încruntă.

Apa se întunecă din nou. Aşteptând să revadă imaginea lui Lorcan, Grace se aplecă şi, în schimb, văzu un chip care o înfioră. Sidorio. Vampiratul o privea direct în ochi – la fel cum o privise şi în noaptea aceea fatidică, pe puntea vasului vampiraţilor. La fel ca şi atunci, ochii îi deveniră goi şi, deodată, căpătară incandescenţa unor văpăi ucigătoare. Vampiratul îşi deschise gura într-un zâmbet oribil şi incisivii tăioşi ai acestuia păreau să fi săltat prin apă, direct spre gâtul fetei.

— Nu! strigă ea.

Inelul Claddagh începea să frigă tot mai puternic. Dorea să-i dea drumul, dar simţea că nu putea face asta. Deodată, mâna i se smuci parcă de la sine în faţă şi smulse inelul din lănţişor. Grace continuă să-l strângă între degetul mare şi arătător şi, deşi nu ştia cât mai putea să-l ţină, îşi dădu seama că fierbinţeala metalului o va obliga din clipă în clipă să-i dea drumul. *Nu!* Oricât ar fi fost de dureros, nu-şi permitea să-l scape în apă. Inelul era ultima ei legătură cu vasul vampiraţilor – şi cu Lorcan. Dacă îl pierdea, risca să nu se mai poată întoarce niciodată pe corabie şi să nu-şi mai poată ajuta prietenul. Acest gând, în ciuda durerii, o îmboldi să nu dea drumul inelului, chiar şi cu preţul arsurii ce părea să-i paralizeze întregul corp.

În apă, Sidorio continua s-o privească şi, la un moment dat, chiar îi zâmbi. Ce să fi însemnat aceasta? Să fi fost o nouă viziune? Era în apropiere? Venea oare după ea?

Deodată, simţi pe ceafă încleştarea unei mâini care o

trase cu putere în spate. În acel moment inelul se răci brusc şi Grace căzu pe spate, icnind uşurată şi slăbită – dar şi copleşită de teamă.

Capitolul 12

Destăinuiri

— Ei, ia te uită pe cine avem aici.

Grace îşi deschise ochii şi văzu deasupra ei un chip familiar.

— Cheng Li! exclamă ea.

— Bună, Grace, o salută Cheng Li aşezându-se pe vine. Mă bucur să ne întâlnim – deşi nu o facem în circumstanţe dintre cele mai favorabile. Dacă intenţionezi cumva să practici exerciţii de echilibristică, presupun că poţi exersa în locuri mult mai adecvate.

Grace o privi din nou. Cheng Li părea mai blândă decât şi-o amintea Grace. Pe *Diablo* nu se întâlniseră decât de câteva ori şi impresia pe care şi-o făcuse despre ea fusese întru câtva umbrită de cuvintele dure pe care Molucco Wrathe le spusese la adresa fostului său secund.

— Nu făceam niciun fel de exerciţii, spuse Grace.

— Nici n-aş fi crezut una ca asta, zise Cheng Li. Dar, indiferent ce făceai, arăţi totuşi foarte palidă. Mă duc să-ţi aduc ceva de băut.

— Crezi că poţi găsi pe aici şi băuturi nealcoolice? întrebă Grace. Am băut o gură de rom şi îmi e puţin greaţă.

— Hmm, e şi normal să-ţi fie greaţă, din moment ce-ţi apleci atât de mult capul deasupra apei! Oricum, ce anume făceai aici?

Grace zâmbi:

— E o poveste lungă.

— Exact genul de poveşti care-mi plac.

Cheng Li îi zâmbi şi îşi întinse braţul, graţioasă şi categorică:

— Draga mea, hai, vino să bem un ceai de crini-de-mare. Din câte se spune, licoarea asta o să te îmbujoreze pe loc.

Cheng Li o conduse pe Grace înapoi în tavernă. În faţă, în sectorul rezervat oaspeţilor de seamă, piraţii de pe *Diablo* deveniseră tot mai gălăgioşi. Grace îl văzu pe Connor în mijlocul acestora, dar băiatul era mult prea ocupat ca să-şi mai remarce sora. Cheng Li o luă pe Grace de mână şi o conduse spre o scară întunecată. După ce urcară împreună treptele înguste, ieşiră într-un balcon împărţit în separeuri delimitate prin panouri de lemn, sculptate artistic cu imagini de corăbii în mijlocul valurilor.

Separeul semăna cu un confesional, avea vederea spre barul de jos şi era prevăzut cu o draperie din catifea roşie, care putea ţine la distanţă privirile indiscrete şi putea diminua totodată gălăgia din tavernă.

— Gata, spuse Cheng Li, după ce trase brusc draperia. Acum putem vorbi în linişte.

În semiobscuritatea din separeu, chipul tinerei era luminat de o lumânare ce licărea în globul unei lămpi din mijlocul mesei. Lumina slabă a lumânării îi atenua tinerei trăsăturile şi îi reaminti surorii lui Connor că, în ciuda impozanţei şi a rangului acesteia, partenera ei era doar cu câţiva ani mai mare ca ea.

Cheng Li arăta diferit faţă de cum şi-o amintea Grace. Părul negru şi lucios îi crescuse destul de mult în lunile de când nu se mai văzuseră şi tânăra nu şi-l mai aranjase la fel de auster ca mai demult. Apoi, Grace observă că Cheng Li nu mai purta la spate cele două katane. Să fi renunţat oare la săbii, în favoarea predării la Academia Piraţilor?

— Mai aşteptăm mult până vine cineva să ne servească? întrebă Cheng Li scoţându-şi braţul din separeu şi pocnind din degete. Grace observă în acel moment katanele întinse pe bancă. Nu renunţase la ele, ci doar le lăsase să se odihnească puţin.

Spre surprinderea fetei, la intrarea în separeu nu-şi făcu apariţia una dintre fetele cârciumăresei, ci un băiat, care le salută aplecându-se respectuos:

— Cu ce vă pot servi?

— Câte un ceai de crini-de-mare, spuse Cheng Li.

— Imediat, domnişoară Li!

Băiatul plecă numaidecât şi Cheng Li îi zâmbi fetei:

— E o surpriză cu adevărat plăcută să ne întâlnim. M-am gândit deseori la tine.

Grace roşi la auzul acestor cuvinte.

— Şi eu mă bucur să te văd, spuse ea, uşor stânjenită.

Chelnerul reveni iute cu o tavă plină cu boluri, pahare şi cutiuţe de diferite mărimi. Să fi fost toate acestea numai pentru ele două? Era clar că aveau să aibă parte de un ceremonial al ceaiului.

Grace simţea că e privită de Cheng Li, dar nu-şi îndreptă ochii spre ea, ci îl urmări pe băiat cum aşază pe masă două pahare frumos decorate şi, apoi, lasă în mijloc un ceainic înalt de sticlă. Aplecându-se, băiatul deschise o cutiuţă de onix, plină cu muguri, din care luă doi cu ajutorul unui cleştişor de argint şi le dădu drumul în ceainic. După ce închise cutiuţa, ridică un elegant urcior de argint şi turnă de sus, arcuit, apă fierbinte peste muguri, până umplu aproape complet ceainicul de sticlă.

— De-acum, răbdare! zâmbi băiatul luând cutiuţa şi tava. Ah, era să uit, aveţi aici şi puţină miere, adăugă el, lăsând pe masă un mic borcan negru, de sub al cărui capac ieşea coada unei linguriţe.

Cheng Li lăsă pe tavă o monedă.

— Trage draperia după tine, îi spuse ea.

Băiatul zâmbi, făcu o nouă plecăciune şi dispăru, dar nu înainte de a trage draperia în jurul separeului. Cele două fete erau izolate complet.

— Fii atentă, spuse Cheng Li, arătând spre ceainicul de sticlă.

Grace îi urmări privirea şi văzu că apa curată din ceainic căpătase o palidă nuanţă de roz, în mijlocul căreia, prin licoarea transparentă, se spirala o culoare mai intensă – ca şi cum cineva tocmai ar fi curăţat înăuntru un penel. Grace observă cum cei doi mici muguri de pe fundul vasului se răsuceau ca două mici vietăţi marine. Apoi,

foarte încet, mugurii începură să se deschidă, formând mici petale în evantai, asemenea unor braţe ce se întind după un somn reconfortant. În timp ce petalele se răsfirau, cele două flori se atingeau cu gingăşie şi apa devenea tot mai trandafirie – asemenea soarelui la asfinţit.

Când mugurii se deschiseră complet, florile se ridicară şi plutiră ca pe suprafaţa unui ocean roz-violet.

— Uau! exclamă Grace, fascinată de acest mic spectacol.

— Acum e numai bun de băut, spuse Cheng Li ridicând ceainicul şi turnând ceaiul în pahare.

Grace mirosi aburii fierbinţi ai licorii. Ceaiul avea o mireasmă neobişnuită şi îmbătătoare.

— Unora le place să adauge şi o linguriţă de miere, zise Cheng Li arătând din cap spre borcănaşul negru de pe masă. Dar eu îl prefer simplu.

Grace urmă exemplul tinerei şi ridică paharul la gură.

— Aşteaptă, spuse Cheng Li. Grace se opri şi se întrebă cât avea să mai dureze acest ritual. Pentru o prietenie nouă!

— Pentru o prietenie nouă! repetă Grace.

Tinerele îşi ciocniră încet paharele, după care Grace luă o înghiţitură din ceaiul de crini-de-mare.

— Ei, cum ţi se pare? întrebă Cheng Li, ai cărei ochi fumurii străluceau puternic. Ce părere ai?

— Cred că-i cea mai delicioasă băutură pe care am gustat-o vreodată, răspunse Grace.

Cheng Li o aprobă din cap şi zâmbi:

— Bănuiam eu că o să-ţi placă. Crinii-de-mare sunt delicatese rare, pline de vitamine. Sunt însă şi foarte greu de găsit… dar Matilda Kettle are legăturile ei.

— Matilda? întrebă mirată Grace. Credeam că-şi spune „Ma” de la „mamă”.

Cheng Li clătină din cap:

— Nu, draga mea, numele ei este Matilda.

— Dar Molucco i-a spus mai devreme Kitty.

— Oamenii o strigă în multe feluri, însă pe ea o cheamă Matilda.

Grace îşi dădu seama că Cheng Li cunoştea foarte multe secrete. Fata luă o nouă înghiţitură de ceai şi simţi cum dulceaţa şi căldura licorii i se răspândesc în corp şi îi anihilează toată încordarea. Aproape că nu-i venea să creadă că, după numai două guri din acel ceai rafinat şi parfumat, licoarea avea un efect atât de puternic şi de rapid.

— Eh, acum, povesteşte-mi totul, spuse Cheng Li.

De unde să înceapă? Avea atât de multe să-i spună, atât de multe amintiri şi trăiri ce stăteau să răbufnească şi să-i elibereze inima. Avea însă şi foarte multe întrebări.

Dar putea oare să aibă încredere în Cheng Li? Cunoştea bine reputaţia de care se bucura fostul secund al căpitanului. Cheng Li era recunoscută pe *Diablo* ca o persoană înfricoşătoare şi uşor dispreţuitoare. Cu toate acestea, Connor vorbise foarte frumos despre ea – şi o descrisese ca pe o fire dură, dar corectă – şi opinia fratelui ei conta pentru Grace mai mult decât părerile căpitanului Wrathe şi ale subordonaţilor uşor influenţabili ai acestuia. Însă

Connor îi spusese un lucru care o pusese cu adevărat pe gânduri, şi anume despre insinuarea căpitanului Drakoulis, care o acuzase pe Cheng Li de spionaj împotriva lui Molucco şi a echipajului său – acesta fiind şi motivul pentru care tânăra sosise pe *Diablo,* după care plecase la fel de subit precum venise.

— Ce-ai vrea să ştii? spuse, în cele din urmă, Grace, hotărând s-o lase pe partenera ei să imprime direcţia discuţiei. Trebuia să aibă totuşi grijă să continue precaută şi să decidă singură dacă putea sau nu să aibă încredere în Cheng Li.

Cheng Li ridică din umeri:

— Ei bine, pentru început, cum ţi se pare viaţa pe *Diablo?*

Chiar dacă întrebarea era simplă, Grace reflectă pentru o clipă la răspuns. Cheng Li aşteptă şi luă o nouă înghiţitură de ceai.

— Îmi place destul de mult, răspunse Grace.

Ochii migdalaţi şi strălucitori ai tinerei se ridicară spre Grace. Era clar că dorea să audă mai multe. Grace hotărî să-şi încerce norocul.

— Dar nu cred că o să rămân mereu aici.

— Serios? spuse Cheng Li ridicându-şi întrebătoare o sprânceană. Corectează-mă dacă greşesc, dar n-a semnat Connor legământul de pirat?

Grace o aprobă din cap.

— Ba da, răspunse Grace rezervată.

Cheng Li sorbi o nouă gură de ceai.

— Eh, în cazul ăsta s-ar putea să existe o problemă.

Grace ştia bine acest lucru. Legământul de pirat era pentru ea ca un ghimpe în coaste.

— Acest legământ este considerat un angajament făcut pentru tot restul vieţii, spuse Cheng Li privind-o intens pe Grace. Dar există întotdeauna metode prin care să fie ocolite aceste mici probleme.

Grace tresări. Să încerce oare Cheng Li să o ajute?

— Spune-mi, cum îi merge lui Connor pe vas?

— Destul de bine, răspunse Grace.

Cheng Li zâmbi:

— Doar *atât*? În lumea piraţilor se aude că este un pirat de un talent rar!

— Se descurcă foarte bine, continuă Grace. Acum e zguduit însă de moartea lui Jez. Aşa cum suntem cu toţii. Dar Jez şi Connor… şi Bart… erau foarte apropiaţi.

— Da, spuse Cheng Li sorbind contemplativă din ceai. Da, ştiu – îşi spuneau Cei Trei Corsari.

Grace îi confirmă:

— Connor o să-şi revină, căci este foarte fericit de viaţa de pirat.

— Dar tu nu pari deloc mulţumită.

— Ba, şi mie îmi place.

— Grace, ai mai folosit această expresie. De ce eşti atât de prudentă? Nu ai încredere în mine?

Oho! Era mai bine s-o lase pe Cheng Li să treacă direct la subiect.

— *Nu* ai încredere în mine, continuă ea. Văd clar acest

lucru. Dar e în regulă, Grace. M-am obişnuit să fiu privită pe *Diablo* drept „iscoada cea vicleană”.

Grace se arătă impresionată de francheţea tinerei şi se simţea foarte bine să discute cu cineva despre necazurile ei. În ciuda îndoielilor pe care le avea în privinţa onestităţii companioanei ei, se simţea totuşi destul de apropiată de Cheng Li şi intuia că aceasta ar putea să o ajute.

— E vorba despre… Grace se opri, deşi îşi dădea seama că trebuie să continue. E vorba despre acuzaţiile pe care ţi le-a adus căpitanul Drakoulis.

— Înţeleg. Ce anume a spus Narcisos Drakoulis? Şi cui anume?

— I-a zis căpitanului Wrathe… ei bine, de fapt, tuturor piraţilor – că ai ajuns sub acoperire pe Diab*lo… că ai f*ost trimisă de Federaţia Piraţilor, pentru a-l spiona pe Molucco Wrathe şi că l-ai păcălit că te afli la bord pentru a-ţi satisface stagiul de pregătire ca secund, în timp ce adevăratul tău ţel era să acţionezi ca agent al Federaţiei.

Cheng Li o aprobă din cap, după care îi umplu din nou paharul.

— Te rog, continuă, draga mea.

— Rolul tău era să-l aduci pe căpitanul Wrathe pe calea cea dreaptă, dar, eşuând în această misiune, ai fost imediat rechemată la Academia Piraţilor.

Cheng Li o privi atât de concentrată, încât Grace se întrebă îngrijorată dacă nu cumva întrecuse măsura cu aceste destăinuiri.

— Este perfect adevărat, spuse Cheng Li.

Grace înmărmuri.

— Îţi spun aceasta întrucât sunt sigură că vei înţelege. Lucrez într-adevăr pentru Federaţia Piraţilor. Am fost recrutată cu mulţi ani în urmă, la Academia Piraţilor, iar de atunci, am lucrat numai în slujba lor.

— Ce anume este această Federaţie?

— Ajung şi la asta, răspunse Cheng Li. Rolul Federaţiei este acela de a sprijini cauza piraţilor în lume şi de a întări puterea pe care o avem pe oceane, precum şi de a dezvolta o reţea globală de flote piratereşti, care să coopereze în

linişte şi pace.

Era un ţel admirabil, gândi Grace.

— În ceea ce-i priveşte pe conducătorii Federaţiei, Molucco Wrathe nu face altceva decât să le dea permanent dureri de cap, continuă Cheng Li.

Molucco este un pirat al vremurilor trecute, care nu vrea să dispară tăcut în noapte şi, în ciuda avertismentelor noastre, pur şi simplu nu vrea să respecte regulile pirateriei. Într-adevăr, se încăpăţânează să acţioneze de unul singur, nu respectă câtuşi de puţin coridoarele maritime ale celorlalţi căpitani şi, pentru a-şi satisface eul, se lasă motivat numai de câştiguri rapide şi de aventuri care mai de care mai pitoreşti. Grace, adăugă după o pauză Cheng Li, chiar dacă ţi se par extrem de dure aceste cuvinte, mă tem că dispreţul lui Wrathe faţă de Federaţie a fost cauza care a condus la moartea lui Jez Stukeley.

Grace dădu din cap. Şi ea ajunsese la aceeaşi concluzie, cu toate că până în acel moment nu cunoscuse toate amănuntele.

— Narcisos Drakoulis e un tâlhar scăpat de sub control, continuă Cheng Li. Dacă ar fi să folosesc un limbaj mai drastic, aş putea spune că este „psihotic”. Nu e cu siguranţă un exponent al Federaţiei Piraţilor, dar a fost pe deplin îndreptăţit în această dispută cu Molucco Wrathe. Prin comportamentul său nebunesc, Wrathe i-a înfuriat pe mulţi căpitani. Acest incident a fost provocat din două motive. În primul rând, Drakoulis şi Wrathe au avut dispute şi în trecut, în Grecia, pe seama unei comori, care l-a condus pe Wrathe să-i scufunde lui Drakoulis corabia.

În al doilea rând, Drakoulis a hotărât să facă ceva în privinţa greşelilor recente ale lui Wrathe. Să nu mă înţelegi greşit. Nu aprob acţiunea lui Drakoulis. Nici cei din Federaţie nu o aprobă – dar căpitanul Wrathe a provocat acest atac. Dacă nu ar fi venit din partea lui Drakoulis, mai devreme sau mai târziu ar fi venit cu siguranţă din partea unuia dintre sutele de căpitani faţă de care a greşit. Iar dacă nu-şi revizuieşte comportamentul, în viitor va avea mai mult ca sigur parte de acelaşi lucru.

Cheng Li o privi pe Grace foarte serioasă.

— Şi, data viitoare, cel rănit ar putea fi Connor.

Grace ştia că tânăra spunea adevărul.

— Da, ai dreptate, spuse ea. Crede-mă, ştiu că ai dreptate. Dar ce pot face? Connor e absolut hotărât să-şi continue cariera de pirat.

Cheng Li clătină din cap:

— Problema nu o constituie faptul că fratele tău vrea să fie pirat. Adevărata problemă o reprezintă căpitanul pe care l-a ales.

Cheng Li era foarte directă cu Grace şi foarte încrezătoare în destăinuirea tuturor acestor informaţii. Dar, mai mult decât atât, era clar că dorea să o ajute. Timpul era însă esenţial. Hotărând să aibă încredere în ea, Grace inspiră profund.

— Există *vreo* modalitate prin care să-l scăpăm pe Connor de legământul dat căpitanului Wrathe? Avem vreo şansă să scăpăm amândoi de pe *Diablo?*

— Bineînţeles, răspunse foarte practică Cheng Li. Ajungeam imediat şi la asta.

Capitolul 13

Decizii

— La Academia Piraţilor? repetă Connor. Vrei să părăsim corabia şi să ne înscriem la *Academia Piraţilor?*

— Nu părăsim nicio corabie, spuse Grace. Totul va fi cât se poate de corect şi nu vom lipsi decât o săptămână. Căpitanul Wrathe ne va aproba transferul…

Connor îşi privi îndoielnic sora pe deasupra ceainicului gol. Cheng Li coborâse la bar şi, între timp, Grace îl chemase pe Connor în separeu.

— Gracie, tu chiar vorbeşti serios? Ştii bine că eu şi şcoala… nu e deloc o combinaţie prea bună.

Grace zâmbi:

— Ştiu, Connor, dar aici nu vorbim despre liceul din Crescent Moon, ci despre Academia Piraţilor. Uită complet de vechile examene şi lecturi obligatorii. Vom lua lecţii de luptă, de navigaţie şi SME…

— Ce-i SME?

Grace zâmbi încă o dată:

— Supravieţuire Maritimă Extremă! îl lămuri ea mândră.

Connor izbucni în râs:

— Uau! Cheng Li te-a îmbrobodit de tot… Dar mai e un lucru, adăugă el după o scurtă pauză. Să presupunem că aş fi de acord cu această idee – deşi nu spun că sunt –, dar să presupunem că aş aproba această idee… tu chiar crezi că ne va permite căpitanul Wrathe să plecăm, ştiind bine că Cheng Li este cea care ne-a făcut această propunere şi că tot ea va avea acolo grijă de noi?

Grace încuviinţă dând din cap.

— M-am gândit la asta. Nu putem pretinde că Cheng Li

nu e implicată. Căpitanul Wrathe nu-i câtuşi de puţin prost. Dar putem minimaliza rolul ei în această chestiune şi îi putem spune că dorim să vedem cum este la Academie – de unde vom reveni pe *Diablo* cu noi cunoştinţe… şi poate chiar cu un recrut sau doi!

— Nu cred să înghită aşa ceva, spuse Connor clătinând din cap.

— Tu-l cunoşti mai bine decât mine, recunoscu Grace, dar îl rugăm mai întâi să ne acorde o permisie de o săptămână…

— Mai întâi? Ce vrei să spui?

Grace inspiră profund.

— Connor, vreau să mai vorbim despre un lucru, îi zise ea, remarcând pe chipul fratelui ei o umbră de îndoială, după care strânse din dinţi şi continuă: E vorba de legământul tău.

— Ce-i cu el?

— Vreau… Ei bine, îmi doresc să nu fi semnat atât de repede acest legământ.

— Molucco mi-a salvat viaţa, Grace.

— Iar acum ţi-o pericliteză serios.

— Ce vrei să spui?

Grace îşi dădu seama că fusese puţin cam aspră, dar, din moment ce deschisese acest subiect, trebuia să-şi păstreze în continuare sinceritatea.

— Cheng Li mi-a spus că e doar o chestiune de timp până când vor începe şi alţi căpitani să se întoarcă împotriva lui Molucco…

— Drakoulis e un nebun, Grace, un descreierat, un psihopat. În ziua aia am avut ghinion…

— Jez a fost mai mult decât ghinionist, îl întrerupse fata, întristându-şi brusc fratele. Îmi pare rău, Connor, dar îmi fac griji pentru tine. Cred că suntem în mare pericol dacă rămânem pe *Diablo.*

Connor îi zâmbi larg:

— Hei, puştoaico, primejdiile nu fac decât să ne călească şi mai mult.

Grace nu putu să-i întoarcă zâmbetul.

— Connor, te rog, trebuie să mă iei în serios. Personal, nu am nimic împotriva lui Molucco Wrathe. Îi sunt chiar recunoscătoare – pentru că ne-a oferit amândurora un cămin. Dar Cheng Li spune că nu va mai dura mult şi *Diablo* va fi atacat şi de alte vase piratereşti. Îmi fac foarte multe griji când ştiu că participi la astfel de atacuri şi rişti să fii… ucis.

Connor îşi întinse mâna spre ea:

— Îţi înţeleg foarte bine îngrijorarea şi, în ceea ce mă priveşte, după moartea lui Jez m-am gândit şi eu la aceste lucruri. Molucco nu e un om rău, dar felul în care se comportă nu face decât să ne creeze numai probleme. Nu aş spune nimănui acest lucru, însă cred totuşi că Jez a murit în zadar.

Grace îl strânse de mână. Nu se aşteptase să audă acest lucru din gura fratelui ei. După separarea lor – şi după tot ce li se întâmplase ulterior – era câteodată foarte uşor să dea uitării legătura puternică dintre ei. Era însă liniştitor să ştie că aceasta nu dispăruse.

— Aşadar, îl vei întreba pe Molucco? insistă ea.

— Dacă ne acordă o permisie de o săptămână, pentru a vizita Academia Piraţilor?

Grace încuviinţă tăcută.

— O să-l întreb. Dar nu cred să ne aprobe această plecare.

— Mulţumesc, Connor. În plus, ne va prinde bine să mai schimbăm puţin atmosfera şi să discutăm despre viitor, despre ce vrem să facem şi încotro s-o apucăm.

— Gracie, îl voi ruga pe căpitanul Wrathe să ne acorde o permisie de o săptămână, dar după aceea trebuie să mă întorc pe *Diablo.*

— Iar eu voi fi obligată să te urmez, răspunse ea, fără să-şi mai poată înfrâna aceste cuvinte.

Connor se încruntă:

— Ce vrei să spui?

— Connor, tu ai semnat legământul pirateresc. Eu nu.

— Încă nu, spuse Connor. Dar îl vei semna, nu? Căci cel mai important lucru este să fim împreună.

Grace îi dădu drumul mâinii.

— Connor, dacă se întâmplă cumva să fii ucis în timpul unui atac, *nu* vom mai fi împreună. Şi mă cunoşti destul de bine, pentru a înţelege că nu voi aştepta să fiu martora unei asemenea tragedii.

— Şi ce vei face? Unde te vei duce? o întrebă el, privind-o profund în ochi.

Grace nu-i putu răspunde, însă băiatul îi înţelese numaidecât gândurile.

— Ah, nu! Grace, *nu!* Te gândeşti cumva să te întorci pe corabia vampiraţilor?

Grace oftă:

— Sunt acolo câţiva oameni care au nevoie de mine.

— Nu oameni, o corectă clătinând din cap. Vampiri. Monştri. Demoni.

— Ai dreptul la propriile tale păreri, spuse ea liniştită.

Connor se înfurie:

— Nu-mi vine să cred că-mi faci morală şi mă dojeneşti că nu sunt în siguranţă, în timp ce plănuieşti în secret să te întorci pe o corabie al cărei echipaj doarme ziua, iar noaptea se hrăneşte cu sânge.

— Nici nu ştii ce vorbeşti, îi spuse ea enervată.

Într-adevăr, Connor nu ştia mai nimic despre vasul vampiraţilor. De-ar fi ştiut cât de mult suferea Lorcan – şi câtă nevoie avea de ea.

— Grace, nu-mi vine să cred… nu pot să cred că purtăm o asemenea discuţie.

— Uite ce e, spuse Grace categorică. Nu vreau să ne certăm. Pentru mine, tu eşti cea mai importantă persoană din lume – ştii bine acest lucru. Şi, într-adevăr, ai dreptate – trebuie să rămânem împreună. Dar sunt unele lucruri despre care nu am vorbit… lucruri despre care nu am avut tim*p să* vorbim – având în vedere toate cele întâmplate în ultima vreme. Dacă l-ai putea convinge pe Molucco să ne dea voie să plecăm pentru o săptămână, poate vom avea ocazia să vorbim despre ele.

Connor clătină resemnat din cap. Într-un fel sau altul, Grace reuşea întotdeauna să-l convingă să-i dea ascultare.

— În regulă, spuse Connor. Bine, o să mă duc şi o să-l întreb – dar să nu te aştepţi la miracole.

Connor trase draperia şi, aplecându-se peste balconul separeului, îl văzu pe Molucco şezând alături de Ma Kettle şi hrănindu-l cu aperitive pe Scrimshaw.

— Căpitane Wrathe! strigă băiatul. Căpitane Wrathe! Pot discuta ceva cu dumneavoastră?

— Fireşte, băiatul meu. Coboară!

În separeul alăturat, Sidorio şi Stukeley auziră strigătul lui Connor. Stukeley se ridică brusc în picioare:

— Ăsta-i Connor, spuse el. Şi Molucco.

— Stukeley îşi ridică instinctiv braţul spre draperia ce le bloca vederea spre barul de la parter.

— Ţi-am mai spus. Nu!

— Bine, gata. Au, mă doare!

— Scuze, bombăni Sidorio eliberându-şi strânsoarea şi împingându-i braţul pe masă. Lasă perdeaua la locul ei.

— Nu-i deloc plăcut, spuse Stukeley. Absolut deloc.

— Nu? întrebă Sidorio privindu-şi locotenentul.

— Nu, pentru că nu pot să beau, nu pot să înghit nimic, răspunse Stukeley bătând în halba plină pe trei sferturi cu bere, în timp ce al patrulea sfert era împrăştiat pe masă.

— Lucrurile se schimbă înăuntrul tău, îi spuse Sidorio. Ai răbdare.

Stukeley se încruntă şi ridică încă o dată halba cu capac.

— Nu! răcni înfuriat Sidorio.

Stukeley ridică sfidător halba şi luă o nouă gură de bere. Când Stukeley se înecă din nou şi începu să tuşească, Sidorio clătină frustrat din cap, după care se aplecă şi îl bătu pe locotenent pe spate.

— Au! Încetează odată să mai dai în mine!

— Încetează să te mai chinui să bei, pentru că nu poţi face acest lucru.

— De ce?

Sidorio oftă plictisit:

— Ai răbdare.

— Ai răbdare! Nu te grăbi! Nu te uita la nimeni. Nu vorbi cu nimeni. Nu mai bea bere... Căpitane, începi să semeni din ce în ce mai mult cu maică-mea.

Sidorio clătină încă o dată din cap. Să fi sosit vremea să scape de acest trăsnit? Nu – era prea devreme. Şi el trecuse printr-o metamorfoză similară, dar cu atât de multă vreme în urmă, încât nu putea şti ce se va întâmpla în continuare. Dacă va avea răbdare să vadă ce se întâmplă şi va privi totul ca pe un experiment, poate că data viitoare lucrurile vor fi mult mai uşoare şi următorul pe care îl va trezi va fi mult mai docil – la fel şi celălalt care îi va urma şi va face parte din armata lui Sidorio, din echipajul său imbatabil. Sidorio se mai linişti şi se înveseli puţin la aceste gânduri.

— Lasă berea în pace. Plecăm, îi spuse Sidorio, ridicându-se categoric în picioare.

— De ce? Unde mergem? Ce surprize îmi mai pregăteşti?

Sidorio izbucni în râs.

— Surprize? O să vezi cât de curând! Căci ştiu bine de ce ai nevoie.

Sidorio ieşi cu paşi mari din separeu. Stukeley îşi luă haina şi porni grăbit în urma stăpânului său.

— Ce vrei să spui? Unde mergem? De ce anume am nevoie? întrebă Stukeley la un pas în spatele său.

Sidorio se opri în dreptul scărilor, încremeni pentru o clipă şi se întoarse apoi spre chipul istovit al locotenentului.

— Sânge, Stukeley. Ai nevoie de sânge.

*

— Ei bine, spuse Connor odată revenit alături de Grace. Gata, am rezolvat totul.

— A fost de acord?

— Fireşte, tună Molucco Wrathe, apărând în spatele lui Connor. Căpitanul a spus da.

Grace roşi încurcată:

— Îmi cer iertare, căpitane Wrathe. Nu v-am văzut.

Însă, vă mulţumesc… pentru că ne lăsaţi să plecăm. Este o veste minunată.

Căpitanul Wrathe îi făcu semn să nu-şi mai bată capul cu scuzele.

— Ultimele zile au fost foarte grele pe vas, răspunse el. Şi sunt sigur că v-ar prinde bine o mică pauză.

Fetei nu-i venea să creadă că Molucco accepta cu atâta uşurinţă plecarea lor.

— Ei, ia te uită, ce întâlnire neaşteptată, interveni Cheng Li revenind de la bar.

— Domnişoară Li, spuse căpitanul Wrathe. Ce surpriză neplăcută!

— Ha! Ha! Ha! Ha! râse sarcastic tânăra. Mă bucur să aflu că recentele evenimente nu v-au anihilat voioşia tăioasă ca o rapieră.

Molucco o fixă cu privirea:

— Domnişoară Li, cel care nu ştie să râdă este un om cu adevărat sărac.

Cate şi Ma Kettle apărură de-o parte şi de alta a căpitanului, după care, în spatele acestora, începură să se strângă tot mai mulţi piraţi. Ştiau cu toţii că aceasta era prima întâlnire între căpitan şi fostul său secund – după ce Drakoulis o acuzase pe Cheng Li de spionaj.

Cheng Li, fără să se arate deloc intimidată, ignoră mulţimea şi i se adresă direct căpitanului Wrathe:

— Îmi pare nespus de rău pentru ce s-a întâmplat cu Jez Stukeley. A fost un pirat pe cinste, adăugă ea, după care îşi îndreptă ochii cenuşii spre Cate: Felicitări pentru ocuparea postului de secund. Sper să nu fie prea împovărătoare responsabilităţile suplimentare care îţi revin de-acum încolo.

Tinerele se priviră câteva clipe. Grace observase că succesoarea fostului secund se obişnuia repede cu noul ei rol şi devenea pe zi ce trece tot mai încrezătoare şi mai autoritară. Însă, de această dată, aflată faţă în faţă cu predecesoarea sa, Cate nu mai părea atât de sigură pe ea.

Molucco îşi puse un braţ pe după umărul tinerei:

— Cate e un secund de nădejde. În sfârşit, am alături pe

cineva de încredere.

Cheng Li zâmbi:

— Şi în mine puteaţi avea încredere deplină.

— Într-adevăr, râse Molucco, eram întotdeauna convins că trebuia să obiectezi la planurile mele, să-mi pui tot felul de piedici, să-mi pui la îndoială argumentele şi autoritatea… Da, în astfel de situaţii te consideram o persoană pe care puteam pune bază.

— Căpitane, spuse Cheng Li zâmbind, umorul de care daţi dovadă mă lasă fără grai. Acum însă trebuie să vă părăsesc, pentru că trebuie să le pregătesc gemenilor sosirea la Academie. Asta… bineînţeles dacă aveţi încredere să-i lăsaţi în grija mea.

Ce voia de fapt să spună Cheng Li? se întrebă îngrijorată Grace. Cuvintele tinerei erau mai provocatoare ca o pânză roşie fluturată în faţa unui taur!

— Nu am încredere în tine nici cât negru sub unghie, spuse Molucco păstrându-şi calmul surprinzător de bine. Am însă încredere deplină în Grace şi Connor, căci îşi doresc foarte mult să viziteze Academia şi nu văd niciun motiv pentru care să nu le aprob această rugăminte.

— La Academie, noi avem viziuni diferite în privinţa pirateriei, îi spuse Cheng Li. Nu vă temeţi că i-am putea corupe şi i-am putea atrage de partea noastră?

În timp ce Molucco izbucni în râs, Grace simţi încă o dată fiorul tăios al panicii.

— Domnişoară Li, la fel ca şi tine, metalele obişnuite degenerează mult mai iute decât nobleţea aurului acestor gemeni, răspunse el, ridicându-şi braţul de pe umărul lui Cate şi aşezându-şi imediat palmele pe umărul băiatului şi surorii lui.

— Prieteni, mergeţi şi distraţi-vă. Sunteţi încă tineri şi meritaţi mult mai mult decât această permisie. Veţi întâlni la Academie câţiva oameni foarte buni. Ascultaţi-le sfaturile şi veţi învăţa multe de la ei, le spuse el, strângându-i sugestiv de umeri. Şi reveniţi apoi pe *Diablo,* unde veţi putea învăţa cu adevărat ce înseamnă viaţa de pirat.

Căpitanul Wrathe o luă pe Ma Kettle de mână şi se îndepărtă. După câţiva paşi, se opri şi se întoarse:

— Domnişoară Li, Grace şi Connor sunt membri ai echipajului meu – nicidecum sclavi. Pe vasul meu voi încuraja întotdeauna libertatea de exprimare şi îi voi susţine mereu pe cei ce gândesc liber. Scumpul tău director, Kuo, şi ceilalţi profesori pot spune acelaşi lucru?

Molucco o privi cu asprime şi o luă din nou pe Ma Kettle de braţ.

— Ei bine, vom vedea, spuse Cheng Li. Ah, căpitane Wrathe, era să uit. Căpitanul Quivers m-a rugat să vă transmit salutări.

— Lisabeth Quivers, spuse Molucco luminându-se brusc. Eh, ăsta-i un nume de care n-am mai auzit de luni bune! adăugă el, întorcându-se spre gemeni.

Lisabeth Quivers! N-a existat pe vremuri căpitan mai fain ca ea!

— Da, chiţăi Ma Kettle, cel mai fain căpitan şi, totodată, cea mai *seducătoare* femeie – mai ales cu ochii ei şi cu al ei păr roşu aprins. Norocosule, se pare că Lisabeth v-a jucat pe degete atât pe tine, cât şi pe fraţii tăi! O femeie de primă clasă! Ce distracţii am trăit în acele vremuri!

— Aşa e, spuse melancolic Molucco. Într-adevăr, au fost nişte vremuri grandioase. Transmite-i, te rog, căpitanului Quivers cele mai bune urări.

— Urări! exclamă Ma Kettle. Pfui! Transmite-i toată *dragostea* noastră! Şi spune-i să mai treacă pe aici, să bem împreună un păhărel.

Ma Kettle îl luă pe Molucco de braţ şi îl conduse către un locşor mai retras.

Dându-şi seama că disputa luase sfârşit, piraţii începură şi ei să se împrăştie. Cate îl luă pe Connor de mână şi porni în căutarea lui Bart. Grace se întoarse spre Cheng Li.

— De ce l-ai ironizat atât de mult? întrebă ea.

— O să înţelegi mai târziu, spuse Cheng Li făcându-i cu ochiul. În definitiv, a zis că puteţi pleca, nu? Cine s-ar fi aşteptat la una ca asta? Cheng Li îi zâmbi: Mâine-

dimineaţă, la nouă fix, voi veni să te iau pe tine şi pe Connor. Pregătiţi-vă un bagaj mic şi aşteptaţi-mă pe punte.

În ciuda tonului sever din glasul tinerei, Grace nu-şi putu reţine un zâmbet.

— Am reuşit cu adevărat.

Cheng Li o aprobă din cap:

— Da, Grace. Mâine pe timpul ăsta, tu şi Connor veţi fi departe de *Diablo* şi vă veţi pregăti pentru prima voastră noapte la Academia Piraţilor.

Capitolul 14

Academia Piraţilor

Portul Academiei era înconjurat de un dig a cărui intrare era marcată printr-un arc înalt din piatră, ce se înălţa grandios din apă. Când Cheng Li cârmi barca spre intrare, Grace şi Connor văzură pe arcadă o inscripţie, pe care Grace o citi cu voce tare:

Belşug şi Saţietate,
Veselie şi Confort,
Libertate şi Putere.

— Aceasta este maxima Academiei, spuse foarte mândră Cheng Li. Cuvintele aparţin unui renumit căpitan de odinioară.

— Ce înseamnă saţietate? întrebă Connor.

Cheng Li zâmbi.

— Să ai parte de tot ce doreşti şi chiar mai mult decât atât.

Ochii băiatului se luminară brusc, dar Grace nu putu să nu se încrunte, când îşi aminti de pofta neostoită a lui Molucco Wrathe pentru bogăţii.

— În zilele noastre, pirateria a devenit foarte complexă şi subtilă, continuă Cheng Li, în timp ce Grace o privea atentă, aşteptând o lămurire suplimentară. O să înţelegeţi totul, după câteva zile petrecute la Academie, încheie Cheng Li întorcându-se la vele.

Când Cheng Li cârmi barca pe sub arc şi intră în port, Grace şi Connor rămaseră muţi de uimire la vederea împrejurimilor. Academia era ca o oază pitorească – o îngrămădire de clădiri vechi, vopsite în galben-deschis, roz

şi portocaliu, ridicate printre grădini luxuriante ce se întindeau până în apropierea docului. În timp ce se apropiau de doc, pe lângă ei trecu o flotilă de veliere mici, pline de copii şi tineri – cu o excepţie.

— Căpitane Avery! strigă Cheng Li.

Bătrânul tresări şi îşi ridică privirea, după care zâmbi şi o salută ridicându-şi pălăria.

— Îi învaţă pe tineri cum să navigheze, le spuse ea gemenilor, moment în care ucenicii o observară şi ei pe Cheng Li şi începură să-i facă cu mâna. Deodată, câteva veliere se apucară să vireze şi să iasă din rând.

— Concentraţi-vă! le strigă exasperat căpitanul Avery. Fiţi *mai atenţi* la navigaţie şi *mai puţin* la domnişoara Li, ne-am înţeles? Hai, domnule Melay, mai cu viaţă! Iar dumneata, domnişoară Conescu trage odată parâma – aşa. Foarte bine, domnişoară Webber, bună recuperare. Ţi-ai îmbunătăţit mult stilul! Foarte bine!

Grace şi Connor priveau cum elevii marinari încercau – cu mai multe sau mai puţine şanse de reuşită – să-şi reîntoarcă velierele în rând. Între timp, Cheng Li cârmise ambarcaţiunea la chei şi se pregătea să sară şi să lege parâma, când, pe doc, apăru un bărbat care întinse mâna şi îi spuse:

— Dă-mi voie să te ajut.

— Vă mulţumesc, comodor Kuo, spuse Cheng Li aruncându-i parâma.

Bărbatul prinse frânghia şi o înfăşură cu îndemânare în jurul stâlpului de ancorare, după care îşi întinse braţul şi o ajută pe Cheng Li să coboare.

Comodorul Kuo purta o pereche elegantă de pantaloni de stambă şi cizme negre de piele, ce luceau imaculate în lumina soarelui. Peste cămaşa albă şi răcoroasă – deschisă atât cât să se vadă porţiunea superioară a pieptului bronzat şi musculos – purta o vestă din mătase roşie. La gât avea un lanţ cu patru amulete. Părul cărunt-argintiu îi ajungea până deasupra umerilor, la fel ca şi lui Molucco, dar – spre deosebire de căpitanul Wrathe – părul îi era curat, pieptănat îngrijit şi vizibil lipsit de reptile. Chipul

simpatic îi era bronzat, iar ochii căprui-închişi sticleau la fel de strălucitor ca razele soarelui pe luciul apei.

Cheng Li se opri în dreptul său şi li se adresă gemenilor:

— Grace, Connor, am marea plăcerea să vi-l prezint pe comodorul John Kuo, decanul Academiei Piraţilor.

Connor sări din barcă pe chei.

— Bun venit, domnule Tempest, îl întâmpină comodorul Kuo, strângându-i ferm mâna. Connor, am auzit deja foarte multe despre tine – atât de la domnişoara Li, cât şi de la ceilalţi. Este o adevărată încântare să te avem printre noi.

Comodorul Kuo îşi întinse apoi mâna s-o ajute pe Grace să coboare.

— Domnişoară Tempest, bun venit la Academia Piraţilor.

Gând decanul se aplecă în faţă, Grace văzu mai bine lănţişorul de aur, de care erau atârnate patru talismane – o sabie, o busolă, o ancoră şi o perlă. Directorul observă privirea fetei.

— Ah, văd că mi-ai remarcat lănţişorul, îi spuse el, trecându-şi un deget în lungul lanţului. Fiecare talisman are o semnificaţie aparte. Acestea simbolizează cele trei calităţi esenţiale pentru un pirat de succes. Sabia reprezintă abilitatea de a lupta şi a fost modelată după sabia mea de Toledo. Busola reprezintă măiestria în navigaţie. Ancora ne reaminteşte că trebuie să ne înrădăcinăm în istoria piraţilor. Iar perla… ei bine, perla este probabil cea mai importantă dintre toate şi simbolizează capacitatea de a trece prin cele mai sumbre şi mai neplăcute situaţii şi de a găsi comoara ascunsă înăuntrul acestora.

Grace ştia câte ceva din ce-i spusese directorul.

— Aşadar, ce mai aşteptăm? continuă acesta punându-le uşor mâna pe umăr şi îndemnându-i să înainteze. Haideţi să mergem!

Cei patru porniră pe o potecă ce şerpuia printre grădinile frumos mirositoare ale Academiei. După ce respiraseră săptămâni la rând numai aer de mare,

parfumul copacului jacaranda din apropierea docului era atât de îmbătător, încât aproape că îi ameţise pe gemeni. Ramurile atârnau împovărate sub greutatea ciorchinilor încărcaţi cu flori albastre. Trunchiul copacului era înconjurat de o băncuţă circulară pe care şedeau doi băieţi, absorbiţi în lectura unei cărţi.

Când trecură pe lângă ei, băieţii îşi ridicară capetele şi-şi îndreptară spatele.

— Sebastian, Ivan, spuse comodorul Kuo. Recuperaţi pentru orele de literatură?

— Da, domnule! răspunse primul băiat arătându-i coperta.

— Ah, *Cartea Celor Cinci Hangere,* zise comodorul. Un roman clasic al literaturii piratereşti!

— Domnişoara Li mi l-a recomandat, spuse entuziast băiatul.

— Într-adevăr, confirmă Cheng Li. Sebastian a progresat foarte mult la orele de luptă şi m-am gândit că va găsi captivantă biografia căpitanului Makahazi.

— O lectură pretenţioasă – şi violentă – pentru un băiat de numai zece ani! exclamă decanul. Dar cartea se pare că l-a prins atât pe Sebastian, cât şi pe tânărul Ivan.

— Aşa este, domnule, răspunse celălalt băiat.

— Foarte bine, zâmbi comodorul Kuo. Ei bine, atunci să mergem mai departe şi să nu-i mai deranjăm pe tinerii noştri *piraţi.*

Băieţii zâmbiră larg la auzul ultimului cuvânt şi îşi reluară lectura sub bolta albastră a copacului. Să fi existat un loc mai ideal ca acesta? se întrebă Grace la umbra ramurilor, îmbătată de parfumul florilor şi privind spre luciul sclipitor al apei portului.

— Haide odată, mocăito, îi strigă Cheng Li, aşteptând-o mult mai în faţă, în dreptul unei fântâni orbitoare, din scoici de mare şi sticlă colorată.

Grace se grăbi să o ajungă din urmă.

— Este absolut fenomenal, spuse ea oftând uşor.

— Aşadar, îţi pare bine c-ai venit?

— Ah, normal, răspunse Grace, în ai cărei ochi larg

deschişi se puteau vedeau clar încântarea şi uimirea.

— Acum eşti foarte departe de *Diablo,* îi zise Cheng Li luând-o de braţ.

Când trecură amândouă pe lângă fântână, stropii de apă ce dansau în aer îi reîmprospătară fetei chipul bronzat şi încălzit de soarele dimineţii. După foarte, foarte mult timp, Grace simţea că se poate relaxa cu adevărat.

Connor şi directorul Kuo merseseră mai repede şi, absorbiţi de conversaţie, se opriseră în faţa intrării unei clădiri înalte, cu dom din teracotă. Grace observă că fratele ei şi comodorul începuseră deja să se înţeleagă foarte bine. Se simţea foarte optimistă. Era un nou început. Cheng Li o ajutase să-l salveze pe Connor de la o moarte sigură şi îl scăpase din mâinile căpitanului Wrathe.

Cheng Li şi Grace se alăturară băiatului şi decanului Kuo, la intrarea în clădire, în faţa unor uşi mari de lemn, sculptate minuţios.

— Aceste uşi, le spuse Cheng Li gemenilor, au fost aduse de unul dintre căpitanii fondatori ai Academiei, după un raid încununat de succes în largul coastei Rajastanului. De câte ori le văd, mă simt ca acasă, adăugă ea atingând ornamentele frumos sculptate ale uşilor.

— Academia este căminul tuturor studenţilor noştri – vechi sau noi, spuse comodorul Kuo deschizând uşile. Şi, indiferent cât de departe aţi călători în lume, uşile noastre vor fi întotdeauna deschise şi vă vom primi din aventurile voastre cu braţele deschise.

După ce le spuse acestea, directorul păşi în spate, Grace şi Connor se pomeniră în pragul unei spaţioase săli circulare, scăldate într-o liniştitoare lumină albastră.

— Aceasta e Rotonda, spuse decanul, dar elevii noştri i-au găsit un nume mai drăguţ, şi anume Caracatiţa – datorită coridoarelor ce seamănă cu nişte tentacule, zâmbi el, arătându-le numeroasele holuri ce porneau din centrul încăperii.

Grace îşi ridică privirea. Bolta cupolei Rotondei era plină de ferestre circulare în toate nuanţele de albastru – de la turcoaz-deschis, la albastru-aprins şi până la violet-

închis. Filtrate prin sticla geamurilor, razele soarelui se revărsau în Rotondă şi îi scăldau într-un fermecător ocean azuriu. Efectul era uluitor şi le dădea impresia că se aflau chiar pe fundul oceanului.

Urmând privirea surorii sale, Connor se uită şi el în sus, dar atenţia îi fu numaidecât atrasă de cu totul altceva.

Mai multe cutii de sticlă atârnau din vârful cupolei suspendate în sârme de oţel şi arătau ca o uriaşă structură decorativă. În cutiile suspendate la doar câţiva metri deasupra capetelor, Connor văzu că în fiecare se afla câte o sabie. Era ciudată – dar deloc tulburătoare – imaginea acelor săbii ce pluteau într-un ocean de lumină ca un banc de peşti foarte frumoşi, dar complet lipsiţi de viaţă.

— Uau, spuse Connor. Ce-i cu aceste săbii?

— O imagine impresionantă, nu? răspunse directorul Kuo. Suntem foarte norocoşi să avem la Academie săbiile câtorva dintre cei mai faimoşi căpitani ai zilelor noastre. Majoritatea săbiilor ne-au fost lăsate moştenire odată cu retragerea din activitate a căpitanilor, dar sunt şi cazuri când săbiile sunt cele care se retrag primele din activitate! Uite, de exemplu aia a fost cândva folosită de prietenul tău, căpitanul Molucco Wrathe. O vezi?

Decanul îi arătă spre una dintre cele trei săbii închise împreună într-o cutie.

— Care dintre ele?

— Ah, da, sunt aproape identice, dar, vezi tu, acele trei săbii au aparţinut cândva celor trei fraţi Wrathe – Molucco, Barbarro şi Porfirio. Cea din mijloc a fost rapiera lui Molucco. Dacă te uiţi atent, poţi vedea în mâner safirul caracteristic săbiilor sale.

Connor se arătă surprins că Molucco dăruise Academiei o sabie, având în vedere cât de dispreţuitor vorbea despre acest loc. Connor îl cunoştea însă pe căpitan îndeajuns de bine, cât să ştie că era o persoană schimbătoare. În plus, Bart îi spusese chiar din prima zi când se cunoscuseră că Molucco şi fraţii săi proveneau dintr-o familie pirateresc regală – fapt pentru care era şi normal ca săbiile fraţilor Wrathe să fie foarte dorite la Academie.

— Dar sabia *aia* a cui este? întrebă Connor fixând cu privirea o sabie mai simplă şi mai lungă, cu mâner strălucitor de piele.

— Domnişoară Li, nu le-ai oferit oaspeţilor noştri toate informaţiile necesare? o întrebă zâmbind comodorul Kuo.

Cheng Li îi reîntoarse zâmbetul şi dădu negativ din cap.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Connor.

— Aceea este vechea *mea* sabie, îi răspunse *Kuo.* Sabia mea de Toledo, un aliat de nădejde în multe conflicte. Este o armă destul de neobişnuită.

Directorul privi alături de Connor sabia ce atârna deasupra lor.

— Este forjată într-un mod cu totul excepţional, îl lămuri comodorul. Fierarii iberici stăpânesc la perfecţie această artă – iar prin crearea sabiei mele pot spune că s-au întrecut pe ei înşişi. Lama are miez din fier, ceea ce o face neobişnuit de rezistentă. Tocmai de aceea, Hannibal însuşi a ales tot o sabie de Toledo, la fel ca mulţi alţi regi şi lideri istorici.

Comodorul Kuo se opri şi o privi scurt pe Cheng Li.

— Până şi samuraii japonezi veneau la Toledo, pentru a-şi forja acolo renumitele lor katane şi wakizashi. Aşa cum am făcut şi eu.

Comodorul Kuo îşi aşeză o palmă pe umărul lui Connor şi continuă:

— O asemenea armă este făurită printr-un proces foarte complex, pe parcursul căruia fierarii forjează simultan oţeluri tari şi moi, la temperaturi extrem de ridicate. După aceea, sabia este răcită în apă sau ulei, aşa încât cele două materiale să se îmbine perfect. Făurarul care a creat această sabie, pentru a-i da o consistenţă perfectă, a bătut-o de peste douăzeci de mii de ori. Numai închipuie-ţi ce muncă! Tocmai de aceea nu face mai mult de trei săbii pe an. Şi vezi mânerul? E de piele de pisică-de-mare – un material foarte durabil şi impermeabil. Tot dintr-o astfel de piele sunt făcute şi cizmele pe care le port.

Grace îşi coborî privirea spre cizmele decanului şi îşi dădu seama că, într-adevăr, nu erau dintr-o piele obişnuită

– aşa cum crezuse iniţial. Acest lucru îi aminti de o confuzie similară, când crezuse acelaşi lucru despre mantia căpitanului vampiraţilor şi despre velele misterioasei sale corăbii. Chiar dacă şi cizmele comodorului Kuo străluceau în lumină, era foarte puţin probabil ca acestea să licărească asemenea vinişoarelor din mantia căpitanului şi velelor corabiei vampiraţilor. Cu toate acestea, Academia i se părea foarte asemănătoare vasului vampiraţilor, cel puţin într-o privinţă – căci şi aceasta părea să aibă multe secrete ce aşteptau să fie descoperite.

Connor nu-şi mai putea lua ochii de la sabia de Toledo. I se părea uluitoare. Deodată, îi trecu prin minte un gând.

— Comodore Kuo, voi avea şi eu ocazia să încerc una?

— Mă tem că nu, îi spuse categoric directorul, deşi glasul îi era în continuare blând şi cald. Săbiile sunt scoase din cutii doar o dată pe an, cu ocazia Zilei Săbiilor, când celebrăm întemeierea Academiei şi realizările studenţilor noştri. Cei care au strălucit la învăţătură pe tot parcursul anului sunt recompensaţi cu marea onoare de a lupta demonstrativ cu aceste săbii. Din păcate, această oportunitate este accesibilă numai *studenţilor* noştri, *nu* şi oaspeţilor.

Connor se simţi uşor dezamăgit şi frustrat. În acel moment ar fi dat orice să ţină o astfel de sabie în mână, chiar şi cu preţul înscrierii pentru un an la cursurile Academiei.

— În Academie avem comori pentru toate gusturile, continuă directorul, al cărui glas răsuna puternic în Rotondă. În următoarele zile sunteţi liberi să explorаţi tot ce vă atrage şi vă stârneşte entuziasmul. Veţi primi orice doriţi, asta dacă este posibil, se opri el ridicându-şi privirea spre sabia de Toledo. Domnişoara Li va fi ghidul vostru, iar uşa biroului meu vă este mereu deschisă. Acum, din păcate, trebuie să plec, pentru a revizui ultimele modificări aduse programei de navigaţie. Domnişoară Li, vrei, te rog, să-i conduci spre camerele lor?

— Bineînţeles, domnule director.

Comodorul Kuo porni de-a lungul unuia din coridoare şi, deodată, cuprins parcă de un gând însufleţitor, se întoarse şi îi privi înflăcărat:

— Cândva am fost căpitanul unui echipaj neîntrecut. Acum sunt conducătorul celor mai strălucitoare stele din lumea piraţilor. Dacă după câteva zile simţiţi că vreţi să vă alăturaţi nouă, ei bine, sunt sigur că vom găsi o modalitate prin care să rezolvăm această chestiune. Am dreptate, domnişoară Li?

— Da, fireşte, domnule director.

Comodorul Kuo se întoarse şi, de această dată, dispăru printr-unul dintre tentaculele şerpuitoare ale Caracatiţei, în timp ce cizmele de piele de pisică-de-mare îi răsunau tot mai îndepărtat pe dalele în carouri ale sălii.

Connor îşi ridică din nou privirea spre cele peste o sută de săbii piratereşti – arme care, dacă şi-ar fi putut destăinui poveştile, cu siguranţă l-ar fi încântat cu aventurile şi luptele la care fuseseră martore.

În timp ce Connor scruta entuziast ornamentele săbiilor, cutiile începură să se pună încet în mişcare, ca un carusel ameţitor, iar săbiile se înălţau şi coborau tot mai repede, asemenea unor căluşei la bâlci. Băiatul sorbi avid din priviri semnele, simbolurile caracteristice fiecărui căpitan – câte o piatră preţioasă pe un mâner, câte o lamă cu gravuri misterioase… Curând, săbiile începură să se învârtă atât de iute, încât Connor nu mai putu desluşi niciun detaliu de pe acestea. Scăpaseră de sub control. Săbiile se învârteau din ce în ce mai repede şi, deodată, cutiile din sticlă se sparseră şi revărsară asupra băiatului o ploaie de cioburi. Mult prea fascinat să mai simtă vreo durere, Connor nu se clinti din mijlocul acelei mici averse meteorice. Apoi, ridicându-şi încă o dată privirea, văzu şi auzi clar tumultul unei bătălii în toi. În razele strălucitoare ale soarelui, văzu sclipirile fulgerătoare ale oţelului lamelor, unduirile velelor albe, scârţâitul punţii şi catargului; auzi încleştarea săbiilor, sfâşierea greementului, salvele tunurilor şi strigătele piraţilor ce se încăierau frenetic. Connor ascultă mai atent strigătele.

— Căpitane, auzi el. Căpitane Tempest.

Nu! Nu era posibil una ca asta.

— Căpitane Tempest, veniţi.

Apoi, glasul repetă cu aceeaşi claritate ca şi mai devreme:

— Veniţi… Căpitane Tempest. E rănit. Are nevoie de…

Connor încercă să vadă mai clar ce se petrece, dar privirea îi era înceţoşată şi strigătele deveneau tot mai estompate. Apoi, văzu deasupra lui cum săbiile îşi reluară poziţia iniţială şi încremeniră închise în cutiile lor de sticlă. Coborându-şi fulgerător privirea spre duşumeaua Rotondei, observă că aceasta era perfect curată. Nu căzuse peste el nici urmă de ciob.

— Haideţi să mergem… căpitane Tempest!

Connor se uită la Cheng Li şi văzu că tânăra îl privea zâmbindu-i. Connor clipi mirat. Să-i fi spus *„căpitan”*?

— O să ameţeşti dacă te mai uiţi mult la săbiile alea, şi, cine ştie, s-ar putea să-ţi scrânteşti şi gâtul, spuse ea. Hai să mergem să luăm masa de prânz.

Connor o auzi şi o văzu vorbind, dar cuvintele tinerei îi păreau aproape ininteligibile. Încă era confuz de la viziunea pe care i-o provocaseră săbiile. Doar să-şi fi imaginat – sau chiar avusese o viziune a viitorului? Oare va ajunge cu adevărat căpitanul unui echipaj de piraţi?

— *Prânzul,* Connor, repetă Cheng Li uşor scoasă din sărite. Până şi talentele trebuie să mai mănânce din când în când. Iar bucătarul-şef al Academiei pregăteşte cele mai delicioase găluşte şi mere în aluat pe care le-ai gustat vreodată.

Capitolul 15

O şcoală neobişnuită

— Ei bine, spuse Cheng Li, ridicându-şi cana cu ceai de iasomie, încă o dată bun venit la Academia Piraţilor.

Connor şi Grace îşi ridicară şi ei cănile cu ceai şi ciocniră împreună cu Cheng Li, pe terasa Academiei, unde luau prânzul în compania altor studenţi şi profesori, în căldura încântătoare a soarelui amiezii. În timp ce Grace discuta însufleţită cu Cheng Li, Connor admiră împrejurimile. Era o instituţie de învăţământ cum nu mai văzuse niciodată, deşi, la drept vorbind, singura şcoală pe care o văzuse fusese liceul din Crescent Moon – o clădire urâtă şi neîngrijită, cu personal plin de prejudecăţi.

— Câţi studenţi aveţi aici? îşi auzi sora întrebând-o pe Cheng Li.

— O sută cincizeci, răspunse Cheng Li, cu vârste cuprinse între şapte şi şaptesprezece ani. Grupele de zece ani sunt alcătuite din câte cincisprezece studenţi, iar datorită raportului echilibrat profesor/student, fiecărui învăţăcel i se oferă cele mai bune metode de învăţământ. În această privinţă – ca şi în multe altele – Academia Piraţilor nu e o şcoală obişnuită.

— De unde vin toţi aceşti studenţi? întrebă Grace.

— O întrebare foarte bună, spuse Cheng Li. Elevii noştri provin din cele mai destoinice familii de piraţi, dar, credeţi-mă, nu-i deloc uşor să-ţi asiguri un loc la academia noastră, căci avem interviuri riguroase şi examene de admitere foarte dificile. Aici nu te poţi înscrie prin simpla donare a unei corăbii-şcoală, ori a câtorva lăzi cu săbii. Fiecare student în parte trebuie să intre în Academie prin propriile sale merite.

— Dar trebuie totuşi să fii şi foarte bogat, spuse Connor.

Cheng Li ridică din umeri:

— Cele mai de succes familii de piraţi sunt prin definiţie bogate. Căci nu te poţi numi cu adevărat pirat, din moment ce nu le poţi acorda copiilor o educaţie potrivită, nu? Cu toate acestea, în cazuri mai speciale – aşa cum este de pildă şi situaţia voastră – asigurăm burse de studiu şi celor săraci.

Connor ridică din umeri:

— Eh, oricum, noi am venit aici doar în vizită.

Cheng Li îl aprobă din cap:

— Da, uitasem pentru o clipă acest lucru.

Grace remarcă în glasul tinerei o nuanţă care îi arăta că Cheng Li nu uitase câtuşi de puţin.

— Piraţii preferă să-şi trimită copiii aici, în loc să-i antreneze şi să-i perfecţioneze pe corăbiile lor? întrebă Grace.

— Ia gândeşte-te, răspunse Cheng Li. Adu-ţi aminte cât de primejdioasă şi de agitată este viaţa pe *Diablo.* Un pirat nu are acolo timpul necesar educării copiilor. Desigur, cel mai bine pentru tinerii piraţi este să înveţe tehnicile de luptă pe puntea corăbiilor, dar acolo nu pot avea parte de educaţia vastă pe care le-o putem oferi aici – în istorie şi navigaţie, în strategie şi arta conducerii militare. Oferta noastră este foarte simplă: piraţii ne încredinţează copiii lor şi, peste zece ani, îi pot avea din nou lângă ei – nu doar pregătiţi să devină membri de încredere ai echipajului lor, ci şi pe deplin pregătiţi să-şi asume rolul de căpitan.

— Acum mi-e clar, spuse Grace. Nu, Connor?

Connor nu-i răspunse. Copleşit de gânduri, se gândea la viziunea pe care o avusese în Rotondă – când se auzise strigat cu titlul de căpitan.

— Tu ce crezi, Connor? repetă Grace.

— Ce anume? Ah, da… ăăă, fireşte. Nu era întru totul sigur ce-i întrebase Grace, dar sora lui părea mulţumită de răspuns.

— Ei, şi-acum, zise Cheng Li, înmânându-le câte o

broşură împăturită, aveţi aici orarul lecţiilor la Academie. Acesta este programul orelor pe care le-aţi avea dacă aţi fi studenţi în anul opt – alături de ceilalţi elevi în vârstă de paisprezece ani. V-am subliniat lecţiile pe care am considerat că le-aţi îndrăgi cel mai mult, dar alegerea rămâne la latitudinea voastră. Sunteţi oaspeţii noştri şi v-am invitat aici pentru a vă face o idee despre acest loc, aşa că sunteţi liberi să participaţi la orice cursuri doriţi.

Când Grace desfăcu broşura, Connor, îmboldit de ultimele cuvinte ale tinerei, examina deja foarte entuziast programul orar. Nici măcar un curs nu părea plictisitor! Începând cu istoria piraţilor, predată în dimineţile de luni, şi până la orele de luptă de vineri după-amiază, fiecare zi de cursuri era încărcată cu lecţii care mai de care mai interesante. Într-adevăr, era liber să aleagă sau să renunţe la cele două ore de biologie marină de marţi dimineaţă, dar de-abia aştepta să participe la lecţiile de piraterie practică, la istoria navigatorilor şi, mai ales, la Supravieţuirea Maritimă Extremă. Connor îi zâmbi larg surorii sale – complimentând-o în tăcere pentru sugestia de a vizita împreună acest loc. Grace îi întoarse zâmbetul.

Singurul lucru care îl deranja era programul cam lung al zilelor de studiu. În fiecare dimineaţă trebuiau să se trezească la ora 7 fix şi să efectueze un program de exerciţii numit „Vigoare, tărie şi motivaţie”, iar ziua de studiu se încheia oficial fix la 8:00 p.m. – cu toate că mai aveau după cină o oră rezervată aprofundării cunoştinţelor acumulate peste zi, ori participării la reuniuni sau la alte evenimente sociale. Aveau ore şi sâmbătă dimineaţă şi chiar duminică după-amiază, când Cheng Li îi învăţa pe elevi să mediteze. Cu toate acestea, reflectă Connor, din moment ce studenţii se pregăteau să-şi petreacă viaţa pe o corabie de piraţi, aşa cum era şi *Diablo*, era normal să se înveţe de mici cu zilele lungi de lucru. În orăşelul din golful Crescent Moon, el nu fusese niciodată o persoană matinală, dar de când semnase legământul şi îi promisese lui Molucco Wrathe că rămâne pe *Diablo* şi începuse deja să muncească în schimburi, la fel ca şi ceilalţi piraţi,

răsăritul soarelui nu mai era pentru el o cunoştinţă întâmplătoare.

Connor luă o ultimă înghiţitură din bucatele chinezeşti de pe masă şi, savurând aroma delicioasă a ghimbirului şi ierbii de lămâie, aşeză beţişoarele în suportul lor din ceramică. Cheng Li avea dreptate: mâncarea era delicioasă şi porţiile foarte generoase. Ridicând la gură cana cu ceai de iasomie, se simţi dintr-odată copleşit de o stare ameţitoare de bună dispoziţie şi, pentru o clipă, gândurile i se îndreptară fulgerător spre *Diablo. Î*nsă corabia nu mai exercita asupra sa o influenţă prea mare, căci Connor ştia că va reveni cât de curând la bordul vasului şi, între timp, avea la dispoziţie o mulţime de lucruri noi cu care să se desfete – de la mâncarea delicioasă şi copioasă servită la ora meselor, până la orele de studiu extrem de interesante…

— Connor, ce crezi…? Connor!

Ridicându-şi privirea, le văzu pe Grace şi pe Cheng Li fixându-l cu privirea şi îşi dădu seama că se lăsase atât de absorbit de gânduri, încât pierduse complet firul discuţiei.

Cheng Li zâmbi:

— Tocmai spuneam că nu e nevoie să participaţi la orele din această după-amiază. În schimb, vă pot arăta împrejurimile şi vă pot ajuta să vă instalaţi în camerele voastre. Diseară veţi participa alături de profesori la un dineu special. Dascălii noştri sunt cu toţii foşti căpitani – adevărate legende în lumea piraţilor – şi de-abia aşteaptă să vă cunoască pe amândoi.

Connor radia de fericire.

— Deja am început să mă obişnuiesc cu statutul de vedetă, le spuse el, întinzându-şi braţele şi căscând oarecum plictisit.

Grace şi Cheng Li dădură dezaprobatoare din cap, dar Grace, în sinea ei, era încântată că fratele ei se arăta atât de entuziast în privinţa Academiei. De asemenea, se simţea foarte recunoscătoare faţă de Cheng Li, pentru pregătirile pe care tânăra le făcuse pentru ei într-un răstimp atât de scurt. Dineul în compania căpitanilor de piraţi era cu

adevărat o mişcare impresionantă. Grace cunoştea bine felul în care gândea Connor şi ştia că şansele de a-l convinge să nu se mai reîntoarcă pe *Diablo* erau cu atât mai mari cu cât Connor simţea că trebuie să-şi continue pregătirea la Academia Piraţilor. Se simţea oarecum vinovată faţă de prietenii pe care îi lăsau la bord – în special faţă de Cate şi Bart –, dar interesul ei principal îl reprezenta siguranţa fratelui ei. Nu era pregătită să-l vadă pe Connor împărtăşindu-i soarta lui Jez Stukeley. În cele din urmă, o vor înţelege cu toţii.

După ce-şi lăsară bagajele în camere, gemenii o urmară pe Cheng Li afară din clădire, pentru a vizita împrejurimile Academiei.

— Şi, cum vi se par camerele pe care vi le-am repartizat? întrebă Cheng Li. Vă plac?

— Chiar foarte mult, răspunse Grace.

Grace nu se aşteptase să primească o cameră atât de mare, prevăzută cu tot strictul necesar, precum şi cu balcon propriu, cu vedere direct spre port. Camera lui Connor, la fel de spaţioasă, avea vedere spre curtea interioară, spre o grădină izolată, pe a cărei peluză îngrijită un grup de copii practica exerciţii de arte marţiale.

Cu toate că, de pe terasă, împrejurimile Academiei păreau foarte mari, când gemenii şi Cheng Li începură să le străbată, acestea li se părură mult mai întinse decât la prima vedere. Copacii şi arbuştii ce păreau de sus să delimiteze hotarele Academiei, ascundeau de fapt noi terenuri şi clădiri – toate zugrăvite în aceleaşi nuanţe calde şi vesele ca şi clădirile principale.

Cheng Li le dădu lămuriri despre fiecare clădire în parte – începând cu dormitoarele studenţilor şi locuinţele profesorilor, până la arhive, săli de sport, amfiteatre şi săli de cursuri. Academia era o lume în sine şi aveau multe de văzut, îndeosebi în căldura soporifică a începutului după-amiezii. Grace nu mai dădu atenţie câtorva dintre detaliile monologului entuziast pe care îl rostea Cheng Li, dar se

arătă impresionată de sentimentul profund de mândrie pe care tânăra îl avea în privinţa Academiei. Connor remarcă şi el acest sentiment. Cheng Li părea cu totul diferită faţă de tânăra pe care o cunoscuse pe *Diablo.* Aici era mult mai calmă şi părea să se simtă în largul ei.

— Uau! exclamă Connor. Ce-i *aia?*

Oprindu-se mai în faţă, Connor se întoarse şi le aşteptă pe Grace şi pe Cheng Li. Când fetele îl ajunseră din urmă, Grace văzu că fratele ei le arăta spre un amfiteatru impresionant, situat în apropierea portului. Amfiteatrul nu era însă unul obişnuit, căci în locul scenei se afla un bazin cu apă scânteietoare, în mijlocul căreia plutea o corabie – un galion nu foarte diferit de *Diablo,* ori de corabia vampiraţilor.

— Laguna pieirii! spuse Cheng Li, ai cărei ochi scânteiau la fel de orbitor ca şi apa. Ei bine, continuă ea râzând, cel puţin aşa îi spun elevii. Folosim acel vas pentru exersarea atacurilor şi pentru demonstraţii de luptă. Este unul din locurile care îmi plac cel mai mult la Academie!

Vasul pustiu arăta ca o corabie fantomă. Privindu-l, Connor şi-i imagină pe piraţi alergând agitaţi pe punte şi îşi aminti de viziunea pe care o avusese în Rotondă. Puntea care îi apăruse în viziune semăna izbitor cu aceasta. Poate că acolo, pe acea punte – în „laguna pieirii" –, va învăţa cum să devină căpitan.

— E timpul pentru un mic aperitiv, spuse Cheng Li, oprindu-se sub coroana deasă a unui rodier şi, întinzându-şi braţele, luă de pe ramuri două fructe şi le oferi gemenilor.

Când Grace strânse în palmă fructul încălzit de razele soarelui, Cheng Li rupse şi pentru ea o rodie, apoi scoase una din katane, aruncă fructul în aer şi îl tăie dintr-o mişcare, după care prinse cele două jumătăţi în cealaltă mână. Zâmbind, repetă cu iscusinţă aceeaşi operaţie, pentru Grace şi apoi pentru Connor. În lumina soarelui, seminţele sclipeau ca nişte mici rubine. Cei trei se aşezară pe iarbă, să-şi savureze în linişte gustarea. Odată ce fructul o răcori şi îi potoli setea provocată de arşiţă, Grace

îşi îndreptă privirea spre vasele din port, unde căpitanul Avery se pregătea să înceapă o nouă lecţie de navigaţie, cu altă grupă de studenţi. Din câte observă Grace, această perspectivă nu-i prea făcea deloc plăcere.

— Nu, nu, *nu,* domnule Webb! îl auzi pe căpitan strigându-i unuia din tinerii săi ucenici.

În apropierea lor, un grup de studenţi mai mari străbăteau hotărâţi aleea portului, către o clădire zugrăvită în auriu-deschis.

— Acolo este amfiteatrul principal, le spuse Cheng Li. Iar ei sunt elevi în ultimul an – cel de-al zecelea – şi merg acum la cursul căpitanului Larsen, dacă nu mă înşel.

— Bună ziua, domnişoară Li, îi strigă politicos unul dintre studenţi. Ceilalţi se întoarseră şi ei şi o salutară respectuoşi din cap.

— Domnule Blunt, îl chemă Cheng Li, domnule Blunt, vino, te rog, o clipă.

Un băiat înalt şi arătos, rumen în obraji şi cu păr galben-pai se întoarse spre ei şi îşi ridică întrebător sprâncenele. Renunţând la conversaţia captivantă pe care o avea cu colegii săi, tânărul se desprinse dintre aceştia şi veni să o salute pe Cheng Li.

— Iarăşi ai furat rodii? o întrebă zâmbind pe Cheng Li. Eşti foarte neascultătoare! Îţi promit însă că nu le voi divulga nimic grădinarilor.

— Vreau să-ţi fac cunoştinţă cu Connor şi Grace Tempest, spuse Cheng Li, ignorându-i obrăznicia. Ţi-am vorbit despre ei, îţi aduci aminte?

— Ah, fireşte! zise băiatul întinzându-i mâna lui Connor. Salut, Connor, eu sunt Jacoby Blunt, zâmbi el. Domnişoara Li mi-a spus că eşti un spadasin *strălucit.*

— Jacoby este probabil *cel* mai bun luptător pe care îl avem la Academie, spuse Cheng Li. Cred că voi doi aţi fi foarte echilibraţi în luptă.

Ochii gri-albaştri ai tânărului erau atât de reci şi de sticloşi, încât Connor simţi pentru o clipă cum îi îngheaţă sângele în vene. Cheng Li îi făcuse să se simtă rivali încă de la început. Connor ştia din proprie experienţă cum

sfârşeau astfel de rivalităţi – la fel cum se întâmplase nu de puţine ori în liceul din Crescent Moon! Apoi, deodată, spre surprinderea lui, Jacoby Blunt îi zâmbi larg şi îi spuse:

— Ar fi splendid să mai am şi eu din când în când pe cineva care să-mi poată face faţă.

Cheng Li râse mulţumită:

— Ei bine, Jacoby, sunt convinsă că tu şi Connor veţi avea ocazia să verificaţi acest lucru. Connor va rămâne aici o săptămână întreagă şi, după cum te-am rugat mai înainte, aş dori să ai grijă de el şi de sora lui, Grace.

Cheng Li arătă spre Grace, şi Jacoby se aplecă şi îi strânse fetei mâna:

— Grace, îmi face mare plăcere această sarcină.

Grace roşi la auzul acestor cuvinte şi la zâmbetul chipeşului băiat.

— Gata, acum du-te la curs, îi spuse Cheng Li. Să nu uiţi că diseară eşti invitat alături de Connor şi Grace la dineul oferit de căpitani. Comodorul Kuo s-a gândit că nu ţi-ar displăcea să-i aduci tu pe gemeni în biroul său, la şapte şi jumătate fix.

— No problemo, zise Jacoby zâmbind relaxat. Grace, Connor să aveţi parte de-o după-amiază plăcută… şi ne vedem puţin înainte de orele nouăsprezece şi treizeci de minute! Să vă îmbrăcaţi impecabil!

Zâmbind larg, porni cu paşi repezi să-şi ajungă din urmă colegii.

— Haideţi să mergem, spuse Cheng Li ridicându-se. Pauza s-a terminat! Trebuie să ne continuăm turul, căci nici nu mă gândesc să nu vedeţi piscina noastră!

— De-abia aştept! zise Connor sărind în picioare şi urmând-o pe Cheng Li.

După ce parcurseră o distanţă scurtă, îşi dădură seama că Grace nu îi urmase pe potecă.

— Grace! strigă Connor.

— Grace! strigă şi Cheng Li. Unde eşti?

Întorcându-se înapoi la ea, o văzură şezând pe iarba micuţei coline, unde privea pierdută spre port. Chipul îi împietrise, iar singurul lucru care le arăta că aveau în faţă

o fiinţă umană şi nu o statuie erau şuviţele lungi ce se ridicau şi fluturau haotic în briza mării.

— Grace! strigă neliniştit Connor.

Sora băiatului nu schiţă niciun gest şi, deodată, corpul fetei se moleşi şi se prăbuşi în iarbă.

— Grace! strigară împreună Connor şi Cheng Li, pornind în fugă să vadă ce se întâmplă cu ea.

Capitolul 16

Călătoria

— N-am nimic. Sunt bine, spuse Grace, deschizându-şi ochii şi văzându-i pe Connor şi pe Cheng Li privind-o îngrijoraţi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Connor. Cu numai o clipă înainte priveai captivată portul, iar o clipă mai apoi te-ai prăbuşit inertă la pământ.

— Nu ştiu, răspunse Grace clătinând uşor din cap.

Căderea o luase şi pe ea prin surprindere. Leşinul fusese precedat de un val copleşitor de senzaţii – unele familiare, altele nu –, dar Grace nu avea de gând să le împărtăşească aceste lucruri.

— Lasă-mă să văd dacă te-ai lovit la cap, spuse Cheng Li. Trebuie să mergi la infirmerie.

— Nu, sunt în regulă, insistă Grace, în timp ce tânăra îi palpa porţiunea din spate a capului. Dar mi-ar prinde bine să stau puţin liniştită.

— Nu pari să ai cucuie sau umflături, spuse Cheng Li. Dar, chiar şi aşa, aş dori să te consulte şi sora Carmichael.

— N-ai de ce să-ţi faci griji în privinţa mea, zise Grace. Vreau să mă odihnesc puţin. Continuaţi-vă turul Academiei, căci Connor de-abia aşteaptă să vadă piscina!

— Asta nu mai contează, răspunse precipitat Connor. O pot vedea şi mai târziu, adăugă el, dar fără să izbutească să-şi mascheze dezamăgirea din glas.

— Nu, nu. Mergeţi fără mine. O să-mi revin numaidecât.

Grace văzu puţin mai în faţă băncuţa rotundă din jurul copacului jacaranda şi îi veni o idee:

— Dacă mă ajutaţi să ajung acolo, o să mă odihnesc la

umbră şi o să-mi revin repede.

— Da, nicio problemă, spuse Connor aplecându-se s-o ridice. Cheng Li, mă ajuţi şi tu?

După ce-o ridicară împreună, îi trecură braţele pe după umeri şi o conduseră încet la băncuţă.

— Ce ruşinos! spuse Grace.

— Nu mai spune aşa ceva, clătină din cap Cheng Li. Este o zi toridă. Oricare dintre noi ar fi putut păţi acelaşi lucru.

Imediat ce-o aşezară pe băncuţă, Grace se simţi mult mai bine sub bolta albastră a copacului, departe de arşiţa şi strălucirea soarelui.

— Uite, ia câteva înghiţituri, spuse Cheng Li scoţând dintr-un mic rucsac o sticlă cu apă.

— Mulţumesc, îi zise Grace, apucând recunoscătoare sticla şi sorbind o gură de apă rece. Gata, mi-e mai bine. O să stau puţin aici. Voi mergeţi mai departe.

Cheng Li îşi puse palma pe fruntea fetei:

— Mie încă îmi pare că arzi. Fie, voi merge cu Connor mai departe, dar ne vom întoarce peste un ceas, să vedem cum te simţi.

Deşi încuviinţă dând din cap, Grace se simţi uşor deranjată de privirea insistentă a tinerei – căci, de fapt, nu-şi dorea decât să rămână câteva minute singură.

Când Cheng Li şi Connor se îndepărtară, Grace se trase mai în spate pe băncuţă, dedesubtul ramurilor copacului jacaranda, ale cărui flori în formă de pâlnie îşi răspândiră şi mai puternic dulceaţa parfumului, când fata, în mişcare, le şterse uşor cu braţele. Simţindu-se protejată ca într-un cocon, îşi îndreptă privirea spre port, unde căpitanul Avery reuşise în sfârşit să-i coordoneze pe ucenici şi să îndrepte velierul spre digul portului. Fascinată de scânteierile unduirilor apei, simţi dintr-odată cum o cuprinde o puternică senzaţie de slăbiciune. Era aceeaşi senzaţie pe care o simţise înainte să leşine. De această dată nu i se mai împotrivi, ci se lăsă în voia ei.

Închizându-şi ochii, simţi încă o dată cum o cuprinde moleşeală, dar, de data aceasta, apucă să se întindă pe

bancă, înainte de a-şi pierde cunoştinţa. Câteva clipe mai târziu se simţi de parcă ar fi plutit pe o suprafaţă mult mai pliabilă decât scândura băncii – posibil chiar pe unduirile valurilor oceanului.

Ochii îi erau închişi, dar, chiar şi aşa, Grace se văzu zburând fulgerător prin aer – dincolo de doc şi de port, dincolo de dig şi de arcul Academiei –, în necuprinsul oceanului.

Viteza era, pe cât de uluitoare, pe atât de ameţitoare. Coasta stâncoasă a ţărmului se pierdu fulgerător în depărtare, vremea se schimbă dintr-odată, cerul senin lăsă locul norilor şi ploii, şi, la fel de iute, redeveni senin. Continuând să respire profund, Grace lăsă acest ciudat torent s-o poarte oriunde dorea. Nu ştia însă dacă să se teamă, ori să se bucure de această călătorie.

La un moment dat, pierdu complet senzaţia de viteză şi se văzu învăluită într-o ceaţă albă şi catifelată, în care nu mai putea distinge absolut nimic. Senzaţia de ameţeală se dispersă într-un profund sentiment de linişte. Grace se simţea în siguranţă. Simţea că este protejată şi călăuzită de cineva nevăzut. Fata aşteptă.

Ceaţa se ridică încet şi, aşa cum se aştepta, Grace se văzu pe puntea corabiei vampiraţilor. Deşi stătea în picioare, nu simţea sub tălpi scândurile punţii şi nici legănarea ritmică a vasului. Acest lucru îi dădu de înţeles că nu se afla cu adevărat acolo – nu în adevăratul sens al cuvântului. Grace îşi aminti de vizita pe care i-o făcuse Darcy în cabina de pe *Diablo* şi îşi dădu seama că, într-un fel sau altul, reuşise de una singură să facă această călătorie eterică! Oare cum izbutise aşa ceva? Cum se va întoarce? Încântată de această realizare, îşi îndepărtă din minte toate întrebările.

Fiind zi, se aşteptase ca puntea corabiei să fie pustie. Se opri pentru o clipă sub velele negre ale vasului, ce fluturau şi se umflau ca nişte aripi în briza oceanului. Grace îşi întinse o mână spre textura ciudată, ca de piele, a acestora, dar nu le putu atinge – aşa cum nici Darcy nu reuşise să atingă nimic pe durata vizitei ei pe *Diablo.*

Degetele fetei trecură prin pânză ca printr-o hologramă, dar, chiar şi aşa, când o atinse, o scânteie de lumină fulgeră prin iţele materialului. Grace urmări cum luminiţa se înălţă şi explodă ca un foc de artificii. Imaginea o încântă şi-o fascină peste măsură. Se simţea nespus de bine să fie din nou la bordul corabiei.

Străbătu scândurile roşii, familiare ale punţii, până la prora corabiei, unde Darcy – în întruparea pe care o lua în timpul zilei, ca minunată figură de galion – plutea deasupra valurilor şi scruta orizontul cu ochii ei mari, fardaţi puternic. Grace se aplecă peste balustradă, dar un tampon invizibil o împiedică să se atingă de aceasta. Vântul puternic îi suflă câteva şuviţe în ochi, iar Grace le dădu la o parte şi privi părul perfect pictat al figurii de galion.

— Bună, Darcy, strigă ea, nesigură dacă prietena ei o putea auzi în şuieratul vântului şi fâlfâitul puternic al velelor.

— Grace! auzi încântată accentul cockney al tinerei. Grace, te-ai întors. Nu trebuia! Ţi-am spus să nu o faci… dar sunt fericită că ai venit!

— Şi eu, spuse Grace aproape sugrumată de emoţie. Ce mai faci? Ce fac ceilalţi?

Urmă o pauză şi, posibil, un oftat – deşi putea să fi fost foarte bine un pleoscăit al valurilor.

— Grace, lucrurile se înrăutăţesc tot mai mult.

— De ce? Darcy, ce s-a întâmplat?

— Nu… nu sunt eu în măsură să-ţi răspund, Grace. În plus, de-abia te pot auzi. În timpul zilei, mintea îmi e copleşită de vuietul valurilor. Urechile şi gura îmi sunt împietrite până la amurg şi nu mi-e deloc uşor să vorbesc. Iar ca lucrurile să fie şi mai rele, căpitanul s-a înfuriat cumplit când a aflat de vizita pe care ţi-am făcut-o.

— S-a înfuriat? De ce? întrebă Grace.

— Spune că trebuie să te lăsăm în pace, pentru că vasul ăsta este numai pentru făpturi ca noi, nicidecum pentru fete ca tine. Zice că trebuie să te lăsăm să-ţi vezi de viaţa ta.

— Dar cum aş putea să trăiesc liniştită, când ştiu cât sufeţi… când ştiu cât de mult se chinuie Lorcan?

— Asta i-am spus şi eu, Grace, răspunse Darcy, dar s-a înfuriat şi mai mult şi chiar m-a dat afară din cabină, spunându-mi că sunt… enervantă. Aşa mi-a zis, suspină ea, că sunt doar o amărâtă bucată de lemn… enervantă şi inutilă!

Grace rămase şocată. Nu s-ar fi aşteptat niciodată să audă din partea căpitanului cuvinte atât de crude. Uşor înfiorată, se întrebă ce-ar zice oare căpitanul dacă ar afla că venise şi ea pe corabia lor. Probabil ştia deja acest lucru. Puţine erau lucrurile pe care căpitanul să nu le afle. Oare cât mai avea la dispoziţie din această călătorie?

— Darcy, mă duc să văd ce face Lorcan.

— Bine, Grace. Dar ai mare grijă!

— Grijă? La ce?

— Fii atentă, atât.

Grace simţi că era ceva în neregulă. Dar cum să nu-l vadă pe Lorcan, dacă tot ajunsese până aici?

— Darcy, vorbim mai târziu, îi spuse Grace, întorcându-se şi pornind pe punte.

Observând că uşa căpitanului era închisă, trecu de aceasta şi deschise uşa care dădea în culoarul principal. În lumina slabă a lămpilor, Grace porni spre cabina lui Lorcan şi, imediat ce dădu colţul, văzu două chipuri necunoscute – un negru înalt şi robust, cu păr scurt, argintiu, şi un bărbat mai plăpând, cu glugă şi chip gălbejit. Îşi dădu seama că cei doi erau vampiri, nu donatori. Absorbiţi în conversaţie, nu-i remarcară prezenţa nici după ce trecu foarte aproape de ei şi îşi continuă drumul pe culoarul îngust al vasului. Foarte ciudat!

Oprindu-se în faţa cabinei lui Lorcan, se simţi dintr-odată copleşită de emoţii. Îmbărbătându-se, îşi ridică braţul să bată la uşă. Chiar dacă nu reuşi să atingă lemnul panoului, uşa se deschise, şi Grace trecu pragul camerei cufundate în beznă.

— Bună, spuse ea, forţându-şi ochii să se obişnuiască cu întunericul.

După o clipă de tăcere, se auzi un glas familiar:

— Bună, străino.

— Lorcan! se entuziasmă ea, străduindu-se totodată să-şi înăbuşe emoţiile. Cât mă bucur să-ţi aud din nou glasul.

— Şi eu mă bucur să te aud, zise el. Ce mai faci?

— Sunt bine, dar mi-e foarte dor de tine – şi de ceilalţi, bineînţeles.

— Şi noi îţi simţim foarte mult lipsa, Grace.

Glasul i se stinse încet.

Cu toate că ochii i se obişnuiseră cu întunericul, Grace nu putea distinge decât conturul capului şi corpului tânărului. Perdelele patului cu baldachin o împiedicau să vadă dincolo de acestea. Grace ocoli patul, dar, indiferent din ce unghi îl privea, chipul lui Lorcan era mereu întors, de parcă tânărul nu ar fi vrut să-i permită să-l vadă. În cele din urmă, se aşeză resemnată pe marginea patului. La fel ca şi atunci când Darcy se aşezase pe patul din cabina ei de pe *Diablo,* Grace se văzu plutind – şi chiar foarte confortabil – la doar doi-trei centimetri deasupra patului.

— Darcy mi-a spus că lucrurile n-au mai mers deloc bine după plecarea mea.

— Darcy ar trebui câteodată să gândească mai mult şi să vorbească mai puţin, spuse Lorcan, din al cărui glas dispăruse tonul jovial de mai înainte.

— Nu, Lorcan. Vreau să ştiu ce nu e-n regulă. Vreau să vă ajut.

— Eşti foarte drăguţă, Grace, îi spuse el pe un ton istovit. Mi-e teamă că de această dată nu ne poţi ajuta. Până şi puterile căpitanului sunt puse la grea încercare.

— Ce vrei să spui? E cumva vorba despre vampiraţii rebeli?

— Ce-ai aflat despre ei?

— Darcy mi-a spus câte ceva în acest sens şi mi-a zis că Sidorio nu era *singurul* vampirat care s-a revoltat împotriva căpitanului. Spunea că el a fost *primul* rebel şi că, acum, au început şi alţii să-i conteste autoritatea. Vor mai mult sânge. Vor mai multe Ospeţe.

— Grace, nu trebuie să te amesteci în astfel de lucruri.

Nici măcar nu te mai gândi la ele.

Cât îşi dorea să se întoarcă spre ea, ori să aprindă măcar o lumânare.

— Dar vreau să vă ajut, insistă Grace. Aţi fost cu toţii atât de buni cu mine… dar îndeosebi tu şi căpitanul.

— Este mai bine să ne rezolvăm singuri problemele, spuse Lorcan pe un ton încărcat de dezamăgire. Tu ai fost doar un oaspete aici şi cunoşti foarte puţine lucruri din lumea noastră.

— Aşa e, dar vreau să aflu mai multe.

— E prea periculos. Te-ai apropiat de noi mai mult ca oricare alt muritor. Nici măcar nu ştiu cum de-ai reuşit să te întorci… astfel.

Grace respiră adânc. Să fi ajuns acolo doar prin puterea voinţei?

— Grija pe care v-o port m-a adus aici, îi răspunse ea cu un tremur în glas.

Lorcan oftă:

— Atunci, trebuie să încetezi să-ţi mai faci griji în privinţa noastră. Grace, trebuie să ne laşi în pace.

— Cum? Cum aş putea face una ca asta? Să-mi înăbuş cu sânge-rece tot ce simt şi să uit complet de voi?

— Da.

Glasul îi devenea tot mai slab.

— Lorcan, n-ai o lumânare? întrebă ea copleşită de dorinţa de a-i vedea chipul. Este foarte întuneric aici. Dacă ai aprinde măcar o lumânare…

— Nu, Grace, răspunse foarte brutal Lorcan. N-am nicio lumânare. Asta e şi diferenţa dintre noi. Eu am nevoie de întuneric, nu de lumină.

— Lorcan, te rog, nu vorbi aşa. Credeam că o să-ţi facă plăcere să mă vezi.

Tânărul îi răspunse printr-un nou oftat. Cuvintele păreau să devină pentru el din ce în ce mai istovitoare.

— Lorcan, nu eşti bucuros că mă vezi?

Lorcan nu-i răspunse.

Deodată, camera se umplu de fum. Nu, era prea rece pentru a fi fum. Apăruse din nou ceaţa de mai devreme şi,

oricât încerca s-o risipească, pâcla devenea tot mai deasă. Copleşită de frustrare, Grace îşi vântură energică braţele şi încercă să răzbată prin perdeaua care o separa de dragul ei prieten.

Încercările îi erau însă zadarnice. Grace era doar un oaspete şi, indiferent cum ajunsese pe corabie, nu stătea în puterile ei să decidă cât anume să rămână acolo. Ceaţa o învălui complet şi îi umplu ochii, urechile şi nările. Apoi, dintr-odată, Grace se văzu din nou în mişcare – de această dată în direcţia din care venise. Înălţându-se de pe punte cu uşurinţa unui fulg, zbură deasupra oceanului şi lăsă în urma ei, cu o viteză ameţitoare, roci marine, recifuri şi lagune. Într-un târziu, totul se cufundă în întuneric şi Grace simţi o linişte profundă şi o mireasmă îmbătătoare, pe care, deşi familiară, nu o putu recunoscu.

Deschizându-şi ochii, Grace se văzu holbându-se la o boltă albastră, care îi aminti de ziua când se trezise pe corabia vampiraţilor şi privise pentru prima oară în albastrul intens al ochilor lui Lorcan Furey. Albastrul de faţă era însă diferit. Focalizându-şi privirea, observă culoarea separându-se într-o mulţime de flori în formă de pâlnii. În acel moment îşi aminti: era întinsă pe băncuţa de sub coroana copacului jacaranda. Ridicându-se în coate, respiră profund şi se minună de strania călătorie pe care tocmai o făcuse. Să fi fost oare cu adevărat pe corabie sau doar îşi închipuise? Trăirea păruse însă cât se poate de reală.

— Grace.

Glasul melodios se auzi de undeva din apropiere. Grace îşi întoarse capul.

Cheng Li şedea lângă ea şi îi ţinea deasupra frunţii o pungă mică.

— Ţi-am adus o pungă cu gheaţă, spuse tânăra. Sora Carmichael s-a gândit că te va mai linişti şi mi-a recomandat să te duc în cameră, să te odihneşti puţin. Crezi că poţi să mergi, dacă te ajut şi eu?

Grace se ridică. Nu se simţea deloc râu, ci era doar puţin ameţită şi confuză, dar şi copleşită de o mulţime de

întrebări rămase fără răspuns.

— Pot să merg fără probleme, spuse Grace.

— Bun, zise Cheng Li luând-o de mână. Atunci, hai să mergem.

Fetele se priviră o clipă, după care Cheng Li continuă:

— Iar pe drum îmi poţi povesti totul.

— Ce vrei să spui? întrebă Grace, privind-o mirată pe Cheng Li.

— Grace, să ştii că nu suferi de insolaţie, spuse Cheng Li. Cu tine se petrece ceva mult mai complicat. Să ştii că te vei simţi mult mai bine dacă îmi povesteşti totul. Secretele, tainele nu fac decât să ne mănânce, să ne macine din interior.

Grace tremură la acest gând, când îşi imagină cum secretele perioadei petrecute pe corabia vampiraţilor – secrete pe care nu i le dezvăluise decât lui Connor – se înfruptau lacome din ea şi o măcinau din interior. Senzaţia de mistuire i se părea cât se poate de reală. Şi, în plus, mai erau şi secretele pe care nu le ştia nici măcar Connor – respectiv faptul că putea comunica şi călători pe vasul vampiraţilor, cel puţin în imaginaţia ei.

Cheng Li zâmbi cu tandreţe şi o luă pe Grace de braţ.

— Draga mea, nu ai de ce să-ţi faci griji. Nu te voi *forţa* să spui nimic, dacă nu vrei. Te înţeleg perfect, dacă *preferi* să păstrezi tăcerea şi continui să nu ai *încredere* în mine, spuse Cheng Li, ai cărei ochi cenuşii o priveau concentraţi. Aş vrea să ştii însă că sunt o ascultătoare excelentă – dacă îmi permiţi lipsa de modestie. Când şi dacă te hotărăşti să-ţi deschizi inima, te încredinţez că nu-ţi va părea rău dacă *mi* te vei destăinui.

Putea oare să aibă cu adevărat încredere în Cheng Li? Într-adevăr, s-ar simţi foarte uşurată dacă şi-ar deschide inima. În plus, tânăra se arătase faţă de ea foarte binevoitoare.

— Mulţumesc, răspunse Grace de îndată ce o porniră la drum. O să ţin minte.

În timp ce urcau în tăcere colina, Grace se simţea încă istovită, dar şi foarte bucuroasă în privinţa călătoriei pe

care o făcuse pe corabia vampiraţilor. Era de asemenea impresionată de posibilitatea de a-şi deschide inima şi de a-i destăinui tinerei toate secretele. Avea disperată nevoie să discute cu cineva – chiar şi numai pentru a afla ce părere ar avea altcineva despre întrebările şi necunoscutele ei. Gândurile însă i se învârteau în cerc, asemenea unui banc de rechini, şi reveneau de fiecare dată asupra aceleiaşi întrebări: să aibă sau nu încredere în Cheng Li?

La uşa camerei fetei, Cheng Li îşi luă la revedere şi-i spuse:

— Odihneşte-te, Grace. Astăzi ai trecut prin multe şi trebuie să fii odihnită pentru dineul de diseară.

Cheng Li o bătu prieteneşte pe umăr şi dădu să plece.

— Stai puţin! spuse Grace mult mai răspicat decât ar fi dorit. Cheng Li se întoarse şi îşi ridică mirată o sprânceană. Grace inspiră profund şi continuă: Ce-ai zice să intri? Vreau să discutăm ceva.

Cheng Li dădu din cap şi deveni dintr-odată foarte serioasă.

— Încrederea pe care mi-o acorzi este pentru mine un mare privilegiu, îi zise ea. Şi, cu toate că nu mai este nevoie să o spun, totuşi o voi face: indiferent ce-mi vei destăinui, conversaţia noastră va fi confidenţială şi totul va rămâne numai între noi.

Capitolul 17

Confidenta

Odată ce Grace începu să i se destăinuie, fata descoperi cu surprindere că-i era foarte uşor să discute cu Cheng Li despre vampiraţi. Adevărul era că se simţea foarte uşurată să discute cu *oricine* altcineva în afara lui Connor, care era mult prea grijuliu şi veşnic pregătit să-i condamne pe vampiraţi – până la ultimul – fără ca măcar să încerce să-i înţeleagă.

Spre deosebire de Connor, Cheng Li n-o întrerupse pe Grace cu propriile ei judecăţi de valoare, ci, în schimb, o ascultă cu atenţie şi, în rarele ocazii în care o opri, o făcu numai pentru a-şi clarifica unele lucruri. În cea mai mare parte a discuţiei, Grace fu cea care vorbi şi Cheng Li o asculta răbdătoare, aprobând-o în tăcere şi îndemnând-o încurajatoare să continue şi să-i împărtăşească tot mai mult din trăirile ei.

Privind la un moment dat ceasul de lângă pat, Grace îşi dădu seama că, deşi vorbise aproape fără întrerupere timp de un ceas şi jumătate, mai avea încă multe de povestit. Iniţial, se gândise să cenzureze experienţele extreme pe care le trăise, dar, în cele din urmă, hotărî să-i dezvăluie tinerei totul, pentru că, din moment ce se hotărâse să aibă încredere în ea şi să-i ceară ajutorul, trebuia să-i spună povestea de-a fir a păr – căci, în definitiv, ori ai încredere deplină în cineva, ori deloc.

Şi astfel, Grace îşi reaminti totul cu voce tare, începând cu apariţia ei pe corabie şi până la înţelegerea faptului că Lorcan, scumpul ei Lorcan, nu era un tânăr de şaptesprezece ani, ci un vampir în vârstă de şapte sute nouă ani! Povesti apoi cum ieşise din cabină şi se dusese

să-l înfrunte pe căpitanul vampiraţilor, care nu era nici pe departe monstrul pe care şi-l imaginase. După aceea îi relată tinerei tot ce ştia despre Ospăţ, despre donatori şi despre întâlnirea înfiorătoare cu Sidorio.

— Pare o creatură fascinantă! spuse Cheng Li. Înspăimântătoare, dar totodată fascinantă. Mă întreb, unde o fi acum?

— Nici nu vreau să mă gândesc, spuse Grace. Speram să dispară complet din ziua când l-a surghiunit căpitanul, dar am sentimentul că nu s-a întâmplat acest lucru. Acum au apărut şi alţi rebeli la bordul corabiei. Îmi doresc să-mi pot ajuta prietenii.

— Grace, dar ce-ai putea face?

Era o întrebare foarte bună. Grace se gândi câteva clipe.

— Nu ştiu, răspunse ea. Chiar nu ştiu, dar am sentimentul că-i pot ajuta. Şi vreau din toată inima să fac acest lucru. Vezi tu, cred că *eu* sunt de fapt responsabilă pentru tot ce s-a întâmplat.

— Cum aşa?

— Ei bine, Sidorio a fost exilat din pricina faptului că m-a atacat. Dacă nu aş fi ajuns la bordul vasului, el s-ar fi putut afla şi acum pe corabie.

Cheng Li clătină din cap:

— Nu, Grace. Eşti nedreaptă cu tine însăţi. Sidorio n-a fost pedepsit doar pentru că te-a luat ostatică şi te-a ameninţat. Ai uitat că şi-a ucis donatorul? Acesta a fost un act prin care a contestat vădit autoritatea căpitanului. Şi, din câte mi-ai spus, căpitanul l-a exilat în primul rând pentru fapta lui, indiferent dacă te aflai sau nu la bordul vasului.

Cu toate că o linişti întru câtva răspunsul tinerei, Grace simţi din nou povara îngrijorării:

— Da, poate fi adevărat ce spui, dar ce zici atunci de Lorcan?

Grace îi povestise mai devreme cum o apărase Lorcan în dimineaţa când Connor şi ceilalţi piraţi veniseră după ea, iar tânărul zăbovise pe punte după dangătul Clopotului

Zorilor. Grace îi povesti apoi despre cele două misterioase viziuni în care îi apăruse Lorcan, precum şi despre felul în care se comportase acesta în timpul călătoriei eterice pe care o făcuse la bordul corabiei.

— Ei bine, ştiu că nu aştepţi un astfel de răspuns din partea mea, dar să ştii că sunt de acord cu tine, îi spuse Cheng Li. Într-adevăr, se pare că lumina dimineţii i-a vătămat lui Lorcan vederea.

— Dacă este aşa, atunci e numai vina mea, spuse Grace.

— Grace, eşti prea dură cu tine însăţi. Sunt convinsă că Lorcan ştia bine la ce pericol se expune şi numai lui i-a aparţinut hotărârea…

— De a mă proteja cu orice preţ!

— A fost totuşi doar alegerea lui.

Reflectând la cele spuse, fetele păstrară pentru câteva clipe tăcerea şi, în cele din urmă, Cheng Li întrebă:

— Cum îi erau ochii când l-ai văzut azi?

Grace clătină din cap:

— Mi-a fost greu să-i văd. În cabină era întuneric, şi Lorcan, ascuns în spatele perdelelor patului, şi-a ţinut permanent chipul îndreptat în altă parte, zâmbi ea tristă. M-am simţit de parcă eu aş fi avut probleme cu vederea.

— Grace, spuse Cheng Li într-un târziu, această călătorie neobişnuită te-a luat prin surprindere – ceea ce era şi normal. Te-ai descurcat foarte bine acolo, dar, pentru liniştea ta, data viitoare când mai reuşeşti o astfel de călătorie, pune mai multe întrebări. Încearcă să afli ce a păţit Lorcan. Caută să descoperi cum îi poţi ajuta. Poate ei ştiu deja acest lucru. Probabil tocmai de aceea te şi cheamă la ei.

Grace o privi mirată:

— Crezi că mă cheamă ei?

— Da, bineînţeles, îi răspunse Cheng Li. Gândeşte-te – mai întâi te-a vizitat Darcy, apoi ai avut două viziuni cu Lorcan…

— Dar ambele au apărut prin intermediul inelului, îi reaminti Grace. Viziunile au apărut numai după ce-am atins inelul Claddagh şi l-am încălzit. De fapt, inelul se

încălzise chiar şi înainte de a-şi face Darcy apariţia. Atunci am simţit aceeaşi senzaţie de ameţeală şi, imediat ce am deschis ochii, am văzut-o în faţa mea.

Cheng Li se gândi câteva clipe:

— Aşadar, prima viziune pe care ai avut-o după ce-ai părăsit corabia s-a produs prin inelul Claddagh pe care ţi l-a dat Lorcan. Când atingi inelul, se pare că acesta declanşează, atrage un răspuns din partea prietenilor tăi.

Grace îi confirmă.

— Da, sunt sigură că ei au plănuit aceste lucruri, spuse Cheng Li. Sunt convinsă că tocmai din acest motiv ţi-a dăruit Lorcan inelul.

— Mi-a lăsat şi un bileţel, zise Grace. Mi-a spus că este un dar care să-mi amintească de el. Şi mi-a mai scris… mi-a spus „călătoreşte în siguranţă”.

— Ei bine, e clar, zise Cheng Li triumfătoare. Grace, de fapt el ţi-a spus la ce să te aştepţi. Aceasta era modalitatea prin care te puteau ajuta să te întorci pe nava lor.

Cheng Li făcu o pauză, pentru a-i permite unei idei proaspete să-i înflorească în minte, şi continuă:

— Când ai călătorit singură pe corabie, când ai realizat acea călătorie eterică sau astrală, i-am putea spune, ai iniţiat-o tot prin atingerea inelului? Inelul s-a încălzit ca şi de dăţile anterioare?

Grace clătină din cap:

— Cred că de data asta n-a avut nimic de-a face cu inelul.

— Fascinant, spuse Cheng Li. Bun. În cazul acesta, înseamnă că legătura, conexiunea cu ei devine tot mai puternică. Cred că s-au folosit de inel numai pentru a-ţi atrage atenţia, pentru a te pregăti, ca să spun aşa. Iar acum…

— Acum ce? întrebă Grace, nerăbdătoare să audă opiniile prietenei ei.

— Acum se pare că sunt pregătiţi să te cheme din nou la ei.

— Aşadar, să aştept să mă cheme din nou?

Cheng Li se gândi pentru o clipă.

— Hai să încercăm ceva, vrei? Atinge puţin inelul.

Grace îl strânse între arătător şi degetul mare.

— E rece, spuse ea.

— Ţine-l în continuare între degete, spuse Cheng Li. Să-mi spui dacă începe să se încălzească.

Grace strânse inelul Claddagh, aşa cum o făcuse de multe ori înainte. Cheng Li aşteptă răbdătoare şi, după câteva minute, o întrebă pe Grace:

— Ei bine, s-a încălzit?

Grace negă.

— În regulă, spuse Cheng Li. Se pare că inelul nu mai e de actualitate şi de-acum trebuie să aştepţi până când te cheamă ei. Să fii pregătită, pentru că acest lucru se poate întâmpla în orice moment.

— Dar cum să ajung pe corabie *aşa cum trebuie?* întrebă Grace.

— Asta nu mă întreba pe mine, răspunse zâmbind Cheng Li. Întreabă-i *pe ei!* Data viitoare când ajungi pe vasul lor, caută să afli răspunsul la această întrebare.

Grace încuviinţă dând din cap. Cheng Li avea dreptate.

— S-a făcut târziu, continuă Cheng Li. Este uluitor ce mi-ai spus, dar, Grace, cred că ar fi bine să te odihneşti puţin înaintea dineului. Vom mai vorbi despre aceste lucruri şi, între timp, o să mă gândesc la tot ce mi-ai zis. Ori de câte ori vei dori să vorbim, spune-mi şi voi fi pregătită să te ascult.

— Îţi mulţumesc, spuse Grace. Îţi mulţumesc că m-ai ascultat.

— Nu, Grace, zise Cheng Li. Eu îţi mulţumesc pentru că ai avut încredere în mine. Acest lucru înseamnă enorm pentru mine.

Cheng Li zâmbi şi porni spre uşă, după care se întoarse:

— Sfatul meu este să nu le spui şi căpitanilor despre aceste lucruri. Vor dori cu siguranţă să afle câte ceva despre trecutul tău, dar încearcă să nu le dezvălui nimic despre vampiraţi. Nu toată lumea este la fel de receptivă ca mine.

Grace confirmă din cap. Cheng Li se opri lângă uşă şi o privi scrutătoare.

— Ce e? întrebă Grace. La ce te gândeşti?

— La faptul că partea cea mai fascinantă din tot ce mi-ai spus este conexiunea pe care încă o păstrezi cu ei. Alţii ar fi bucuroşi că au scăpat cu viaţă de acolo. Dar tu… tu vrei să te reîntorci de bunăvoie.

— Da, fireşte! răspunse Grace. Tu nu ai face la fel?

Cheng Li se gândi o clipă:

— Sincer, nu ştiu. Grace, eu sunt o supravieţuitoare şi, la fel ca şi tine, vreau să aflu cât mai multe despre lume şi despre misterele ei. Dar să mă arunc de bunăvoie în braţele pericolului… Nu cred că aş putea face una ca asta… Mi-aduc aminte că l-am întrebat pe fratele tău câte ceva despre tine şi, după felul în care te-a descris, păreai să fii o persoană cu adevărat extraordinară.

Grace roşi surprinsă, dar şi încântată.

— Iar acum, continuă Cheng Li, odată ce-am ajuns să te cunosc personal, Grace Tempest, pot spune că eşti exact aşa cum te-a descris.

Cu aceste cuvinte, Cheng Li ieşi zâmbind pe hol. Grace se simţea frântă de oboseală. O istovise atât călătoria, discuţia de mai devreme, cât şi uşurarea pe care o simţea odată ce-şi deschisese inima. Odată cu închiderea uşii, Grace se întinse pe pat, îşi lăsă capul pe pernele moi şi adormi imediat.

Capitolul 18

Dineul căpitanilor

Fix la şapte şi treizeci de minute, Jacoby Blunt bătu la uşa comodorului Kuo.

— Intră, se auzi glasul decanului.

Jacoby deschise uşa, îi invită înăuntru pe gemeni şi îi urmă apoi în biroul decanului.

— Bună seara, tuturor, spuse comodorul Kuo ridicându-şi privirea de pe birou, unde părea să aibă în continuare destul de mult de lucru. Directorul era îmbrăcat în aceleaşi haine, cu deosebirea că acum purta şi o pereche de ochelari micuţi. Aşteptaţi numai un moment, le spuse coborându-şi ochii asupra unui document.

Vădit mulţumit, semnă actul cu cerneală turcoaz şi îl aşează în tăviţa cu documente soluţionate. După ce puse capacul stiloului, îşi luă ochelarii de la ochi şi îi aşează pe birou.

— Munca unui decan nu se termină niciodată, zise el ridicându-se, împingând scaunul în spate şi îndepărtându-se de tăblia imaculată a biroului. Haideţi s-o uşchim repede, înainte să mai apară ceva care să mă reţină.

Punându-şi peste vestă un smoching, le zâmbi gemenilor şi îi întrebă:

— Cum v-a plăcut prima după-amiază la Academie?

— A fost excelent! spuse Connor. Am vizitat aproape toate locurile. M-am plimbat prin tot portul, am văzut „laguna pieirii” şi corabia pentru antrenamente, după care am făcut o baie în piscină. A fost superb.

— Minunat, zise comodorul Kuo. Grace, ţie ţi-a plăcut?

Roşind, Grace îşi aminti ce-i spusese Cheng Li cu privire la discreţia răspunsurilor pe care să le ofere

celorlalţi.

— Ah, da, a fost minunat, răspunse ea, sperând să scape uşor cu acest răspuns vag. Din câte se părea, de această dată reuşise.

— Splendid, spuse directorul, conducându-i spre ferestrele-uşi din spatele biroului. Mă gândeam să cinăm pe terasă în această seară superbă, adăugă el deschizând uşile, din spatele cărora îi întâmpină murmurul mesenilor. Din câte se părea, oaspeţii erau aşteptaţi.

— De-acum nu mai aveţi cale de întoarcere, le şopti Jacoby din spate.

Comodorul Kuo porni pe terasă, urmat îndeaproape de Grace, Connor şi Jacoby, până în apropierea unei mese lungi, luminată de lumânări şi încărcată cu mâncare – mormane de crevete uriaşe, platouri pline cu crabi şi homari asezonaţi, boluri ce fierbeau pe plite la foc mic, încărcate cu orez şi tăiţei ce-şi răspândeau mirosul dulceag de curry şi alte mirodenii.

Ceilalţi profesori şedeau deja la masă, unde degustau câte un pahar cu vin şi ronţăiau aperitive cu caviar şi brânză. La masă, din câte observă Connor, erau patru locuri goale, câte două în fiecare capăt – suficiente pentru decan, Jacoby, Connor şi Grace.

— Jacoby, spuse comodorul Kuo, în răstimpul în care îi prezint pe Grace şi pe Connor, şezi, te rog, aici.

Jacoby se conformă şi se aşeză, moment în care comodorul Kuo bătu din palme şi spuse:

— Colegi, îmi acordaţi puţină atenţie?

Cei zece bărbaţi şi femei îşi întoarseră privirile. Majoritatea tăcuseră deja şi priveau curioşi spre gemeni. Una din femei tocmai îşi termina conversaţia:

— … niciodată n-aş accepta aşa ceva. Este un nonsens, dacă mă întrebi pe mine.

Comodorul Kuo îi zâmbi larg:

— Căpitane Quivers, ard de nerăbdare să aflu despre ce vorbeaţi.

— Sunt convinsă.

— În fine, poate vom discuta mai târziu despre asta, dar

mai întâi daţi-mi voie să vi-i prezint pe Grace şi Connor Tempest.

Aşezaţi pe ambele laturi ale mesei, profesorii îi salutară din cap şi le zâmbiră. Apoi, comodorul Kuo îşi apropie palmele şi începu să aplaude, gest urmat şi de ceilalţi meseni, deşi nu în mod uniform. Grace observă că ultimul care începu să aplaude şi primul care încetă aplauzele se dovedi căpitanul Quivers. Grace îşi dori ca şi ceilalţi să fi fost la fel de indiferenţi. Situaţia devenea chiar stânjenitoare! Connor însă nu părea câtuşi de puţin jenat de această izbucnire. De fapt, părea chiar să-i placă faptul că i se acorda atât de multă atenţie.

— Iar acum, continuă comodorul Kuo, după cum ştim cu toţii, gemenii Tempest sunt oaspeţii noştri pentru o săptămână. Domnişoara Li le-a oferit această invitaţie din partea noastră, iar Grace şi Connor au fost de acord să-şi ia o pauză de la îndatoririle preţioase pe care le au pe *Diablo,* pentru a ne vizita şi a-şi face o părere despre instituţia noastră. Şi, de asemenea, sunt convins că-i sunteţi recunoscători lui Molucco Wrathe pentru că le-a acordat o permisie acestor tineri piraţi.

— În cinstea lui Molucco! strigă înflăcărat căpitanul Quivers, ridicându-şi paharul cu vin şi stropind uşor faţa imaculată de masă. O, scuze!

— Da, în cinstea lui Molucco, spuse mult mai calm comodorul Kuo, ridicându-şi paharul, chicotind şi trecând iute la alt subiect: Ei bine, cred că ne vom distra de minune la acest fermecător ospăţ. Dar înainte să trecem la distracţie, aş dori să fac unele precizări.

Directorul îşi plasă mâinile pe umerii gemenilor şi începu să-i prezinte pe fiecare dintre căpitanii adunaţi în jurul mesei.

— Grace, Connor… dânsul este Rene Grammont, fost căpitan pe Tro*ubadour…*

— *Bonsoir, monsieur et mademoiselle Tempest,* îi salută căpitanul Grammont, aplecându-şi politicos capul în direcţia gemenilor.

— Alături de Rene se află Francisco Moscardo, căpitan

pe *Santa Anna şi Inferno…*

— *Buenos noces,* gemeni Tempest.

— Apoi, continuă comodorul Kuo, urmează Lisabeth Quivers, fost căpitan pe *Floarea Suferinţei.*

— Bună, Grace. Salut, Connor – este o deosebită plăce…

— Lângă ea se află căpitanul Pavel Platonov, de pe *Moscovite.*

— *Dobri vecer,* spuse căpitanul Platonov, ridicându-se şi făcând o plecăciune exagerată, reverenţă care îi smulse un chicot căpitanului Quivers.

— Sper să continuăm în aceeaşi atmosferă veselă, râse decanul. Urmează apoi căpitanul Apostolos Solomos, de pe *Seferis.*

— *Kalispera,* Connor. *Kalispera,* Grace, îi salută zâmbind larg căpitanul Solomos.

— Domnişoara Li nu mai are nevoie de nicio prezentare, adăugă directorul, în timp ce tânăra îi salută rezervată, de parcă ea şi Grace n-ar fi avut puţin mai devreme acea discuţie privată.

Grace era însă mulţumită – Cheng Li îşi juca rolul fără să trezească absolut nicio suspiciune.

— Domnişoara Li va prelua cât de curând comanda unui vas, dar ştim cu toţii că viitorul îi va fi la fel de ilustru ca al oricăruia dintre noi. Şi, de fapt, aş putea merge până într-acolo încât să afirm că va eclipsa reputaţia multora dintre noi.

— Eu urmez la rând! strigă o femeie de lângă Cheng Li.

— Permiteţi-mi să v-o prezint pe Kirstin Larsen, căpitan pe *Castelul Kronborg.*

Grace nu mai văzuse niciodată un păr mai blond ca al căpitanului Larsen, nuanţă intensificată de un bronz profund şi de doi ochi albaştri ca un pârâu de munte. Căpitanul Larsen îşi ridică paharul şi-l goli dintr-o înghiţitură.

— În continuare îl avem pe căpitanul Floris van Amstel, de pe *Koh-i-Noor.*

— Bună seara.

— Şi căpitanul Shivaji Singh, de pe *Nataraj.*

Căpitanul Singh se aplecă respectuos. Grace se simţi pentru o clipă tentată să-i imite gestul, dar, fiind mult prea inhibată, se mulţumi doar să-şi aplece capul în semn de salut, după care privi scurt spre Connor, care zâmbea cu gura până la urechi. Fratele ei era vădit bucuros de întâlnirea cu toţi acei căpitani care, după cum spusese Cheng Li, erau printre cei mai renumiţi piraţi ai lumii. Şi, mai mult decât atât, păreau foarte nerăbdători să-i întâlnească pe Connor şi pe Grace!

— Iar ultimul, dar nu cel din urmă, căpitanul Wilfred Avery, de pe *Corsarul Barbar.*

De când sosiseră la Academie, Grace şi Connor îl văzuseră de câteva ori de la distanţă pe căpitanul Avery, dar, de această dată, şezând chiar în faţa lor, îi observară mult mai bine chipul bronzat, ce contrasta puternic cu şuviţele albe ale părului şi mustăţii.

— Până la desert o să vă punem la grea încercare cu numele noastre, le zâmbi el gemenilor.

Grace îl simpatiză îndată pe căpitanul Avery. Îi zâmbi, la rândul ei.

— Grace, şezi aici, spuse comodorul Kuo, trăgând un scaun între Cheng Li şi căpitanul Solomos, după care porni spre celălalt capăt al mesei şi îl invită pe Connor să şadă între el şi căpitanul Grammont. Jacoby, aflat de cealaltă parte a mesei, începuse deja să se înfrupte din bucate.

— Connor, vrei să-ţi pun puţin curry verde? întrebă căpitanul Avery. Este un sos delicios.

— Da, vă rog, spuse Connor.

— Ce zici de o caridă? îi urmă imediat exemplul căpitanul Grammont.

O caridă? La ce să fi făcut oare referire? se întrebă Connor.

Căpitanul îi întinse băiatului o ţepuşă de lemn, în vârful căreia se afla un crevete uriaş.

— Vrei o caridă? repetă el.

— Ah, da – mulţumesc.

Privind cum farfuria i se umplea încet-încet, Grace se

alătură şi ea ospăţului copios organizat de căpitani. Oare aşa cinau în fiecare seară? se întrebă ea, hotărând să-l întrebe mai târziu pe Jacoby acest lucru. Bănuia însă că studenţii ceilalţi, care cinaseră cu aproximativ un ceas în urmă, nu avuseseră parte de un meniu la fel de select.

— Spune-ne câte ceva despre tine, Connor, îi zise căpitanul Grammont. Cu excepţia debutului impresionant pe care ţi l-ai făcut pe *Diablo,* ştim foarte puţine despre tine.

— Da, povesteşte-ne despre tine, spuse vecinul lui Grammont, căpitanul Moscardo. Ţi-ai dorit dintotdeauna să devii pirat?

— De fapt, vrea să te întrebe dacă nu cumva glorioasele noastre fapte de arme sunt cele care te-au îndemnat să-ţi doreşti să devii pirat, interveni căpitanul Avery.

Connor negă din cap.

— Nu, nicidecum.

Căpitanul Moscardo se arătă dezamăgit, dar comodorul Kuo râse la răspunsul lui Connor:

— Connor, spune-ne de unde sunteţi de loc.

— Ei bine, ne-am născut în golful Crescent Moon…

La auzul răspunsului, câţiva meseni oftară compătimitori.

— Cunoaşteţi orăşelul?

— Connor, meseria noastră este să cunoaştem fiecare golf, recif şi estuar de pe hartă, răspunse încet căpitanul Avery.

— Da, fireşte. Ei bine, tatăl meu era supraveghetorul farului din golf. După ce a murit, nu am mai avut pe nimeni în oraş, aşa că eu şi Grace…

— Unde este mama voastră? o întrebă căpitanul Quivers pe Grace.

— Nu ne-am cunoscut mama, răspunse cu tristeţe Grace. A murit la… naşterea noastră.

— Ce cumplit… pentru amândoi.

— Aşadar, continuă căpitanul Moscardo, nu vă mai rămăsese nimic în acel golf uitat de Dumnezeu.

— Într-adevăr, răspunse Grace. Aşa că am luat iahtul

tatei şi am ieşit în larg.

— Încotro voiaţi să vă îndreptaţi? întrebă căpitanul Grammont.

— Nu ştiam, răspunse Connor. Tot ce doream era să plecăm cât mai repede de acolo. Ne gândisem că, dacă navigăm în paralel cu ţărmul, vom ajunge undeva, în cele din urmă.

Ochii căpitanului Avery sclipiră brusc:

— Ăsta e primul semn că prin vene vă curge sânge de pirat.

— Şi unde aţi ajuns? insistă căpitanul Moscardo.

— N-am mai ajuns nicăieri, pentru că ne-a prins o furtună, care ne-a sfărâmat vasul, răspunse Connor. Atunci am crezut că până acolo ne-a fost.

— Vai! exclamă căpitanul Quivers. Sărmanii de voi!

— Dar, continuă Connor, eu am fost salvat de domnişoara Li şi aşa am ajuns pe *Diablo.*

— Iar tu, Grace? întrebă căpitanul Larsen, îndreptându-şi spre Grace ochii albaştri ca de cleştar.

Grace, deşi nu o privea pe Cheng Li, simţea că prietena ei era foarte atentă la ea. Ceilalţi căpitani îşi îndreptară şi ei privirile spre Grace. Fata inspiră profund şi continuă:

— Eu am fost salvată de alt vas.

— Care anume? insistă căpitanul Larsen. Cunoaştem destul de bine toate corăbiile care navighează pe aceste ape.

— Nu era un vas pirateresc, răspunse Grace.

— Dar ce? Un vas privat?

— Ceva de genul ăsta, spuse Grace sperând să-i sară în ajutor Cheng Li. Ajutorul însă îi veni din cu totul altă parte.

— Aşteptăm cât mai multe detalii, spuse zâmbind căpitanul Avery. Lucrul cel mai important este că aţi fost salvaţi amândoi şi aţi ajuns, în cele din urmă, pe *Diablo.* Rogu-vă, cum vi s-a părut prima oară căpitanul Wrathe?

Connor îşi dădu seama că trebuia să-şi măsoare bine cuvintele, întrucât nu ştia ce sentimente nutreau ceilalţi faţă de căpitanul Wrathe. Cum Molucco nu era un admirator al Academiei, profesorii ar fi putut avea şi ei

sentimente asemănătoare în privinţa lui. Pe de altă parte, vechea sabie a lui Molucco îşi avea locul de onoare în Rotondă.

— Căpitanul Wrathe a fost foarte bun cu mine… cu amândoi, răspunse Connor.

— Într-adevăr, ştie întotdeauna să recunoască tinerele speranţe, interveni căpitanul Quivers.

— Connor, insistă Moscardo, nu ţi-a fost deloc frică să iei lecţii de luptă cu sabia?

Grace simţi că atenţia mesenilor se îndreptase de-acum spre Connor şi, cu toate că era uşor nemulţumită de acest lucru, în mare parte era împăcată cu gândul că nu se mai afla în centrul atenţiei – căci, cu cât îi puneau mai puţine întrebări, cu atât mai bine. Profitând de această întorsătură, fata schimbă un uşor zâmbet cu Cheng Li.

Cheng Li îi făcu încurajatoare cu ochiul, după care îi oferi platoul cu calmari condimentaţi.

— Nu, chiar doream să învăţ, răspunse Connor. Aceste lecţii au fost, de fapt, o recompensă.

— Pentru ce?

— Pentru ajutorul pe care i l-am acordat căpitanului Wrathe într-un atac.

— Căpitani, interveni comodorul Kuo, vă mai amintiţi că Wrathe a jefuit reşedinţa guvernatorului Acharo în portul Hazzard, după care băieţii lui Acharo s-au furişat pe *Diablo,* cu intenţia de a se răzbuna pe căpitan.

— Ah, desigur, spuse căpitanul Grammont.

— Connor l-a apărat atunci pe Wrathe, adăugă comodorul Kuo. I-a salvat viaţa, fără doar şi poate.

— Din nefericire, bombăni căpitanul Singh, observaţie care îi dădu lui Connor de înţeles că exista la masă cel puţin un căpitan care nu-l agrea deloc pe Molucco.

Observând expresia ce i se întipări lui Connor pe faţă, comodorul Kuo nu pierdu timpul să-i răspundă:

— Vei auzi şi alte opinii diferite în privinţa căpitanului Wrathe, dar sunt sigur că nu eşti străin de aceste lucruri.

Connor recunoscu în sinea lui că vorbele comodorului erau adevărate.

— Sincer vorbind, continuă directorul zâmbind, căpitanul Wrathe a stârnit întotdeauna opinii divergente. Aşa cum de altfel se întâmplă cu toate persoanele de renume. Ai auzit probabil că Federaţia Piraţilor are reguli foarte stricte în privinţa coridoarelor maritime, nu?

— Da, fireşte, răspunse Connor.

Grace asculta concentrată şi urmărea atentă expresiile schimbătoare ale fratelui ei, în dorinţa de a vedea dacă el mai nutrea încă aceleaşi simpatii ferme faţă de căpitanul Wrathe.

— Ei bine, Academia cooperează îndeaproape cu Federaţia, continuă comodorul Kuo. Mulţi dintre cei de faţă au funcţii importante în Federaţie, unde ne împărtăşim şi ne prezentăm liberi convingerile – cum sunt de pildă cele referitoare la respectarea culoarelor maritime ale celorlalţi căpitani. De asemenea, adăugă decanul, ne străduim să clădim şi să dezvoltăm relaţii fructuoase cu liderii tereştri, cum este şi guvernatorul Acharo, mai ales că Acharo a fost întotdeauna îngăduitor cu noi. Atacul întreprins de căpitanul Wrathe a fost un… să-i spunem inconvenient major, căci, în lunile ce au urmat atacului, Acharo şi-a schimbat radical atitudinea şi politica faţă de noi. Acest lucru nu ne-a cauzat probleme doar în apele sale teritoriale, ci şi în apele puternicilor săi aliaţi din nord. Prin urmare, atacul necugetat al căpitanului vostru a provocat valuri chiar şi în ape foarte îndepărtate.

Connor înţelegea foarte bine ce i se spunea, dar era hotărât să nu-şi trădeze căpitanul, mai ales după cât de multe făcuse pentru el Molucco Wrathe. Deodată, ceilalţi căpitani începuseră să vocifereze cu toţii pe aceeaşi temă.

— Cu cât căpitanul Wrathe acţionează mai nesăbuit, interveni căpitanul Singh, cu atât îşi va periclita mai mult viaţa şi îşi va pune în primejdie echipajul. Uite ce s-a întâmplat în urmă cu numai câteva zile, când s-a văzut confruntat cu căpitanul Drakoulis.

Connor îşi coborî trist capul.

— Da, ştiu, am fost acolo, spuse băiatul.

Grace îşi dădu numaidecât seama că fratele ei îşi

amintise de Jez.

— Îngrozitor, spuse trist căpitanul Avery.

— Am fost acolo, repetă Connor, şi mi-am văzut camaradul… bunul meu prieten… murind.

— Un asemenea necaz este un punct de răscruce în viaţa unui tânăr pirat, dădu trist din cap căpitanul Avery.

— Vremurile se schimbă, spuse comodorul Kuo aşezând pe masă un platou gol. Lumea progresează cu paşi repezi, pirateria se află în plină transformare şi creşte de la zi la zi.

— Vremea lui Wrathe se apropie de apus, se pronunţă căpitanul Singh. Viitorul nu mai aparţine atacurilor individuale, ci coordonării, alianţelor şi strategiilor bine puse la punct.

Connor reflectă o clipă la vorbele lui Singh. Cuvintele căpitanului erau încărcate cu o tensiune asemănătoare celei pe care Connor o simţise încă din prima zi când ajunsese pe *Diablo,* când Bart îi spusese totul despre divergenţele de opinie între Molucco Wrathe şi Cheng Li. Acum însă îşi dădu seama că, în jurul lui, atmosfera era în spiritul domnişoarei Li şi a celorlalţi căpitani – şi, mai important decât atât, împotriva lui Molucco. Această atitudine îl făcu să se teamă pentru căpitanul Wrathe şi echipajul acestuia – şi, totodată, îi stârni multe întrebări referitoare la viitorul său. El însă făcuse legământ să rămână pe *Diablo* şi nu-şi mai putea retrage cuvântul dat. Îşi luase angajamentul să rămână toată viaţa sub comanda lui Molucco – o decizie care, după cum îi spusese şi Grace, începea să se dovedească mult prea pripită.

Comodorul Kuo aplaudă încă o dată:

— Prieteni, gata cu această discuţie. Mă tem că… obse*rvaţiile noa*stre referitoare la căpitanul Wrathe îl pun pe Connor într-o postură destul de neplăcută.

Connor ridică din umeri:

— Nu face nimic, pentru că nu-i ceva ce să nu fi auzit şi înainte – la taverna Ceaunul Mămicii.

Căpitanul Larsen îşi forţă un hohot de râs:

— Este însă o mare diferenţă între bârfele pe care la

auzi într-o cârciumă şi opiniile prezentate într-o astfel de companie augustă.

E clar, gândi Connor, *Larsen este încă o persoană de care e bine să nu mă apropii. Învăţ, încet-încet.*

— Ei gata, Kirstin, interveni directorul. Hai să nu ne revărsăm plângerile asupra tânărului Connor, căci vrem cu toţii să aibă parte de-o vizită plăcută la Academie, nu?

— Bineînţeles, strigară în cor căpitanii Quivers şi Avery, aprobaţi de alţi câţiva căpitani de la masă.

— Şi, adăugă decanul, când va lua sfârşit această scurtă vizită, Connor, vrem să discutăm despre viitorul tău.

Grace îşi muşcă buza. Nu se aşteptase ca directorul să-i facă atât de repede o ofertă lui Connor. Cum îi va răspunde fratele ei? Grace îl urmări atentă, dar Connor nu făcu decât să zâmbească, fără să spună nimic.

— Iar acum un toast pentru Connor şi Grace, continuă directorul. Vă rog, umpleţi-vă paharele.

Mesenii îşi plimbară de la unul la celălalt o carafă plină cu lichid negru ca smoala şi-şi umplură paharele.

— Gata? V-aţi umplut toţi paharele cu tescovină de sepie? întrebă comodorul Kuo. Excelent. Ridicaţi-vă în cinstea gemenilor Grace şi Connor Tempest, care au biruit cele mai sumbre împrejurări şi au reuşit singuri să-şi facă un renume în lumea piraţilor. Grace, Connor, vă mulţumim că aţi venit să petreceţi o săptămână la Academie. Vă dorim o şedere plăcută, edificatoare şi, în cuvintele unui pirat mult mai măreţ decât mine, vă urez *Belşug şi Saţietate, Veselie şi Confort, Libertate şi Putere.*

Căpitanii îi ovaţionară urarea. Connor şi Grace recunoscură îndată mottoul Academiei şi-i priviră pe căpitani cum dădeau peste cap tescovina din pahare – o licoare ce arăta şi mirosea dezgustător. Grace era mulţumită că nu primise şi ea un pahar.

După toast, abătându-şi atenţia dinspre Connor şi Grace, căpitanii începură să discute despre problemele Academiei, la fel ca orice alt grup de profesori – cu excepţia faptului că dascălii de faţă aveau săbii atârnate la brâu.

Într-un târziu, comodorul Kuo îşi privi ceasul şi spuse:

— S-a făcut destul de târziu. Copii, ar trebui să mergeţi la culcare.

— Mai ales dacă doriţi să participaţi mâine la cursul FRM, spuse zâmbind căpitanul Platonov.

— FRM? întrebă mirată Grace.

— Forţă, Rezistenţă şi Motivare, o lămuri căpitanul rus.

— Este primul curs al zilei, interveni Cheng Li. Profesorii predau cu rândul acest curs, aşa că lecţiile variază de la diferite exerciţii de yoga şi discursuri însufleţitoare, până la...

— O cursă rapidă de zece kilometri! o întrerupse căpitanul Platonov. Mâine-dimineaţă pornim din parc la ora şapte fix.

— Splendid! spuse Connor, în timp ce Jacoby zâmbi larg.

Grace zâmbi şi ea, dar hotărî să-şi înceapă cursurile într-un mod mult mai relaxant.

— Aş vrea acum să mă retrag, spuse Grace ridicându-se. Vă mulţumesc că ne-aţi invitat la acest dineu. Mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc.

— Şi nouă, draga mea, spuse căpitanul Quivers.

Ceilalţi căpitani dădură aprobatori din cap.

Connor se ridică:

— În numele meu şi al surorii mele, vreau să vă mulţumesc tuturor pentru invitaţia de a vizita Academia.

Grace zâmbi. Nu era obişnuită să-şi vadă fratele adoptând o atitudine atât de politicoasă.

— N-ai pentru ce, Connor, răspunse comodorul Kuo. Nu te lăsa influenţat de măruntele noastre nemulţumiri în privinţa căpitanului Wrathe. Ştim cu toţii cât de bun a fost cu voi şi vă respectăm loialitatea pe care o aveţi pentru el.

Connor izbuti să zâmbească, dar chipul îi masca o serie de gânduri tot mai apăsătoare. De-abia aştepta să ajungă în camera lui, unde să poată reflecta în voie la cele auzite. În plus, se simţea destul de neliniştit în privinţa angajamentului care îl lega de căpitanul Wrathe. Deodată, temerile surorii lui îi deveniră cât se poate de elocvente.

Connor aruncă o privire mesenilor. La masă erau cei mai influenţi piraţi din lume şi cu toţii păreau să creadă că zilele de glorie ale lui Molucco Wrathe se apropiau de sfârşit. Cu toţii păreau convinşi că el, Connor, era o persoană foarte specială. Connor îşi aminti de viziunea în care se văzuse căpitan. Era hotărât să realizeze acest lucru, dar, totodată, pe viitor trebuia să fie mult mai atent în selectarea aliaţilor şi mentorilor.

— Grace, hai să mergem în camerele noastre, spuse el odată ajuns în dreptul surorii sale.

— Cum? Ah, da. Jacoby, vii şi tu cu noi?

— De fapt, interveni comodorul Kuo, vreau să discut ceva cu tine, domnule Blunt.

Jacoby încuviinţă tăcut la cererea decanului, iar Grace şi Connor îi spuseră prietenului lor noapte bună, după care traversară parcul în direcţia clădirii ce avea să le ofere găzduire peste noapte. În lumina lunii, continuară să meargă tăcuţi, fiecare absorbit în lumea gândurilor sale.

Capitolul 19

Powder Creek

În lumina lunii pline înălţate pe firmament, o bărcuţă înainta lin de-a lungul unui estuar.

— Căpitane, ne apropiem de uscat, spuse Stukeley. Ăsta-i locul?

— Da, răspunse Sidorio. De ce? Ţi-e foame?

— Da, căpitane. Sunt lihnit.

— E bine, râse cu şiretenie Sidorio.

Sidorio cârmi barca spre apele mici ale golfului şi, în apropierea ţărmului, sări în apă şi trase ambarcaţiunea pe prundişul plajei. Stukeley sări şi el din barcă.

— Unde suntem, căpitane?

— În Powder Creek, îi răspunse Sidorio.

— Căpitane, cunoaşteţi ca-n palmă această coastă, spuse impresionat Stukeley.

Sidorio porni înainte, lăsând în urmă panoul de lemn ce zdrăngănea uşor în briza oceanului şi pe care scria:

BUN VENIT ÎN POWDER CREEK – „LĂSAŢI ÎN SPATELE VOSTRU URMELE PAŞILOR ŞI LUAŢI CU VOI DOAR AMINTIRILE”.

— Hai să nu mai pierdem vremea, se răsti Sidorio, înaintând hotărât.

Părea să ştie bine încotro se îndreaptă, gândi Stukeley, sforţându-se să ţină pasul cu Sidorio. Ceva îi captase căpitanului atenţia, şi Stukeley învăţase deja că, în astfel de situaţii, cel mai bine era să-i stea aproape şi să aştepte indicaţii suplimentare.

Până în acel moment – luând în calcul toate cele întâmplate – lucrurile nu decurseseră deloc rău. Cu toate că discutaseră mult despre un viitor glorios, despre o

armată şi o flotilă de corăbii, momentan nu aveau decât o bărcuţă furată şi două planşe de surf. Chiar şi aşa, trebuiau să înceapă de undeva, gândi Stukeley. Bine cel puţin că Sidorio avea vise – vise *foarte măreţe.*

Sidorio se opri. Să aştepte oare să-l ajungă din urmă? Un gest foarte frumos din partea lui, gândi Stukeley, căci, de obicei, nu manifesta astfel de amabilităţi. În timp ce alerga spre căpitan şi îşi simţea ude degetele de la picioare, Stukeley îşi aminti că vechile lui cizme văzuseră zile şi mai bune.

Apropiindu-se de căpitan, observă că Sidorio discuta cu două tinere. Odată cu sosirea lui Stukeley, una dintre fete se uită la el şi izbucni în râs.

— Ah, ia te uită! Pirpiriul ăsta cine mai e?

— Locotenentul meu, Stukeley, spuse Sidorio.

— Încântat de cunoştinţă, zise Stukeley, aplecându-se uşor.

— Ei bine, formaţi o pereche tare nostimă, răspunse făta, înghiontindu-şi încet prietena, care începu să chicotească.

— Cum de stau afară la această oră două fete atât de încântătoare ca voi? întrebă Stukeley zâmbind.

— Nu-i limpede? răspunse plictisită una din ele. Aşteptăm sosirea vasului nostru.

Sidorio zâmbi şi arătă peste umăr, spre ocean:

— Poate că vasul vostru a sosit deja.

Stukeley remarcă în zâmbetul căpitanului ceva ce tinerele nu reuşiseră să observe. Nici nu s-ar fi aşteptat să observe. Stukeley însă mai văzuse şi înainte acel semn – indiciu care îi spunea că începuse jocul.

— Eu nu văd niciun vas, spuse fata, fără să-şi poată da seama ce urma să i se întâmple. Doar o barcă amărâtă.

— *Amărâtă?* repetă Sidorio, ca întotdeauna iute la mânie. Stukeley îşi dădu seama că, la fel ca întotdeauna, lui îi revenea sarcina de a fi amabil şi seducător.

— E totuşi suficient de încăpătoare cât să le asigure unor două frumoase domnişoare un voiaj de neuitat sub clar de lună, interveni Stukeley. Cu condiţia să dăm afară

planşele de surf.

— Faci şi surfing? întrebă prima fată, devenind dintr-odată foarte curioasă.

— Amândoi facem surfing, îi confirmă mândru Stukeley, deşi el învăţase de curând acest sport.

— Atunci, hai să vă vedem în acţiune, spuse fata.

Se vedea că-l place. Stukeley îşi dădu seama imediat de acest lucru. Ştia că femeile se simţeau atrase de el.

— Nu, zise Sidorio clătinând din cap. Nici vorbă de surfing.

— De fapt, căpitanului i-ar plăcea mai întâi să ne plimbăm puţin cu barca, interveni Stukeley. Cât mai este calm oceanul.

— Este chiar atât de calm? spuse tânăra apropiindu-se de Stukeley.

— Barca noastră este cam micuţă, zise Stukeley, dar o să avem suficient loc, dacă ne înghesuim puţin.

— În felul ăsta ne mai şi încălzim puţin, nu? chicoti ea, luându-l de braţ pe Stukeley.

Băiatul începu să tremure. În vremurile de demult, într-o asemenea împrejurare ar fi simţit zeci de alte dorinţe – dar acum nu avea decât o singură poftă.

— Lily, hai să facem o plimbare cu barca prin estuar, spuse fata privindu-şi prietena peste umăr. Eu îl iau pe David, iar tu pe Goliat.

Prietena fetei, Lily, chicoti şi se apropie de Sidorio. Când căpitanul îi zâmbi şi îşi dezvălui caninii aurii, fetei i se tăie răsuflarea la pericolul iminent pe care prietena ei nu-l presimţise. Paralizată de frică, Lily îl lăsă pe Sidorio să o conducă spre barcă.

Ajuns primul în dreptul bărcii, Stukeley luă planşele de surf şi le aruncă pe prundiş. Tânăra îl urmărea liniştită, fără să acorde vreo atenţie groazei întipărite pe chipul prietenei ei.

— Eu sunt Pearl, se prezentă ea, iar Lily e verişoara mea. Băieţi, voi de unde aţi apărut aşa, brusc, în miez de noapte?

— Din iad! spuse Sidorio ridicând-o pe Lily în barcă.

— Amicul tău se crede tare glumeţ, spuse Pearl, în timp ce Stukeley o ajută să urce, după care împinse barca în apa.

— Da, îi răspunse Stukeley. Căpitanul este un bătrân tare şugubăţ.

Pleoscăitul celor două trupuri inerte nu avea cui să atragă atenţia în acel estuar pustiu, învăluit în negura nopţii. Apele ca de melasă ale oceanului înghiţiră trupurile spre un loc al veşnicei odihne. Nu era însă un amănunt asupra căruia să insiste.

Luminată de razele lunii, barca plutea lin pe suprafaţa apei.

— A mers bine, spuse Stukeley lingându-şi buzele şi savurând ultima picătură de sânge.

— Înveţi repede, zise Sidorio.

— Ceea ce înseamnă că facem o pereche strălucită.

— Posibil.

— Cum aş putea să mă simt vreodată singur, în compania unui amic atât de hazliu şi de guraliv?

Sarcasmul lui Stukeley nu avu niciun efect asupra lui Sidorio. Probabil era mai bine aşa, gândi Stukeley. Foarte relaxat şi liniştit, Sidorio părea să adoarmă cât de curând.

Stăteau întinşi amândoi într-o parte şi alta a bărcuţei ce se legăna uşor pe apele uleioase ale golfului Powder Creek. A mai trecut o noapte, odată cu o nouă micuţă aventură, gândi Stukeley punându-şi braţul sub cap. Privind luna, urmări cum norii cenuşii învăluiau încet globul luminos al nopţii şi cufundau totul în beznă. Ignorând sforăiturile lui Sidorio, Stukeley închise ochii şi se cufundă într-un vis feeric.

Capitolul 20

Ataşamente

Connor trase fermoarul treningului negru-auriu, specific studenţilor Academiei, şi privi ceasul de pe noptieră. Era 6:50 a.m. Se trezise deja de douăzeci de minute. Pe când învăţa la liceul din Crescent Moon, nici nu s-ar fi clintit din pat la o asemenea oră. Dar aici, la Academie, cu toate că se culcase târziu, se trezise mai mult decât nerăbdător să-şi înceapă ziua – la fel ca şi pe *Diablo.* Sau chiar mai mult decât acolo, gândi el cu părere de rău. Să fi trecut doar două zile de când plecase de pe corabie? Lumea din care plecase părea mai îndepărtată ca oricând, reflectă băiatul, simţind şi mai acut junghiul neloialităţii. Şi totuşi, îşi reaminti Connor, căpitanul Wrathe îşi dăduse acordul şi chiar îi binecuvântase vizita la Academie.

Ar fi fost probabil mult mai bine să nu fi venit la Academie, căci, în acest fel, nu ar fi cunoscut decât viaţa de pe *Diablo.* Connor însă începea să-şi schimbe impresiile faţă de lumea pirateriei şi, după cum îi spusese deseori Cheng Li, lumea piraţilor era mult mai mare decât ceea ce cunoştea el – o lume care începea să-i devină tot mai accesibilă. De-acum nu mai trebuia decât să îndrăznească să se aventureze în acest nou mic univers.

Un ciocănit în uşă îl trezi din reverie. Deschizând uşa, îl văzu în prag pe Jacoby, îmbrăcat într-un trening similar cu al său. Costumul avea pe bluză emblema cu însemnele Academiei: pumnalul, busola, ancora şi perla – aceleaşi simboluri pe care comodorul Kuo le purta la gât ca pe nişte adevărate talismane.

— Bună dimineaţa! îl salută Jacoby. Sper că eşti gata

pentru săpuneală!

— Ca întotdeauna, răspunse Connor zâmbind.

— O luăm şi pe Grace? întrebă Jacoby odată ce porniră pe hol.

Connor dădu negativ din cap, adăugând:

— Surorii mele nu-i prea plac exerciţiile matinale.

— Da, în cazul ăsta, cu siguranţă nu s-ar simţi prea bine, dacă ar vedea ce ne-a pregătit Platonov.

Urmându-l pe Jacoby afară din clădire, Connor îl văzu în parc pe Platonov, însoţit de o mulţime de studenţi care îşi făceau încălzirea, îmbrăcaţi cu toţii în treninguri. O tânără drăguţă le zâmbi şi le făcu cu mâna.

— Bună, Jasmine, o salută Jacoby zâmbind fâstâcit. El este Connor Tempest. Connor, ea este Jasmine Peacock – cea mai fermecătoare fată din academie, adăugă el în şoaptă.

Când Jasmine îi zâmbi, fascinat de ochii verzi şi părul negru mătăsos al fetei, Connor căută să-şi mascheze cât mai repede stânjeneala şi bălmăji încurcat:

— O vreme perfectă pentru alergat, nu?

Zâmbindu-i, fata îşi îndoi trupul cu capul în jos, şi îi zâmbi încă o dată printre picioare. Connor roşi, dar tânăra părea să nu fie deloc deranjată de faptul că băiatul nu-şi putea lua ochii de la ea. Sărindu-i involuntar în ajutor, căpitanul Platonov suflă în fluier şi bătu de câteva ori din palme, după care îşi chemă studenţii să vină în pas alergător şi să se alinieze pe pajişte în spatele său. Jacoby, aflat în spatele lui Connor, îi şopti la ureche:

— Tempest, să ştii că te place! Peacock şi-a arătat clar intenţiile.

Connor clătină din cap şi mări viteza. Studenţii începuseră alergarea în jurul grădinilor Academiei şi, după cum era de aşteptat, Platonov impunea cursei un ritm tot mai alert. Connor simţea cum i se dezmorţeau picioarele şi inima îi bătea tot mai puternic. Nici că şi-ar fi putut începe ziua într-un mod mai plăcut.

Coborând colina spre port, Connor privi spre balconul camerei surorii sale. Ferestrele-uşi de la balcon erau

închise. Connor zâmbi în sinea sa. Grace dormea probabil buştean. Leneşă ca întotdeauna!

Cincizeci de minute mai târziu, alergătorii lui Platonov se apropiaseră de ultimele sute de metri. Căpitanul le ceruse să strângă rândurile şi să continue alergarea în grupuri de câte trei. Connor îl avea pe Jacoby în stânga şi pe Jasmine în dreapta. Paşii li se mişcau în perfectă concordanţă. Nu mai aveau mult până la linia de sosire. Cu toate că se simţea pe punctul de a ceda fizic, Connor ştia că avea încă forţa necesară continuării alergării. Era o chestiune de voinţă.

— Haideţi să cântăm, spuse căpitanul Platonov.

Exact distracţia de care avea nevoie, gândi

Connor, auzindu-i în acel moment pe căpitan şi pe studenţi începând să cânte în alergare:

— Piraţii-s stăpânii mărilor, începu Platonov.

— *Piraţii-s stăpânii mărilor,* repetară în cor studenţii.

— Spaima tuturor corăbiilor!

— *Spaima tuturor corăbiilor!*

— Sabia de atac mi-e gata.

— *Sabia de atac mi-e gata.*

— Nimeni n-o va-mpiedica.

— *Nimeni n-o va-mpiedica.*

Connor zâmbi cu gura până la urechi şi începu şi el să scandeze.

— Steagul nostru-l înălţăm.

— *Steagul nostru-l înălţăm.*

— Semn cu care vă-nfricoşăm!

— *Semn cu care vă-nfricoşăm!*

— Echipajul nostru-i cel mai crud.

— *Echipajul nostru-i cel mai crud.*

— Înfruntă-l şi vei fi pierdut.

— *Înfruntă-l şi vei fi pierdut.*

Connor îl privi mai întâi pe Jacoby şi apoi pe Jasmine. Se simţea minunat în grupul lor.

— Largul mării-l stăpânim.

— *Largul mării-l stăpânim.*

— Tot ce prindem cucerim.
— *Tot ce prindem cucerim.*
— Suntem neîndurători, vezi bine.
— *Suntem neîndurători, vezi bine.*
— E vremea noastră şi oceanul ne aparţine.
— *E vremea noastră şi oceanul ne aparţine.*
— Elevii tăcură, iar căpitanul Platonov strigă:
— Cine-s cei mai răi?
Fără o clipă de ezitare, studenţii strigară în cor:
— *Noi suntem!*
Căpitanul Platonov continuă:
— Cine-s cei mai cruzi?
Connor se alătură studenţilor şi strigă odată cu ei:
— *Noi suntem!*
Platonov continuă:
— Cine-s stăpânii oceanului?
Connor, Jacoby, Jasmine şi colegii lor răcniră din toţi plămânii:
— *Noi suntem!*
În acel moment, Connor se simţi puternic şi de neînvins. Ei erau viitorul piraterie. În anii ce vor veni, dacă totul decurgea bine, fiecare dintre ei va conduce câte o flotilă de corăbii şi va avea sub comandă mii de piraţi. Atât oceanul, cât şi mare parte din uscat vor fi numai ale lor. Era o perspectivă ameţitoare.
Când ajunseră înapoi în parc, Platonov se întoarse şi bătu scurt din palme:
— Studenţi, a fost o cursă foarte bună. Acum relaxaţi-vă în voie, după care mergeţi la duşuri şi apoi la micul dejun. Şi aveţi grijă să nu întârziaţi la prima lecţie a zilei!

Capitolul 21

Rana

Grace deschise ochii şi se regăsi într-o confuzie totală. Dormise neîntoarsă – dar cât de mult? Cât să fi fost ceasul? Şi, în plus, unde se afla?

Camera spaţioasă în care se trezise îi era complet necunoscută. Dalele alb-negre ale pardoselii se întindeau spre două uşi-ferestre ale căror perdele diafane unduiau în briza caldă ce sufla dinspre balcon. Unde se afla? Era oare posibil să nici nu se fi trezit şi să fie de fapt cufundată într-unui din acele vise neobişnuite ce se desfac asemenea unor păpuşi ruseşti şi te ademenesc să crezi că eşti treaz, când, de fapt, eşti adânc absorbit în mrejele somnului?

Sprijinindu-şi spatele pe câteva perne şi privind încăperea, îşi simţi dintr-odată capul foarte greu. Chiar dacă dormise pe săturate, somnul nu o înviorase, ci, dimpotrivă, părea chiar s-o fi ameţit. Luă de pe noptieră o carafă cu apă şi îşi umplu un pahar. Simţind răcoarea apei, goli paharul din câteva înghiţituri şi îl umplu din nou. După ce îşi potoli setea, aruncă o privire în încăpere.

Camera era bine luminată şi aerisită. Într-o parte se afla un şifonier de culoarea fildeşului, din ale cărui uşi cu oglinzi se reflecta imaginea unei comode de aceeaşi culoare. De cealaltă parte era o măsuţă de toaletă făcută complet din oglinzi ce amplificau şi mai mult lumina în mijlocul camerei. Uşile din sticlă ale unui dulap înalt, plin cu cărţi, erau şi ele scăldate în lumină şi, opacizate de razele soarelui, o împiedicau pe Grace să citească titlurile pe cotorul volumelor. Pereţii erau acoperiţi cu hărţi de navigaţie şi tablouri cu vase şi splendide corăbii vechi. Deasupra unui scrin atârna o impunătoare gravură ce

reprezenta o corabie.

Grace dădu la o parte aşternuturile şi se uită mai atentă la gravură. Cu toate că îşi simţea în continuare capul foarte greu, era îndeajuns de lucidă cât să-şi dea seama că se afla în camera ei de la Academia Piraţilor.

În timp ce privea corabia, în minte îi apăru deodată o amintire. În partea de jos a gravurii scria *Pequod.* Asta era! se entuziasmă Grace, recunoscând îndată baleniera din *Moby Dick* – una dintre cărţile preferate ale tatălui ei, carte pe care gemenii o citiseră de foarte multe ori. Tatăl lor avea un exemplar vechi, foarte frumos, cu xilogravuri similare gravurii atârnate pe perete. Posibil să existe un exemplar asemănător şi în dulapul cu cărţi. Păşi pe dalele reci de marmură şi se opri în faţa dulapului. Uşile de sticlă erau închise, dar în încuietoare se afla o cheiţă pe care Grace o răsuci şi descuie broasca. Lemnul era puţin încovoiat şi Grace se văzu nevoită să ridice un pic uşa pentru a o deschide.

Rafturile erau pline cu cărţi, unele cunoscute – printre care şi *Moby Dick,* ce părea să facă parte din aceeaşi ediţie ca şi exemplarul tatălui ei –, altele mai puţin. Ochii îi poposiră asupra unui volum vechi, ce purta titlul *Vieţile celor mai Renumiţi Piraţi.* Coperta era acoperită într-o pânză bleumarin, iar pe cotor erau conturate în auriu o corabie şi steagul cu craniu şi oase încrucişate. După ce o luă de pe raft, observă că volumul era păstrat într-o cutie cu trei laturi. Pesemne că era vorba de un volum foarte vechi şi preţios, gândi fata, scoţându-l cu atenţie din cutie şi deschizându-i grijulie paginile galbene.

Deodată, auzind zgomot de paşi, Grace se întoarse şi tresări la vederea unei alte fete, în cealaltă parte a camerei. Fata se arătă la fel de surprinsă ca şi Grace şi, pentru o clipă, încremeniră şi se măsurară tăcute.

Un moment mai târziu îşi dădu seama că, de fapt, îşi privea propria imagine în oglinzile şifonierului. Se simţi foarte prost. Era încă adormită, gândi ea, apropiindu-se de oglindă şi examinându-şi chipul. Arăta însă deplorabil – ochii îi erau roşii, iar părul îi stătea răvăşit în toate părţile.

Ţinând în continuare cartea, îşi ridică cealaltă mână şi încercă să-şi aranjeze cât de cât părul. Cum pentru această operaţie avea nevoie de ambele mâini, Grace lăsă atentă cartea pe podea şi reveni în faţa oglinzii, unde continuă să tragă de şuviţe, până când părul căpătă o formă acceptabilă – dar nu suficient de satisfăcătoare pentru Darcy, gândi ea, zâmbind. „O tânără domnişoară trebuie să-şi perie părul de cel puţin o sută de ori pe noapte”, îi spusese mai demult Darcy. Grace îi urmase iniţial sfatul, dar, în cele din urmă, ajungea să se plictisească, pierdea şirul numărătorii şi se simţea nespus de somnoroasă – aşa cum se simţea şi în acele momente.

După câteva minute de stat în picioare, se simţea mai istovită ca oricând – aşa cum se simţise în primele zile la bordul corabiei vampiraţilor. Dacă nu ar fi putut vedea în spatele perdelelor, dacă nu ar fi putut vedea balconul şi portul în depărtare, ar fi putut crede că se află din nou pe vasul vampiraţilor. Savură însetată apele turcoaz ce scânteiau fermecător în razele soarelui şi, văzând direcţia din care băteau acestea, îşi dădu seama că era dimineaţă.

Simţindu-se din nou ameţită, hotărî să se aşeze, ori să se întindă din nou în pat, unde să se relaxeze citind. După ce se aplecă şi luă cartea de pe podea, porni greoaie spre pat şi, odată întinsă pe cuvertură, închise ochii şi se simţi de parcă ar fi început să se mişte patul.

În timp ce şedea întinsă şi îşi simţea membrele ca paralizate, mişcările patului păreau să devină tot mai puternice. Senzaţia, deşi neobişnuită, i se părea totuşi familiară. Entuziasmată, Grace îşi dădu brusc seama că era din nou purtată la bordul vasului vampiraţilor. Însă, de această dată, patul era cel care o ducea într-acolo!

Spre marea ei surprindere, patul de fier se ridică de pe marmura podelei, pluti câteva clipe deasupra dalelor şi, deodată, luând viteză, zbură spre balcon. Dându-şi seama că patul era mult prea lat pentru a ieşi prin deschizătura îngustă a uşilor şi aşteptându-se din clipă în clipă la un impact nimicitor, Grace închise ochii şi îşi ţinu răsuflarea – dar, spre mirarea ei, nici patul nu se micşoră şi nici ieşirea

nu se lărgi. Câteva clipe mai târziu, Grace văzu balconul din exterior, în timp ce patul se înălţa tot mai sus şi îşi continua zborul, mult deasupra parcului Academiei.

Simţindu-se mult mai liniştită decât în momentele când se aflase în cameră, Grace se ridică în capul oaselor. Revigorată de această subită întorsătură, savură briza oceanului şi priveliştea uluitoare a grădinilor Academiei. Văzu copacul jacaranda şi amfiteatrul din port, în apropierea căruia alergau un grup de studenţi. Amintindu-şi de cursa de dimineaţă condusă de căpitanul Platonov, Grace se uită după Connor prin mulţime, dar cum toţi studenţii erau îmbrăcaţi la fel, şi deoarece se afla la o înălţime mult prea mare, nu reuşi să-l vadă în grupul compact al alergătorilor. Se întrebă în acel moment ce ar crede studenţii dacă şi-ar ridica privirile şi ar vedea-o în înaltul cerului. Deşi spera în sinea ei să nu o vadă nimeni, îşi dorea totuşi ca fratele ei să arunce o privire spre cer şi să-i fie martor la această călătorie extraordinară.

Câteva clipe mai târziu, neobservat de nimeni, patul zbură dincolo de ţărm, traversă în viteză portul şi, trecând de arcul înalt al portului, ţâşni fulgerător în largul oceanului. Priveliştea se. Schimbă cu aceeaşi rapiditate ca şi în ultima ei călătorie. Oceanul se contopi cu stâncile şi cu cerul, într-un flux continuu de lumină.

Apoi o învălui ceaţa, deasă şi rece ca o zăpadă proaspăt aşternută. Simţindu-se uşor înfrigurată, îşi ridică instinctiv braţele la piept. Nu-i era însă chiar atât de frig încât să nu se bucure de această experienţă şi să nu se lase cuprinsă în braţele catifelate ale ceţii. Totul se sfârşi însă foarte rapid şi Grace se văzu într-o altă încăpere, plutind la doar câţiva centimetri deasupra patului. Ridicându-şi privirea, văzu deasupra capului un baldachin din mătase, cu ornamente ce-i erau familiare. Îşi dădu seama în acel moment că nu se mai afla pe patul din camera Academiei, ci în cabina în care stătuse pe vasul vampiraţilor – ca şi cum nu ar fi plecat niciodată de acolo.

Cu excepţia faptului că lumânările nu erau aprinse – cel puţin nu toate. Când Grace stătuse în acea cabină, zi şi

noapte fusese înconjurată de lumânări aprinse. De această dată era aprinsă una singură, ce ardea într-o lampă de pe noptieră. Atmosfera o puse pe gânduri. Lumânările fuseseră un mister pentru ea, căci nu se consumau şi, chiar şi atunci când le stingea, se reaprindeau câteva clipe mai târziu. Înţelesese atunci că nu putea avea niciun control asupra acestora. Dar ce să însemne toate acestea acum – din moment ce părăsise corabia –, ce să însemne acea lumânare aprinsă?

Dornică să-şi reîmprospăteze amintirile, coborî din pat şi se apropie de biroul de pe care luase la plecare câteva creioane şi carneţele. Restul creioanelor şi carneţelelor erau împrăştiate pe birou şi în jurul acestuia, iar borcanul în care stătuseră creioanele zăcea pe podeaua camerei. Instinctiv, Grace se aplecă să-l ridice, dar, la fel ca şi în celelalte daţi, nu reuşi să atingă vreun obiect de pe navă. Dezordinea râmase neschimbată.

Acelaşi deranj domnea şi în cealaltă parte a camerei, unde peria şi alte obiecte căzuseră de pe măsuţa de toaletă. Corabia trecuse probabil prin ape foarte agitate, căci altfel n-ar fi putut apărea în încăpere o asemenea harababură. Pernele erau şi ele căzute de pe pat, şi Grace se aplecă într-o nouă încercare de a face ordine – dar degetele i se strânseră în gol.

Privirea i se îndreptă spre un gramofon şi un teanc de plăci vechi, îngrămădite alături. Deşi Grace nu auzise până atunci sunetele, observă pe aparat un disc ce se învârtea şi reda un glas feminin – ciudat de familiar – ce cânta pe fundalul viorilor şi scârţâiturilor vechii înregistrări:

Îmi doresc să te pot uita,
Dar a te uita înseamnă a-mi uita propriul nume…

Cum de nu auzise melodia când intrase în cameră? se întrebă ea. Ceaţa nu-i diminuase doar văzul, ci şi auzul – şi, în timp ce o transporta în această lume magică, o învăluise probabil într-o stare de inerţie. Acum însă se simţea copleşită de melodie şi de glasul ascuţit şi gâfâit al

cântăreţei:

A te uita înseamnă a uita să zâmbesc
Şi chiar a uita cum să vorbesc…

Grace se apropie de gramofon şi, urmărind rotaţiile discului negru, încercă să descifreze ce scria pe eticheta din mijlocul acestuia. Nu-şi putea da seama, însă avu pentru o clipă impresia că recunoaşte numele cântăreţei. Se aşează pe marginea patului şi aşteptă încheierea cântecului.

…Da, a te uita,
Ar fi mai rău, mult mai rău decât dacă nu te-aş fi întâlnit.

În cele din urmă, discul îşi încetini rotaţia şi apoi se opri. Grace privi eticheta şi îşi dădu seama că nu se înşelase:

Cântece de dragoste, interpretate de Miss Darcy Flotsam, acompaniată de orchestra teatrului de revistă Royal Palm.

Grace zâmbi. Aşadar, Darcy Flotsam scosese şi un disc. Era straniu să audă vocea prietenei sale pe acea placă veche – disc care avea mai mult de cinci sute de ani vechime! Era o minune că rezistase atât de mult timp. Întrebându-se cât de mult distorsionase înregistrarea vocea prietenei sale, Grace îşi dădu seama că va primi răspuns la această nedumerire numai dacă o va auzi pe Darcy cântând de faţă cu ea. Data viitoare când o va vedea, o s-o roage să-i cânte.

Deodată, observă că nu era singură în cabină. De această dată ochii nu-i mai jucaseră feste – căci nu se mai găsea în faţa unei oglinzi. Pe deplin atentă, aflându-se chiar într-o stare de intensă concentrare, Grace văzu în apropiere un scaun pe care şedea Lorcan. Cum de nu-l remarcase până atunci? Tânărul părea să doarmă, învelit

într-o pătură pe care o luase probabil de pe pat. Părea să nu stea deloc confortabil, căci o mână îi atârna de o parte a scaunului, iar pe cealaltă şi-o ţinea deasupra frunţii şi ochilor.

Grace se apropie. Lorcan respira neregulat şi tresărea din când în când, de parcă l-ar fi chinuit un coşmar teribil. Să-l trezească? Somnul părea să nu-i fi fost deranjat nici de apariţia ei şi nici de cântecul prietenei sale. Privindu-l, Grace spera să se trezească singur. Cât de mult îşi dorea să-i vadă iar albastrul ochilor – acei ochi care o liniştiseră în dese rânduri. Când Grace vizitase ultima oară corabia, Lorcan nu o privise nici măcar o dată şi îşi păstrase chipul ascuns în întuneric. De această dată, văzându-l ţinându-şi braţul pe ochi, fata simţi aceeaşi frustrare ca şi data trecută. Cât s-ar bucura dacă s-ar trezi, gândi ea.

Grace se dădu în spate, se aşeză pe colţul patului şi prinse să-l vegheze, la fel cum – ştia bine – o veghease şi Lorcan mai demult. Era ciudat să se uite la cineva care dormea şi se simţea ca un intrus care invadează intimitatea unei persoane şi o surprinde în momentele sale cele mai lipsite de apărare. Când priveşti pe cineva în astfel de momente şi îi vezi corpul inert, nu poţi să nu te întrebi – chiar şi pentru o clipă – dacă respectiva persoană mai trăieşte sau nu, şi să începi să cauţi cu disperare un semn de viaţă.

Grace îşi aminti de sfaturile pe care i le dăduse Cheng Li, referitor la întrebările pe care să i le pună lui Lorcan. Când a purtat cu Cheng Li acea discuţie, în camera ei de la Academie, i s-a părut perfect logic să-i pună lui Lorcan şi celorlalţi câteva întrebări edificatoare, dar acum, odată ajunsă la bordul vasului, importanţa acelor întrebări dispăru definitiv. Tot ce-şi dorea era să-l vadă deschizându-şi ochii.

Deodată, Lorcan gemu puternic şi corpul i se contorsionă spasmodic. Să se fi trezit? Nu, doar trecuse într-o etapă diferită a somnului, căci se aşeză mai bine pe scaun şi împietri brusc – de parcă ar fi jucat amândoi „leapşa pe încremenite”. Braţul îi căzu de pe ochi

atârnându-i de cealaltă parte a scaunului. O umbră întunecată îi acoperi în acel moment chipul. Aplecându-se să-l vadă mai bine, Grace îşi dădu îngrozită seama că aceea nu era o umbră, ci o vânătaie plumburie ce-i acoperea toată zona ochilor – rozalie pe margini şi aproape neagră în centru. Sprâncenele îi erau arse şi – observă Grace cutremurându-se – deasupra pleoapelor şi sprâncenelor, pielea palidă a tânărului era şi ea arsă şi plină de băşicuţe. Rana trebuie să fi fost extrem de dureroasă.

Simţind o durere acută în piept, Grace îşi aminti de momentele când Lorcan, la ultima lor întâlnire, nu-i dăduse voie să-i vadă rana. Tocmai de aceea – cu toate că o lăsase să intre în cabină –, Lorcan preferase să stea în întuneric şi să-şi ţină chipul ascuns. Dorise de fapt s-o protejeze – la fel ca întotdeauna.

Grace nu mai suporta să privească chipul desfigurat al tânărului. Când se încumetă totuşi să arunce o nouă privire, era deja prea mult. Grace se întoarse suspinând şi, în acel moment, simţi o mână pe umăr.

— Grace?

— Of, Lorcan, spuse ea, întorcându-se încet spre el.

Se aşteptase pentru o clipă să-l vadă deschizându-şi ochii, dar, cu toate că se trezise, Lorcan îşi ţinea în continuare ochii strâns închişi.

— Grace, ce cauţi aici? De ce te-ai întors?

Cum de ce? Nu o chemase *el?* gândi ea nedumerită.

— Lasă-mă pe mine. Ce mai faci *tu*? întrebă ea, fără să-şi poată înăbuşi lacrimile ce-i podideau ochii.

Ştiind însă că trebuia să lupte cu emoţiile şi să fie puternică pentru el, căută cuvintele care să le distragă amândurora atenţia.

— Dar tu ce cauţi în cabina *mea*? întrebă ea forţându-şi un zâmbet.

Lorcan îşi forţă şi el un zâmbet, ridicându-şi colţurile gurii, în timp ce ochii îi rămăseseră strâns închişi.

— Eh, ia te uită ce posesivă eşti. Da, mai vin câteodată pe aici… să mă gândesc… la unele lucruri.

— Şi să asculţi discuri vechi? întrebă Grace, profund îndurerată.

— Darcy are o voce minunată, nu?

— Da, într-adevăr, răspunse Grace.

— Ar trebui să o auzi pe viu.

— Lorcan, ce s-a întâmplat cu ochii tăi? întrebă ea, trecând direct la subiect.

Lorcan îi răspunse ridicând din umeri.

— Spune-mi, insistă ea.

— Nu-i chiar atât de rău, îi zise el. O să-mi revin cu timpul.

Grace îl privi din nou:

— Nu arăţi deloc bine, îi spuse ea. Nu-ţi poţi deschide ochii nici măcar puţin?

— Încă mă dor, dar nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta.

— De când eşti aşa? întrebă Grace, deşi ştia foarte bine răspunsul. Ce s-a întâmplat? adăugă ea, ştiind bine că nu mai era nevoie să întrebe.

Lorcan nu-i răspunse şi îşi ridică din nou braţul la ochi. Grace nu-şi dădu seama dacă acest gest era pentru a o scuti de imaginea rănii sau dacă îl deranja până şi lumina slabă a lumânării.

— Totul s-a petrecut acum trei luni, nu? îi spuse Grace, fără să-şi mai poată reţine această întrebare. Mai exact, în dimineaţa când Connor a venit pe corabie. Atunci, Darcy sunase Clopotul Zorilor, dar tu ai rămas pe punte, cu toate că începuse să se lumineze. Ai rămas afară pentru… a mă proteja. Este numai vina mea, încheie ea cu lacrimi în ochi.

— Nu, Grace. Nu-i vina nimănui.

— Ba da. Tu nu poţi suporta lumina. Doar căpitanul poate ieşi la lumină. Şi totuşi, ai rămas afară pentru a mă proteja.

— Aveai nevoie de mine.

Grace clătină din cap. Era un om atât de nobil. Numai că, îşi reaminti ea, Lorcan nu era totuşi om. Era o fiinţă nemuritoare şi, acum, mulţumită ei, avea să trăiască orb o veşnicie. Deodată, un gând sumbru o nelinişti şi mai mult.

Ce se întâmpla când un vampirat se rănea atât de grav ca el? Oare Lorcan ar fi putut muri a doua oară?

Inima îi bătea puternic şi capul îi vâjâia ameţitor. Trebuia să-l vadă neapărat pe căpitan. El va avea cu siguranţă răspuns la această întrebare. Dar, în acest caz, cum de-l lăsa pe Lorcan să sufere atât de mult? Când se văzuseră ultima oară, Lorcan îi spusese că până şi puterile căpitanului sunt puse la grea încercare. Să fi însemnat asta că nu-l putea ajuta pe Lorcan? Era ceva îngrozitor, pur şi simplu terifiant.

Grace se uită din nou la Lorcan, dar ceaţa începuse deja să-i învăluie şi să-i despartă. Fata îşi îndreptă deznădăjduită braţele spre el şi, cu toate că nu putea vedea, Lorcan îi simţi gestul şi îşi întinse şi el mâinile. Degetele însă nu li se atinseră. O perdea invizibilă îi ţinea în continuare separaţi. Ceaţa începu să se aştearnă tot mai deasă.

— Nu! strigă ea. Nu acum. Nu vreau să plec acum.

Ceaţa deveni atât de deasă, încât nu-l mai putea vedea. Cu toate acestea, ştiind bine că era zadarnica o asemenea încercare, Grace căută să-i atingă mâinile. În acel moment începu mişcarea în sens invers şi, smulsă de lângă el, de această dată fără pat, Grace se văzu zburând înapoi, de parcă ar fi plonjat în cele mai năvalnice valuri.

De ce? se întrebă ea. De ce sunt îndepărtată, când eu îmi doresc să rămân acolo?

Asaltată tot mai mult de gânduri, Grace deschise ochii şi se văzu dintr-odată în camera ei de la Academie, întinsă pe pat, deasupra pernelor şi cuverturii.

Auzind un ciocănit în uşă, îşi dădu seama după tăria şi insistenţa acestuia că, indiferent cine ar fi fost, persoana respectivă bătea de ceva vreme.

— Intră, strigă ea, ridicându-se în capul oaselor.

— Grace! Connor năvăli în cameră, trecu repede pe lângă pat şi trase perdelele de la balcon. Grace, încă mai stai în pat? E o dimineaţă splendidă. Am fost la alergare şi…

Connor îşi privi în cele din urmă sora.

— Grace, arăţi foarte rău. Ce s-a întâmplat?

Grace oftă:

— N-am dormit deloc bine. Se prea poate să nu-mi fi priit… mâncarea de seara trecută.

Connor râse:

— Ei, gata, acum mergi şi fă un duş – hai, mai repede! După micul dejun suntem invitaţi la ora de făcut noduri. Lecţia o ţine căpitanul Quivers şi, chiar dacă este numai pentru cei mici, trebuie să fie totuşi foarte distractivă. Hai, Grace. Mişcă-te odată, căci nu vreau să pierdem micul dejun!

Grace îşi privi fratele. Connor habar n-avea prin ce trecuse. Dorea foarte mult să-i spună, dar nu o putea face. Deocamdată nu i se putea destăinui, fiindcă ştia că nu ar fi înţeles-o. El nu voia să mai audă de vampiraţi. În plus, era foarte bine că-şi concentra atenţia şi energia asupra vieţii la Academie. Câte o bătălie pe rând, îşi spuse ea. Odată ce va fi sigură că fratele ei nu se va mai întoarce pe *Diablo,* atunci – şi numai atunci – va încerca să-i povestească despre neobişnuitele ei aventuri.

Capitolul 22

Noduri

Jacoby, Jasmine şi alţi doi elevi li se alătură gemenilor pentru a lua micul dejun pe terasă. Era o dimineaţă splendidă, ce anunţa o zi foarte călduroasă, şi Grace era mulţumită că avusese prezenţă de spirit şi apucase să-şi ia ochelarii de soare, când Connor o trăsese în mare viteză pe uşă.

Deşi nu-i stăteau gândurile la Academie, Grace răspunse pe scurt la întrebările prieteneşti puse de Jacoby – dar răspunsurile laconice ale fetei păreau să nu-l deranjeze câtuşi de puţin pe acesta. Era un coleg foarte de treabă, gândi Grace ciugulind dintr-o brioşă şi sorbind câteva guri de suc de portocale, în vreme ce copiii din jurul ei devorau lacomi ouă prăjite, şuncă şi cârnaţi, clătite şi fructe.

— Ar fi bine s-o luăm din loc, îi anunţă Jacoby imediat ce se auzi clopoţelul şcolii.

Grace îşi aminti de Clopotul Zorilor de la bordul vasului vampiraţilor – clopot care îi trimitea pe aceştia la adăpost; clopot pe care Lorcan îl ignorase, pentru a o salva pe ea. Se simţea vinovată că purta în acele momente ochelari de soare şi nu avea niciun fel de probleme, spre deosebire de prietenul ei – căruia îi provocase o suferinţă îngrozitoare.

— Connor, unde ziceai că faceţi prima escală? îi întrerupse gândurile sumbre glasul zglobiu al lui Jacoby. Tristeţea o făcea să se simtă şi mai singură într-o companie atât de veselă.

— La ora căpitanului Quivers, îi răspunse Connor prietenului său.

Jacoby râse:

— Ah, începeţi cu lucrurile de bază. Bine, hai că vă conduc eu. Hai să mergem, Grace. Apropo, cum te descurci la împletitul nodurilor de plasă?

Grace îl privi ironică din spatele lentilelor negre ale ochelarilor.

Jacoby râse din nou:

— Hmm, s-ar putea ca pentru lecţia asta să fi trebuit să beţi cafea, în loc de suc.

Câteva minute mai târziu, Jacoby îi conduse pe Grace şi pe Connor pe unul dintre coridoarele Caracatiţei, până într-o clasă mică, bine luminată, plină cu băncuţe joase şi copii zburdalnici, ce chiţăiau şi râdeau gălăgioşi. Grace îşi dădu seama că trebuie să-şi scoată ochelarii şi, îndată ce făcu acest lucru, ochii îi fură asaltaţi de culorile vii ce se năpusteau de pe toate suprafeţele încăperii – de la desenele şi colajele ce umpleau pereţii, până la rafturile pe care erau expuse zeci de sculpturi ce înfăţişau diverse creaturi marine. Ridicându-şi privirea, observă că elevii imitaseră structura decorativă din Rotondă şi îşi pictaseră cu toţii săbiile dorite, alături de care îşi scriseseră mândri numele. Zâmbind, Grace citi unul din nume: căpitanul Samara Pescudo, de pe *Meltimo.*

*Î*n faţa clasei, căpitanul Quivers înmâna copiilor – cu vârste cuprinse între şase şi şapte ani – coşuri cu funii colorate. Lângă dascăl, unul dintre elevi le împărţea colegilor un fel de făcăleţe foarte subţiri. Odată ce copiii se întoarseră la locurile lor, fiecare cu câte un coş şi un băţ, căpitanul Quivers îşi îndreptă privirea spre gemeni şi le zâmbi:

— Bună dimineaţa, Grace şi Connor. Cum vă simţiţi în această splendidă zi?.

— Minunat, răspunse Grace, zâmbind veselă, deşi nu se simţea deloc binedispusă. O plăcea însă pe învăţătoare.

— Vă mulţumim că ne-aţi primit neinvitaţi la cursul dumneavoastră.

— Nu-i nicio problemă, răspunse căpitanul Quivers, căci avem aici cincisprezece copii şi zeci de metri de funie. Sper să vă pricepeţi la desfacerea nodurilor! chicoti ea.

Dragii mei, mergeţi şi ocupaţi două locuri goale, adăugă ea, întorcându-se spre elevi. Ataşaţi acum beţele la măsuţe. Haideţi, copii, căci de-acum ştiţi să faceţi şi singuri acest lucru. Arătaţi-le oaspeţilor noştri cât suntem noi de isteţi şi de îndemânatici.

Copiii prinseră să fixeze tijele din lemn în partea din faţă a băncilor, iar cei mai ordonaţi dintre ei se apucaseră deja să întindă pe mese bucăţi de funie colorată. Grace simţea apariţia inevitabilă a spiritului de competiţie între câţiva dintre micii viitori piraţi. Ea şi Connor îşi zâmbiră şi se aşezară. Grace începea deja să revină la viaţă, să se lase absorbită de atmosfera Academiei.

— În regulă, spuse căpitanul Quivers, sunteţi cu toţii pregătiţi? Bun. Luaţi acum frânghia albastră şi arătaţi-mi cum se face jumătate de nod.

Mâinile micuţilor îşi începură îndată lucrul şi, ridicând capetele frânghiilor, le înnodară cu iscusinţă în jurul tijelor de lemn fixate în faţa băncuţelor.

— Minunat. Cu funia roşie, arătaţi-ne un nod în opt.

Copiii ridicară fulgerător frânghiile şi le răsuciră cu deosebită îndemânare în jurul beţelor. Căpitanul

Quivers îşi aruncă ochii în clasă şi îşi aprobă elevii dând încurajatoare din cap.

— Puţin mai strâns, Nile, spuse ea, zâmbindu-i unuia dintre băieţei.

Elevul încuviinţă serios din cap şi strânse mai bine nodurile.

— Iar acum… continuă căpitanul Quivers, oprindu-se şi privindu-şi ucenicii.

Păstrând tăcerea, copiii aşteptau cu sufletul la gură să afle ce funie vor alege şi ce nod vor trebui să facă în continuare. Grace îşi înăbuşi un chicot. Era minunat să vadă acea exuberanţă a copilăriei – vivacitate ce o făcu să se simtă dintr-odată foarte bătrână. Am doar paisprezece ani, gândi ea. Nu cu multă vreme în urmă eram şi eu şcolăriţă, ca şi ei. Acum însă… diferenţa vastă de experienţă dintre ea şi aceşti copii sclipitori o făcea să se simtă aproape la fel de în vârstă ca şi căpitanul Quivers.

— … luaţi funiile verzi şi arătaţi-mi un… un nod de împreunare.

Copiii ridicară îndată frânghiile verzi şi, răsucindu-le şi învârtindu-le cu abilitate între degete, îndeplinirăcu uşurinţă şi ultima provocare a căpitanului Quivers.

— Minunat! Splendid! spuse căpitanul Quivers. Copii, după cum vedeţi, astăzi avem în clasă doi oaspeţi deosebiţi. Salutaţi-i, vă rog, pe Grace şi Connor

Tempest. Grace şi Connor au sosit de la bordul renumitei corăbii *Diablo.* Da, aţi auzi bine: *Diablo.* Aşadar, cine-mi poate spune cum se numeşte căpitanul acelui vas?

Elevii îşi ridicară fulgerător braţele, unii dintre ei înălţându-le atât de mult, încât mai aveau puţin şi le luxau.

— Da, Mika, ascult.

— Căpitanul Molucco Wrathe, răspunse fata cu o dicţie perfectă.

— Aşa este, Mika. Foarte bine. Gata, lăsaţi mâinile jos.

Privindu-i mai atenţi pe Grace şi Connor, elevii începură să discute entuziaşti.

— Aşadar, din moment ce-i avem printre noi pe Grace şi pe Connor, m-am gândit că n-ar strica să faceţi o pauză şi să-i întrebaţi cum este viaţa pe o corabie de piraţi. Ei, ce ziceţi, sunteţi de acord? întrebă profesoara întorcându-se spre gemeni, moment în care elevii îşi ridicaseră deja braţele cât putuseră de mult.

— Cum este căpitanul Wrathe? întrebă din faţa clasei un băiat micuţ, cu păr castaniu.

— Bună întrebare, Luc, spuse căpitanul Quivers.

— Este un om minunat, răspunse Connor. Amintiţi-vă toate povestirile extraordinare pe care le-aţi auzit despre el şi puneţi şi ceva în plus!

— E adevărat că are un şarpe ca animal de companie? întrebă o fetiţă din mijlocul clasei.

— Bineînţeles, îi confirmă Connor. II cheamă Scrimshaw şi stă numai în părul căpitanului.

În clasă izbucniră murmure de uimire şi o şoaptă puternică:

— Ţi-am spus eu!

Căpitanul Quivers arătă din cap spre o fată:

— Da, Samara, vrei să întrebi ceva?

— Vreau să o întreb pe Grace dacă şi-a dorit dintotdeauna să fie pirat.

Grace clătină din cap:

— Nu, nu chiar. Totul s-a petrecut întâmplător.

Fetiţa se arătă dezamăgită.

— Dar tu, ţi-ai dorit mereu să devii pirat?

— Da, răspunse numaidecât Samara. Eu sunt Samara Pescudo şi, într-o bună zi, voi deveni căpitan de piraţi, la fel ca mami şi tati.

Ceilalţi copii o aprobară tăcuţi. Erau cu toţii bine îndoctrinaţi, gândi Grace.

— Ai luptat în multe atacuri? îl întrebă un băiat pe Connor.

— Da, răspunse Connor. Pe corabie trebuie să fii întotdeauna pregătit să ataci şi să-ţi aperi viaţa.

— Ce săbii foloseşti? întrebă alt băiat, mult prea entuziast să-şi mai ridice şi braţul. Copiii îşi îndreptară numaidecât privirile spre Connor.

— O rapieră, răspunse el.

— Doar o rapieră? insistă băiatul.

— Da.

— Noi învăţăm aici tehnici de luptă cu două tipuri de săbii, interveni căpitanul Quivers. Mai târziu îi veţi vedea pe elevi la antrenament.

Grace încremeni. Nu erau totuşi prea mici să mânuiască săbii?

— După-amiază avem lecţiile de luptă, adăugă unul dintre elevi. Veniţi şi voi să ne vedeţi?

Connor ridică din umeri:

— Nu ştim. Tu ai vrea să venim?

— Da! strigă fericit băiatul, susţinut numaidecât de colegii săi.

— Astăzi avem o lecţie mai specială, spuse căpitanul Quivers. Chiar merită să veniţi, căci avem o mică surpriză pentru micuţii noştri piraţi.

— Ce surpriză, căpitane Quivers? întrebă micuţa

Samara.

— Dacă v-aş spune, n-ar mai fi o surpriză, nu?

— Înseamnă că azi ne primim săbiile!

— Eşti pe aproape, Luc, dar nu mai spun nimic altceva. Buzele-mi sunt de-acum pecetluite, spuse căpitanul Quivers, mimând că le închide ca pe un fermoar.

— Fie ne primim săbiile, fie domnul Tempest ne va face o demonstraţie.

— Ei bine, zise căpitanul Quivers, va trebui să aveţi răbdare. Aşadar, mai aveţi întrebări pentru Connor şi Grace, sau ne întoarcem la lecţia noastră?

Un elev ridică o mână.

— Da, Mika?

— Spune-ne, te rugăm, ce tipuri de noduri ştiţi să faceţi pe *Diablo?*

— Sincer vorbind, răspunse Connor zâmbind, nu cunosc decât nodurile în opt, cele pentru terţarolă… şi nodurile de scot. Aşa că, prieteni, voi mă întreceţi cu mult.

Copiii râseră veseli.

— Ei bine, ce-aţi zice să vă punem la încercare? zâmbi căpitanul Quivers, înmânându-i lui Connor un coş şi un băţ. Uite şi câteva bucăţi de funie, Connor. Grace, ia şi tu un set, adăugă profesoara. În continuare, o să vă arăt tuturor cum se face un nod nou, foarte folositor – numit nod de plasă…

Existau lucruri mult mai puţin plăcute de făcut într-o dimineaţă însorită, decât acela de a sta într-o clasă cu copii veseli şi de a te relaxa cu înnodarea a tot felul de funii colorate, gândi Grace. Elevii erau foarte amuzanţi şi prietenoşi, iar Mika, alături de care şedea, era pur şi simplu fermecătoare. La nici şapte ani, era o învăţătoare înnăscută şi îi arăta răbdătoare fiecare nod pe care îl anunţa căpitanul Quivers – noduri de plasă, bucle lasou, noduri de scaun simplu…

Cu toate că nu putea să-şi dea seama dacă relaxarea şi buna dispoziţie de care avea parte erau provocate de atmosfera caldă din clasă, de ambianţa prietenoasă creată de căpitanul Quivers, ori de energia de nestăvilit a copiilor,

Grace ştia însă că savura din plin acele momente – pentru prima oară, după foarte mult timp. Concentrarea necesară împletirii nodurilor îi îngăduise să mai uite pentru câteva clipe de problemele pe care le avea. Destinderea era probabil rodul simplicităţii alegerii cu rapiditate a funiilor colorate şi de a le înnoda cât mai iute. Uneori, îi ieşeau din prima – alteori, nu. Dar, chiar şi atunci, o greşeală nu constituia o problemă – căci era suficient să desfaci nodul greşit şi să încerci imediat altul. Cât de bine ar fi fost dacă şi viaţa ei ar fi fost la fel de simplă.

Grace simţi deodată un profund sentiment protector faţă de Mika şi tinerii ei colegi de clasă. Fata le aruncă o privire înflăcărăţilor ucenici piraţi, ce visau la vastitatea oceanelor scăldate în razele soarelui şi la aventuri nebănuite. La Academie însă nu-i păştea niciun pericol, căci tot ce aveau de făcut era să înnoade funii colorate, să modeleze caracatiţe în lut, să facă structuri decorative din săbii pictate pe planşe, ori chiar să înveţe arta navigării de la căpitanul Avery, pe corăbiile din port. Totuşi, dincolo de digul portului, îi aştepta o lume cu totul diferită – o lume pe care Grace nici măcar nu şi-o închipuise la o vârstă atât de fragedă ca a lor. Acea lume îi va schimba cu siguranţă, aşa cum a schimbat-o şi pe ea, şi pe fratele ei.

Privindu-l pe Connor, se amuză copios văzându-şi fratele încurcându-se în câteva funii colorate. Aflându-se în vădită dificultate, lui Connor îi săriră în ajutor doi dintre tinerii ucenici ai căpitanului Quivers. Connor probabil doar se distra cu ei. Era însă foarte plăcut să-l vadă glumind şi râzând împreună cu elevii, într-o sală de clasă unde săbiile erau din carton şi, în cel mai rău caz, nu puteau să le provoace decât cel mult câteva zgârieturi superficiale. Deodată, Grace îşi dădu seama că tristeţea nu-i era provocată de soarta copiilor din clasă, ci de ceilalţi doi copii – doi copii care, prin forţa împrejurărilor, se văzuseră nevoiţi să se maturizeze mult prea repede.

Capitolul 23

Porumbeii

După ce clopoţelul anunţă începerea orelor de după-amiază, Jacoby îi conduse pe Grace şi Connor pe terenurile însorite ale Academiei, până în sala de sport, sub al cărei tavan înalt şi bine luminat o găsiră pe Cheng Li, desculţă şi îmbrăcată complet în alb. Ca de obicei, tânăra nu-şi ridică privirea să-i salute. Chipul îi era aplecat deasupra unui bol cu tămâie, iar în mâini ţinea o cărticică legată în coperţi de piele.

— Vă rog, luaţi loc, le spuse ea fără să-şi ridice ochii.

Jacoby îşi scoase încălţările şi îi îndemnă pe Grace şi Connor să-i urmeze exemplul, după care porniră împreună spre un şir de scaune situate în lateralul sălii.

Cheng Li traversă atentă podeaua sălii, aprinse un nou bol cu tămâie şi aşteptă ridicarea fumului.

Clopoţelul şcolii răsună încă o dată. În scurt timp, pe uşa sălii intrară cincisprezece copii îmbrăcaţi cu toţii în alb, la fel ca şi profesoara lor. Erau foarte drăguţi şi arătau ca nişte pui de porumbei, gândi Grace – în timp ce copiii îşi ocupau locurile, răspândindu-se uniform pe salteaua cauciucată a podelei –, deşi, în loc de aripioare, aveau la spate două beţe scurte de bambus, prinse în curele. După ce se aşezară în linişte, Cheng Li se întoarse spre ei şi începu să le vorbească foarte calmă.

— Verificaţi-vă poziţia capului. Acesta nu trebuie să fie nici prea ridicat, nici prea coborât. Nu-l îndoiţi şi nu-l aplecaţi într-o parte. Capul trebuie să fie relaxat şi perfect drept, asemenea globului luminos al lunii pline. Ochii, adăugă ea după o scurtă pauză, nu trebuie îndreptaţi nici spre stânga, nici spre dreapta, ci trebuie să rămână exact

în centru. Extindeţi-vă privirea din centru spre margini, dar *fără* să mişcaţi ochii. În spatele ochilor fizici, în spatele pleoapelor există un ochi lăuntric, care percepe profunzimea oricărei situaţii în care v-aţi afla. Permiteţi-i acestui ochi atotvăzător să intre în funcţiune.

Copiii încremeniră ca nişte statui şi profesoara începu să-i măsoare rece, unduind printre ei ca o briză lină printre flori.

— Îndreptaţi-vă acum atenţia spre gât şi umeri… continuă Cheng Li să-şi instruiască elevii cu formule similare, până când corpurile acestora adoptară o postură perfectă.

Din când în când se oprea şi corecta cu gingăşie poziţia unui gât, ori a unei coloane vertebrale. Grace se arătă uimită de autocontrolul la care ajunseseră acei mici elevi. Fie aveau un talent înnăscut pentru astfel de exerciţii, fie se antrenaseră riguros. Indiferent cum ar fi stat lucrurile, era o imagine impresionantă – dar totodată uşor înfricoşătoare. Dacă la lecţia căpitanului Quivers arătaseră ca nişte copii obişnuiţi, de această dată, Cheng Li părea să-i modeleze în mici luptători desăvârşiţi.

— Relaxaţi-vă umerii, menţineţi spatele drept – fără să scoateţi şezutul în afară – şi mutaţi-vă punctul de sprijin de pe genunchi în partea din faţă a picioarelor. Umflaţi-vă uşor abdomenul, dar numai atât cât să nu vă îndoiţi şoldurile.

Micuţii piraţi adoptară îndată modificările infinitezimale indicate de Cheng Li, care, vădit mulţumită de postura corectă a elevilor, dădu din cap şi se întoarse în faţa clasei.

— Impresionant. Aţi învăţat foarte bine aceste lecţii şi v-aţi consolidat deja temelia care vă va ajuta să deveniţi nu doar piraţi, ci şi luptători adevăraţi.

Cheng Li se întoarse şi luă de jos cartea cu coperte de piele.

— Iar acum, adăugă ea, să exersăm noi strategii de atac. Împărţiţi-vă în grupurile de luptă…

La auzul acestor cuvinte, copiii se rearanjară cu

repeziciune pe salteaua de luptă, şi Cheng Li îşi continuă instrucţia:

— Astăzi vom învăţa o nouă tehnică de a para şi de a eschiva sabia adversarului. În continuare o să vă arăt cum să executaţi o lovitură descendentă în diagonală.

După câteva murmure de entuziasm, când Cheng Li îşi continuă indicaţiile, Grace se aplecă spre Jacoby:

— Nu sunt prea mici să înveţe deja lovituri în diagonală?

Jacoby îi zâmbi şi clătină din cap:

— Acesta sunt exerciţii fundamentale. Când se vor întoarce pe corăbiile părinţilor lor, vor trebui să ştie să se apere singuri.

— Da, înţeleg, spuse Grace, dar au doar şapte, opt ani, nu? Nu crezi că ar trebui mai bine să fie lăsaţi să se joace, la fel ca toţi copiii?

Jacoby clătină încă o dată din cap:

— Grace, ei nu sunt nişte copii obişnuiţi. Aceşti puşti au fost aleşi să devină viitorii lideri ai oceanelor. Într-o bună zi, fiecare dintre ei va avea câte o flotilă sub comandă! Trebuie să înceapă de la vârste fragede şi, în plus, ţi se pare cumva că nu le place deloc ceea ce fac?

Nici pe departe! Acest lucru o deranja cel mai mult pe Grace. În faţa ei, Mika, Samara, Nile, Luc şi ceilalţi se transformaseră, din copiii veseli şi gălăgioşi pe care îi văzuse la lecţia de dimineaţă, în mici maşinării aducătoare de moarte. Iar când loveau în sus şi-n jos cu cele două beţe din bambus, arătau ca nişte roboţei ucigaşi.

— Connor, cum ţi se pare? întrebă Jacoby.

Connor nu-i răspunse. Băiatul îi urmărea foarte atent pe copii şi mima cu mâinile manevrele pe care Cheng Li le făcea cu cele două katane.

Jacoby zâmbi, dar Grace se încruntă şi se lăsă pe spătarul scaunului, continuând să urmărească exerciţiile în tăcere şi să reflecteze la propriile ei acţiuni. Îl adusese pe Connor la Academie, pentru a-l salva de la o moarte sigură pe *Diablo.* Dorea ca fratele ei să fie fermecat de Academie şi, din câte observa, Connor dădea semne că este foarte

atras de această instituţie. Dar, se întrebă Grace tresărind, dacă prin aceasta nu făcuse altceva decât să-l scoată din lac şi să-l arunce în puţ? Chiar nu exista nicio cale prin care să-l scape de riscul de a muri sfârtecat?

Problema însă nu o reprezentau luptele cu sabia, îşi reaminti fata. Îl adusese pe Connor la Academie pentru că această instituţie îi învăţa pe tinerii piraţi să acţioneze mai strategic, mai coordonat. Dacă fratele ei stătea aici şi îmbrăţişa învăţăturile profesorilor, va deveni cu siguranţă un pirat mult mai chibzuit şi se va întoarce pe oceane în funcţia de căpitan, nu ca simplu pion ce învârte o rapieră în primele rânduri ale bătăliilor. Şi totuşi, acest gând nu-i oferi prea multă alinare. Indiferent dacă rămânea pe *Diablo,* sau se înscria la cursurile Academiei Piraţilor, pe Connor îl aştepta într-un final aceeaşi soartă. Se va duela zilnic şi viaţa îi va fi din nou pusă în pericol. Singura ei şansă de a-l salva era să-l convingă să renunţe la gândul de a deveni pirat. Aceasta era însă o posibilitate foarte puţin probabilă.

— Nu-i aşa că este uluitor? întrebă el, întorcându-se brusc spre ea. Academia e un loc excelent. Îţi mulţumesc pentru că ai insistat să venim aici. Acest loc mi-a deschis larg ochii.

Grace zâmbi, dar în sinea ei nu se simţea deloc bucuroasă. Lucrurile aveau să stea însă şi mai rău.

— Vă descurcaţi excelent, spuse Cheng Li stând în faţa elevilor. Aţi învăţat foarte bine tot ce v-am predat. Dar să nu vă culcaţi pe-o ureche. Sunteţi asemenea unor păsări tinere, aflate la începutul unei călătorii îndelungate. Chiar dacă azi v-aţi mai apropiat cu un pas de ţinta vizată, mai aveţi foarte mult de zburat.

Odată cu aceste cuvinte, uşa sălii se deschise şi comodorul Kuo intră, îmbrăcat într-o fină robă roşie de mătase şi purtând la gât însemnele Academiei, reprezentate de pumnal, busolă, ancoră şi perlă. În spatele directorului, doi studenţi din ultimii ani de studiu împingeau pe roţi o ladă înaltă, lăcuită impecabil.

Copiii din clasa primară se întoarseră entuziaşti şi

începură să discute gălăgioşi, dar Cheng Li îi reduse la tăcere dintr-o privire.

— Comodor Kuo, i se adresă ea decanului, această grupă de elevi se descurcă admirabil.

— Mă bucur să aud asta, răspunse zâmbind comodorul Kuo, după care înaintă cu paşi mari pentru a se adresa elevilor, dar nu înainte de a-i saluta prieteneşte din cap pe Grace şi Connor. Tinerii mei luptători, începu el, a sosit momentul să treceţi într-o nouă etapă a studiilor. Cei doi colegi mai mari voi trece pe la fiecare şi vă vor lega la ochi cu eşarfe de mătase.

Imediat ce rosti aceste cuvinte, studenţii porniră printre elevi şi, ridicându-i pe rând în picioare, începură să-i lege la ochi. Câteva clipe mai târziu, toţi elevii aveau ochii acoperiţi cu eşarfe roşii de mătase, de aceeaşi nuanţă ca şi roba decanului.

— Amintiţi-vă ce v-am spus mai devreme, zise Cheng Li. Percepţia este de două feluri: fizică şi subtilă. Pentru a vedea cu adevărat nu este neapărat nevoie să aveţi pleoapele deschise. Trebuie să simţiţi sabia inamicului, chiar şi atunci când nu o puteţi vedea.

În acel moment, directorul scoase o cheie şi descuie cufărul pe care îl adusese cu el. Cei doi elevi de serviciu îl ajutară la deschiderea lăzii ce adăpostea înăuntru mai multe săbii cu lame strălucitoare.

— De-acum folosiţi-vă numai capacitatea de percepţie lăuntrică şi pregătiţi-vă fără să faceţi un zgomot, îşi îndrumă Cheng Li elevii.

Connor se întoarse spre Jacoby:

— Uau! Ce se întâmplă acum?

Jacoby îi zâmbi:

— Aşteaptă şi ai să vezi, prietene. Vei vedea numaidecât!

Grace se înfioră la auzul răspunsului şi trăi un acut sentiment de panică. Dar, în ciuda acestei presimţiri, nu putu să-şi ia ochii de la comodorul Kuo.

Directorul îi făcu semn lui Connor să se apropie şi, maşinal, băiatul se ridică şi porni iute spre el. După ce

decanul îi şopti ceva la ureche, Connor încuviinţă şi comodorul Kuo scoase din cufăr două săbii mici. Connor luă săbiile, se apropie de unul dintre copiii de pe salteaua cauciucată a sălii şi le întinse ţinându-le de mânere.

O clipă mai târziu, elevul îşi înălţă mânuţele şi apucă săbiile de mâner. Connor le dădu drumul. Odată ce simţi în pumni mânerele săbiilor, micuţul elev zâmbi larg.

Între timp, studenţii mai mari şi cei doi adulţi împărţiră celorlalţi copii „cadouri" similare, aşa că până la urmă, legaţi în continuare la ochi, toţi elevii aşteptau în linie, strângând ferm în pumni mânerele lamelor ascuţite. Grace observă că micuţii îşi înăbuşeau cu greu zâmbetele de fericire.

Când studenţii de serviciu închiseră cufărul, Connor se aşeză alături de Grace. În timp ce comodorul Kuo aştepta în faţa micuţilor săi luptători, Cheng Li trecea iute prin spatele acestora şi le desfăcea eşarfele. Ochii copiilor scânteiară ca nestematele la vederea săbiilor.

— Preţuiţi aceste săbii ca pe cea mai scumpă comoară posibilă, li se adresă comodorul Kuo. Săbiile pe care le vi le-am dăruit reprezintă încrederea noastră în voi şi convingerea că sunteţi cu adevărat viitorul pirateriei. Nu mânuiţi aceste săbii la furie sau mânie şi nici pentru câştiguri necuvenite, ci folosiţi-le cu precizie şi onoare, în spiritul învăţăturii dascălilor voştri. Aceste săbii vă pun în legătură cu nobilii voştri predecesori şi vă leagă de viitorii piraţi ce vor veni după voi. Dar, cel mai important, vă leagă unii de ceilalţi – de colegii voştri de la Academie şi din Federaţia Piraţilor.

Directorul făcu o plecăciune în faţa elevilor, după care porni spre Connor şi Grace.

— Mă bucur foarte mult că aţi fost martori la această ceremonie, le spuse el. Este unul dintre cele mai importante momente pe care le avem pe parcursul unui an şcolar.

De teamă să nu spună ceva greşit, Grace se mulţumi doar să dea din cap.

În faţa ei, studenţii de serviciu începuseră să-i alinieze

din nou pe micuţii elevi.

— Acum ce mai urmează? întrebă Grace.

— Ei bine, răspunse comodorul Kuo, îi conducem pe elevi la magazia de arme, căci nu le permitem la o vârstă atât de fragedă să-şi ţină săbiile cu ei. Nu vrem să avem parte de cine ştie ce accidente.

Odată lecţia încheiată, Cheng Li se alătură şi ea oaspeţilor.

— Tocmai le spuneam cât mă bucură faptul că Grace şi Connor au fost martori la acest eveniment, o informă directorul.

— Într-adevăr, spuse Cheng Li.

— Parcă a fost ieri ziua când o tânără foarte talentată, în vârstă de numai şapte anişori, aştepta în această sală şi îşi întindea braţele să-şi primească săbiile, zâmbi comodorul Kuo. Iar acum, uită-te la tine, Cheng Li.

Tânăra zâmbi la fel de ca fiecare dată când se simţea uşor stânjenită.

Decanul îşi îndreptă privirea spre gemeni:

— Aşadar, Grace, Connor, cu toate că nu aţi venit la timp, pentru a beneficia de toată pregătirea pe care v-o putem oferi, avem încă multe lucruri pe care vi le putem împărtăşi, dacă doriţi să vă prelungiţi şederea.

Grace îl privi pe Connor. Oare ce gândea fratele ei? Ea deja nu mai ştia în ce direcţie ar fi dorit să-l îndrepte pe Connor. Sosise probabil timpul să nu se mai amestece şi să-şi lase fratele să hotărască singur. Îşi aminti însă de problemele pe care şi le făcuse Connor prin semnarea jurământului faţă de căpitanul Wrathe. De asemenea, era convinsă că se pricepea mult mai bine decât el în luarea deciziilor care să-i favorizeze pe amândoi. Dar unde îi conduseseră deciziile pe care le luase până în acel moment? La o academie unde copiii de şapte ani se antrenau să devină maşini de ucis. În plus, nu-şi terminase micuţa problemă pe care o avea cu „vasul demonilor”. *Da,* gândi ea, *sunt binecuvântată cu calităţi deosebite în luarea deciziilor.*

— Grace, arăţi puţin cam palidă, spuse Cheng Li.

Grace o privi şi o văzu pe Cheng Li zâmbindu-i.

— Vrei să ne plimbăm puţin? o întrebă Cheng Li.

Grace reflectă o clipă la propunerea tinerei şi îşi dădu seama că fata îi propusese mai mult decât o plimbare. Vor avea astfel ocazia să discute în linişte şi să-i povestească despre ultima ei vizită pe corabia vampiraţilor. Cu toate că era o ofertă ispititoare, Grace simţi o puternică dorinţă de a rămâne singură.

— Nu, mulţumesc, răspunse ea. Mă gândisem să înot puţin înaintea mesei de seară.

— Să înoţi? întrebă amuzată Cheng Li.

— Da, îi confirmă Grace. Am lipsit azi-dimineaţă de la alergarea organizată de căpitanul Platonov şi nu mi-ar strica să fac puţină mişcare.

— O idee excelentă! spuse Connor. Hai că venim şi noi – eşti de acord, Jacoby?

— Fireşte, răspunse Jacoby. S-o întrebăm şi pe Jasmine dacă vrea să ne însoţească, adăugă el, după care se aplecă şi-i şopti lui Connor la ureche: Nu vreau să pierd niciodată şansa de a o vedea în bikini.

Comodorul Kuo le zâmbi celor trei şi le spuse:

— Splendid, prieteni. Să vă distraţi de minune.

După ce tinerii ieşiră din sală, imediat ce uşa se închise în spatele lor, comodorul Kuo se întoarse spre Cheng Li:

— E chiar plăcut că Grace şi Connor şi-au făcut atât de repede prieteni noi, nu crezi?

— Bineînţeles, domnule director, răspunse zâmbind Cheng Li.

— Ce zici, te-aş putea provoca la un mic duel înainte de cină? întrebă el. În amintirea vremurilor de odinioară.

— John, ştii bine că te pot desfiinţa din numai câteva lovituri.

Comodorul Kuo râse cu poftă:

— Cel puţin aş muri ca un om fericit.

— Moartea e moarte, John. Indiferent că mori cu zâmbetul pe buze, ori cu ochii înlăcrimaţi, moartea se reduce la un singur numitor comun: stingerea, dispariţia în nefiinţă.

Capitolul 24

Exilul

După ce se relaxă înotând, Grace luă cina împreună cu Connor, Jacoby şi Jasmine. De această dată nu mai avură parte de-o masă atât de îmbelşugată ca în seara dineului oferit de căpitani, dar atmosfera se arătă mai relaxantă şi bucatele la fel de savuroase. Cu toate acestea, Grace nu luă întru totul parte la cină, căci gândurile o purtau numai spre corabia vampiraţilor. Dacă îndrepta lucrurile acolo, probabil va începe să se simtă în largul ei la Academie. În definitiv, nu acesta este modul în care acţionează karma*?

După cină, Jacoby le propuse să joace o partidă de biliard. Connor se arătă încântat de această idee, iar

*În hinduism şi budism, lege universală care determină soarta omului, în funcţie de acţiunile înfăptuite; numită şi legea cauzei şi efectului.

Jasmine le promise că li se va alătura mai târziu, după ce-şi va fi terminat temele pentru lecţiile de a doua zi.

— Pe cât e de frumoasă, pe atât e de deşteaptă, îi spuse Jacoby lui Connor, imediat ce Jasmine ieşi din încăpere. Grace, ce zici, vii şi tu la biliard?

Grace zâmbi şi negă din cap:

— Sunt foarte obosită. Cred că în seara asta mă voi culca mai devreme.

Jacoby se arătă uşor dezamăgit.

— Înseamnă că rămânem numai noi, îi spuse el lui Connor.

Grace îşi luă la revedere de la băieţi şi, când porni spre camera ei, îl auzi pe Jacoby spunându-i lui Connor:

— Ce-ai zice dacă am face partida şi mai interesantă şi am juca pe o miză…

Grace zâmbi. Cei doi erau incorigibili.

Traversând parcul, Grace văzu o siluetă familiară ce privea tăcută portul.

— Cheng Li.

Tânăra se întoarse şi o salută:

— Bună, Grace. Te duci deja la culcare?

— Da, răspunse Grace. A fost o zi lungă.

Cheng Li clătină din cap:

— Grace, acum nu vorbeşti cu decanul Kuo. Nu ai de ce să te ascunzi de mine. Am promis că ne împărtăşim *totul,* îi zise ea, punându-i prieteneşte mâna pe umăr. O mică plimbare în jurul grădinilor Academiei n-o să-ţi strice. Poţi astfel să-ţi descarci sufletul şi, în plus, aerul proaspăt te va ajuta să dormi neîntoarsă. Hai să mergem.

— Cheng Li, nu cred să mă potrivesc aici. Connor pare a fi în mediul lui, dar eu nu. Credeam că va fi în siguranţă odată ce va pleca de pe *Diablo,* dar, de când am venit aici, pare să-şi dorească şi mai mult să devină pirat. Nici aici nu suntem în siguranţă, aşa cum nu eram nici pe corabia căpitanului Wrathe!

— Pe Connor l-am adus aici deoarece ştim amândouă că acesta era cel mai bun lucru pentru el, spuse Cheng Li. Iar dacă va hotărî să rămână la Academia Piraţilor, va avea cu siguranţă un viitor glorios. Peste câţiva ani se va întoarce pe mare în rangul de secund, la fel ca şi mine.

— Dar va fi în siguranţă? insistă Grace.

Cheng Li se opri şi zâmbi:

— Aveţi amândoi o dorinţă admirabilă de a vă proteja unul pe celălalt. Este însă de înţeles, având în vedere prin câte aţi trecut. Dar, Grace, în această lume, în lumea noastră, nimic nu este în siguranţă.

— Te referi la lumea piraţilor, o corectă Grace. Noi însă nu am fost născuţi în această lume. Poate nu este potrivită pentru noi.

— Şi atunci, ce puteţi face? întrebă Cheng Li. Spune-mi ce altceva aţi putea face? Ai prefera să vă întoarceţi la viaţa searbădă din golful Crescent Moon? Da? Asta ţi-ar

plăcea? Dacă îţi doreşti cu adevărat acest lucru, aş putea chiar mâine-dimineaţă să iau un mic velier şi să vă conduc în oraşul vostru natal. Iar până la ora ceaiului de după-amiază, vă putem înscrie şi la orfelinat!

Grace o privi încruntată.

— Nu, răspunse ea după o pauză îndelungată.

— Ce-ai spus? Grace, te rog repetă, căci eu sunt cam tare de urechi.

— Am spus, NU! repetă Grace. Nu îmi doresc aşa ceva.

— Fireşte că nu! exclamă Cheng Li. Chiar dacă nu v-aţi născut în lumea piraţilor, aceasta v-a revendicat pe amândoi… sau, cel puţin, pe Connor cu siguranţă. Trebuie de-acum să vedem ce anume ţi-ar plăcea şi unde anume te încadrezi. Şi te asigur că vom reuşi să aflăm acest lucru.

Grace oftă. Cuvintele tinerei erau pe cât de însufleţitoare, pe atât de liniştitoare.

— Grace, odihneşte-te, continuă Cheng Li. Ai avut parte de-o zi grea, iar mâine nu va fi deloc diferită. Viaţa la Academie nu este deloc uşoară. Ce-ai zice dacă am exersa mâine câteva tehnici de luptă?

Am auzit că eşti destul de talentată în această direcţie şi, în plus, exerciţiile te vor ajuta să te mai detensionezi puţin.

— Da, ar putea fi distractiv, consimţi Grace zâmbind.

— În regulă. Mâine-dimineaţă o să te simţi mai bine. Până atunci, odihneşte-te şi promite-mi că nu-ţi mai faci griji în privinţa lui Connor. Totul va decurge aşa cum am plănuit.

— Cum am plănuit amândouă, o completă Grace.

— Da, exact asta am şi spus.

În camera ei, Grace încercă să adoarmă cât mai repede, dar, cu toate că era foarte obosită, imediat ce se schimbă în cămaşa de noapte şi urcă în pat, se simţi mai trează ca oricând. Închizându-şi ochii şi încercând zadarnic să-şi potolească iureşul gândurilor, îşi duse instinctiv mâna la inelul Claddagh. Inelul o ajutase în câteva rânduri să se liniştească – înainte de apariţia viziunilor –, dar, de această

dată, când îl strânse între arătător şi degetul mare, nu simţi absolut nimic. Temperatura metalului rămase constantă şi nu-i provocă nicio viziune. Se părea că Cheng Li avusese dreptate. Inelul îşi îndeplinise rolul. Chiar şi aşa, faptul că-l atingea o ajuta să se simtă mai aproape de Lorcan şi, concluzionă ea, acesta nu putea fi decât un lucru benefic.

Amintindu-şi în acel moment de vorbele cuiva, care spusese că, dacă nu poţi adormi, cel mai rău lucru este să continui să stai în pat, Grace dădu la o parte pătura şi porni spre balcon. Deschise obloanele şi ieşi în aerul răcoros al nopţii, unde îşi înălţă chipul în briza oceanului şi admiră terenurile şi portul. Academia arăta minunat pe timpul nopţii. Câţiva studenţi îşi scoseseră în parc instrumentele muzicale şi se destindeau cântând. Tinerii se descurcau destul de bine şi, cu toate că interpretau o melodie cu ritmuri obsesive, aproape tribale, muzica era totuşi liniştitoare şi se potrivea perfect nopţii. Grace îi privi câteva clipe, după care închise ochii şi lăsă melodia să-i învăluie simţurile şi să-i evoce imagini cât mai plăcute.

Deodată, fetei îi răsună în minte o muzică diferită şi totuşi similară – o melodie pe care o auzise la bordul vasului vampiraţilor, ca uvertură înaintea începerii Ospăţului. Grace încremeni şi îşi dădu dintr-odată seama că urma să aibă parte de o nouă viziune. Din câte se părea, viziunile începeau fiecare diferit.

În minte îi apăru imaginea vampiraţilor şi donatorilor îmbrăcaţi cu toţii în veşminte dintre cele mai fine, coborând spre sala Ospăţului, aflată la câteva niveluri sub puntea corabiei. Grace realiză că nu putea fi vorba de o viziune proaspătă, ci era mai degrabă o amintire – căci rememora fastul şi eticheta banchetului ia care participase; revăzu porţelanurile fine, cristalurile şi pânzeturile de la masă, precum şi aranjarea ciudată a tacâmurilor, doar într-o parte a mesei. Îşi aminti de sutele de chipuri pe care nu le mai văzuse vreodată – perechi de vampiraţi şi donatori ce discutau încet de o parte şi de alta a mesei, după care se ridicau şi părăseau sala, pentru a

merge la cabine, unde donatorii îşi dăruiau de bunăvoie sângele. Connor se arătase dezgustat de această practică. Să fi fost însă chiar atât de oribilă? Vampiraţii aveau o nevoie vitală, iar căpitanul, în neţărmurita sa înţelepciune, găsise o cale umană prin care să le asigure acestora tot ce le era necesar.

O cascadă de râs îi atrase din nou atenţia către copiii din parc. În timp ce tinerii se amuzau între cântece, deodată, Grace auzi din nou aceeaşi muzică stranie şi gândurile i se îndreptară fulgerător spre corabia vampiraţilor. Era oare posibil să ţină un Ospăţ chiar în acea seară? se întrebă ea.

Simţind o smucitură bruscă, Grace se aplecă în faţă şi se poticni în balustrada balconului. Când se sprijini de balustradă şi îşi îndreptă spatele, îşi dădu seama că balconul se rupsese din clădire şi plutea deasupra parcului, în apropierea tinerilor muzicanţi.

Unul dintre aceştia îşi ridică privirea şi zâmbi, dar nu părea să o fi remarcat. Grace se ţinu strâns de balustradă, iar balconul se năpusti spre port şi dispăru în noapte.

De această dată, chiar dacă simţea şi mai intens fiorul vitezei, Grace savură încântată călătoria. Vântul îi sufla puternic prin păr şi o făcea să se simtă de parcă ar fi străbătut spaţiul şi timpul cu propriul ei car zburător. Cerul era la amurg şi, pretutindeni în jur, lumina muribundă a zilei o înconjurase cu pete roz-portocalii aprinse, de parcă uscatul şi marea fuseseră cuprinse de flăcări prin care Grace răzbea fulgerător – complet detaşată.

În cele din urmă, când vâlvătăile lăsară locul unui întuneric catifelat, Grace pierdu complet senzaţia de viteză şi se văzu învăluită în beznă. Apoi, la fel de subit, cerul se acoperi de stele şi, în timp ce balconul continua înaintarea, strălucirea stelelor şi lunii pur şi simplu o ului. Trăia în acele momente cel mai năvalnic val de adrenalină pe care îl simţise vreodată şi se simţea binecuvântată să experimenteze astfel de lucruri, căci, în definitiv, gândi Grace, câţi oameni aveau parte de asemenea trăiri?

Când balconul intră în ceaţa inevitabilă a călătoriei şi stelele începură să dispară, Grace se întristă puţin la despărţirea de cerul înstelat al nopţii, dar, ştiind că aceasta era doar o simplă etapă în neobişnuita ei călătorie, se lăsă învăluită de ceaţa care acţiona ca o anticameră ce o conducea la bordul corabiei vampiraţilor. În câteva secunde avea să ajungă din nou acolo. Grace oftă în aşteptarea unei noi întâlniri cu Lorcan. De această dată, hotărî ea, va discuta negreşit cu căpitanul vasului. De această dată era hotărâtă să afle mai multe despre rana lui Lorcan şi despre modalităţile prin care l-ar putea ajuta.

Ceaţa se risipi şi Grace se văzu încă o dată pe puntea Corabiei. La fel ca şi în situaţiile anterioare, nu-şi simţea tălpile pe scândurile punţii – ci părea să plutească foarte puţin deasupra acestora. Era noapte, şi Darcy aprinsese deja toate felinarele. Se auzea muzică— o melodie cunoscută, percutantă. Grace se înfioră la gândul că avusese dreptate: *era* noaptea Ospăţului.

Puntea era plină de vampiraţi îmbrăcaţi în veşminte fine, ce se perindau ca la promenadă şi aşteptau începerea Ospăţului. De parcă nici n-ar fi văzut-o, mai mulţi vampiraţi îi ieşiră brusc în faţă, şi Grace sări într-o parte – exact la ţanc. Dacă ar fi întârziat chiar şi numai o clipă, cu siguranţă ar fi călcat-o în picioare. Fata se întoarse şi îi privi trecând pe lângă ea. Păreau să nici n-o fi observat – probabil datorită foamei care îi acaparase în întregime şi pe care aveau să şi-o astâmpere în doar câteva ore.

Grace privi un nou grup de vampiraţi trecând pe lângă ea. Unul dintre aceştia se holbă la ea şi îşi răsuci capul într-atât de mirat, încât n-ar mai fi avut mult până să-şi scrântească gâtul. Grace se înfioră încă o dată şi îşi aminti că-l văzuse pe bărbat la Ospăţul la care participase şi ea. Nu-i cunoştea numele, dar chipul acestuia o înspăimântase în aceeaşi măsură în care o îngrozea şi acum. Din fericire, vampiratul dispăru o clipă mai târziu şi foarte aproape de ea trecu un nou grup de vampiraţi, dar niciunul nu privi în direcţia ei.

Relaxându-se în apropierea balustradei, cu toate că

simţea bariera invizibilă ce o împiedica să se sprijine de aceasta, era foarte bucuroasă că se întorsese pe corabie. Şi, de această dată, avea să primească răspunsurile mult aşteptate.

— Ei, ia te uită cine ne vizitează!

Un binecunoscut accent cockney o smulse brusc din reverie.

— Darcy!

Darcy Flotsam stătea în faţa ei îmbrăcată într-o splendidă rochie de şifon azuriu, împodobită cu paiete aurii.

— Ziua, figura galionului, noaptea, emblema distracţiilor! exclamă Darcy pornind s-o îmbrăţişeze.

Braţele tinerei trecură însă direct prin ea.

— Of! suspină Darcy. Speram ca de această dată să te fi întors în carne şi oase!

Grace clătină din cap:

— Şi eu, Darcy. Nu ştiu însă cum de se petrec aceste lucruri. Tu, ce spui?

— Va trebui să-l întrebi pe căpitan. Tot ce ştiu este că, ori de câte ori vii într-o astfel de vizită – aşa cum te-am vizitat şi eu pe corabia piraţilor –, singurele persoane care te pot auzi şi te pot vedea sunt cele cu care ai avut legături directe. Căpitanul nu mi-a spus nimic mai mult.

Grace pricepu îndată motivul pentru care unii din vampiraţi priveau direct prin ea, în timp ce alţii – ca Darcy şi Lorcan – o vedeau ca fiind cât se poate de reală.

— Darcy, spuse Grace, după ce ne-am văzut ultima oară, am făcut exact ce mi-ai zis şi l-am vizitat pe Lorcan.

Darcy îi confirmă abătută:

— Este într-o stare foarte gravă.

— Ştiu, Darcy – şi totul e numai din vina mea.

— Nu, Grace. Lorcan ştie că ai această impresie, dar tu nu ai absolut nicio vină.

— Ba da, insistă Grace. O să caut să-l ajut. Voi găsi o modalitate prin care să revin cu adevărat pe vas şi voi găsi un leac pentru el.

Darcy o privi copleşită de tristeţe.

— Ce este? S-a mai întâmplat şi altceva?

— În afară de faptul că ochii nu dau semne să i se vindece, lucrurile stau mai rău decât atât, îi răspunse Darcy. Nu mai vrea să bea sânge şi a devenit atât de slăbit, încât nu se mai poate da jos din pat. Of, Grace, nu ştiu cât o să mai supravieţuiască. În această noapte vom avea un Ospăţ, dar Lorcan nu va ieşi din cabina sa. Se pare că nu mai vrea să trăiască.

Grace se înfioră la auzul acestor veşti. Trebuia neapărat să-l ajute – dar cum ar fi putut face acest lucru? Nu ştia cât va mai rămâne pe vas şi, în plus, faptul că nu putea atinge absolut nimic în jurul ei devenea din ce în ce mai frustrant.

— Trebuie să plec, spuse Darcy. Mi-ar fi plăcut să mai putem discuta, dar trebuie să merg să-mi ocup locul la masă.

— Da, bineînţeles, îi zise Grace. Mergi liniştită. Eu o să aştept atât cât pot. Vino mai târziu, tot aici.

Darcy încuviinţă tăcută. Obrajii tinerei erau scăldaţi în lacrimi.

— Ai o rochie fantastică! îi strigă Grace.

Darcy se întoarse şi, zâmbindu-i printre lacrimi, îi răspunse printr-o reverenţă graţioasă.

În timp ce puntea se golea şi muzica stranie a Ospăţului devenea tot mai intensă, Grace şi-i imagină pe vampiraţi şi pe donatori cum intrau ordonat în sala banchetului şi îşi ocupau locurile la masă. Îşi dori să-i urmeze şi să asiste încă o dată la acel ritual, dar ceva o reţinu locului – o forţă pe care nu şi-o putea explica.

Ochii aproape că i se închideau de oboseală, dar era ferm hotărâtă să lupte şi să nu se lase purtată înapoi – mai ales după o vizită atât de scurtă. Pleoapele însă nu-i dădură ascultare şi, nemaiavând ce face, închise ochii şi se cufundă într-o stare de relaxare profundă – parcă ar fi plutit iarăşi pe apele întunecate ale oceanului. Ştiind bine că nu avea niciun control asupra acestui proces, nu se mai împotrivi şi, deodată, auzi un plânset sau mai degrabă un răcnet. Deschizând larg ochii, spre marea ei surpriză, se văzu tot pe puntea vasului vampiraţilor. Nu fusese purtată

în altă parte, ci doar adormise puţin. Nu-şi putu da seama cât timp trecuse, dar cum muzica încetase, bănuia că Ospăţul luase sfârşit şi vampiraţii şi donatorii se aflau în cabinele lor, unde avea loc partea a doua a banchetului.

— Încetaţi!

Grace recunoscu imediat glasul. Nici vorbă să se fi înşelat. Cu toate că era puternic şi ferm, glasul nu depăşea totuşi nivelul sonor al unei şoapte.

Fata scrută puntea şi îl văzu pe căpitan mergând cu paşi mari şi strigând către cineva:

— Am spus să vă opriţi!

Când privi în direcţia spre care se îndrepta căpitanul, Grace văzu că acesta se adresa unui grup de trei vampiraţi. Cei trei îşi întoarseră chipurile spre căpitan. Grace se dădu îngrozită în spate. Ochii le erau ca flăcările şi, cu toate că-l văzuse şi pe Sidorio într-o astfel de ipostază, faptul că avea în faţă un grup de vampiraţi turbaţi era mai mult decât terifiant. Pe doi dintre ei îi recunoscu şi îşi aminti că-i văzuse discutând – conspirând, se corectă Grace – în călătoria ei anterioară pe corabie.

Imediat ce deschiseră gurile, cuvintele le izbucniră ca nişte văpăi devastatoare îndreptate spre căpitan:

— Vrem mai mult sânge. Mai mult…

— Nu! spuse căpitanul. V-aţi primit porţia. Şi chiar mai mult decât aveaţi nevoie.

— Vrem mai mult…

Cei trei se întoarseră în direcţia ei şi Grace văzu că vampiraţii ţineau strâns în braţe trei donatori îngroziţi de moarte.

— Opriţi-vă! repetă căpitanul. Daţi-le drumul donatorilor şi întoarceţi-vă în cabinele voastre.

Drept răspuns, vampiraţii scoaseră câteva cuvinte neinteligibile şi şuierară înfuriaţi. Grace se cutremură, dar era totuşi mulţumită că nu se afla în raza vizuală a acestora. Cu toate că nu credea că o pot vedea, hotărî totuşi să nu-şi asume niciun risc în privinţa asta.

— Vă mai spun o singură dată, continuă căpitanul. Daţi-le drumul donatorilor.

— Şi dacă nu vrem? grohăi unul dintre ei.

— Nu aveţi altă alegere, răspunse calm căpitanul. Singura voastră opţiune este să le daţi drumul.

— Căile căpitanului nu sunt singurele pe care să le urmăm, şuieră unul.

— Căpitanul nu-i singurul din lume, grohăi altul.

— Corabia asta nu-i unică pe mări, adăugă al treilea.

— Ajunge! Daţi-le drumul! spuse căpitanul.

Odată cu aceste cuvinte, în faţa lor fulgeră un cerc luminos. Vampiraţii săriră din calea acestuia şi-şi retraseră braţele pentru a şi le proteja. În acel moment, donatorii se apropiară imediat de lumină.

— Mergeţi înăuntru, le spuse căpitanul calm, dar imperativ. Cu toate că erau foarte slăbiţi, oamenii nu mai aşteptară să li se repete ordinul.

Vampiraţii se aruncaseră pe punte şi căpitanul se apropie încet de ei. Odată restabilit întunericul, creaturile se ridicară. Cu toate că ochii le erau la fel de arzători, văpăile turbării de dinainte dispăruseră.

— Am avut multă răbdare, spuse căpitanul, dar răbdarea mea are o limită.

Vampiraţii îl priviră copleşiţi de teamă şi regrete. În urmă cu numai câteva clipe, arătau ca nişte monştri, iar acum semănau mai degrabă cu trei şcolari muştruluiţi de profesor, gândi Grace. Nu-i era însă deloc greu să-şi amintească oroarea pe care o trăise puţin mai devreme.

Unul dintre ei i se adresă linguşitor căpitanului:

— Nevoia de sânge ne scapă câteodată de sub control, căpitane.

— Nu suntem la fel de disciplinaţi ca dumneavoastră, adăugă al doilea.

— Această dorinţă pare câteodată să ne macine din interior, grăi şi al treilea.

— Ştiu bine toate aceste lucruri, răspunse calm căpitanul, pe acelaşi ton şoptit şi cumpătat.

— Atunci ajutaţi-ne, şuieră primul.

— Lumar, tu mi-ai respins ajutorul, răspunse cu tristeţe căpitanul. Nu mai pot face nimic pentru tine. A sosit

vremea să părăseşti această corabie.

— Nu, căpitane. Nu spuneţi asemenea lucruri, se milogi Lumar în faţa căpitanului.

— Dacă pleacă Lumar, vom pleca şi noi cu el, interveni unul dintre colegii acestuia.

Răutatea de mai devreme părea să revină în glasurile lor, iar aripile ameninţării se deschideau precum aripile unei molii.

— Într-adevăr, nici nu mă gândisem la altă variantă, spuse neînduplecat căpitanul.

— Dar încotro să mergem? întrebă al treilea vampirat – o tânără.

— În căutarea lui Sidorio, şuieră lacom unul din colegii acesteia. Sidorio ne va ajuta să căpătăm tot ce avem nevoie.

Grace se înfioră. Aşadar, ştiau – sau cel puţin bănuiau— că Sidorio aştepta în noapte apariţia şi a altor vampiraţi. Era oare înţelept din partea căpitanului să le permită acestora să se alieze cu primul exilat de pe corabie? Nu amplifica oare riscul constituirii unei forţe inamice?

— Mergeţi şi găsiţi-vă propriul drum, spuse căpitanul.

Dezamăgit, căpitanul se întoarse şi porni spre cabina sa.

În apropierea balustradei, cei trei vampiraţi păreau să caute o altă ieşire.

— Am spus să plecaţi!

Căpitanul se întoarse brusc şi porni în goană spre ei. În acel moment, vinişoarele din mantie se aprinseră fulgerător, velele corabiei străluciră puternic şi începură să fluture, iar puntea fu inundată de un potop de săgeţi orbitoare.

Grace închise ochii în faţa acelei izbucniri incandescente şi, când şi-i deschise din nou, vampiraţii dispăruseră.

Căpitanul se opri lângă balustradă şi îşi cufundă capul în palme.

Grace ieşi din adăpostul unde se ascunsese şi se apropie de el.

Căpitanul nu-i remarcă prezenţa decât în momentul când Grace se opri alături şi îşi întinse braţul spre materialul ciudat al mantiei. Dar, spre frustrarea ei, nici măcar pe aceasta nu reuşi să o atingă.

— Grace, şopti el. Grace, ce cauţi aici? întrebă el pe un ton ce-i dădu fetei de înţeles că nu era deloc bucuros s-o vadă.

— Am venit să vă ajut, spuse ea. Ştiu că lucrurile nu merg deloc bine. Vreau să vă ajut.

— Nu ne poţi ajuta, îi şopti categoric. Trebuie să pleci de îndată şi nici să nu te mai gândeşti să revii.

— Căpitane, dar…

— Grace, aşa trebuie să decurgă lucrurile, o întrerupse el fără să o privească şi continuând să-şi ţină chipul mascat spre largul oceanului.

— Căpitane, insistă Grace cu lacrimi în ochi, Lorcan e rănit foarte grav – şi totul a fost numai din vina mea…

— Da, spuse el întorcându-se, în cele din urmă. Da, aşadar, cunoşti de-acum şi efectele sosirii tale pe corabie. De aceea trebuie să stai cât mai departe.

Lacrimile începuseră să-i curgă şiroaie pe obraji, dar Grace era hotărâtă să nu renunţe.

— Vă rog, căpitane. Dacă aş ajunge în realitate pe vas, poate că v-aş putea ajuta.

— Tu chiar crezi că-i poţi vindeca orbirea? Cum anume te-ai gândit să-l tămăduieşti? Te rog, luminează-mă şi pe mine!

Glasul, deşi şoptit, căpătase vădit tonul furiei.

— Vorbeşte, copilă!

— Nu ştiu, căpitane. Nu ştiu concret cum şi *dacă* l-aş putea ajuta pe Lorcan.

— E foarte simplu, Grace, răspunse căpitanul. Există o singură modalitate prin care îi poţi fi de ajutor. Întoarce-te şi nu mai veni aici.

Fetei nu-i venea să-şi creadă urechilor. Aşa să se sfârşească totul? Pe puntea pustie a vasului? Să-i fi fost oare sortit lui Lorcan să rămână pentru totdeauna orb? Ce se va întâmpla cu el, din moment ce refuză să mai bea

sânge? Grace nu suporta să lase lucrurile aşa şi să nu ştie nimic de soarta lui. Căpitanul fusese însă cât se poate de clar şi, încheind discuţia, se întoarse şi porni încet spre cabină.

Grace încremeni la marginea punţii. Lacrimile îi curgeau şiroaie când ceaţa începu s-o învăluie încet, pentru a o duce departe de corabia vampiraţilor – unde nu se va mai întoarce niciodată.

Capitolul 25

Zanshin

— Grace! Grace! Sunt Connor!

— Ce vrei?

— Pot să intru?

— Stai puţin.

Connor şi Jacoby aşteptau afară.

Grace deschise uşa şi îşi scoase capul prin deschizătură.

— Bună dimineaţa, somnoroaso! o întâmpină Connor întinzându-şi braţul să-i ciufulească părul.

— Încetează! se răsti Grace. Ştii bine că nu-mi place!

— Sor'meo, iar eşti urâcioasă? Ce-i cu tine?

— N-am dormit deloc bine. Eşti mulţumit? Cât e ceasul?

— Şapte fără zece. Eu şi Jacoby mergem la FRM. Azi învăţăm *T'ai Chi*[2] cu căpitanul Solomos. Ce zici, vii şi tu?

Grace clătină din cap.

— Puţin mai încolo, răspunse Grace închizând uşa.

Connor ridică din umeri şi îi zâmbi lui Jacoby:

— Ţi-am spus că nu-i plac deloc dimineţile!

Connor bătu încă o dată la uşa surorii sale şi aşteptă.

— Da? se auzi un glas istovit.

— Grace, eu sunt!

Băiatul auzi zgomot de paşi. O clipă mai târziu se deschise uşa.

— Ţi-am zis că nu vin la FRM…

— Grace, am şi terminat FRM-ul. E aproape opt şi jumătate. Pe ce planetă eşti în dimineaţa asta?

[2] *T'ai Chi Chuan* este o formă străveche a artelor marţiale, un ansamblu de exerciţii atât fizice, cât şi mintale.

— Sunt doar obosită, bine?

— Arăţi foarte tulburată.

— Da, pentru că m-ai trezit la şapte dimineaţa! Şi acum m-ai trezit iarăşi! Vreau să mă odihnesc mai mult. E chiar atât de greu de înţeles?

— Dar s-a făcut deja ora micului dejun. După masa de dimineaţă, comodorul Kuo ne va preda o lecţie despre arta duelării. Cu toate că lecţia este pentru studenţii din ultimul an, ne-a invitat să participăm şi noi.

— Nu cred că o să particip astăzi la vreo lecţie, răspunse Grace. Sau, cel puţin, nu în dimineaţa asta.

— Grace, dar invitaţia a venit chiar din partea directorului…

— Mergi sănătos! îi spuse fata trântindu-i uşa în faţă.

Connor se încruntă. Cu toate că era o adevărată onoare să primească o asemenea invitaţie din partea comodorului Kuo, ştia bine că, odată ce lua o hotărâre, Grace era de neînduplecat în schimbarea deciziei. Eh, asta e, o s-o lase să doarmă! Nu-şi va strica el ziua din cauza ei, gândi Connor, întorcându-se şi pornind îndată în căutarea lui Jacoby.

De cealaltă parte a uşii, Grace se prăbuşi la podea şi îşi cuprinse faţa între palme. Gândurile i se îndreptau numai spre corabia vampiraţilor – la starea precară de sănătate a lui Lorcan şi la cuvintele dure pe care i le adresase căpitanul, cuvinte ce-i străpunseseră inima mai ceva ca un pumnal.

Când Connor şi Jacoby intrară în sala de clasă, comodorul Kuo îi salută din cap, spunându-le:

— Domnule Tempest, domnule Blunt, bună dimineaţa. Prieteni, vă rog, luaţi loc.

Connor se întrebă dacă ar fi trebuit să justifice cumva absenţa surorii sale, dar cum directorul nu părea deloc deranjat de lipsa fetei, hotărî să nu spună nimic în acest sens.

Comodorul stătea lângă un podium pe care aşezase câteva hârtii şi o carte micuţă, legată în coperte de piele.

Cu toate că sala era suficient de încăpătoare cât să-i primească pe toţi studenţii Academiei, în această dimineaţă, în faţa clasei, în apropierea podiumului se afla un semicerc format doar din şaisprezece scaune. Connor şi Jacoby se aşezară pe cele două locuri rămase libere în centru. La câteva scaune distanţă, Jasmine Peacock îi salută discret cu mâna şi Connor îi răspunse zâmbind şi aplecându-şi uşor capul.

Decanul păşi în faţa podiumului şi îşi scrută audienţa. Cei şaisprezece adolescenţi îşi priveau dascălul nerăbdători.

— Astăzi, începu directorul, vom învăţa câte ceva despre termenul *zanshin… Dar*, înainte de asta, pentru cei dintre voi care nu l-aţi cunoscut, permiteţi-mi să vi-l prezint pe tânărul nostru oaspete la Academie, Connor Tempest.

Când studenţii din anul zece îşi întoarseră cu toţii chipurile spre el, Connor se simţi mai stânjenit decât dacă ar fi fost în mijlocul unei scene, luminat puternic de reflectoare.

— Connor şi sora sa, Grace, continuă comodorul Kuo fără să remarce sfiala băiatului, au petrecut trei luni la bordul vasului *Diablo,* sub comanda căpitanului Molucco Wrathe.

Din încuviinţările şi murmurele înăbuşite ale elevilor, Connor, zâmbind în sinea lui, îşi dădu seama că devenise dintr-odată mult mai apreciat în ochii acestora. Era cert că, indiferent de reţinerile pe care personalul didactic le avea în privinţa pirateriei practicate de căpitanul Wrathe, nemulţumirile acestora nu ajunseseră la urechile corpului studenţilor. Pentru colegii lui Connor, Molucco Wrathe era doar un pirat celebru, a cărui faimă se revărsa acum şi asupra lui Connor. Cu toate că elevii erau cu doi-trei ani mai mari ca el, Connor avea faţă de ei un avantaj semnificativ, întrucât cunoscuse pe propria piele ce înseamnă viaţa de pirat.

— Şi îndrăznesc să spun că, în aceste trei luni, Connor aproape că şi-a desăvârşit tehnica de mânuire a sabiei.

Connor, greşesc cumva?

Connor negă dând din cap, sperând din tot sufletul ca directorul să nu-l cheme cumva să facă o demonstraţie.

— Îmi împrumuţi puţin sabia? îl întrebă comodorul Kuo.

Connor, deşi surprins, îi confirmă din cap şi, ridicându-se, îşi scoase rapiera din teacă. Apoi, aşa cum îl învăţase Cate, apucă sabia de la baza mânerului şi o întinse decanului, cu vârful lamei îndreptat într-o parte.

Comodorul Kuo îşi întinse braţul drept şi îşi aşeză mâna deasupra palmei lui Connor. Când Connor îşi desfăcu palma stângă, directorul încuviinţă din cap şi strânse mânerul în pumn.

Connor păşi în spate şi se aşeză.

— Se vede că eşti antrenat foarte bine, zâmbi comodorul Kuo.

Cate îl învăţase multe din ritualurile mânuirii sabiei şi îi spusese că, în anumite tradiţii, înmânarea sabiei cu braţul drept este un gest de cruzime şi agresivitate. De aceea, în rarele situaţii când trebuie să-ţi oferi altcuiva sabia, cel mai bine este să faci acest lucru numai cu mâna stângă.

Comodorul Kuo îşi luă mâna stângă de pe rapieră şi scoase din buzunar o batistă de mătase, pe care o întinse în palma stângă, după care aşeză lama sabiei pe ea, aşa încât pielea să nu-i atingă metalul armei. Cu toate că acest gest depăşea învăţăturile pe care i le dăduse Cate, Connor îşi dădu seama că şi aceste mişcări trebuie să fi făcut parte din tradiţiile străvechi – şi veşnic fascinante – ale artei mânuirii sabiei.

— Între voi şi domnul Tempest există o diferenţă, spuse comodorul Kuo ridicându-şi privirea dinspre lamă. Iar diferenţa este următoarea: noi v-am învăţat tehnici de luptă încă din prima zi când aţi ajuns la Academie şi v-am înmânat câte două beţe din bambus.

Studenţii zâmbiră nostalgici la această amintire.

— Odată ce aţi progresat şi v-aţi însuşit tehnicile de bază, aţi ajuns la ziua când aţi primit câte o sabie adevărată – o zi pe care sper să nu o uitaţi şi pe care să o preţuiţi pentru tot restul vieţii.

Observând pe chipurile studenţilor un profund sentiment de recunoştinţă, Connor îşi aminti de entuziasmul pe care copiii din clasele primare îl trăiseră cu o zi în urmă, când îşi primiseră pentru prima dată săbiile.

— Voi sunteţi crema absolvenţilor noştri, continuă directorul. Sunteţi de-acum în ultimul an de studiu şi aşteptăm lucruri mari de la voi. Academia noastră este edificiul în care se instruiesc căpitanii de mâine – cei mai buni dintre cei mai buni –, iar aceştia sunteţi chiar voi. În doar câteva luni, veţi părăsi această instituţie şi veţi începe ucenicia pe corăbii adevărate.

— Asta o mai puteţi spune o dată! izbucni Jacoby fără să-şi mai poată stăvili entuziasmul.

— Aşa este, domnule Blunt, răspunse comodorul Kuo întorcându-se spre el. Veţi excela fără îndoială în rangul de secund şi, după aceea, în scurt timp, veţi deveni căpitani în toată regula.

Connor îşi reaminti viziunea pe care o avusese cu două zile în urmă – când trăise parcă aievea scena aceea ciudată la bordul unui vas, unde, în calitate de căpitan, era chemat în ajutorul unui coleg rănit.

— Aţi învăţat foarte multe lucruri de când studiaţi la Academie, dar lecţiile cele mai importante vor veni de-abia de-acum încolo, iar una dintre acestea va apărea în ziua când veţi fi nevoiţi să vă folosiţi sabia – nu în antrenamente şi exerciţii, ci în realitate –, pentru a vă apăra propria viaţă.

Lumina soarelui ce pătrundea în cameră se reflectă din lama rapierei lui Connor direct pe chipul comodorului Kuo. Apoi, imediat ce Connor îşi fixă privirea în razele scânteietoare ale soarelui, glasul decanului se pierdu în fundal şi Connor se văzu din nou pe puntea unui vas, în toiul unei bătălii.

În încleştarea săbiilor, Connor văzu greementul sfâşiat al vasului şi, odată cu salva tunului, auzi strigătele încrâncenate ale piraţilor.

— Căpitane, se auzi el strigat. Căpitane Tempest!

Connor zâmbi la auzul titulaturii de „căpitan”. Era

nemaipomenit – şi cât se poate de just. Dar, o clipă mai târziu, viziunea se schimbă subit.

— Veniţi, se auzi un glas tulburat. Căpitane Tempest… Veniţi… Căpitane Tempest. Este rănit… Are nevoie…

Cuvintele erau aceleaşi, dar viziunea era de această dată mai clară. Prima dată avusese impresia că este vorba despre un membru al echipajului. Acum îi era limpede că el era cel rănit.

Connor auzi încă o dată strigătul răzbind printre suspine:

— Căpitanul Tempest e rănit. Veniţi… vă rog, săriţi în ajutor… pierde mult sânge… Nu se ştie cât va mai rezista…

Connor simţi cum îi îngheaţă sângele în vene. Viziunea era foarte clară. Să-i fi prevestit astfel propria moarte? Nu putea crede una ca asta!

— Domnule Tempest. Connor… Connor!

Connor se trezi brusc şi îşi dădu seama că directorul tocmai îl întrebase ceva.

— Iertaţi-mă, domnule director.

— Ţi-ai amintit de vremurile copilăriei? îi zâmbi comodorul Kuo.

— Îmi pare rău, se scuză încă o dată Connor. Lumina mi-a luat ochii şi…

— Tocmai te întrebasem, îl întrerupse directorul, dacă în aceste trei luni ai fost cumva nevoit să-ţi foloseşti sabia pentru a-ţi apăra viaţa.

În răstimpul acestor vorbe, comodorul Kuo îi înapoie rapiera, ţinându-i mânerul cu mâna stânga.

— Da, răspunse Connor, apucând mânerul peste mâna comodorului Kuo.

Mâna începu să-i tremure – probabil ca efect al viziunii – şi, concentrându-se să o potolească, observă că decanul îi remarcase şi el tremurul braţului. Connor îşi stăpâni reacţia cu celălalt braţ şi băgă apoi rapiera în teacă. Comodorul Kuo îi puse pe umăr o mână, a cărei fermitate îl mai linişti puţin.

— Înainte să te aşezi, vrei te rog să ne împărtăşeşti şi nouă ce sentimente trăieşti când mânuieşti rapiera în

luptă?

Connor îşi aminti atât de primul atac la care participase alături de piraţii de pe *Diablo,* cât şi de raidul nefast de pe *Albatros.*

— Sunt trăiri destul de contradictorii, răspunse Connor.

— Continuă, îl încurajă comodorul Kuo.

— În primul rând, este emoţionant. După antrenamente asidue, îţi doreşti foarte mult să-ţi foloseşti sabia cât poţi de bine. E o provocare – la fel ca în orice sport.

— Normal! exclamă din nou Jacoby mimând o lovitură cu sabia.

— Dar, continuă Connor ţinându-şi mâna pe mânerul rapierei, încă din primul moment când pui mâna pe o sabie, îţi dai seama că acesta nu este un sport ca oricare altul. Această armă nu-i o jucărie, ci un instrument al morţii. Prin aceasta deţii în propriile mâini o putere extraordinară, dar şi o responsabilitate colosală. De aceea trebuie să acorzi mare respect sabiei şi să-ţi onorezi adversarii.

— Bun, spuse comodorul Kuo. Şi toate aceste gânduri apar în toiul luptelor?

— Nu, răspunse Connor clătinând din cap. Înainte. Aceste gânduri îmi apar întotdeauna înainte. Cutlass Cate – antrenoarea noastră pe *Diablo* – ne-a învăţat însă cum să ne liniştim şi să ne golim mintea înaintea atacurilor.

— Excelent, spuse comodorul Kuo. Foarte bine, Connor, te rog, aşază-te.

Bucuros să scape din centrul atenţiei, Connor nu mai aşteptă o invitaţie suplimentară şi se aşeză. Era încă zguduit de premoniţia pe care o avusese – dacă fusese cu adevărat o presimţire. Posibil să nu fi fost nimic de acest gen. Probabil fusese doar o banală închipuire.

Imediat ce se aşeză, Jacoby se aplecă şi îi şopti:

— Se pare că te-ai cam speriat mai devreme. Ce-a fost cu tine? Ţi-a zâmbit cumva Jasmine?

Connor negă dând din cap şi-i spuse:

— N-am avut nimic.

Chiar dacă mâinile încă îi mai tremurau uşor, trebuia să

creadă cu tărie în acest răspuns.

Când Connor îşi înălţă privirea, observă că directorul scrisese un cuvânt pe tabla albastră din faţa clasei – un cuvânt ciudat, pe care comodorul Kuo îl mai rostise şi înainte.

zanshin

Decanul îşi privi elevii prin lentilele ochelarilor.

— Connor ne-a spus mai devreme că, înaintea fiecărui atac, trebuie mai întâi să-şi golească mintea. Acesta este unul dintre modurile în care poate fi perceput conceptul *zanshin.* După cum bine ştiţi cu toţii, la Academie noi ne inspirăm din multe tradiţii militare antice, iar noţiunea de *zanshin* îşi are originea chiar la începutul înfloririi artelor marţiale japoneze, sau *bujutsu.* Aşadar, continuă directorul după ce caligrafie pe tablă cuvântul *bujutsu,* vă mai amintiţi din lecţiile noastre anterioare care este termenul japonez ce desemnează angajarea în luptă?

Privind în clasă şi văzând mai multe mâini ridicate, decanul confirmă din cap spre unul dintre elevi:

— Da, Aamir.

— *Kamae,* spuse încrezător băiatul.

— Foarte bine, zise comodorul Kuo, adăugând şi termenul *kamae* în lista de pe tablă.

— *Zanshin* este o starea a minţii, indispensabilă combatanţilor valoroşi înaintea angajării în *kamae* sau luptă. Este o stare de maximă atenţie, în care sunteţi gata să vă apăraţi şi să atacaţi în orice direcţie, la trei sute şaizeci de grade în jurul corpului. Prin *zanshin* nu veţi avea niciun punct de slăbiciune, zâmbi uşor directorul. *Zanshin* fuzionează cu tehnica impecabilă de luptă a combatantului, pentru a da naştere unor mişcări perfecte şi unei izbânzi neîndoielnice.

Directorul se întoarse şi mai scrise pe tablă câteva cuvinte. Păşind într-o parte, arătă spre acestea şi întrebă:

— Cine îmi poate spune ce este conceptul „victorie dintr-o lovitură”?

Connor îşi dori să fi putut răspunde, dar, cu toate că îi erau familiare cunoştinţele menţionate de director, limbajul pe care îl auzea era pentru el complet nou.

— Da, Jasmine, spuse comodorul Kuo imediat ce elevii îşi ridicară braţele.

— Victoria dintr-o lovitură este un concept ce datează tot de la începuturile *bujutsu,* răspunse Jasmine, şi, mai exact, face referire la tehnica *iai-jutsu,* sau metoda tăierii cu sabia imediat ce aceasta este scoasă din teacă, adăugă ea, zâmbindu-i lui

Connor, după care se întoarse din nou spre comodorul Kuo şi continuă: în arta *iai-jutsu* adversarul este doborât dintr-o singură mişcare a sabiei. Orice altă lovitură suplimentară constituie un eşec în realizarea perfectă a tehnicii.

La auzul acestor cuvinte, Connor îşi aminti imediat de modul în care opera Cheng Li în luptă şi de iuţeala loviturilor cu cele două katane, mişcări pe care le puteai pierde la o singură clipire de ochi – comparativ cu ceilalţi piraţi, inclusiv Bart, care înaintau pe punte vânturându-şi ameninţători săbiile într-o parte şi-n alta. Cu toate acestea, când îşi folosea săbiile, Cheng Li, după cum spunea şi Cate, era cea mai eficientă luptătoare din câte văzuse – merit pe care şi-l câştigase în urma antrenamentului riguros la Academie. Connor dorea să absoarbă cât mai mult din aceste tehnici, dar mai avea de stat doar câteva zile la Academie. Cum ar putea spera să acumuleze toate cunoştinţele pe care Cheng Li le învăţase pe parcursul a zece ani? Deodată, în ciuda cunoştinţelor practice pe care le obţinuse, Connor simţea că-i lipseşte ceva. Ce bine i-ar fi prins dacă ar putea sta mai mult.

— Foarte bine, Jasmine, spuse comodorul Kuo. Într-adevăr, victoria dintr-o singură lovitură a fost foarte importantă pentru strămoşii noştri şi, dacă o analizăm în concordanţă cu *zanshin,* putem deduce motivul datorită căruia a devenit atât de semnificativă. *Zanshin* ne transpune într-o stare optimă de atenţie. Numai în această stare, când conştientizaţi tot ce se petrece în jurul vostru,

aşa cum am spus şi mai devreme, puteţi realiza cu succes lovitura unei victorii dintr-o singură mişcare. Un eşec cât de mic înseamnă irosirea stării de *zanshin. Î*n plus, cu cât veţi continua loviturile, cu atât vă veţi irosi mai mult această stare de conştientizare totală. Şi, de asemenea, cu fiecare nouă lovitură, vă expuneţi atacurilor adversarului şi vă reduceţi substanţial şansele de supravieţuire.

Connor recunoscu îndată senzaţiile pe care le descria comodorul Kuo. Lupta cu sabia nu semăna mai deloc cu sportul. Indiferent cât de eşti de rezistent şi de energic – iar Connor ştia bine că era atât de viguros cât putea fi orice altă fiinţă umană –, un duel îţi seacă rezervele de energie mai rapid decât orice alt sport. Şi, deseori, după îndelungatul proces de pregătire mentală, lupta efectivă se sfârşea foarte repede – uneori chiar şi după numai câteva secunde. În acele scurte clipe, soarta îţi este determinată de modul în care îţi gestionezi adrenalina – sau *zanshin.*

— Şi totuşi, continuă comodorul Kuo, nu vă gândiţi că starea de *zanshin* este benefică şi se limitează doar la momentele de luptă. Un pirat adevărat trebuie să stea în *zanshin* nu numai în arena de luptă, ci pe tot parcursul zilei, douăzeci şi patru de ore, şapte zile…

În timp ce decanul continua lecţia, Connor asculta cu mare atenţie – mai concentrat ca oricând –, întrucât avea multe de învăţat.

Lui Connor nu-i venea să creadă cât de repede se încheiaseră cele două lecţii despre arta mânuirii sabiei. Când comodorul Kuo anunţă sfârşitul celei de-a doua ore, Connor privi ceasul şi, văzând că trecuse deja o oră şi douăzeci de minute, clătină uşor din cap. La liceul din Crescent Moon creierul i-ar fi amorţit complet după două lecţii de fizică sau de geografie. Dar lecţiile comodorului Kuo erau atât de interesante, încât ar mai fi stat să-l asculte cel puţin un ceas.

— Ai fost puţin şocat când te-am strigat mai devreme, îi zise comodorul Kuo. Sper că nu te-am pus cumva în încurcătură.

Câţiva copii începuseră deja să părăsească sala şi se îndreptau fără îndoială spre următoarea lecţie. Jacoby aştepta în dreptul său.

— Nu, fireşte, răspunse Connor. Doar că sunt foarte multe informaţii, atâta tot.

— Dar ştiai bine despre ce vorbesc, îi zise comodorul Kuo. Am simţit clar acest lucru. Hai să facem o plimbare şi să discutăm puţin.

Connor dădu din cap afirmativ şi porni însoţit de director şi de Jacoby, aflaţi în stânga şi-n dreapta sa.

— Da, am înţeles multe din ce aţi spus, numai că termenii pe care i-aţi folosit sunt complet străini pentru mine. Şi nu mă refer doar la *zanshin,* ci şi la *kamae, bujutsu şi iai-jutsu…*

— Da, era de aşteptat, spuse comodorul Kuo odată ce intrară într-una din grădinile scăldate în soare ale Academiei. Spre deosebire de aceşti copii, tu n-ai avut avantajul învăţării la Academie. Cu toate că elevii pe care i-ai văzut sunt doar cu doi ani mai mari ca tine şi studiază aici de aproape zece ani, tu cunoşti mult mai multe decât crezi – aminteşte-ţi numai de modul în care mi-ai oferit sabia pentru inspecţie. Felul în care ai făcut acest lucru datează încă de pe vremea vechilor luptători japonezi.

Connor se arătă surprins.

— Antrenoarea ta – Cutlass Cate, nu? — ţi-a insuflat în răstimpul petrecut la bordul corabiei *Diablo* un nivel remarcabil de cunoştinţe. Domnule Tempest, ai cu adevărat de ce să fii mândru.

Connor roşi plăcut impresionat.

— Ce mai face sora ta?

Întrebarea îl luă pe nepregătite:

— E bine, cred… Adică, bănuiesc. Astăzi-dimineaţă nu s-a simţit prea bine, dar…

Comodorul Kuo zâmbi:

— Întrucât avem parte de-o zi splendidă, sunt convins că nu va sta închisă în cameră. Gata, acum trebuie să plec şi să predau o lecţie elevilor din anul 6, despre calităţile pe care trebuie să le aibă un căpitan. Îţi doresc o zi minunată

în continuare.

Imediat ce porni cu paşi mari pe panta din apropiere, decanul se întoarse şi îl scrută pe Connor cu privirea. Oare la ce se gândea? se întrebă tulburat Connor.

— Mă gândeam, spuse comodorul Kuo, de fapt, mă întrebam dacă te-am putea convinge să-ţi prelungeşti vizita la Academie. Aici te putem învăţa multe despre piraterie. De asemenea, şi tu ne poţi învăţa foarte multe lucruri, căci ai multe de dăruit, Connor Tempest.

— Vă mulţumesc, spuse Connor, neştiind exact ce-ar fi putut răspunde.

— Ei bine, mai gândeşte-te, continuă directorul. Ştiu că este un gând cam neobişnuit şi ştiu bine că Molucco de-abia aşteaptă să revii pe corabie, dar vrei măcar… eşti de acord să reflectezi puţin la această invitaţie?

Connor dădu din cap afirmativ. În acel moment, tot ceşi dorea era să rămână acolo – dar putea cu adevărat să facă acest lucru? După toate câte se întâmplaseră, putea oare să-l părăsească pe căpitanul Wrathe şi să renunţe la *Diablo?*

Connor se gândi încă o dată la viziunea de mai devreme şi se înfioră până în măduva oaselor. Era însă hotărât să nu renunţe la luptă. Din moment ce moartea îi dădea în continuare târcoale, o va înfrunta şi îi va pregăti o ripostă de-o să-l ţină minte. De-acum va începe să se pregătească temeinic, pentru a deveni cel mai bun pirat din lume. Şi nu doar un pirat, ci şi un războinic de temut. Nu doar un războinic, ci şi un căpitan în toată regula. Da, gândi el, chiar de va veni o zi – în viitorul foarte îndepărtat – când mă voi vedea doborât pe puntea vasului pe care îl voi conduce… ştiu cel puţin că voi muri ca un pirat ce va intra în legendă.

Capitolul 26

Sămânţa

— Grace!

— Connor, gata, lasă-mă în pace!

— Nu-i Connor. Sunt eu.

— Cheng Li!

Grace sări din pat şi deschise numaidecât uşa. În prag aştepta Cheng Li, îmbrăcată pentru luptă şi ţinând în mână o sabie ce nu-i aparţinea. Tânăra zâmbi şi trecu sprintenă pe lângă Grace.

— Grace, credeam că azi ne vom îmbunătăţi puţin tehnica de luptă, spuse ea, dar nu te-am văzut deloc până la ora asta. Ia te uită, nici nu te-ai schimbat din cămaşa de noapte şi este aproape ora prânzului! Grace, s-a întâmplat ceva?

— Da, răspunse Grace fără să-şi poată stăpâni emoţiile. Da, s-a întâmplat ceva foarte rău.

Cheng Li aruncă sabia pe pat şi o îmbrăţişă pe Grace cu tandreţe. Era un gest complet atipic pentru ea, dar era exact gestul de care Grace avea nevoie.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Cheng Li fără să-şi slăbească îmbrăţişarea. Spune-mi. Ştii că am promis să ne împărtăşim *totul.*

*

Grace îi împărtăşi tristele întâmplări petrecute în recenta – şi *ultima* ei – călătorie la bordul corabiei vampiraţilor. La fel ca şi data trecută, Cheng Li o ascultă cu mare atenţie până la sfârşit.

— Nu ştiu ce să fac, zise Grace. Totul s-a schimbat.

Cheng Li clătină din cap:

— Nu s-a schimbat nimic.

Grace crezu că nu auzise bine:

— Ba da! Căpitanul mi-a zis clar să nu mă mai întorc şi să stau cât mai departe de ei.

— Într-adevăr, spuse Cheng Li, dar ai câţiva prieteni la bordul vasului şi, după cum ai spus chiar tu, ţi-au rămas acolo câteva probleme de rezolvat. Aşa că nu mai are importanţă ce crede căpitanul. Ceea ce contează este să-ţi găseşti liniştea sufletească.

Grace clătină din cap:

— Nu pot ignora dorinţele căpitanului – pur şi simplu nu pot.

— Şi cum rămâne cu Lorcan? întrebă Cheng Li. El are nevoie de tine. Căpitanul a renunţat să-l mai ajute – dar nu şi tu!

— Din moment ce nici căpitanul nu-l poate ajuta, cum aş putea să-l ajut eu?

— Asta încă nu ştim. Trebuie mai întâi să te întorci din nou pe corabie.

Grace privi mirată în ochii cenuşii ai tinerei şi inima începu să-i bată tot mai puternic. Într-adevăr, cum ar fi putut oare să-l ajute?

— Fii atentă, continuă Cheng Li. Darcy Flotsam a venit să-ţi ceară ajutorul, am dreptate?

Grace îi confirmă.

— Iar Lorcan ţi-a dăruit inelul Claddagh şi chiar ţi-a apărut în câteva viziuni…

— Da, o aprobă Grace. Aşa el

— Viziunile pe care le-ai avut puteau fi de fapt rugăminţi de ajutor. Grace, nici pe departe nu ţi-ai încheiat socotelile cu acea navă. Din câte văd eu, căpitanul este mult prea ocupat cu vampiraţii rebeli – Sidorio şi ceilalţi – şi nu mai gândeşte limpede. Cred că a şi uitat de sărmanul Lorcan. În plus, după cum mi-ai spus, dacă Lorcan refuză să mai consume sânge, cu siguranţă nu va mai rezista mult. Iar până când va binevoi căpitanul să-şi îndrepte atenţia spre el, s-ar putea să fie prea târziu.

Cheng Li o salvase încă o dată din încurcătură.

— Am înţeles, spuse Grace, înflăcărată de această nouă perspectivă. Bun, aşa rămâne, dar cum mă voi putea întoarce pe vas?

— Grace, spune-mi încă o dată, cum crezi că ai reuşit prima oară să găseşti corabia vampiraţilor?

Grace oftă, căci discutaseră de câteva ori despre acest lucru.

— Eram în apă şi luptam să supravieţuiesc, dar fără prea mari şanse de reuşită – la fel ca şi Connor. Tu l-ai găsit pe fratele meu, iar Lorcan m-a găsit pe mine.

— Eu l-am găsit pe Connor în timpul zilei, îi zise Cheng Li. Cu toate că nu mai era mult până la amurg, lumina încă nu dispăruse. Altminteri mi-ar fi fost imposibil să-l văd în întuneric.

— Înseamnă că şi Lorcan m-a găsit tot înainte de amurg.

— Asta ar fi puţin probabil, nu? Din câte ştim, Lorcan nu ar fi putut supravieţui la lumină.

— Da, ai dreptate, însă era ceaţă…

— Da, ceaţa în care te-ai văzut învăluită pe puntea corabiei…

— Aceeaşi ceaţă care s-a lăsat şi în zorii zilei când m-am reîntâlnit cu Connor pe punte.

— Se pare că vampiraţii generează această ceaţă, spuse gânditoare Cheng Li. Să fie oare posibil aşa ceva?

— Da, se entuziasmă Grace ridicându-se brusc. Tocmai mi-am amintit că, imediat ce am ajuns pe punte, l-am auzit pe căpitan spunându-i lui Lorcan să mă ducă înăuntru înainte de ridicarea ceţii.

— Acest indiciu nu este o dovadă concludentă, spuse Cheng Li. Dar cum nu avem de-a face cu probe concludente, eu cred că vampiraţii… mai bine spus, căpitanul lor este cel cu adevărat capabil să provoace apariţia ceţii, pentru a-i proteja pe cei care nu pot suporta lumina zilei. E clar însă că nu are deplin control asupra ceţii. Ah, ia stai…

— Ce este? întrebă Grace înflăcărată.

Cheng Li se întinse şi închise ochii.

— Grace, cu toate că nu avem nimic sigur, suntem foarte aproape de o descoperire, spuse ea, deschizându-şi brusc ochii. Crezi că este posibil să fi găsit *tu* corabia, şi nu invers? Poate că *tu* ai menirea să o salvezi.

— Uiţi însă că ei m-au găsit în mijlocul oceanului, unde nu mai aveam mult şi mă înecam. Nu putem exclude acest fapt.

— Ba da, răspunse Cheng Li ridicându-se în capul oaselor. Totul depinde de modul în care priveşti lucrurile. Grace, încearcă să gândeşti în afara tiparelor şi certitudinilor.

Grace nu o mai văzuse niciodată pe Cheng Li atât de înflăcărată.

— Aminteşte-ţi de viaţa pe care o aveai în orăşelul din golful Crescent Moon. Adu-ţi aminte de camera din vârful farului.

Auzindu-i cuvintele, Grace îşi închise ochii şi îşi imagină că se află în camera proiectorului şi admiră apele golfului de sub ea.

— Şi acum? întrebă ea.

— Mergi mai departe, continuă Cheng Li. Tatăl tău a murit; banca a intrat în posesia farului; tu şi Connor nu mai aveţi nicio opţiune în acel orăşel amărât. Aşa că…

— Da?

— Priveşti în largul oceanului şi transmiţi în noapte un semnal, în speranţa că va veni cineva să te salveze.

— Ce fel de semnal?

— Încă nu ştim, dar trebuie să fi fost un semnal pe care l-ai descoperit fără să vrei – un semnal pe care vampiraţii să-l poată recunoaşte.

Grace icni.

— Ce e? întrebă Cheng Li. Ce s-a întâmplat?

— Cred că ştiu despre ce vorbeşti, răspunse entuziasmată Grace. Mi-am amintit ceva ce mi-a spus căpitanul – chiar în prima seară când l-am întâlnit.

— Ce ţi-a zis?

— Când l-am întrebat ce vrea de la mine, ei bine… mi-a răspuns…

Grace se opri şi îşi reaminti clar şoaptele căpitanului: *Ce vreau de la tine? Grace, tu eşti cea care m-a căutat, nu?*

Grace deschise ochii şi o văzu pe Cheng Li privind-o foarte concentrată.

— Am crezut iniţial că vorbeşte despre întâlnirea din acea seară şi m-am gândit că se referă la faptul că l-am căutat pe corabie – dar este posibil să se fi referit la mai mult decât atât. Într-adevăr, dacă voia de fapt să-mi dea de înţeles că eu venisem în căutarea corabiei?

Cheng Li aprobă această descoperire, la fel de entuziastă ca şi Grace.

— Grace, întrebarea ta a fost greşită încă de la început. Însă greşeala e de înţeles. Problema nu este *cum* să ajungi pe corabie, ci *de ce* anume cauţi să ajungi acolo. Ce anume te leagă de corabia vampiraţilor?

— Acest lucru nu-l pot afla până nu mă întorc acolo şi, din câte se pare, în cele câteva ore de când discutăm, n-am ajuns la nicio concluzie şi doar am bătut pasul pe loc.

— Asta nu-i adevărat, spuse Cheng Li zâmbind.

Cheng Li se ridică şi deschise obloanele. Briza mării adie în cameră şi le învălui într-un parfum îmbătător de iasomie.

— E doar un gând, continuă Cheng Li zâmbindu-i, dar ce-ai zice să aştepţi apariţia unei alte furtuni? Când condiţiile vor fi la fel ca atunci, istoria se va repeta probabil de la sine.

Capitolul 27

Echipajul

Stukeley devenea tot mai priceput la surfing şi, reflecta el păşind alene printre valuri, avea timp berechet să-şi perfecţioneze şi mai mult tehnica. În majoritatea nopţilor, el şi căpitanul îşi făceau un adăpost pe câte o plajă şi petreceau acolo câte o zi sau două, după care plecau spre locuri noi – dar fără să se îndepărteze prea mult de coasta uscatului. Căpitanul tot susţinea că are un plan, dar Stukeley nu mai era convins de acest lucru. Căpitanul devenea pe zi ce trece tot mai zgârcit la vorbă, iar când deschidea arareori gura, de-abia dacă scotea două-trei cuvinte. Sidorio revenea la viaţă doar în momentul vânătorii. Atunci parcă era un om cu totul diferit – sau, mai bine spus, o *creatură* diferită. După ce se hrănea, turuia fără întrerupere glume sinistre şi tot felul de poveşti ciudate. Energia însă nu ţinea mult şi în scurt timp se retrăgea asemenea refluxului deasupra văluririlor nisipului.

Câteodată, când se simţea singur, Stukeley se gândea la Bart, la Connor şi la ceilalţi vechi colegi ai săi. Astfel de amintiri erau însă prea dureroase pentru a stărui asupra lor. În plus, odată cu trecere timpului, amintirile îi deveneau din ce în ce mai vagi. Înceta să mai fie cel care se cunoştea, dar nici nu dădea semne să devină altcineva. Prins în această incertitudine, îşi luă planşa de surf şi se avântă în apă, unde începu să urmărească răbdător valurile. Surfingul îl ajuta să uite de toate şi să se lase absorbit de vuietul valurilor şi de energia complexă a apei. La fel ca şi în alte dăţi, simţind schimbarea fluxului, se ghemui pe planşă şi o cârmi cu braţele, pentru a-şi

optimiza poziţia.

Ştia că se schimbă – că trece prin transformări subtile şi profunde. Noapte de noapte vedea tot mai bine în întuneric şi, indiferent dacă avea sau nu parte de lumina lunii, de-acum se putea bucura pe deplin de surfing şi vedea clar în depărtare formarea valurilor.

Imediat ce apele întunecate începură să se ridice, se lipi cu pieptul de planşă şi aşteptă înălţarea valului.

Când valul se înălţă într-o unduire perfectă, Stukeley se ridică pe planşă şi începu călătoria spre ţărm. Prinsese un val tocmai potrivit, ce-i propulsa vertiginos spre plaja aproape pustie, în mijlocul căreia o siluetă solitară pregătea un mic foc de tabără.

Odată ce valul îl lăsă în apele mici din preajma ţărmului, Stukeley sări euforic şi ridică planşa din apă. Punând-o sub braţ, ţâşni spre foc şi se minună încă o dată în sinea lui de faptul că hainele şi pielea i se uscau cu o asemenea repeziciune.

— Căpitane, m-aţi văzut? Aţi văzut cum am stăpânit la perfecţie acel val?

— Nu, răspunse Sidorio fără să-şi ridice privirea de la pâlpâirile focului pe care îl făcea pe nisip.

În timp ce căpitanul aşeza în mijlocul focului o nouă bucată de lemn aduse de valuri, Stukeley împlântă vârful planşei în nisip şi se ghemui să ajute la pregătirea focului.

— Nu, repetă Sidorio, îndepărtându-i cu brutalitate mâna.

— Căpitane, ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Nu vreţi să faceţi puţin surfing? În noaptea asta avem parte de nişte valuri excelente.

Fără să-i răspundă, Sidorio continuă să aşeze câteva lemne pe foc.

Privind încă o dată apa, Stukeley se gândi să se reîntoarcă, să se mai relaxeze puţin între valuri.

Urmărind unduirea ispititoare a apei, deodată, văzu în depărtare o bărcuţă.

— Căpitane, priviţi!

— Acum ce mai e?

Sidorio îşi ridică înfuriat ochii întunecaţi, dar pe Stukeley nu-l mai interesa. Descoperise ceva foarte important.

— Ia uitaţi, o barcă se îndreaptă spre ţărm.

— Unde?

În acel moment se aprinse şi focul. Sidorio se ridică şi, urmărind privirea lui Stukeley, zări bărcuţa în care se aflau câteva persoane ce se ţineau strâns de marginile ambarcaţiunii, în timp ce un val o prăvăli năvalnic spre ţărm.

Stukeley se întoarse întrebător spre căpitan. Trebuia luată îndată o decizie şi aceasta era numai prerogativa căpitanului. Odată ce barca şi ocupanţii acesteia ajungeau la ţărm, nu existau decât două modalităţi prin care să rezolve această întâlnire: fie găseau o soluţie prin care să scape de marinari, fie îi omorau. Dar ce să aleagă din aceste două posibilităţi?

Cu toate că se hrăniseră deja, Stukeley ştia că asta nu era un impediment în luarea unei decizii.

— Apetitul nostru nu are limită, îi spusese mai demult Sidorio. Te poţi înfrupta cât doreşti.

Stukeley privi încă o dată spre căpitan şi aşteptă un semn din partea acestuia. Căpitanul însă încremeni locului şi privi impasibil cum călătorii coborau din barcă şi păşeau prin apă, spre ţărmul cu prundiş al mării. La un moment dat, străinii îşi ridicară privirile şi unul din ei le făcu semn cu mâna. De-acum nu mai puteau trece neobservaţi.

— Căpitane, ce facem?

Sidorio nu-i răspunse.

Odată ce priponiră barca pe nisipul plajei şi începură să se apropie, cei trei străini se dovediră a fi doi bărbaţi şi o femeie. Unul dintre bărbaţi, aproape la fel de înalt şi de robust cât căpitanul, se apropie cu paşi mari, îşi vântură încă o dată braţul şi strigă:

— Sidorio! Hei, Sidorio!

Crezând că nu aude bine, Stukeley se întoarse şi-l privi pe căpitan. Sidorio zâmbea. Reîntorcându-şi privirea spre

străin, Stukeley îl văzu pe acesta luând-o la fugă spre ei.

— Sidorio! Eşti chiar tu!

— Lumar.

Căpitanul porni spre străin, şi Stukeley îl urmă la mică distanţă în spate, intrigat şi totodată neliniştit. Să fi făcut această întâlnire parte din planul căpitanului? se întrebă Stukeley privindu-i pe cei doi îmbrăţişându-se.

După ce-l văzu pe căpitan întâmpinându-i şi pe ceilalţi doi străini, Stukeley se mai linişti puţin. Nu-i spusese Sidorio că li se vor mai alătura şi alţii? În plus, de-acum nu va mai trebui să-i suporte căpitanului stările de morocăneală. În definitiv, se părea că lucrurile mergeau în direcţia cea bună.

— Stukeley! îl strigă Sidorio.

Locotenentul răspunse imediat apelului şi se postă în apropierea căpitanului.

— El este Stukeley, locotenentul meu, îl prezentă Sidorio pe un ton care îl făcu pe Stukeley să radieze mândru şi să se apropie şi mai mult de căpitan.

— El e Lumar, continuă Sidorio. Un vechi prieten.

Străinul făcu un pas în faţă şi îi întinse mâna. Bărbatul de culoare, de aceeaşi statură cu Sidorio, era tuns foarte scurt, iar părul argintiu îi lucea în razele lunii ca pielea unui rechin. Veşmintele îi erau şi ele asemănătoare cu ale căpitanului şi vorbeau de la sine despre o viaţă militărească, petrecută în cea mai mare parte pe ape.

— Bun găsit, Stukeley, îl salută Lumar forţându-şi un surâs.

Glasul îi era la fel de pregnant şi de sinistru ca un clopot de cimitir, iar mâinile complet reci, la fel ca şi ale lui Stukeley.

— El e Olin.

Al doilea bărbat păşi în faţă şi, în timp ce-şi strânseră scurt palmele, străinul privi prin Stukeley ca prin sticlă. Înalt şi slab, Olin era îmbrăcat într-o mantie lungă şi avea capul acoperit cu glugă. Chipul îi era uscăţiv şi ascuţit, cu doi pometi ce păreau să-i străpungă pielea palidă a feţei. Când îi atinse palma, Stukeley se simţi de parcă ar fi avut

în mână un peşte proaspăt scos din apă. Stukeley simţi un profund sentiment de uşurare, când Olin se dădu în spate şi îi îngădui celui de-al treilea călător să se prezinte.

— Iar ea este Mistral, spuse Sidorio, în timp ce tânăra păşi în faţă.

La fel ca şi Olin, fata purta pe cap o glugă, pe care şi-o lăsă pe spate şi îşi desfăcu părul lung şi blond. Stukeley încremeni. Mistral era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată – şi era atât de atrăgătoare, încât Stukeley uită complet de toate fetele pe care le cunoscuse până atunci. Când Mistral îi zâmbi cu gingăşie şi îşi întinse mâna albă şi catifelată, Stukeley simţi că i se înmoaie picioarele. Întinzându-şi mâna, ca şi cum ar fi dorit să apuce o floare plăpândă, se aplecă şi atinse uşor cu buzele metalul rece al inelelor finuţe de pe degetele tinerei.

Ridicându-şi privirea, Stukeley o văzu zâmbind.

— Încântător, spuse fata, înainte să păşească în spate şi să intre în rând, alături de tovarăşii ei de drum.

Sidorio se întoarse şi-l privi înflăcărat pe Stukeley:

— Ţi-am zis că vor veni. Vezi c-am avut dreptate?

Lumar se adresă căpitanului:

— Am fost nevoiţi să plecăm. Nu mai aveam nimic pe corabia aia.

— Regulile pe care trebuia să le respectăm nu mai aveau niciun sens pentru noi, şuieră Olin.

— Căile căpitanului sunt învechite, adăugă Mistral încrucişându-şi braţele la piept. Trebuie să pornim de-acum pe calea noastră.

— Ştiam, Sidorio – incantă sobru Lumar –, ştiam că tu vei fi cel care ne va conduce pe o nouă cale.

Sidorio încuviinţă tăcut. Părea însufleţit de o energie proaspătă, îşi spuse Stukeley, gândindu-se că aşteptarea fusese probabil foarte împovărătoare pentru căpitan. De-acum, odată ce li se alăturaseră şi alţi membri, Sidorio putea să-şi definitiveze în linişte planurile – oricare ar fi fost acestea.

— Într-adevăr, asta şi intenţionez, îi înştiinţă Sidorio. Prieteni, veniţi şi încălziţi-vă la focul nostru.

Nou-veniţii consimţiră zâmbind, iar Sidorio îşi întinse braţul spre focul ce ardea pe plajă cu aşa intensitate, încât părea să eclipseze până şi strălucirea lunii.

— Mă bucur să te văd din nou, îi spuse Lumar căpitanului, punându-i o mână pe umăr.

— Da, zise Sidorio. Dar cum m-ai găsit?

— Cine se aseamănă se adună, răspunse Lumar zâmbind sinistru. Şi vor mai veni şi alţii, adăugă el. Ăsta e doar începutul.

Capitolul 28

Un viitor glorios

— Aşadar, ce o nelinişteşte pe tânăra noastră speranţă? întrebă Jacoby, în timp ce se înfruptau din micul dejun pe terasa scăldată în soare.

Connor oftă:

— E chiar atât de evident?

— Mă tem că da, spuse Jacoby. La cursul de luptă corp la corp *Krav Maga,* erai destul de vesel, dar după aceea n-ai mai scos un cuvânt şi, de când ne-am aşezat, îţi tot zgâlţâi genunchii pe sub masă. Ce te frământă?

— M-am gândit mult…

— Oho, îl întrerupse Jacoby înfigând furculiţa într-o feliuţă de şuncă prăjită. Treaba asta cu gândirea e o chestie foarte dificilă! îi zise crănţănind şunca între dinţi.

Deşi era pe jumătate plină, Connor împinse farfuria din faţă.

— Eh, acum chiar că mă îngrijorezi, spuse Jacoby. De obicei lăsai farfuria lună. Ar fi bine să-ţi descarci sufletul, Connor Tempest. Ce te apasă?

— Ştii că urma să stau aici doar o săptămână, nu?

— Da, normal.

— Ei bine, au trecut deja cinci zile şi au mai rămas doar două.

— Timpul curge cu repeziciune, îi zâmbi Jacoby. Deşi, câteodată am impresia că te-ai aflat aici dintotdeauna!

Connor se întristă.

— … Într-un sens bun, fireşte, se completă Jacoby.

Connor dădu din cap.

— Problema e că… nu cred să-mi doresc să plec duminică.

Jacoby îi răspunse ronţăind o nouă bucăţică de şuncă:

— Atunci mai rămâi.

— Nu-i atât de simplu, răspunse Connor. Ai uitat probabil de legământul pe care i I-am făcut căpitanului Wrathe. E de datoria mea să mă întorc pe *Diablo.*

— Da, în cele din urmă, va trebui să pleci, îi zise Jacoby. Dar, cu siguranţă, căpitanul Wrathe va putea supravieţui încă o săptămână fără Băiatul lui Minune.

Totodată, comodorul Kuo va fi încântat să audă că-ţi prelungeşti vizita.

— Da, comodorul Kuo va fi mulţumit, dar nu şi căpitanul Wrathe – mai ales că nu este un mare admirator al Academiei.

— Nu? întrebă Jacoby rupând în două o brioşă cu afine. De ce?

— Din mai multe motive. În primul rând, el nu crede în ideea educării piraţilor. În opinia lui, piraţii adevăraţi sunt numai cei cărora le curge pirateria prin sânge.

Jacoby ridică din umeri.

— S-ar putea să aibă dreptate.

— Posibil, dar am învăţat aici foarte multe lucruri. Dacă aş mai rămâne, aş învăţa şi mai multe, spuse Connor surprins de intensitatea dorinţei din glas.

— Atunci mergi şi discută cu decanul, îi zise Jacoby. Lasă-l pe el să rezolve problema cu Wrathe.

Connor se încruntă. Nu-i putea vedea pe cei doi căpitani stând liniştiţi la o masă şi dezbătând prieteneşte pe tema acestei chestiuni.

Jacoby rânji cu gura până la urechi:

— Mi-a venit o idee. Ce-ai zice să rămâi aici şi să te înlocuiesc eu pe *Diablo*? Aş da orice să ies cu adevărat pe ocean.

— Ar fi interesant, răspunse Connor amintindu-şi de sentimentul profund de libertate pe care îl trăia de fiecare dată când *Diablo* naviga în largul oceanului. Deodată, îl copleşi un val însufleţitor de amintiri despre vas şi despre colegii săi. Dar eu chiar vreau să mă întorc, adăugă el, numai că îmi doresc să mai rămân puţin aici.

— Atunci bea-ţi sucul de rodii şi discută apoi cu directorul, spuse Jacoby.

— Ce anume să discute cu decanul?

Jacoby şi Connor îşi ridicară privirile şi o văzură pe Cheng Li în dreptul mesei. Tânăra sosise pe furiş. Niciunul dintre băieţi nu îi remarcase până în acel moment prezenţa.

— Tocmai vorbeam despre… începu Connor. Mă gândeam… să…

Cheng Li îl privi pieziş şi îşi ridică mirată o sprânceană.

— Vrea să ştie dacă îşi poate prelungi şederea la Academie, o lămuri Jacoby zâmbind larg.

— Ah, înţeleg, spuse Cheng Li.

— Şi e îngrijorat de felul în care va reacţiona căpitanul Wrathe, adăugă Jacoby. Însă comodorul Kuo nu va avea nicio problemă în a rezolva acest amănunt.

— Chiar aşa? întrebă Cheng Li aruncând o privire orologiului Academiei. Jacoby, nu-i cumva momentul să înceapă ora de biologie marină?

Jacoby îi urmări privirea spre cadranul orologiului de deasupra terasei, înconjurat de lianele înflorite ale plantei *bougainvillea*[3].

— Ah, da. Connor, dacă vrem să nu întârziem, am face bine să ne grăbim.

— Jacoby, spune-i căpitanului Solomos că l-am reţinut pe domnul Tempest pentru rezolvarea unor treburi importante la Academie.

— Nu-i frumos că m-aţi exclus din conversaţie, tocmai când lucrurile deveneau tot mai interesante, zâmbi Jacoby. Dar e în regulă, domnişoară Li. Dacă aceasta ajută cauzei Băiatului Minune, cine sunt eu să mă plâng?

Jacoby sări de pe scaun şi îi făcu cu ochiul lui Connor:

— Pe mai târziu, prietene.

După ce băieţii îşi ciocniră uşor pumnii în semn de salut, Cheng Li se aşeză pe scaunul eliberat de Jacoby.

— Ei bine, începu Cheng Li, în timp ce Jacoby alerga în

[3] Arbust cățărător, numit şi floarea-de-hârtie, care creşte în ţările cu climă caldă.

josul micuţei coline, spre laboratorul de biologie, trebuie să recunosc că te-ai acomodat la Academie mult mai repede decât anticipam.

Connor ridică din umeri:

— Mi-ar fi plăcut să nu mă simt atât de sfâşiat lăuntric. Ştiu că datoria mea principală este faţă de căpitanul Wrathe şi de colegii mei de pe *Diablo.* Dar mie chiar îmi place aici. Am de învăţat foarte multe.

Cheng Li zâmbi cu gura până la urechi:

— Ştiam că aşa va fi. Noi doi semănăm foarte mult. Oricât am fi de talentaţi natural, tot tânjim după şi mai multă cunoaştere.

Connor se obişnuise atât de mult cu aroganţa tinerei încât de-abia o mai băga de seamă. Cheng Li însă părea să-l supraestimeze, căci el nu-şi dorise niciodată să devină tobă de carte. Nici vorbă să fi tânjit vreodată după tipul de învăţături cu care era îndopat în liceul din Crescent Moon. Dar, la fel de adevărat, când venea vorba despre piraterie, îşi dorea să cunoască absolut totul. În acest sens, pe zi ce trece devenea tot mai ambiţios.

— La ce te gândeşti? întrebă ea.

— De fapt e inutil, răspunse băiatul. Chiar dacă decanul îmi va permite să mai rămân aici o săptămână, ce importanţă ar mai avea? Tu ai învăţat aici timp de zece ani. Jacoby nu mai are nici el mult până la absolvirea studiilor. Nu am cum să recuperez şi să vă ajung din urmă.

— Da, fireşte, într-o săptămână nici vorbă de aşa ceva. Dar, cu riscul de a te flata, Connor, tu eşti un adevărat talent. În afară de Jacoby, la Academie nu avem niciun student care să rivalizeze cu iscusinţa ta în mânuirea sabiei. Şi ştiu bine că sunt şi în asentimentul celorlalţi dascăli când afirm că am fost cu toţii foarte impresionaţi de modul în care te-ai comportat la ore – chiar şi în compania elevilor mai mari ca tine.

Connor roşi. Laudele primite din partea unui învăţător erau pentru el o experienţă cu totul inedită.

— E chiar straniu, nu? spuse el. Cu numai câteva luni în urmă, locuiam într-un orăşel amărât, unde trăisem de ani

de zile. Apoi, după moartea tatei, am fost cât pe ce să-mi urmez părintele în mormânt. Dar am supravieţuit şi m-ai salvat şi… ei bine, acum mă simt de parcă aş fi hibernat în toţi acei ani şi aş fi aşteptat ca pirateria să-şi revendice drepturile asupra mea. Se pare că aceasta mi-a fost soarta.

Cheng Li îl aprobă clătinând energic din cap:

— Da, exact! La asta mă gândeam şi eu. Connor, oi fi tu fiul unui supraveghetor de far, dar menirea ta este aceea de a fi pirat.

— Sunt oare născut pentru a deveni căpitan? întrebă Connor amintindu-şi încă o dată de viziunea referitoare la viitorul său.

— Căpitan şi chiar mai mult decât atât. Într-o bună zi s-ar putea să ajungi şi comodor – conducător al tuturor căpitanilor. Te aşteaptă în faţă un viitor glorios, îi spuse Cheng Li zâmbind, după care expresia i se schimbă dintr-odată. Dar trebuie mai întâi să înlăturăm câteva impedimente.

Connor o privi mirat.

— Trebuie să te eliberăm de legământul pe care i l-ai făcut căpitanului Wrathe, îl lămuri ea.

— Dar jurământul este… pentru toată viaţa. L-am semnat cu sângele meu.

Cheng Li zâmbi din nou:

— Prostii! Există întotdeauna căi ocolitoare – mai ales cu un om ca Wrathe. Singura problemă este ce va cere în schimb. Tu îl cunoşti bine. Nu vreau să te jignesc, dar este foarte posibil ca în schimbul libertăţii tale să accepte imediat o podoabă ieftină, cu un safir incrustat în vârf.

Connor se întristă. Să renunţe Molucco atât de uşor la el? Şi, chiar dacă lucrurile ar fi stat aşa, de unde îi va da el un safir? Singura lui avere era formată din câteva lucruşoare adunate după raiduri şi, bineînţeles, printre acestea nu avea nimic cu care să-i atragă atenţia unui om atât de bogat ca Molucco.

— Of, sărmanul de tine, spuse Cheng Li lăsându-se pe spătar. Te gândeai cumva că mă refeream să-ţi răscumperi singur libertatea? Nici vorbă! Connor, de acum nu mai eşti

singur şi ai de partea ta susţinători foarte puternici şi influenţi. John Kuo nu este doar decanul Academiei, ci şi unul dintre cei mai puternici oameni din Federaţia Piraţilor.

— Şi ce anume este această Federaţie a Piraţilor? întrebă Connor.

— Cred că această întrebare ar trebui adresată comodorului Kuo. Îţi voi aranja cu el o întâlnire pentru mai târziu. Între timp, până voi discuta cu decanul, mergi şi participă în continuare la lecţii.

Connor se ridică de la masă şi îşi puse rucsacul peste umăr.

— Îţi mulţumesc pentru tot.

— Păstrează-ţi deocamdată mulţumirile, răspunse Cheng Li. Ţine minte că-mi rămâi dator şi… într-o bună zi îţi voi cere să-mi returnezi această favoare.

Cu toate că tânăra îi zâmbi, Connor simţi dintr-odată un fior pe şira spinării şi îşi dădu seama că fata vorbise cât se poate de serios.

Connor începu să se îndepărteze încet şi, în timp ce mintea îi era asaltată de zeci de gânduri sumbre, deodată, se întoarse şi privi în urma sa. Cheng Li se ridicase deja şi se îndrepta spre cealaltă parte a parcului. Connor fugi să o prindă. Auzindu-i paşii, Cheng Li se întoarse:

— Da, ce e?

— Nu vreau să-l trădez pe căpitanul Wrathe. El a făcut foarte multe pentru mine.

Cheng Li dădu din cap şi îi puse o mână pe umăr.

— Connor, te înţeleg foarte bine, oftă ea. Dar să ştii că te-ai pripit când ai hotărât să te legi pentru totdeauna de echipajul său. În viitor te aşteaptă oportunităţi mult mai bune şi mai măreţe. Să nu crezi o clipă că el nu ştie acest lucru. Să nu crezi un moment că nu ştia ce-ţi cere, atunci când te-a forţat să-i juri credinţă.

Când Cheng Li dispăru în spatele uşii, Connor începu să reflecteze la vorbele tinerei. Să fi fost adevărat? Se folosise oare Molucco de naivitatea lui, pentru a-l lega de el, înainte de a-i permite să descopere dacă avea şi alte

opţiuni? Era o acuzaţie foarte gravă. Dar dacă avea dreptate Cheng Li, şi Molucco îl păcălise în semnarea jurământului, atunci sosise vremea să se despartă de el cu orice preţ.

În timp ce cobora în zigzag panta parcului, Connor aruncă peste umăr o privire către fereastra camerei surorii sale. Obloanele erau trase. Era trecut de zece şi Grace nu dădea niciun semn de viaţă. Şi-ar fi dorit să o întrebe pe Cheng Li cum se simte Grace, dar dilemele cu care se confrunta îi acaparaseră complet gândurile. Oricum, putea vorbi cu ea în timpul unei pauze – sau înaintea mesei de prânz, dacă nu reuşea să-şi facă timp între ore. Din câte se părea, Grace nu intenţiona să iasă din cameră.

Capitolul 29

Furtuna

Connor nu reuşi să-şi facă timp să o vadă pe Grace în răstimpul pauzei şi, în schimb, hotărî să trândăvească împreună cu Jacoby şi cu Jasmine sub coroana unui rodier – unde se adăpostiră de arşiţa soarelui, degustară din fructele coapte ale pomului şi pălăvrăgiră relaxaţi vrute şi nevrute, până la sunetul clopoţelului ce anunţa începerea lecţiei ţinute de căpitanul Larsen. Cele două ore ale cursului trecură foarte repede sub îndrumarea fascinantului căpitan danez.

Conform orarului, cursul următor – pe tema calităţilor căpitanilor şi formarea echipajului – trebuia ţinut de Cheng Li, dar, spre surpriza elevilor, în sala de seminar intră comodorul Kuo.

— Ştiu că o aşteptaţi pe domnişoara Li, dar se pare că azi aţi cam avut noroc, le spuse el zâmbind.

Nimeni nu obiectă. Cum decanul era unul dintre cei mai populari profesori de la Academie, studenţii tratau cu mare stimă lecţiile predate de acesta şi nu le priveau nicidecum ca pe nişte corvezi. Cursul despre calităţile căpitanilor şi despre formarea echipajului devenise încă de la început una dintre orele preferate de Connor. În plus, stilul comodorului Kuo de a preda era mai puţin didactic decât cel folosit de Cheng Li şi, în loc să le spună elevilor ce au de făcut, dascălul prefera mai degrabă să le prezinte un scenariu şi să-i invite apoi să intervină cu sugestii.

— Ţineţi minte, le spuse decanul, când veţi ajunge voi înşivă căpitani, lucrurile nu vor mai arăta deloc în alb şi negru. Atunci vă veţi găsi puşi în faţa a sute de decizii şi va cădea doar în responsabilitatea voastră alegerea opţiunii

corecte atât pentru fiecare dintre voi, cât şi pentru echipajele voastre.

Cele patruzeci de minute ale orei trecură pe neobservate – după disputa aprigă pe care Jacoby şi Jasmine o începuseră în privinţa modului în care să aplaneze o răzmeriţă fictivă izbucnită între membrii echipajului, în vreme ce Connor şi Aamir dezbăteau calmi şi îşi prezentau sugestiile referitoare la modul în care să soluţioneze lipsa proviziilor în timpul voiajelor îndelungate. În fiecare dintre cele două situaţii, decanul le ceru studenţilor să-şi explice soluţiile alese şi, fără să le judece acestora alegerile, îi rugă pe ceilalţi elevi să-şi spună deschis părerile. Majoritatea colegilor îmbrăţişară opţiunea paşnică şi chibzuită aleasă de Jasmine în cazul dezamorsării conflictului şi se arătară vădit impresionaţi de ideile pragmatice propuse de Connor în privinţa unei raţionalizări extreme.

Când clopoţelul anunţă pauza de prânz, elevii erau încă absorbiţi în discuţii. În cele din urmă, comodorul Kuo îi opri şi îi goni la soare.

— Domnule Tempest, vrei să rămâi puţin? îl chemă încet decanul, în timp ce Connor îşi strângea caietele.

Connor se întoarse. Inima îi bătea puternic. Era cert că decanul îi cunoştea deja doleanţa. De-acum nu mai trebuia decât să afle ce decizie luase acesta. În următoarele momente urma să i se decidă tot viitorul.

— Hai să facem o plimbare şi să discutăm puţin, îi zise comodorul Kuo, făcându-i lui Connor semn să o ia înainte.

Câteva clipe mai târziu, începură să urce spre terasă, departe de urechile curioşilor.

— Domnişoara Li mi-a povestit despre discuţia pe care aţi avut-o mai devreme şi, bineînţeles, sunt încântat să aud că îţi doreşti să-ţi prelungeşti vizita la

Academie. Totuşi, adăugă decanul după o scurtă pauză, cât anume te-ai gândit să rămâi aici?

Îmbărbătându-se în sinea sa, Connor îşi drese glasul şi răspunse:

— Cam… cam o săptămână.

— Doar o săptămână? întrebă amuzat comodorul Kuo. Şi eşti convins că în doar şapte zile vei reuşi să absorbi toate cunoştinţele pe care ţi le putem oferi?

— Nu, nu. Nici pe departe, răspunse Connor simţindu-se uşor ridicol. Dar am unele îndatoriri…

— Da, ştiu. Ai obligaţii certe faţă de căpitanul Wrathe şi echipajul acestuia. Connor, este lăudabil din partea ta, dar hai să presupunem pentru o clipă că aş avea o baghetă magică şi aş putea aranja să rămâi aici atât cât îţi doreşti, indiferent de angajamentele pe care le ai în prezent. Într-o astfel de situaţie, cât ţi-ai dori să rămâi, tot o săptămână?

— Nu, dar…

— O lună?

— Da, posibil…

— Sau până la finele anului?

Connor se entuziasmă la auzul acestor cuvinte. În faţa lor, cărarea urca destul de abrupt colina, iar în dreapta, apele portului scânteiau orbitor în razele soarelui ce lucea puternic şi în ochii negri ai comodorului Kuo.

— De asemenea, să presupunem că aş putea aranja să devii studentul nostru şi aş schimba programul şcolar aşa încât să poţi beneficia atât de cursurile colective, cât şi de lecţii particulare – pentru a progresa mult mai rapid. Ei, ce zici, ţi-ar conveni?

Connor oftă:

— Ar fi excelent – şi chiar mai mult decât atât.

— Bun, în cazul ăsta, am face bine să trecem la treabă. Connor, lasă totul în grija mea, îi zise directorul mângâindu-l încet pe cap. Te rog să le oferi acestor micuţe celule cenuşii răgazul necesar reflectării, îi zâmbi el. Te voi căuta mai târziu. Între timp, îţi doresc să ai parte de un prânz plăcut.

Bătându-l uşor pe umăr, comodorul Kuo îl lăsă pe Connor pe terasă. Când decanul se depărtă, Connor îl văzu pe Jacoby făcându-i semn cu mâna. Prietenul său şedea la masă alături de Jasmine, Aamir şi alţi colegi de clasă, care îi păstraseră un loc în mijlocul lor. Zâmbind, Connor porni să li se alăture cât mai repede.

După masa de prânz, vremea se schimbă total pe parcursul celor trei lecţii ce aveau ca temă Strategiile de Atac Naval. Într-una dintre clasele aflate în cealaltă parte a tentaculelor Rotondei, căpitanul Solomos şi studenţii săi îşi întrerupseră lecţia şi admirară norii negri ce întunecau cerul, începând să-şi reverse stropii grei deasupra grădinilor Academiei. Câteva clipe mai târziu, după ce-şi reluară lecţia, fură întrerupţi de şfichiuirea asurzitoare a unui tunet.

— Începe furtuna, spuse căpitanul Solomos, ai cărui ochi luceau puternic. N-am mai avut de mult o furtună aşa violentă, adăugă el, închizând brusc manualul. Copii, haideţi să lăsăm pe altă dată discuţia de mai devreme şi să analizăm în schimb modurile în care ne putem folosi de o astfel de vreme pentru a pune în scenă un atac inspirat.

La sfârşitul orei SAN, în timp ce Connor îşi strângea caietele, căpitanul Solomos îl chemă la el.

— Comodorul Kuo te roagă să mergi în biroul său, pentru a continua conversaţia de mai devreme, îi spuse el zâmbind.

Connor îi mulţumi şi străbătu apoi un coridor şerpuitor, spre biroul decanului, unde bătu la uşă.

— Intră! se auzi invitaţia comodorului Kuo.

Connor păşi pragul camerei cu lambriuri de lemn şi îl găsi pe decan aşezat la biroul său lustruit impecabil, unde citea câteva documente.

— Ah, domnule Tempest. Te rog, ia loc. Vrei puţin ceai?

Connor acceptă o ceşcuţă cu ceai aromat.

— M-am gândit bine la discuţia noastră de mai devreme şi vreau să-ţi fac o propunere.

Connor îi confirmă tăcut şi sorbi o gură de ceai.

— Ce ştii despre Federaţia Piraţilor? îl întrebă comodorul Kuo.

— Mai nimic, recunoscu Connor.

— Excelent, spuse decanul, ai cărui ochi scânteiară brusc. Aşa şi vrem să rămână lucrurile cu cei din afara

Federaţiei. Insă cu totul altfel stau lucrurile în privinţa celor din interior.

Connor se aplecă uşor în faţă. Directorul îi captase toată atenţia.

— În momentul de faţă, continuă comodorul Kuo, pirateria trece prin schimbări rapide şi semnificative. Acest lucru se datorează acţiunilor pe care cei din Federaţie le desfăşoară pretutindeni pe glob.

Decanul se ridică şi îi arătă lui Connor globul de sticlă de lângă el.

— Roteşte-l, te rog.

Connor îşi întinse braţul şi, imediat ce învârti globul, suprafaţa de sticlă a acestuia se înnegri şi înăuntru începură să licărească sute de luminiţe – asemenea stelelor pe cerul nopţii.

— Vezi aceste lumini? Ei bine, fiecare steluţă reprezintă o celulă a Federaţiei Piraţilor. Acestea sunt răspândite pretutindeni pe glob şi zi de zi apar tot mai multe.

Connor se arătă impresionat.

— Între piraţii care operează în cadrul Federaţiei şi cei din afara acesteia – cum este şi cazul lui Molucco Wrathe – există o prăpastie ce devine tot mai mare pe zi ce trece. Noi, cei din interiorul acestei organizaţii, formăm alianţe nu doar pe oceane, ci şi pe uscat. În scurt timp, influenţa şi puterea noastră vor fi de neoprit. În loc să operăm ca echipaje distincte şi să intrăm deseori în conflict unii cu ceilalţi, noi acţionăm ca o formaţie vastă de flotile piratereşti, unite într-o cauză comună.

Informaţiile erau năucitoare. Comodorul Kuo se sprijini de birou, în faţa lui Connor, şi continuă:

— O asemenea organizaţie are nevoie de lideri, iar una dintre sarcinile mele în cadrul Federaţiei este să-i recrutez pe conducătorii de mâine ai organizaţiei noastre.

Decanul îl privi foarte atent, şi Connor îşi aminti încă o dată de viziunea în care se văzuse căpitan de piraţi. Va putea oare să devină căpitan în cadrul Federaţiei?

— Connor, îţi voi destăinui acum ceva ce trebuie să rămână între zidurile acestui birou. Înţelegi?

— Da, domnule, răspunse ferm Connor.

— Excelent. În primul rând… mai doreşti puţin ceai?

Connor clătină din cap. Era deja mult prea curios, pentru a se mai lăsa distras de altceva. Decanul îşi ridică palmele şi îşi apropie vârfurile degetelor unele de celelalte.

— Eu am fost cel care a recrutat-o pe domnişoara Li în Federaţie. Ştiam încă din perioada ei de studii că este o persoană foarte valoroasă – ceea ce s-a şi dovedit.

Afară se auzi bubuitura unui fulger. Decanul aruncă o privire peste umăr.

— Îmi plac furtunile, spuse el. Ţie, nu?

— Nu prea mult, răspunse Connor, încercând să uite că tunetele îi aminteau de cele mai îngrozitoare momente din viaţa sa.

— Ah, da, fireşte. Îmi pare rău. Foarte urât din partea mea.

— Aş vrea să vă întreb ceva, spuse Connor refuzând să-i permită furtunii să-i distragă atenţia.

— Te rog.

— Domnişoara Li a avut cumva rolul de a-l spiona pe căpitanul Wrathe? Căpitanul Drakoulis a spus că acesta era motivul pentru care venise pe *Diablo* şi a mai zis că a fost trimisă de Federaţie.

Pe chipul comodorului Kuo nu tresări un muşchi. Directorul se lăsă uşor pe spate şi îşi turnă calm nişte ceai. După ce luă o înghiţitură, strânse ceaşca între palme şi îi răspunse:

— Sunt convins că vei înţelege faptul că multe dintre chestiunile referitoare la Federaţie trebuie să rămână secrete. În orice caz, domnişoara Li a fost trimisă pe *Diablo* pentru a-şi definitiva în primul rând ucenicia ca secund. Politica noastră este aceea de a-i ajuta pe recruţi să devină cât mai repede căpitani.

Decanul îl privi încă o dată în ochi, şi Connor îşi dădu seama că, în ciuda diplomaţiei afişate, Kuo îi răspunsese afirmativ. Într-adevăr, Cheng Li fusese trimisă să-l spioneze pe Molucco. De-acum nu mai ştia ce să creadă.

— Şi totuşi, din moment ce căpitanul Wrathe nu face parte din Federaţie, de ce a fost trimisă domnişoara Li sub comanda dânsului?

— O întrebare foarte bună, Connor, răspunse comodorul Kuo. Uite însă cum stau lucrurile. Nicio corabie nu se află cu adevărat în afara regulilor Federaţiei. Doar că unii căpitani preferă să nu ţină cont de acest fapt.

Să fi reprezentat căpitanul Wrathe un risc atât de mare pentru Federaţie? Decanul îi spusese că Federaţia caută să deţină puterea în lume. Dar care erau ţelurile acesteia? În plus, erau ei chiar atât de diferiţi de Molucco?

— Este o mare diferenţă între câştigurile imediate şi recompensele mult mai avantajoase ale gratificaţiilor de mai târziu, îi răspunse comodorul de parcă i-ar fi citit băiatului gândurile. O captură minoră în prezent nu se poate compara cu adevărata comoară a puterii – a puterii de lungă durată. Acesta este un ţel pentru care merită să aştepţi şi să plănuieşti totul cu răbdare – nu crezi?

Connor nu era deloc convins. Avea însă altă întrebare – una mult mai importantă.

— Căpitanul Narcisos Drakoulis face parte din Federaţie?

Inspirând profund, Connor adăugă:

— Atacul acestuia împotriva corabiei noastre a fost plănuit de Federaţie?

Ar mai fi dorit să pună şi o a treia întrebare, dar nu îndrăzni să-i dea glas: Federaţia era răspunzătoare pentru moartea lui Jez Stukeley? În timp ce aştepta răspunsul decanului, băiatul luă o decizie. Dacă răspunsul era afirmativ, atunci nu va lucra niciodată pentru Federaţie.

— După cum ţi-am mai zis, sunt chestiuni care trebuie să rămână confidenţiale…

Lui Connor îi îngheţă sângele în vene. Pur şi simplu nu-i venea să creadă ce-i aud urechile. Răspunsul comodorului putea echivala cu o mărturisire prin care îşi asuma direct responsabilitatea pentru acel incident.

— … dar totuşi, îţi pot spune că Drakoulis e la fel de sălbatic şi de nesăbuit ca şi Wrathe – poate chiar mai mult

decât acesta. Nu ne putem baza pe niciunul dintre ei să îndeplinească sarcinile Federaţiei.

Aşadar, nega. Era însă un răspuns departe de a fi clar. Connor se întrebă ce ar putea face în continuare. Se simţea de parcă ar fi plutit în derivă în largul oceanului, fără să ştie cine-i sunt prieteni şi cine-i sunt duşmani. Chipul căpitanului Wrathe şi cel al lui Narcisos Drakoulis îi lunecară uşor prin faţa ochilor şi, după ce imaginile acestora se voalară, Connor se pomeni privind fix în ochii comodorului Kuo. Ochii decanului manifestau blândeţe şi inspirau încredere. Nu părea genul de ochi care să-l poată trimite la moarte pe un tânăr pirat, aşa cum fusese Jez Stukeley.

— Ai putea crede că este neobişnuit faptul să recrutez tineri cu vârste atât de fragede, continuă zâmbind comodorul Kuo, dar vreau să înţelegi că ţinta mea este să întăresc Federaţia şi să-i asigur un viitor îndelungat. Cu cât recruţii mei sunt mai tineri, cu atât Federaţia va deveni mai puternică. Şi, continuă el după o scurtă pauză, drept dovadă, îţi pot spune că sunt la Academie câţiva studenţi care lucrează deja pentru noi.

Connor reflectă pentru o clipă la aceste vorbe. Fiind un elev de primă clasă, Jacoby trebuie să fi fost cu siguranţă unul dintre aceştia. Într-adevăr, decanul făcea referire la Jacoby, îşi spuse Connor, gândindu-se să-l întrebe mai târziu acest lucru pe prietenul său.

— Ţine minte, adăugă directorul, tot ce ţi-am dezvăluit trebuie să rămână între noi. Şi, de asemenea, trebuie să ştii că membrii Federaţiei au jurat să păstreze secretul… sub pedeapsa cu moartea.

Bun, gândi Connor. Va amâna deocamdată să-i pună lui Jacoby această întrebare.

— Hai să încheiem acest preambul, continuă decanul. Connor, adevărul e că noi, eu şi ceilalţi profesori, te-am urmărit cu mare atenţie atât pe parcursul acestei săptămâni, pe care ţi-ai petrecut-o la Academie, cât şi înainte să vii aici – recunosc. După ce ne-am sfătuit, am ajuns cu toţii la concluzia că ne-ar face plăcere să te

alături Federaţiei şi credem că vei fi unul dintre cei mai strălucitori recruţi. De asemenea, fără să exagerez cu nimic, sunt convins că-ţi putem oferi un noian de oportunităţi, cum nici nu ţi-ai putea închipui.

Oferta îl entuziasmă şi îl intrigă deopotrivă. Era măgulitor faptul că-l priveau cu atât de multă stimă, cu toate că îl tulbura puţin ideea că fusese supravegheat din umbră. Din câte se părea, Federaţia avea ochi pretutindeni.

— Fireşte, nu trebuie să te hotărăşti pe loc, dar ne-ar fi de ajutor să ştim decizia ta, înainte de sosirea căpitanului Wrathe la sfârşitul săptămânii. Trebuie să pregătesc dinainte terenul, ca să spun aşa. De asemenea, e de la sine înţeles că, pentru a deveni membru al Federaţiei, trebuie mai întâi să-ţi continui studiile la Academie.

În timp ce noile informaţii i se învălmăşeau năvalnic în minte, Connor confirmă tăcut.

— Spune-mi, continuă directorul, ce părere ai?

Connor îşi drese glasul.

— Cred că… se opri el, trăgând adânc aer în piept şi simţindu-se de parcă s-ar fi pregătit să plonjeze de la o înălţime ameţitoare. Da, vreau să mă alătur Federaţiei…

— O veste splendidă.

— … dar nu văd cum aş putea face acest lucru fără să-l supăr pe căpitanul Wrathe. Dânsul a fost foarte bun cu mine.

— Îţi înţeleg frământările şi, trebuie să-ţi spun, acestea îţi fac cu atât mai mult cinste, îi zise decanul, ridicându-se şi pornind spre un portret ce-i înfăţişa în tinereţe.

După ce mişcă tabloul într-o parte, comodorul Kuo începu să învârtă cifrul unui seif. În cele din urmă, deschizând uşa, decanul luă dinăuntrul seifului o punguliţă de catifea, reveni pe scaun şi începu să-i desfacă şnurul.

— Tot ce trebuie să facem este să-i vorbim lui Molucco pe limba sa, continuă decanul zâmbind, după care deschise larg săculeţul şi vărsă pe masă câteva safire superbe.

Connor icni. Zâmbind, decanul îşi întinse o mână spre safire.

— Ei, ce crezi, cât ne va trebui să-l îndulcim puţin pe Molucco? întrebă el. O grămăjoară, sau două?

Pe balconul camerei, Grace urmărea atât de absorbită furtuna, încât nu auzi bătaia în uşă.

Întorcându-se, o văzu pe Cheng Li intrând în cameră şi ţinând în mâini o tavă cu mâncare.

— Ţi-am adus cina, îi zise Cheng Li punând tava pe masă. Mă gândisem că preferi să cinezi în cameră.

Grace îi confirmă. Nedorind să fie distrasă de la furtună, fata se întoarse să admire din nou grădinile. Cheng Li i se alătură şi ea pe balcon.

— Se apropie o furtună straşnică, îi spuse Cheng Li.

— Da, răspunse Grace. Această vreme îmi evocă multe amintiri.

Cheng Li dori să spună ceva, dar şovăi.

Grace dădu din cap:

— Cred c-a sosit timpul.

— Eşti sigură? întrebă Cheng Li. S-ar putea să ne înşelăm – sau ne-am pierdut probabil minţile!

Grace ridică din umeri:

— Rareori apare o asemenea furtună şi ar fi păcat să nu profităm de ea.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci hai să intrăm şi să mănânci, spuse Cheng Li. În seara asta vei trece prin încercări foarte grele. Ar trebui mai întâi să-ţi refaci forţele.

Capitolul 30

De-acum suntem cinci

După apariţia „celorlalţi”, Sidorio îşi pierdu complet interesul pentru surfing. De fiecare dată când Stukeley făcea surfing, căpitanul îşi petrecea timpul conversând cu echipajul său. Noapte de noapte, se strângeau în jurul focului ca nişte babe, şi discutau şi complotau în şoaptă. *Eu, în schimb, sunt prea tânăr să-mi pierd timpul cu astfel de intrigi şi conspiraţii,* gândi Stukeley în timp ce făcea surfing. În realitate însă nu-şi mai putea spune dacă era tânăr sau bătrân. Pentru el, vârsta îşi pierduse orice semnificaţie.

De când sosiseră ceilalţi membri ai echipajului, Sidorio de-abia dacă îi adresase două-trei cuvinte, deşi, în definitiv, era mâna lui dreaptă – era *locotenentul său.* Situaţia era derutantă. Cu toate că era o creatură foarte ciudată, Sidorio devenise pentru

Stukeley centrul lumii. La urma urmelor, Sidorio fusese cel care îl readusese la viaţă, iar Stukeley nu va uita niciodată acest gest. Sidorio îi era atât căpitan, cât şi părinte. Între ei se întemeiase o legătură indestructibilă – şi totuşi, Sidorio prefera să-l ignore.

Stukeley hotărî pentru o vreme să se relaxeze în compania planşei de surf. Se apropia o furtună şi valurile deveneau tot mai năvalnice – exact aşa cum îi plăceau. Ploaia curgea şiroaie şi fulgerele scăpărau peste tot în jurul său, dar atmosfera nu făcea decât să-l amuze şi mai mult. Devenise un surfer uluitor şi, în plus, era la fel de fericit ca un copil, gândi Stukeley privindu-i pe „adulţi” cum discutau pe plajă. Era însă mulţumit că stătea departe de ei – mai ales de cel care îşi spunea Lumar şi care

sporovăia necontenit, de parcă *el* ar fi fost adevăratul căpitan. Nu putea să înţeleagă de ce Sidorio nu-l punea odată la punct. Celălalt, tipul pe nume Olin, nu era deloc guraliv, dar avea un stil foarte tulburător de a privi. Când îşi pironea ochii asupra cuiva, privirea lui avea incandescenţa unui vulcan.

Stukeley o plăcea doar pe tânără – Mistral. Fata îi zâmbea mereu şi îi făcea loc să se aşeze lângă ea în faţa focului. I-ar fi plăcut şi mai mult dacă nu ar fi apărut în compania celorlalţi doi. Tânăra era o achiziţie cu adevărat bine-venită în echipajul lor.

Numai de-ar fi plecat ceilalţi mai repede – dar, din câte se părea, se ţineau ca scaiul de căpitan.

Într-un final, săturându-se de surfing, Stukeley hotărî să atace un ultim val. Ca de obicei, cu toate că ploua torenţial, imediat ce păşi pe nisip, hainele şi pielea i se uscară instantaneu. Pornind în fugă spre foc, Stukeley se întrebă cum de reuşeau să menţină în toiul furtunii focul aprins şi, totodată, cum se mai puteau auzi unul pe altul în bubuiturile tunetelor şi vuietul valurilor ce se spărgeau de ţărmul stâncos al mării. Şi totuşi, odată ajuns în preajma focului, descoperi cu surprindere că zgomotul vijeliei era mult atenuat şi, de asemenea, nisipul era complet uscat – de parcă i-ar fi protejat o sferă invizibilă.

Mistral îşi întoarse capul şi îi zâmbi. Strălucirea ochilor fetei părea chiar mai intensă decât a focului.

Stukeley aruncă planşa de surf şi se alătură celorlalţi.

— Am pierdut ceva interesant? Despre ce discutaţi? întrebă Stukeley, încercând să fie prietenos.

— Despre multe lucruri, locotenente Stukeley, spuse Lumar, ridicându-şi privirea şi zâmbind fără pic de căldură.

— Despre foarte multe lucruri, locotenente Stukeley, repetă Sidorio.

Simţind privirea flămândă a lui Olin, Stukeley refuză să-şi îndrepte ochii spre el şi se uită în schimb spre flăcările focului – moment în care simţi pe umăr atingerea unei mâini catifelate.

— Ne sfătuim ce să facem în etapa următoare, îi spuse Mistral.

Stukeley se întoarse spre ea. Tânăra îşi întinse mâna şi îi îndepărtă de pe frunte o şuviţă de păr. Stukeley tremură la atingerea fetei, care îi zâmbi încă o dată.

— Barca în care am venit este prea mică pentru toţi, spuse Lumar.

Glasul acestuia era câteodată atât de slab, încât Stukeley de-abia îi putea auzi cuvintele. Lumar stătea întotdeauna în apropierea lui Sidorio şi căpitanul auzea foarte clar cuvintele mieroase ale acestuia.

— Nici luntrea noastră nu este prea mare, zise Sidorio.

Cei cinci se întoarseră şi priviră spre cele două mici ambarcaţiuni priponite în apropiere. Apele învolburate ale oceanului le săltau ca un armăsar nărăvaş ce caută să-şi arunce călăreţul din şa, dar bărcuţele rezistau bine. Stukeley privi drăgăstos luntrea care, până atunci, le servise foarte bine scopurilor lor, când erau doar el, căpitanul şi cele două planşe de surf. Cât să fi trecut de atunci? gândi Stukeley. Părea să se fi scurs o eternitate.

— Ne trebuie o corabie, spuse încet Lumar.

— Ne trebuie o corabie, tună Sidorio.

— Da, continuă Lumar dând din cap, de parcă ar fi auzit o idee complet nouă. Aşa este, avem nevoie de o navă.

— O navă, se auziră şi primele cuvinte ale lui Olin – singurele de când Stukeley li se alăturase lângă foc.

— Ăsta e planul nostru, adăugă Mistral zâmbindu-i atât de galeş, încât Stukeley se hotărî îndată să fie de acord cu orice plan sugerat de tânără.

Sidorio se ridică brusc şi, fără să spună nimic, porni spre cele două bărci.

— Veniţi, le spuse Lumar. În noaptea asta vom merge de-a lungul coastei, să vedem ce vase navighează prin aceste ape.

— Crezi că-i o idee bună? întrebă Stukeley, uitând pentru o clipă de ura pe care i-o purta lui Lumar. Nu vom avea probleme pe o asemenea furtună?

Lumar zâmbi. De această dată fusese un zâmbet

adevărat, un surâs de-o răutate cum Stukeley nu mai văzuse vreodată.

— Vremea nu trebuie să te îngrijoreze, locotenente. Pentru cei ca noi nu mai există furtuni.

Vorbele lui Lumar se dovediră adevărate. Oricât de vijelioasă devenea furtuna, luntrea înainta fără probleme prin apele ce păreau chiar foarte calme pentru cei cinci pasageri – călători pe care nu-i udau nici chiar picăturile ploii. Stukeley îşi imagină încă o dată că trebuie să fi fost probabil protejaţi de un glob invizibil.

Cu toate astea, gândi el, luntrea, deşi mai mare decât barca în care sosiseră ceilalţi, era totuşi prea mică pentru ei. Un vas ar fi fost mult mai bun. Pe o corabie ar putea sta departe de Lumar şi Olin, şi, în plus, ca locotenent, ar avea o cabină numai pentru el. De asemenea, pe o corabie ar putea sta singur cu Mistral. Cu cât se gândea mai mult la aceste lucruri, cu atât descoperea tot mai multe avantaje. Îşi dorea o corabie – şi o dorea chiar în acele momente. În ultimul timp îi era din ce în ce mai greu să controleze intensitatea dorinţelor.

Dar, în vreme ce luntrea îşi continua înaintarea aproape de ţărm, nu le ieşi în cale nici măcar un vas. Marea era pustie – într-adevăr, cine s-ar fi încumetat să înfrunte o asemenea vreme?

— Aveţi răbdare! spuse Lumar, zâmbind încă o dată. Trebuie să avem răbdare. Ţoate dorinţele noastre se vor împlini. Dacă nu azi, cât de curând.

Stukeley detesta felul în care vorbea Lumar. Folosea cuvinte mari şi nu spunea de fapt nimic. Părea să-i facă mare plăcere să se bage singur în seamă. Era însă mult mai bine să fie tăcut. Tăcut la fel ca şi căpitanul – cel care îl readusese de pe celălalt tărâm.

În timp ce înaintau spre colţul coastei, Stukeley privi falezele întunecate ale ţărmului scăldat în ploaia ce îşi revărsa în rafale stropii sub lumina difuză a lunii. Vântul smulse din rădăcini câţiva arbuşti aplecaţi peste marginea stâncilor şi îi prăbuşi în apele întunecate ale oceanului.

Luntrea continua să înainteze nestingherită şi, imediat ce ocoliră promontoriul, văzură în depărtare lumini – lumini pe o colină.

— Ce-i aia? întrebă Lumar.

Călătorii îşi ridicară privirile spre arcul înalt ce le apăruse în faţă.

Arcul şi luminile din depărtare stârniră în Stukeley o vagă amintire.

— Să fie un port? întrebă Mistral.

— Dincolo de arc? spuse Lumar. Da, cred că-i un port!

— Ce ziceţi, ne apropiem să vedem despre ce: i vorba? întrebă ea.

Lumar se întoarse:

— Căpitane, ce spuneţi?

Ceilalţi îşi îndreptară privirile spre Sidorio.

Stând în picioare, căpitanul privea arcada înaltă de care se apropiau şi, deodată, pe chip îi apăru o expresie foarte ciudată.

— Căpitane, păreţi tulburat, spuse Lumar. Ce vă necăjeşte?

Fără să-i răspundă, Sidorio îşi îndreptă privirea dincolo de arc, pe apele învolburate ale oceanului, spre doc şi apoi până în vârful colinei.

— Fata, spuse el într-un târziu.

— Fata? repetă Lumar.

— Ce fată? întrebă Mistral.

Sidorio clătină încet din cap.

— Fata cu carneţelul, spuse el, vorbind parcă pentru sine.

— Căpitane, mă tem că nu înţeleg, zise Lumar vădit frustrat.

Luntrea ajunse lângă arcadă şi, la fel ca şi barca, bolta era de-acum protejată de ploaia şi fulgerele furtunii. Sidorio, rămas în picioare, privea absorbit în depărtare. Stukeley se ridică să i se alăture.

— Idiotule, ai grijă că răstorni barca! spuse Lumar.

— Stai liniştit, pentru că nimeni şi nimic nu poate răsturna această barcă, răspunse Stukeley surâzând.

Lumar se încruntă fioros.

— Ia uitaţi, spuse Mistral arătând spre sculpturile de pe arcadă. Este o academie.

Academie. Cuvântul stârni o amintire în mintea lui Stukeley – la fel cum se întâmplase şi mai devreme, când văzuse arcul şi luminile de pe colină. De-acum ştia suficient de mult cât să-şi dea seama că mai fusese cândva în acest loc.

— Trecem pe sub arcadă? îl întrebă el pe Sidorio.

— Fata şi carneţelul, repetă Sidorio. Fata îmi ştie povestea.

Stukeley dădu din cap încurajator:

— Căpitane, vreţi să mergem mai departe şi să trecem pe sub arc?

Răspunsul nu veni. Ochii lui Sidorio erau complet goi, iar camarazii săi vedeau clar acest lucru. Orbitele îi deveniseră ca două văpăi de foc şi foamea îl acapara tot mai mult. Era o senzaţie molipsitoare, căreia începură să-i cadă pradă şi ceilalţi, rând pe rând, până când, chinuiţi de o poftă nestăpânită, ochii li se aprinseră şi începură să strălucească asemenea balizelor în bezna nopţii.

Capitolul 31

Din lac în puţ

Grace trase obloanele dormitorului şi ieşi în balcon. Deşi ploua torenţial, era o noapte foarte călduroasă, iar rafalele ploii nu domoleau câtuşi de puţin zăpuşeala. Era o noapte în care păreau să se fi întâlnit atât arşiţa, cât şi potopul.

Furtuna pusese cu multe ceasuri în urmă stăpânire pe Academie şi se dezlănţuia prin grădini ca o haită de fiare sălbatice. Copacii se încovoiau într-o parte şi-n alta, de parcă ar fi fost mişcaţi de nişte mâini invizibile uriaşe şi trosneau gata să se rupă, ca nişte iadeşuri gigantice. Şuvoaiele ca de sticlă ale apei se învolburau asemenea unor cataracte pe terasele colinei şi se scurgeau năvalnic spre doc. În port, ambarcaţiunile Academiei erau zguduite puternic de apele înverşunate şi întunecate ale oceanului, ce păreau hotărâte să le tulbure toropeala cu care se obişnuiseră noapte de noapte.

În timp ce norii îşi revărsau picăturile calde pe hainele, părul şi pielea fetei, Grace urmări fascinată această izbucnire a naturii şi îşi aminti de noaptea când, în urmă cu trei luni, fusese martora unei furtuni asemănătoare. Pe atunci însă nu stătuse în adăpostul relativ pe care i-l oferea sanctuarul balconului, ci fusese chiar în mijlocul zbuciumat al apelor cufundate în beznă. Privind vijelia, Grace îşi aminti de corabia vampiraţilor. Era o vreme perfectă pentru reîntâlnirea cu prietenii ei.

Simţind o uşoară atingere în dreptul umărului, Grace îşi întoarse capul şi o văzu pe Cheng Li alăturându-i-se pe balcon. Grace zâmbi hotărâtă.

— Eşti sigură? o întrebă Cheng Li.

— Da, absolut sigură, îi confirmă Grace.

Cheng Li îi puse pentru o clipă mâna pe umăr, după care priviră împreună ravagiile furtunii.

— Este extrem de riscant.

Bubuitura unui tunet aproape că-i acoperi cuvintele. Grace aşteptă câteva clipe până să-i răspundă.

— Merită orice risc, îi zise ea, gândindu-se la Lorcan şi simţind brusc fiorul electrizant al adrenalinei. Hai să trecem la fapte, până nu mă pierd cu firea.

Grace intră în cameră. Cheng Li o urmă şi trase obloanele balconului.

— Ar trebui să-i laşi lui Connor un bileţel, îi spuse ea.

— Credeam că o să-i spui tu.

Cheng Li reflectă pentru un moment:

— Ar fi de preferat să-i laşi un bilet.

— Bine, spuse Grace, nedorind să mai piardă vremea – şi, totodată, furtuna.

Vijelia nu dădea semne că ar dispărea atât de repede în noapte, iar câteva minute în plus nu aveau cum să-i strice planurile, gândi Grace, desfăcând cu grijă caseta pe care i-o dăruise Darcy şi scoţând dinăuntru un creion şi un caiet. Cum nu dorea să piardă paginile la care ţinea foarte mult, Grace desprinse cu mare atenţie două foi de la mijlocul carneţelului. Netezind foaia, se gândi ce ar putea să-i scrie lui Connor. Inspiraţia îi veni iute. După ce aşternu cuvintele pe hârtie, suflă în cerneală pentru a-i grăbi uscarea şi, imediat ce făcu acest lucru, din şuviţele ude ale părului căzură câteva picături de apă direct pe cerneala încă neuscată şi îi murdăriră însemnarea. Chiar dacă arătă neîngrijit, cum mesajul era încă lizibil, Grace hotărî să nu mai piardă vremea să scrie altul.

O clipă mai târziu, Grace împături foaia şi – având grijă să-şi ţină cât mai departe şuviţele ude ale părului – adăugă un „C” pe una din feţele bileţelului şi îl rezemă pe tăblia noptierei.

Aşeză creionul şi carnetul înapoi în cutie şi o încuie grijulie. Nu-i făcea nicio plăcere să o lase în cameră, dar se putea măcar mulţumi cu opţiunea de a lua cheia cu ea, aşa

încât să nu-i poate desface nimeni caseta. Era însă o copilărie să facă atâta caz pentru nişte carneţele în care scrisese câteva lucruri numai de ea ştiute, gândi Grace. Şi totuşi, în afara acestor mici secrete, nu prea mai avea multe lucruri la care să ţină cu adevărat.

— Eşti gata? întrebă Cheng Li, care stătuse ai spatele la ea şi urmărise între timp furtuna.

Grace îi confirmă:

— Da, hai să mergem.

Cheng Li îi deschise uşa şi, străbătând iute coridorul întunecat al dormitorului, trecură fără să facă un zgomot prin faţa uşilor celorlalte camere, după care coborâră scările şi ieşiră în grădinile Academiei.

— Ai grijă, îi strigă Cheng Li în şuieratul vântului, imediat ce păşiră în iarba ce mustea de apă. Fii atentă să nu aluneci.

Grace îi confirmă din cap. Nimic nu o va împiedica să-şi îndeplinească misiunea, gândi ea, mai hotărâtă ca oricând. Asta era singura soluţie.

În ploaia caldă a furtunii, cele două fete coborâră dealul ude leoarcă. În afară de ele, nu se mai aventurase nimeni în grădinile Academiei. Grace privi în spate şi observă că toate obloanele camerelor erau ferecate. Într-adevăr, nu le remarcase nimeni.

Odată ajunse în apropierea docului, Grace se opri să-şi tragă răsuflarea. Apele portului izbeau năvalnic stâncile şi arătau ca o supă ce clocotea de mult prea multă vreme. Lumina estompată a lunii şi fulgerele ce scăpărau intermitent în jurul lor erau o adevărată binecuvântare în bezna dogoritoare a nopţii.

Cheng Li îi strigă ceva, dar bubuitul unui trăsnet îi acoperi cuvintele. Grace privi spre copacul jacaranda şi observă că vântul zgâlţâise atât de mult pomul, încât frunzele şi florile albastre ale acestuia acoperiseră băncuţa din jurul trunchiului şi o porţiune a cărării ce ducea spre port. După ce furtuna se va potoli, acel minunat copac va fi aproape desfrunzit – o imagine asupra căreia Grace nu-şi permitea să mai stăruie.

Cheng Li se aplecă şi îi strigă. Încă o dată:

— Trebuie să mergem până la capătul digului.

Grace îşi ridică privirea. În faţă, dalele lucioase ale digului ce şerpuia spre larg erau aprig asaltate de valurile înspumate ale mării. Cu toate că era o provocare parcurgerea acestuia, Cheng Li avea dreptate.

În apa adâncă a portului avea şanse mult mai mari să fie găsită de corabia vampiraţilor, înainte să dispară în apele întunecate ale mării, de unde nu o mai puteau salva nici măcar vampirii.

Hainele îmbibate cu apă îi încetineau şi-i îngreunau mişcările, dar Grace nu se lăsă şi urcă hotărâtă treptele digului. Urmată îndeaproape de Cheng Li, începură să înainteze, ţinându-se una de cealaltă. De o parte şi de alta a digului, apele agitate şi imprevizibile ale mării le obligară să-şi oprească pentru o clipă mersul. După retragerea valului răzleţ, continuară să înainteze. În ciuda ploii călduroase, Grace se simţea îngheţată până în măduva oaselor.

La capătul digului ce sfârşea brusc în apele zbuciumate şi întunecate ale mării, fetele se opriră la câţiva paşi de apă – ca două aliate împotriva furtunii. Grace făcu un pas în faţă şi Cheng Li se dădu puţin în spate. Nu mai aveau unde înainta. De-acum totul depindea numai de Grace. Fata privi spre arcada ce delimita teritoriul Academiei de apele vaste ale oceanului. Ceaţa densă ce învăluia arcul estompa linia orizontului. Să fi sosit deja vasul şi să o aştepte dincolo de arcadă, învăluit în ceaţă? La acest gând, inima începu să-i bată cu putere.

Grace se întoarse şi, văzând-o pe Cheng Li tremurând, îi spuse:

— Mergi înăuntru. N-o să păţesc nimic.

— Dacă nu vor veni? întrebă Cheng Li.

Fetele erau nevoite să strige din răsputeri, pentru a se auzi peste urletul asurzitor al vijeliei.

— Vor veni, strigă ea.

— Şi totuşi… insistă Cheng Li încremenită locului.

Grace o opri clătinând din cap:

— Cheng Li, ăsta nu-i un joc. Ei trebuie să fie convinşi că sunt în pericol. Şi chiar trebuie să mă aflu într-un pericol de moarte. Tocmai de aceea au venit şi data trecută. Dacă descoperă că eşti şi tu aici, s-ar putea să nu-şi facă apariţia. Trebuie să rămân singură, îi zise ea, devenindu-i totul cât se poate de limpede.

Cheng Li o privi cu o concentrare ce părea să o sfredelească până în măduva oaselor. Tânăra se apropie de parcă ar fi dorit să o îmbrăţişeze, dar, în ultimul moment, îşi reţinu acest imbold.

— Am ştiut dintotdeauna că eşti o persoană extraordinară, îi zise ea. Mult noroc, Grace!

Cu aceste cuvinte, Cheng Li se întoarse şi porni înapoi pe dig. Privind-o cum se îndepărta, Grace nu putu să nu remarce cât de micuţă şi de fragilă arăta domnişoara Li în dezlănţuirea furtunii. Până şi katanele ei păreau complet inutile şi arătau mai degrabă ca nişte andrele în voia stihiilor naturii. În faţa acestei imagini, îşi aminti deodată de un joc din copilărie – *hârtie, foarfece, piatră*[4] – şi de modul în care obiectele reprezentate în joc se anulau reciproc.

Când Cheng Li dispăru în noapte, Grace îşi întoarse din nou privirea spre apă. Ceaţa întunecată devenea tot mai densă dincolo de arcadă. Deodată, deasupra fetei, luna ieşi din spatele norilor şi îşi revărsă razele asupra ei. Grace se simţi dintr-odată foarte liniştită. Acesta era momentul, gândi ea, oprindu-se chiar la marginea digului şi simţindu-se la fel ca la orele de înot de vineri după-amiază, când îşi pregătea săritura pe trambulina piscinei municipale din Crescent Moon.

— Din lac în puţ, strigă ea plonjând în apele paralizant

[4] Joc în care doi jucători îşi folosesc mâna dreaptă pentru a reprezenta trei obiecte: *hârtia* (palma este desfăcută), *foarfecele* (indexul şi degetul mijlociu depărtate) şi *piatra* (mâna strânsă sub forma de pumn). După ce jucătorii numără până la trei şi îşi arată simultan mâna dreaptă, câştigătorul este ales după următoarele reguli: hârtia acoperă piatra, pumnul distruge foarfeca, foarfeca taie hârtia. Dacă jucătorii îşi arată acelaşi simbol, se consideră remiză.

de reci ale oceanului.

Cufundându-se adânc sub apă, fata se simţi dintr-odată complet izolată de zgomotul infernal al furtunii. Grace îşi ţinu respiraţia în bezna şi liniştea din adâncuri şi, relaxându-şi braţele şi picioarele, pluti pentru câteva clipe departe de furia oarbă a vijeliei. Simţind că nu-şi mai poate ţine respiraţia, înotă spre suprafaţă şi reveni în aerul rece al nopţii şi în vacarmul furtunii ce i se părea mult mai puternic decât înainte – deşi nu-şi putea spune dacă aceasta se datora contrastului cu liniştea din adâncuri, ori pentru că vremea se înrăutăţise cu adevărat.

În speranţa că va vedea corabia, Grace se uită în jur. Marea era pustie. Trebuia probabil să mai aştepte. Privi înapoi spre port. Cheng Li dispăruse, aşa cum o rugase. Grace simţi cum o cuprinde panica. Oare cum de se încumetase să facă una ca asta – şi să se arunce de bunăvoie în apele tumultoase ale furtunii? Era o nebunie! gândi ea, când, deodată, avu o viziune a tatălui ei, care stătea pe dig şi o privea zâmbind. — Gracie, nebunia înseamnă uneori înţelepciune. După ce-i zâmbi şi Grace, un val lovi năprasnic digul şi imaginea părintelui dispăru. În timp ce valurile se înălţau năvalnic în jurul ei, ştia că era complet singură – absolut singură.

În timp ce călca neînfricată apa, curenţii o îndepărtau de dig şi o apropiau tot mai mult de arcada portului. Apa devenea tot mai rece şi energia i se epuiza vertiginos. De-acum trebuia să apară şi corabia. Cu siguranţă nu o vor lăsa să se chinuie prea mult în apă.

Pierzând noţiunea timpului, nu-şi mai dădea seama dacă trecuse o oră sau doar câteva secunde. Prin minte începu să i se perinde fulgerător o succesiune de imagini ce reluau scene din viaţa ei – şi Grace se văzu brusc în orăşelul Crescent Moon, la funeraliile tatălui ei, după care trecu la momentul în care plecase cu Connor pe velierul părintelui lor; se revăzu trezindu-se pe corabia vampiraţilor, furişându-se în cabina căpitanului; retrăi momentele în care îl înfruntase pe Sidorio şi participase la Ospăţ… scenele se derulau însă tot mai încet, de parcă

filmul se încurca pe bobină şi nu mai avea mult până să se oprească. În cele din urmă, imaginile încetară şi nu mai văzu în jurul ei decât o beznă profundă ce-i îmbiba capul, mâinile, picioarele şi întregul trup. Se apropia de un final. Dacă nu veneau cât mai iute după ea, soarta îi era pecetluită.

Cufundându-se încă o dată sub apă, simţi cum valurile o cuprind în întregime şi o trag tot mai în adânc, în straturile tot mai reci ale apei. Cu toate astea, se simţea foarte calmă. Riscase totul – şi greşise. La ce să se aştepte de-acum încolo?

După o clipă în care o copleşi neantul – probabil prima dintr-o succesiune infinită –, deodată, simţi două mâini cum o apucă de subsuori şi o trag cu forţă prin apele întunecate ale oceanului. Era Lorcan. Trebuia să fie el! Chiar dacă îi trebuise ceva timp până să ajungă, în cele din urmă, o găsise – aşa cum şi spera să se întâmple. Cu un moment înainte să-şi piardă cunoştinţa, Grace nu-şi putu reţine un zâmbet.

Capitolul 32

Un suflet tulburat

— Lorcan! Lorcan ai venit. Ştiam că vei veni după mine.

Grace se trezi încă o dată privind în albastrul ochilor lui Lorcan. Rana i se vindecase complet – de parcă l-ar fi salvat şi pe el faptul că îi sărise fetei în ajutor. Nici nu putea fi altfel. De-acum nu mai avea nevoie de alt semn care să-i arate că destinele lor erau legate.

— Grace!

Fata îi zâmbi extatică şi se lăsă din nou absorbită în albastrul privirii sale.

— Grace!

Privirea i se întunecă şi, simţind că se îndepărtează, trăi un subit sentiment de panică.

— Grace!

Nu era totuşi vocea lui. Era…

— Connor!

Grace îşi deschise ochii şi se văzu în faţa fratelui ei. Nu înţelegea ce se petrece. Se simţea de parcă ar fi stat până atunci în faţa lui Lorcan şi, dintr-odată, cineva îl înlocuise pe acesta cu fratele ei.

Connor răsuflă uşurat, dar ochii verzi ai acestuia îi trădau durerea şi furia îngrozitoare pe care le trăia în acele momente.

— Unde-i Lorcan? întrebă ea.

Connor clătină din cap.

Grace stătea sprijinită pe o singură pernă şi privea dincolo de Connor. Era într-un pat, undeva în interiorul unei clădiri, într-o încăpere mare, slab luminată şi plină cu alte paturi goale. Unde ajunsese? Nu văzuse niciodată acel loc.

— Unde sunt?

— La infirmerie, Grace.

Răspunsul nu veni din partea lui Connor.

Grace îşi întoarse capul într-o parte şi văzu chipul unei femei care o privea concentrată. Ochii femeii trădau mai degrabă curiozitate, şi nicidecum compătimire.

— Eu sunt sora Carmichael, şefa infirmeriei Academiei, se prezentă ea. Domnişoară, de-acum eşti în grija mea.

Grace se înfioră la gândul că eşuase în misiunea ei. Corabia vampiraţilor nu-i sărise în ajutor. Dar cine să o fi salvat, dacă nu Lorcan?

Pe frunte îi căzu o picătură de apă şi fata îşi ridică privirea. Părul lui Connor era ud – la fel ca şi chipul, gâtul şi, din câte observa, hainele.

— Este un miracol că ai fost adusă aici la timp, se auzi glasul sorei Carmichael, al cărei accent, în mod ironic, nu diferea prea mult de accentul lui Lorcan.

— Am văzut-o de la fereastra din camera ei, o lămuri Connor, respirând încă anevoios. Luna ieşise din spatele norilor şi am reuşit să o văd la capătul digului, cu puţin înainte să sară. Atunci am luat-o la goană… Niciodată în viaţa mea n-am fugit mai repede.

Grace îşi privi încă o dată fratele. Connor plângea şi făcea eforturi serioase să continue.

— Grace, de ce-ai făcut aşa ceva?

— Pentru a-i regăsi pe vampiraţi, răspunse fata, întrebându-se cum de Connor nu înţelesese deja motivul.

— Cum… încercând să te sinucizi?

— Nu, clătină din cap Grace. Bineînţeles că nu…

— Se pare că sora ta este un suflet foarte tulburat, o întrerupse sora Carmichael.

Un suflet tulburat? Ce voia de fapt să spună?

— Grace, ţi-am găsit bileţelul, spuse Connor.

Ridicându-şi încă o dată privirea, Grace văzu bileţelul desfăcut în mâinile lui Connor. Deşi mâzgălite, cuvintele erau încă destul de citeţe:

Connor,

Te rog să nu te superi pe mine.
Trebuia să fac acest lucru.
Tu ai călătoria ta, eu o am pe a mea.
Ne vom întâlni cât de curând.
Până atunci,
Cu dragoste, Grace.

— Un bilet cumplit pentru fratele tău, spuse sora Carmichael. Un mod foarte urât de a-ţi lua la revedere.

Ce tot spunea? Nici vorbă să fi fost un bilet de adio – nici pe departe să fi fost un bilet similar celor pe care îl lasă sinucigaşii. Au înţeles complet greşit, gândi Grace, simţindu-se copleşită de frustrare – atât pentru faptul că nu se putea exprima coerent, cât şi datorită gândurilor care nu-i dădeau pace. În timp ce-i auzea bombănind pe Connor şi pe sora Carmichael, se simţea de parcă plutea în continuare sub apă şi se zbătea să iasă la suprafaţă.

— Întrebaţi-o pe Cheng Li, izbuti ea să le spună.

— Ce? întrebă Connor.

— Întrebaţi-o pe Cheng Li. Ea ştie totul despre planul meu, spuse Grace, inspirând şi răsuflând din greu. Ea m-a ajutat.

— Este un nonsens! zise sora Carmichael. E o scorneală! Domnişoara Li doarme. Mă tem că vorbele i se datorează tot nebuniei.

Nebunie. Cuvântul i se strecură fetei în minte şi Grace îşi văzu încă o dată părintele zâmbindu-i de la capătul digului.

— *Gracie, uneori nebunia înseamnă înţelepciune.*

— Tinere, mergi şi odihneşte-te, adăugă sora Carmichael.

— N-ar fi mai bine să rămân lângă ea?

Grace auzi clar tristeţea din glasul fratelui ei – dar cum să-l încredinţeze că totul era în regulă? Planul ei, într-adevăr, eşuase – dar acesta nu avea nimic de-a face cu opinia pe care şi-o făcuse Connor.

— Nu are niciun rost, răspunse sora. Îi voi da ceva să se liniştească şi va adormi într-o clipită. E cel mai bine pentru

ea.

De ce să o adoarmă? Cum o va adormi? se întrebă neliniştită Grace, ridicându-şi un braţ spre Connor.

Era deja prea târziu. Înţepătura acului, deşi semăna mai degrabă cu pişcătura unui ţânţar, o amorţi numaidecât şi o propulsă subit. În neant – dar nu înainte de a-i permite să audă încă o dată accentul asistentei, izbitor de asemănător cu al lui Lorcan:

— Gata, acum eşti în siguranţă.

Capitolul 33

Un plan simplu

Planul era foarte simplu. Tot ce aveau de făcut era să captureze un vas – orice tip de vas. Iar în ceea ce privea momentul achiziţionării acestuia, cu cât mai repede, cu atât mai bine – dacă nu în seara aceea, atunci în următoarea, sau în cealaltă. Însă lucrurile trebuiau bine luate în considerare, având în vedere cât de decisive se vor dovedi evenimentele din această noapte.

Achiziţionarea unei corăbii va marca începutul unei noi etape. De-acum erau cinci şi, cât de curând – dacă Sidorio şi Lumar aveau dreptate –, urmau să fie mult mai mulţi. Într-adevăr, nu puteau naviga din golf în golf în nişte bărci amărâte, asemenea unor ţigani ai mărilor. Nici vorbă de aşa ceva! Trebuiau să aibă o navă cu care să pornească la drum – şi, după aceea, să-şi facă un plan prin care să captureze şi mai multe corăbii. Era cea mai bună soluţie – prin care transmiteau un mesaj cât se poate de limpede, şi anume că erau o forţă de temut!

De-acum nu mai puteau naviga după bunul-plac şi nu mai puteau poposi noapte de noapte în orice golfuleţ ce le ieşea în cale, gândi cu tristeţe Stukeley. Din momentul în care apăruseră cei trei străini, lucrurile se schimbaseră radical. Planurile lui Sidorio luaseră o nouă întorsătură. Lumar, în special, părea să-l impulsioneze şi mai mult spre reflecţie şi acţiune. Lumar exercita o influenţă alchimică asupra căpitanului şi transforma noţiunile rudimentare şi haotice ale acestuia în rezoluţii clare şi ferme. Iniţial, Stukeley era convins că Lumar va prelua cât de curând controlul, dar acesta părea mulţumit cu Sidorio în rolul de căpitan – cel puţin pentru moment. Stukeley însă nu-l

plăcea şi nu avea deloc încredere în Lumar.

În ultimele nopţi, conform planului, nu făcură decât să supravegheze largul mării dintr-un far părăsit, unde îşi improvizaseră un mic cartier general. Proiectorul farului nu funcţiona, dar Lumar şi Olin se încăpăţânară să-l repare şi, odată repus în funcţiune, farul reîncepu să-şi proiecteze fasciculul luminos pe apele întunecate ale golfului înţesat de stânci. Ei însă nu aveau nevoie de lumină pentru a vedea în noapte dacă se apropia un vas de golf, ci hotărâseră să folosească farul în ideea de a atrage o corabie, de a o ademeni să se apropie de stâncile ţărmului ca o muscă prinsă în plasa unui păianjen.

În noaptea furtunii, cei cinci se strânseseră în camera proiectorului. Lui Stukeley nu-i plăcea deloc acolo, căci încăperea era prea mică pentru toţi cinci, iar acea atmosferă intimă forţată îl făcea şi mai conştient de faptul că era un intrus printre nişte camarazi ce se cunoşteau din vremuri îndepărtate, în plus, căldura proiectorului era aproape insuportabilă, iar globul incandescent al lămpii îl speria de moarte şi îi amintea de soare şi de leziunile pe care i le putea face acesta. Temerea îi era însă atât instinctivă, cât şi indusă de învăţăturile pe care i le dăduse Sidorio. Lumar îi observă teama şi izbucni în râs.

— Stukeley, îi zise Lumar, nu-ţi fie teamă, pentru că vom face din tine un vampir veritabil! O să vezi!

Stukeley păstră tăcerea, cu toate că ar fi vrut să-i răspundă răspicat:

— Eu sunt deja vampirat. Şi ne descurcam foarte bine până să apăreţi voi. În plus, încă mai sunt locotenent.

Înfrânându-şi acest impuls, începu să-l îngrijoreze faptul că Sidorio nu-l mai strigase de câteva zile cu apelativul locotenent. Toţi îi spuneau Stukeley – atât şi nimic mai mult. De parcă l-ar fi degradat şi nu se oboseau nici măcar să-l înştiinţeze de acest lucru. Trebuia să facă ceva şi să-i readucă aminte căpitanului de statutul său. Dar ce-ar fi putut face?

Răspunsul nu se lăsă prea mult aşteptat. Câteva clipe mai târziu, furtuna le scoase în cale o navă. Şi în nopţile

anterioare mai trecuseră câteva nave prin apropierea golfului, dar, cum vremea fusese temperată, corăbiile nu avuseseră nevoie să se retragă la adăpostul golfului şi marinarii navigaseră mai departe, fără a se obosi să arate spre camera proiectorului vreun semn de mulţumire.

— Căpitane, ia uitaţi!

Lumar îndreptă proiectorul în direcţia vasului. Sidorio şi ceilalţi se apropiară iute de ferestrele camerei, pentru a localiza poziţia navei ce înfrunta vitejeşte dezlănţuirea naturii.

— În regulă, să mergem, spuse Lumar.

Sidorio tuşi. Doar *el* era cel care putea da astfel de ordine.

— Voiam să spun că ar trebui să mergem, nu, căpitane? Asta trebuie să fie oportunitatea pe care o aşteptam, nu?

— Da, tună Sidorio. Haideţi. Vasul va fi al nostru.

Căpitanul urcă pe balustradă. Stukeley îl urmă în furtună şi îşi ridică privirea exact când ploaia se revărsă torenţial deasupra lor. Stukeley o zbughi imediat înăuntru. Hohotind puternic, Sidorio continua să stea pe parapetul mic al balconului, de unde scruta ca un împărat ţinutul şi vastitatea apelor. Apoi, strigând răsunător, făcu un salt în aer şi dispăru în întuneric.

— Căpitanul e foarte binedispus, le spuse celorlalţi Lumar, ai cărui ochi străluceau puternic. Mistral, Olin, haideţi să mergem. Stukeley, rămâi aici şi ţine farul aprins până la semnalul nostru.

Când hotărâseră acest lucru? Trebuie să fie unul din şiretlicurile lui Lumar, gândi Stukeley.

Cei trei dispăruseră sărind în beznă şi, rămas singur – doar în compania globului de lumină pe care îl detesta din ce în ce mai mult –, Stukeley începu să direcţioneze în joacă fasciculul lămpii pe velele vasului, după care urmări cum corabia iese din valurile încrâncenate ale oceanului şi intră în apele mai calme din golf, până în apropierea stâncii de la poalele farului.

Stukeley îndreptă raza proiectorului spre gabia vasului, după care lumină steagul ce reprezenta un craniu şi două

oase încrucişate. În acel moment îşi dădu seama că era o corabie de piraţi. Oare, cândva, nu fusese şi el pirat? Sau doar visase acest lucru? Pe zi ce trece devenea tot mai confuz şi nu mai reuşea să facă diferenţa între vise şi amintiri. Mintea îi era într-un haos total. Câteodată se simţea mult mai bine să gândească mai puţin, să asculte ordinele primite şi să nu-şi mai bată capul cu nimic.

Când coborî din nou fasciculul luminos asupra vasului, în minte îi apăru dintr-odată o amintire – asemenea unei unduiri provocate de o piatră aruncată în apă. Unduirea se dovedi însă îndeajuns de puternică pentru a-l încremeni locului şi a-l obliga să gândească – chiar dacă acest lucru îi era foarte dificil. Simţea totuşi că vasul îi era cunoscut.

Pe ţărm, căpitanul şi cei trei complici se pregăteau să pornească spre corabie în micuţa lor luntre. Stukeley îi urmări împingând barca în apă şi îndepărtându-se rapid de ţărm. Dorind să se distreze puţin, îndreptă reflectorul direct asupra lor, până când, spre marele său amuzament, îl văzu pe Lumar semnalizându-i cu disperare din braţe să înceteze. Înţelegea bine semnalul acestuia, dar hotărî să mai aştepte câteva clipe, înainte de a îndrepta raza de lumină spre puntea vasului.

Uitându-se pe punte, îi văzu pe piraţi alergând, alunecând şi agitându-se ca nişte furnici pe scândurile ude ale punţii şi, deodată, în minte îi apăru o amintire vagă sau, mai degrabă, senzaţia că merge chiar el pe puntea udă a vasului şi încearcă din răsputeri să-şi menţină echilibrul. În acel moment pricepu totul: fusese cândva pe acea corabie.

Luntrea se opri lângă vas şi cei patru camarazi îşi începură ascensiunea. Aceasta era cea mai grea parte a planului. Sidorio, fiind cel mai sprinten dintre ei, urcă primul. Olin îl urmă o clipă mai târziu. După aceea urcă Mistral, care ducea cu ea un coş acoperit, iar Lumar urcă ultimul. Odată ajunşi pe punte, unul dintre piraţi încremeni la vederea nou-sosiţilor. În acel moment, Stukeley observă că figura piratului îi era cunoscută. Fascinat şi totodată îngrozit, se uită mai atent şi, simţindu-se deodată copleşit

de o apăsare glacială, îşi deschise gura şi răcni din toţi plămânii:

— Nuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu!

— Du-ne la căpitanul vostru, îi strigă Sidorio piratului.

— Am venit de la far, spuse Lumar. Trebuie să vă dăm unele informaţii privitoare la ruta de navigare în golf şi, adăugă el arătând spre Mistral, v-am adus câteva mici atenţii.

Piratul îi privi din cap şi până în picioare şi strigă apoi după unul dintre camarazii săi. Nu aveau însă vreme de pierdut. Chiar dacă furtuna se mai domolise puţin, acalmia nu avea cu siguranţă să dureze prea mult. Piratul le făcu semn să vină după el.

— Urmaţi-mă! le zise acesta.

Sidorio porni primul, urmat îndeaproape de Lumar, Mistral şi, ultimul, Olin. Cei patru intrară iute pe un coridor ce-i conducea înăuntrul corabiei.

— Căpitanul este în cabina sa, împreună cu secundul nostru, le spuse piratul, bătând apoi la uşă.

— Cine e? Intră! se auzi un glas strigând din interior.

Uşa se deschise larg.

— Căpitane Wrathe, au venit de la far patru vizitatori, cu informaţii şi ceva alimente.

După o scurtă pauză, din cabină răsună acelaşi glas puternic.

— Hai, intraţi. Intraţi, căci nu-i momentul să zăboviţi pe o vreme ca asta în întuneric.

— Într-adevăr, spuse Lumar păşind primul. Sunteţi căpitanul Wrathe, nu? încântat de cunoştinţă. Numele meu este Lumar.

Cei patru intrară în cabină şi Olin închise uşa în spatele lor.

Aşteptând în camera proiectorului, Stukeley scruta disperat puntea vasului. Unde să fi dispărut? Unde s-au dus? se întrebă el, dându-şi imediat seama că pătrunseră înăuntru. Planul lor devenea realitate. De-acum nu mai

puteau fi opriţi.

Stukeley hotărî totuşi să încerce. Ieşind fulgerător din camera proiectorului, se avântă pe scara în spirală a farului şi o coborî sărind câte două, trei, patru trepte deodată. Coborârea i se păru că durează o veşnicie. Cine ştie cât rău vor provoca până când va ajunge la ei?

Imediat ce ieşi din clădire, goni năvalnic prin ploaie, în apropierea valurilor ce urlau tot mai cumplit. Privind spre mare, zări luntrea goală, legată de corabie. Văzând cealaltă barcă lângă stâncile de la ţărm, se gândi că s-ar putea folosi de ea pentru a ajunge la vas – deşi simţea, ştia în sinea lui că era deja prea târziu.

Deodată, de parcă ar mai fi avut nevoie de-o confirmare, se auzi şi primul ţipăt – urmat în scurt timp de altele. Chiar şi în vuietul furtunii, erau foarte uşor de deosebit strigătele femeilor şi bărbaţilor ce alergau speriaţi.

Stukeley îi zări şi pe primii căzuţi – cei care nu reuşiseră să scape atingerii celor patru străini. Apoi îi văzu pe ceilalţi – piraţii mai norocoşi, care îşi căutau scăparea în apele sălbatice ale oceanului. Cu toate că nu se aflau departe de ţărm, apele erau totuşi adânci şi imprevizibile. Ar fi fost mai bine pentru ei să-şi conserve energia şi să nu şi-o mai irosească ţipând, gândi el.

Echipajul corabiei trebuie să fi avut mai mult de o sută cincizeci de membri, dar, în cele din urmă, ţipetele încetară şi, oricât ar fi fost de alarmante urletele agoniei, absenţa acestora părea să-l înfioare şi mai mult. Cei patru străini reuşiră să reducă rapid nava la tăcere. Stukeley asistase la tot acest măcel şi urmărea acum corpurile inerte ce alunecau într-o parte şi-n alta pe puntea acoperită de sânge şi spumă. Observă în apă câţiva piraţi care încă luptau pentru supravieţuire şi înfruntau curajoşi valurile. Rezistaseră vitejeşte – dar nu pentru multă vreme. Probabil doar doi-trei – cel mult cinci – vor izbuti să ajungă la ţărm, unde rămânea de văzut dacă spaima le va îngădui să supravieţuiască acestei nopţi.

În cele din urmă, Stukeley văzu ieşind pe punte o figură

familiară. Era Sidorio. Căpitanul zâmbea, păşind ţanţoş.

Când se risipiseră mai devreme pe punte, piraţii arătau ca nişte insecte copleşite de calvar. Spre deosebire de ei, Sidorio semăna mai degrabă cu un uriaş. Străbătând cu paşi mari puntea, se opri în centrul acesteia şi îşi echilibră mişcările ca un surfer experimentat, care tocmai şi-ar fi schimbat planşa de surf cu una supradimensionată.

Fără să piardă vremea, Sidorio îşi ridică privirea în beznă şi îi fixă din depărtare ochii lui Stukeley.

— Locotenente Stukeley! tună el. Vino şi tu! Ai aici sânge suficient, râse căpitanul. Avem de-acum o corabie, un vas numai al nostru!

Cuvintele căpitanului readuseră zâmbetul pe chipul lui Stukeley şi-l determinară să uite complet de grijile pe care şi le făcuse în privinţa echipajului. Iată, gândi el, mi-a spus din nou locotenent. Încă sunt locotenentul său!

— Vin chiar acum, căpitane! strigă Stukeley, pornind în fugă spre barcă.

— Avem propria noastră corabie! repetă Sidorio.

Aşteptând cu nerăbdare să li se alăture camarazilor săi, Stukeley dezlegă barca şi porni spre ei.

Deasupra lor, proiectorul farului se învârtea nebuneşte şi ilumina haotic carnajul din golf. Planul lor simplu îşi găsise împlinire.

Capitolul 34

După furtună

Connor de-abia dacă pusese geană pe geană. Când Jacoby ciocăni dimineaţă la uşa camerei sale, băiatul era încă în pijama şi îşi simţea capul de parcă ar fi fost umplut cu plumb.

— Oo! Arăţi groaznic! îl întâmpină Jacoby intrând energic în cameră, îmbrăcat în treningul Academiei. Omule, ai face bine să te mişti mai repejor. E deja şapte fără un sfert.

— Astăzi nu cred că voi putea participa la FRM, îi zise Connor.

— De ce? întrebă Jacoby. Nu te simţi în stare?

Connor clătină din cap:

— Nu, e vorba de Grace. Aseară tocmai a încercat să-şi ia viaţa.

Jacoby rămase cu gura căscată:

— Nu se poate! Cum? De ce?

— E o poveste mai lungă, răspunse Connor. Oricum, ideea e că s-a aruncat de la capătul digului.

Jacoby clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Am văzut-o chiar eu. Eram în camera ei şi… când am văzut ce-a făcut, am fugit imediat în ajutorul ei…

Amintirea îl cutremură.

— Te-ai descurcat minunat, prietene. Ai făcut foarte bine, îi zise Jacoby, punându-i o mână pe umăr.

Lui Connor îi trebuiră câteva clipe până să-şi controleze respiraţia – căci nu dorea sub niciun chip să plângă în faţa lui Jacoby.

— Şi mi-a lăsat asta, spuse Connor, înmânându-i prietenului său bileţelul lăsat de Grace.

Jacoby citi însemnarea dintr-o privire.

— O, trebuie să fi fost cumplit pentru tine, prietene. Ia uită-te la petele astea – se pare că l-a scris plângând.

Connor îl aprobă tăcut. Observase şi el acest lucru.

— Nu pot înţelege, zise Jacoby. Ştiu că nu se simţea prea bine aici şi ştiu că în ultimele zile i-a cam fost rău, dar de ce să recurgă la un asemenea gest?

— După cum ţi-am zis, spuse Connor, e o poveste lungă. În plus, nu mai ai mult până la începerea alergării de dimineaţă.

Jacoby clătină din cap:

— Amice, nu mai plec la nicio alergare. Nu am de gând să te las singur. Aşadar, de-acum ai timp berechet să-mi povesteşti tot ce s-a întâmplat.

Connor privi în ochii prietenului său. S-ar fi simţit foarte uşurat să-i destăinuie acestuia obsesia pe care o avea Grace faţă de vampiraţi. Chiar dacă i-ar fi înşelat astfel încrederea, nu avea de ales. Cu o noapte în urmă, Grace îi înşelase lui încrederea în cel mai cumplit mod posibil. De-acum, fiecare era numai pentru el.

Jacoby îl însoţi mai târziu pe Connor la infirmerie. Deschizând uşa masivă a clădirii, intrară într-o sală lungă, plină cu paturi rudimentare de fier. În mijlocul şirului de paturi, doar unul era ocupat. Când porniră împreună spre mijlocul sălii, în faţă le ieşi deodată o figură familiară.

— Ah, bună dimineaţa, spuse Connor.

— Bună dimineaţa, îi salută sora Carmichael, schiţând vag un zâmbet. Cum ai dormit?

— Nu prea bine, zise Connor.

— Nici nu-i de mirare, spuse sora clătinând din cap. Ce noapte!

— Cum se mai simte? întrebă Connor.

— Încă mai doarme, răspunse sora netezindu-şi uniforma apretată. E cel mai bine pentru ea.

— Hai să mergem s-o vedem, spuse Jacoby.

— Nu prea aveţi ce vedea, zise sora Carmichael.

— Nu contează, spuse Jacoby, înghiontindu-l uşor pe

Connor.

Trecând pe lângă soră, se apropiară de patul unde Grace dormea învelită în aşternuturi albe.

— Pare destul de palidă, spuse Jacoby.

Într-adevăr, gândi Connor privindu-şi sora. Cel puţin arăta mult mai liniştită – cu părul răsfirat pe pernă şi mâinile încrucişate la piept, asemenea vechilor statui din cimitire. Connor nu-şi putu reţinu imboldul de a-i asculta respiraţia. Răsuflarea, deşi vagă, adia ca suflul unei brize îndepărtate.

— După cum v-am spus, nu prea aveţi ce vedea, repetă sora Carmichael apărând în dreptul patului.

— Când se va trezi? întrebă Jacoby. Sunteţi sigură că este în regulă?

Infirmiera îl fixă înfuriată cu privirea:

— Jacoby Blunt, îmi pui cumva la îndoială profesionalismul?

Băiatul clătină din cap:

— Nu voiam decât…

— Tinere, n-a trecut multă vreme de când îţi tămăduiam cu ierburi juliturile genunchilor şi coatelor. Nu crezi că sunt mai în măsură decât tine să judec gravitatea unei situaţii?

Jacoby îşi ridică braţele în semn de capitulare şi se îndepărtă de pat.

— Îmi veţi spune şi mie când se trezeşte? întrebă Connor.

— Bineînţeles, răspunse cu blândeţe infirmiera. Îţi voi da imediat de ştire, dar s-ar putea să mai dureze ceva – aşa că ar fi bine să-ţi continui programul de studiu. O minte ocupată nu poate lâncezi.

Connor îi confirmă şi, aruncând o ultimă privire chipului amăgitor de liniştit al surorii sale, se întoarse şi-i spuse lui Jacoby:

— Cred că ar trebui să ne întoarcem la ore.

— Ei bine, măcar am aflat un lucru, îi spuse Jacoby, în timp ce se îndreptau spre ieşire.

Connor îl privi nedumerit.

— De-acum, indiferent ce-ar spune căpitanul Wrathe, nu mai poţi părăsi Academia până nu se însănătoşeşte Grace, nu?

Connor nu se gândise la acest lucru.

— Da, cred că ai dreptate.

Jacoby îi zâmbi:

— Nu am de gând să-ţi spun că tot răul e spre bine. Important este că sora ta e teafără. Acum ai mai mult timp să reflectezi la cele petrecute.

Connor îl aprobă tăcut şi, odată ce ieşi sub razele soarelui, se simţi dintr-odată mult mai uşurat. Imediat ce uşa se închise în spatele său, în sala de marmură a infirmeriei răsunară paşii altor doi vizitatori – ce intraseră pe uşa din celălalt capăt al clădirii.

— Bună dimineaţa, domnule decan, domnişoară Li, îi salută sora Carmichael aplecându-şi uşor capul.

— Cum se mai simte azi pacienta noastră? întrebă comodorul Kuo.

— Aşa cum ne aşteptam, răspunse sora. Organismul îi este încă în şoc, dar i-am dat ceva care să-i calmeze durerile.

— Foarte bine, spuse directorul.

Decanul şi Cheng Li îşi coborâră privirea spre Grace. Sora Carmichael se aplecă şi ea deasupra pacientei şi, pentru câteva clipe, fără să-şi spună un cuvânt, cei trei o urmăriră în linişte cum respira.

Într-un final, infirmiera Carmichael o privi pieziş pe Cheng Li:

— Înainte să adoarmă, fata a afirmat un lucru destul de ciudat.

— Chiar aşa? întrebă Cheng Li privind categorică în ochii infirmierei.

— Da, a spus că ştiţi totul despre *planul* ei.

— V-a spus ea aşa ceva? întrebă mirată Cheng Li.

— Nu mie, personal, ci… fratelui ei, răspunse sora Carmichael, asigurându-se că cei doi vizitatori sunt atenţi la spusele ei.

— Înţeleg, spuse Cheng Li.

Sora Carmichael îşi schimbă atitudinea imediat ce remarcă schimbul de priviri dintre domnişoara Li şi decan.

— Fireşte, eu le-am spus că este un nonsens şi că dormeaţi la acea oră…

Directorul şi Cheng Li se priveau în continuare la fel de concentraţi.

— Am avut dreptate, nu? Domnişoară Li, nu-i aşa că dormeaţi, noaptea trecută?

Cheng Li dădu să-i răspundă, dar comodorul Kuo i-o luă înainte:

— Domnişoara Li nu trebuie să se justifice nimănui. Am avut parte de un eveniment nefericit, dar cel mai important lucru este că fata e teafără, spuse decanul, îndreptându-şi categoric privirea spre sora Carmichael. Iar cel mai bun lucru, pentru noi toţi, este să o îngrijim cât putem de bine şi să nu facem prea mare caz în privinţa acestui incident minor.

— Ah, bineînţeles, spuse infirmiera coborându-şi privirea. Sunt perfect de acord, nu voi sufla o vorbă.

— Înseamnă că ne-am înţeles, spuse comodorul Kuo. Cu scuzele de rigoare, acum trebuie să ne retragem şi să începem orele. Vă lăsăm să vă ocupaţi în continuare de… îngrijirea oaspetelui nostru.

Decanul făcu o plecăciune formală şi o îmboldi pe Cheng Li să se îndrepte cât mai iute spre ieşire.

Sora Carmichael îi privi îndepărtându-se. În timp ce gândurile îi pocneau în minte ca un foc de artificii, infirmiera îşi coborî privirea spre Grace. Oare ce secrete ascundea? se întrebă ea. Ce mistere sălăşluiau sub masca placidă a inconştienţei?

O minte ocupată nu poate lâncezi. Vorbele înţelepte ale infirmierei se dovedeau adevărate, căci, pe parcursul orelor de studiu, Connor începu să revină la normalitate. Cerul era însorit şi, la cursul de navigaţie şi piraterie practică, predat de căpitanul Grammont, elevii porniră spre vasele din port, pentru a pune în practică manevrele învăţate. Connor simţi o strângere de inimă când revăzu cu

coada ochiului digul la lumina zilei, dar Jacoby îşi îmbărbătă prietenul strângându-l uşor de umăr. Când Connor îşi ridică privirea, văzu că digul era perfect uscat, iar apele din jurul acestuia erau calme şi străluceau ca nişte oglinzi în lumina soarelui. Noaptea trecută părea să nici nu fi existat – totul părea să fi fost doar un coşmar.

— Hai să nu pierdem vremea, spuse Jacoby. Grammont ne împarte în trei grupe… Jasmine! Jasmine, aşteaptă!

*

Dimineaţa trecu repede şi, cum aveau din nou parte de vreme bună, elevii se strânseră pentru masa de prânz pe terasa parcului.

— Ai mai aflat ceva despre Grace? îl întrebă Jacoby pe Connor.

— Nu, dar o să-i fac o vizită înaintea orelor de după-amiază.

— Bun, zise Jacoby. Atunci vin şi eu cu tine.

— Şi eu, spuse Jasmine.

Connor le zâmbi recunoscător. Era plăcut să constate că prietenii îi stăteau aproape în momente atât de grele.

Când tocmai îşi termina desertul, Connor îl zări pe comodorul Kuo apropiindu-se din cealaltă parte a terasei. Ridicându-şi privirea, Connor se aştepta ca decanul să se oprească şi să discute cu el, căci nu se mai văzuseră deloc din seara anterioară. Kuo trebuie să fi aflat deja ce s-a întâmplat cu Grace, şi Connor era convins că directorul va avea ceva de spus în această privinţă.

Directorul însă părea să nici nu-l fi observat, pentru că trecu cu paşi mari pe lângă masa lor şi intră în birou pe uşa ce dădea pe terasă, după care trânti uşa în spatele său.

Connor observă că Jacoby şi Jasmine urmăriseră şi ei scena.

— Ce-l frământă pe Kuo? întrebă Jacoby.

Connor ridică din umeri.

— Habar n-am, spuse Jasmine, terminându-şi ultima îmbucătură din budinca de ciocolată. Mmm, a fost delicioasă. Desertul ăsta o să mă ţină în extaz toată după-

amiaza!

— Şi pe mine, spuse Jacoby. Azi vom avea parte de-o lecţie de luptă foarte distractivă! adăugă el, întorcându-se imediat spre Connor. Bun, mergem să vedem cum se mai simte sora ta?

Absorbit de gânduri, Connor nu-i răspunse.

— Alo, domnule Tempest! Pământul cere legătura cu domnul Tempest!

— Scuză-mă, ce-ai spus?

— Mergem la infirmerie, să vedem cum se simte Grace? I-am putea duce şi o prăjitură, căci sunt sigur că sora Carmichael o hrăneşte numai cu ceaiuri amare.

— Da, bineînţeles, dar aş vrea mai întâi să discut puţin cu comodorul Kuo.

— Crezi că-i nimerit să faci asta? întrebă Jasmine. Nu părea să fie în toane bune.

— Tocmai asta e, spuse Connor. Cred că s-ar putea să fie necăjit din cauza mea şi a surorii mele. Dacă discut cu el, poate reuşesc să-l mai liniştesc puţin.

După expresiile celor doi prieteni, Connor înţelese că ideea lui nu părea să fie deloc una bună. Dar el se cunoştea mai bine. În plus, ei nu ştiau nimic despre discuţia tainică pe care o purtase cu comodorul Kuo. Era convins că decanul era îngrijorat în legătură cu Grace şi dorea să-i audă acestuia păsurile.

— Nu stau decât cinci minute, spuse el, ridicându-se şi împingând scaunul sub masă.

— În regulă, cred că pot suporta să stau cinci minute singur cu Peacock, zise Jacoby simulând plictiseala şi mimând un căscat.

Drept răspuns, Jasmine îi aruncă o zmeură drept în vârful nasului. Fructul sări din nasul băiatului şi îi lăsă o pată ca de sânge.

Connor zâmbi amuzat şi porni să traverseze terasa. Intenţiona să intre pe uşa din rotondă, dar, când trecu pe lângă biroul decanului, văzu că uşa de sticlă de pe terasă era întredeschisă. Se deschisese probabil după ce o trântise Kuo. Apropiindu-se, Connor auzi dinăuntru glasul

decanului.

— Lucrurile încep să scape de sub control.

Nu-l mai auzise niciodată pe director vorbind atât de încrâncenat. Tonul aspru din glasul decanului îl încremeni locului.

— Credeam că asta şi doreaţi.

Connor se simţi ca paralizat la auzul acestui glas bine cunoscut. Era Cheng Li.

— Situaţia este foarte delicată, continuă Kuo. L-am adus exact unde doream – dar riscăm foarte mult.

Vorbeau oare despre el? Probabil. Sau era o aroganţă din partea lui să creadă una ca asta?

— Eu nu-mi dau seama ce s-a schimbat, spuse Cheng Li. Indiferent ce s-a întâmplat, suntem foarte aproape de rezultatul scontat.

Connor simţea că-i explodează capul. Dacă discutau despre el, ce să însemne toate acestea? Să fi făcut referire la accidentul surorii sale? se întrebă Connor amintindu-şi-o pe Grace spunându-i că Cheng Li îi ştia planul. Cu toate că sora Carmichael pusese pe seama nebuniei afirmaţia fetei, în ultima vreme, Grace şi Cheng Li petrecuseră ceva timp împreună. Connor se simţea ca în faţa unui puzzle din care lipseau câteva piese esenţiale.

— Connor… se auzi din nou glasul lui Kuo.

Aşadar, vorbeau despre el.

— Connor!

Nu, din câte se părea, nu vorbeau *despre* el, ci cu el. Uşa de sticlă a biroului era deschisă şi decanul îl privea din prag foarte curios.

De-acum nu se mai putea eschiva.

— Cred că ar trebui să intri, îi spuse comodorul Kuo, făcându-i semn să părăsească strălucirea terasei şi să intre în semiobscuritatea biroului.

Capitolul 35

Despărţirea

Inima îi bătea nebuneşte când comodorul Kuo închise uşa în spatele lui. Prietenii îl aşteptau pe terasă, la numai câţiva metri distanţă. Deşi se afla foarte aproape de ei – şi îi vedea prin fereastra biroului –, simţea că se află într-o primejdie foarte mare, de parcă ar fi intrat de bunăvoie în cuşca unui animal feroce.

— Ia loc, îi spuse Kuo.

Connor se aşează pe scaunul din faţa biroului. Comodorul Kuo şedea pe scaunul său, iar Cheng Li rămase în picioare şi îşi ţinea o palmă pe globul de sticlă din apropiere.

— Nu cred să mai fie nevoie să-ţi spunem că suntem extrem de şocaţi şi de tulburaţi în privinţa întâmplării de aseară, începu comodorul Kuo. Trebuie să te simţi îngrozitor.

Connor îl ascultă şi aşteptă. Oare decanul nu avea să spună nimic despre faptul că-l surprinsese trăgând cu urechea la conversaţia lor de mai devreme? Nu va căuta oare să încerce să-i justifice vorbele pe care era convins că băiatul le auzise?

— Îmi pare tare rău că nu te-am căutat mai devreme, continuă decanul, dar mi-au distras atenţia câteva treburi urgente în cadrul Federaţiei. Nu este o scuză, dar îţi datorez măcar atât.

— Mulţumesc, răspunse Connor.

Cheng Li traversă camera şi se opri în dreptul decanului.

— Connor, tocmai am venit de la infirmerie. Grace se pare că îşi revine.

Connor o aprobă tăcut.

— Connor, cum te simţi? îi zâmbi decanul.

Connor ridică din umeri:

— Bine, cred. A fost totuşi un şoc.

Comodorul Kuo încuviinţă, spunându-i:

— Cred că te-ai simţit cumplit când ai găsit biletul.

— Biletul?

Comodorul Kuo nu avea de unde să ştie de acesta, gândi Connor scoţând din haină biletul şi înmânându-l directorului. Decanul îşi puse ochelarii şi citi însemnările pătate ale surorii lui.

— Îmi dai voie? întrebă el, înainte să i-l întindă tinerei.

Connor încuviinţă. Ce mai conta? gândi el. Să-l citească toţi. Să afle toţi cât de fragilă psihic era sora sa.

— Aşadar, ai găsit bileţelul şi… apoi? întrebă directorul ridicându-şi sprâncenele şi aşteptând un răspuns.

— Hotărâsem să vorbesc cu ea. Obloanele au fost trase toată ziua şi m-am gândit să discutăm puţin şi să o ajut să-şi revină. De asemenea, doream să încerc să o conving să rămână şi ea la Academie. Când am bătut la uşă, nu mi-a răspuns nimeni. Eram însă convins că se afla în camera ei, căci nu ar fi avut unde să plece. Văzând că nu-mi răspunde, am început să-mi fac griji şi am încercat clanţa. Uşa nu era încuiată, aşa că am intrat şi am găsit bileţelul. Furtuna se dezlănţuise cu aşa forţă încât rupsese zăvorul obloanelor, care băteau şi zdrăngăneau cumplit în vântul vijeliei. Luna luminase portul pentru câteva clipe şi, când obloanele s-au deschis larg, am văzut pe dig o siluetă. În acel moment am ştiut clar că era Grace – şi am înţeles îndată ce avea de gând…

Connor începu să tremure. Comodorul Kuo se ridică şi, din câţiva paşi, se opri în dreptul lui şi îl îmbărbătă punându-i părinteşte mâna pe umăr.

— Linişteşte-te, gata, nu-i nevoie să ne mai povesteşti.

În birou se aşternu liniştea şi Connor se strădui să-şi recapete calmul.

— Doar că, interveni Cheng Li, tu de ce crezi c-a făcut un asemenea lucru?

Connor simţi că decanul şi Cheng Li schimbaseră o privire pe deasupra capului său.

— Tu s-ar putea să ştii mai bine decât mine, răspunse el fără să mai apuce să se controleze. De când am ajuns aici, tu ai stat mai mult timp cu ea decât mine.

Cheng Li îl aprobă:

— Aşa este. Şi mărturisesc că am o parte de vină pentru tot ce s-a întâmplat.

Răspunsul îl luă prin surprindere. O asemenea mărturisire era complet atipică pentru Cheng Li. Nerăbdător să audă ce are de spus în continuare, Connor îşi ridică privirea.

— După cum ştii, Grace a fost foarte afectată de ceea ce s-a petrecut pe corabia vampiraţilor, spuse Cheng Li. Grace se simte foarte legată de echipajul acelui vas.

Răspunsul nu era o noutate pentru el.

— Nu e deloc o relaţie bună pentru ea, spuse Connor. Uite unde a condus-o această legătură.

— Într-adevăr, confirmă Cheng Li. Nu-i face deloc bine, dar e un simptom cât se poate de natural.

Comodorul Kuo se îndepărtă şi se aşeză pe scaunul lui, după care i se adresă din nou băiatului:

— Ai auzit cumva de sindromul Stockholm?

Când Connor negă din cap, decanul îşi dădu jos ochelarii, ţinând între degete braţele ramei.

— În termeni cât mai simpli, sindromul Stockholm face referire la ataşamentele emoţionale dezvoltate faţă de persoanele care ne ameninţă viaţa. Este un instinct de supravieţuire – un mod prin care putem face faţă unor violenţe îngrozitoare – şi apare în doar trei-patru zile. Această reacţie este accelerată în momentele când, la fel cum s-a întâmplat şi în cazul surorii tale, suntem puşi în faţa unei situaţii care ne periclitează viaţa, după care ameninţarea cu moartea dispare. Odată văzându-se salvată, victima este asaltată de sentimente copleşitoare de uşurare şi ajunge astfel să-i privească pe atacatori ca pe nişte „tipi de treabă” – ca şi cum respectivii agresori nu i-ar fi ameninţat viaţa, ci ar fi salvat-o de la moarte. Aşadar,

adăugă decanul după o scurtă pauză, noi credem că Grace suferă de această boală.

— De la sosirea ei aici, continuă Cheng Li, chiar am încurajat-o să-mi povestească despre experienţele ei pe acea corabie. Ştiam că ţie nu-ţi place să auzi nimic despre aceste lucruri – şi nu te învinuiesc când spun asta –, dar am simţit că era foarte important pentru Grace să se destăinuie cuiva.

— Primul pas spre vindecare îl reprezintă deschiderea, confidenţa, o completă comodorul Kuo.

— Dar totuşi, continuă Cheng Li, lucrurile au luat o cu totul altă întorsătură noaptea trecută. Grace se afla într-o stare mult mai fragilă decât mi-am închipuit. Şi, după cum am spus, simt că încurajările mele de a se destăinui n-au făcut decât să o îndrepte spre o acţiune complet necugetată.

— Te referi la faptul că a încercat să se sinucidă?

Directorul şi Cheng Li se arătară vădit surprinşi de francheţea băiatului – dar după aceea îi răspunseră afirmativ din cap.

— Eu însă nu cred că a încercat să se omoare, continuă Connor – moment în care comodorul Kuo se aplecă fascinat spre el. Iniţial, adăugă el, asta am crezut şi eu, pentru că era explicaţia cea mai plauzibilă. După ce am mai reflectat la cele întâmplate, mi-am dat seama că era imposibil să-i treacă aşa ceva prin minte. Ştiu cât de mult îşi doreşte Grace să se întoarcă pe corabia vampiraţilor. Am încercat să nu mă mai gândesc la asta, dar ştiu cu certitudine că asta îşi doreşte. Probabil aveţi dreptate şi suferă de sindromul pe care l-aţi menţionat. În orice caz, cert este că ea consideră că nu şi-a încheiat socotelile cu vasul vampiraţilor. Şi, în opinia mea, cred că noaptea trecută a încercat pur şi simplu să ajungă din nou pe acea corabie.

Cheng Li şi comodorul Kuo îl priviră miraţi.

— Cum? Sărind în apele portului, în toiul unei furtuni nimicitoare? întrebă decanul, după o scurtă pauză.

— Da, pentru că aşa a ajuns şi prima oară pe nava aceea. După ce am naufragiat şi am fost cât pe ce să ne

înecăm, un vampirat pe nume Lorcan a salvat-o din apă şi a dus-o pe vasul lor. Eu cred că ea spera ca istoria să se repete.

— Mi se pare o ipoteză puţin cam deplasată, spuse comodorul Kuo.

Connor observă că Cheng Li păstra tăcerea. Tânăra petrecuse ceva timp alături de Grace. Ea ştia probabil că ideea lui nu era deloc deplasată, gândi el.

— După ce am salvat-o, când şi-a revenit pentru câteva momente, tot striga după Lorcan. De fapt, la un moment dat chiar a avut impresia că eu sunt Lorcan, zâmbi Connor. Grace nu intenţiona nici pe departe să-şi ia viaţa. După cum mi-a scris şi în acel bileţel, ea dorea doar să-şi continue călătoria.

Comodorul Kuo clătină încet din cap:

— Connor, se pare că eşti mult mai puternic decât mi-am închipuit. E foarte bine că nu te-a dărâmat emoţional această întâmplare.

Connor încuviinţă zâmbind. Pe parcursul discuţiei lucrurile deveniseră pentru el mult mai clare.

Până mai devreme nu se simţise deloc bine. Din momentul în care se reîntâlnise cu Grace pe puntea corabiei vampiraţilor, Connor încercase să uite tot ce i se întâmplase surorii lui, evitase să o audă vorbind despre acele lucruri şi îi negase posibilitatea de a i se destăinui. Iar în ultima vreme, când Grace se consfătuise în secret cu Cheng Li, el nu făcuse altceva decât să-şi acopere ochii şi să-şi vadă în continuare de treburile de la Academie. Acum însă înţelegea totul cât se poate de limpede. Din momentul naufragiului, fiecare pornise pe drumul său şi, aşa cum el nu mai putea da timpul înapoi şi nu se mai putea despărţi de lumea pirateriei, nici Grace nu mai putea renunţa la călătoria ei. Până în acest moment nu dorea să o lase să meargă pe drumul ei. De-acum ştia că nu era firesc să i se mai opună.

— Aşadar, ce ne rămâne de făcut? întrebă comodorul Kuo. Vrei să caut în continuare un mod prin care să ajungem la o înţelegere cu căpitanul Wrathe, aşa încât să

scapi de sub jurământul pe care i l-ai dat şi să-ţi continui studiile şi antrenamentul atât pentru Academie, cât şi pentru Federaţie?

— Nu s-a schimbat nimic în hotărârea mea, îi confirmă Connor.

— Bineînţeles că trebuie să rămână, spuse Cheng Li. Nu o poate lăsa pe Grace tocmai acum.

— Asta nu are nimic de-a face cu Grace, răspunse Connor, surprins şi el de fermitatea din glas. Desigur, îmi voi da toată silinţa să o ajut să-şi revină, dar de-acum încolo trebuie să hotărâm singuri pentru viaţa noastră. Dorim amândoi lucruri diferite şi mergem pe căi diferite. Dacă doreşte, poate să rămână aici, alături de mine, ori se poate întoarce înapoi pe *Diablo* sau chiar pe corabia vampiraţilor – dacă reuşeşte să o găsească. Decizia îi aparţine în întregime.

Afară se auzi un clopoţel şi Connor îl văzu pe Jacoby şi pe Jasmine pregătindu-se să meargă la ore.

— Încep orele de după-amiază, spuse Cheng Li.

Simţindu-se dintr-odată neobişnuit de puternic, Connor se ridică.

— Ar trebuie să plec. Colegii mei se îndreaptă deja spre clase.

Decanul îl aprobă tăcut, rozând gânditor un braţ al ochelarilor.

Connor îşi luă la revedere şi ieşi înapoi pe terasă, având grijă să închidă bine uşa în spatele său. După ce băiatul ieşi, decanul şi Cheng Li se priviră tăcuţi.

— Trebuie să recunosc, chiar m-a surprins, spuse Cheng Li.

Comodorul Kuo zâmbi:

— Domnişoară Li, trebuie să înveţi să ai încredere în maree. Deseori, nu trebuie să faci altceva decât să te relaxezi şi să aştepţi liniştită.

Pentru ultima oră a zilei, lecţia de luptă, fix la ora patru, Connor şi Jacoby se prezentară în sala de gimnastică îmbrăcaţi în trening, la fel ca şi ceilalţi colegi ai

lor. Căpitanul Platonov îi aştepta împreună cu Cheng Li.

După ce se strânseră toţi elevii, Platonov bătu scurt din palme:

— Puţină atenţie, vă rog. Linişte. Vom începe practica în doar câteva clipe – cu menţiunea că astăzi nu-i vom avea printre noi pe domnul Blunt şi pe domnul Tempest.

Connor şi Jacoby se priviră la fel de miraţi ca şi colegii lor.

— Domnule Blunt, domnule Tempest, vă rog să mergeţi cu domnişoara Li.

Ridicând din umeri, Connor şi Jacoby păşiră în faţa colegilor. Cheng Li zâmbi şi, în timp ce îi invita să pornească spre uşa sălii de sport, căpitanul Platonov începuse deja să răcnească poruncitor câteva instrucţiuni.

— Ce s-a întâmplat? Unde ne duceţi, domnişoară Li? Aveţi cumva la Academie şi carcere secrete? întrebă Jacoby rânjind cu gura până la urechi.

Nimic nu părea să-l descurajeze sau să-l înspăimânte pe Jacoby, gândi Connor.

Cheng Li se arătă şi ea la fel de amuzată:

— Jacoby, ai o imaginaţie foarte bogată. Într-o bună zi ai putea scrie şi cărţi. Nu, din câte ştiu eu, nu avem aici niciun fel de carcere.

Într-adevăr, tânăra îi conducea undeva la etaj şi nicidecum pe vreun coridor subteran. După ce străbătură un hol, Cheng Li deschise o uşă şi îi pofti într-o mică sală de sport.

Connor nu ştia ce să creadă. În sală era întuneric. Când Cheng Li aprinse luminile, Connor văzu în mijlocul încăperii două suporturi de săbii, iar pe fiecare dintre acestea câte o cutie de sticlă.

După ce se apropie, lui Jacoby i se tăie răsuflarea, iar Connor îşi simţi inima zvâcnind puternic.

— Este sabia de Toledo a comodorului Kuo, spuse el.

Cheng Li zâmbi.

— Şi rapiera cu safir a lui Molucco Wrathe, spuse Jacoby. De aproape este şi mai frumoasă!

— Decanul zicea că aceste săbii nu sunt scoase decât

de Ziua Săbiilor, spuse Connor mirat.

Cheng Li îi confirmă, după care extrase de pe lănţişorul pe care îl purta la gât două chei şi deschise cutiile.

— Da, în mod normal, aşa ar fi trebuit. Dar ultimele zile nu au fost deloc obişnuite, nu? Directorul vrea să-ţi facă un cadou.

— Îmi dăruieşte sabia? întrebă pe nerăsuflate Connor, în timp ce tânăra deschidea caseta şi dezvălui sabia în toată splendoarea ei.

— Nu, nu sabia ca atare, ci ocazia de a o folosi, o singură dată.

Jacoby şi Connor urmăreau cu mare atenţie cum Cheng Li scoase săbiile din cutii şi le aşeză pe masa din apropiere, pe un suport acoperit în catifea.

— Mâine-seară vom organiza un nou dineu în cinstea ta. Cina ar fi trebuit să marcheze sfârşitul vizitei tale la Academie, dar acum va marca începutul perioadei tale de pregătire, ca student permanent al instituţiei noastre.

La auzul acestei veşti, Jacoby ovaţionă bucuros şi îl bătu pe Connor prieteneşte pe spate. Cheng Li continuă fără să mai piardă vremea:

— La dineu vor participa toţi căpitanii şi, înaintea acestei mese de gală, studenţii te vor urmări pe tine şi pe domnul Blunt într-un duel demonstrativ cu aceste săbii. Lupta va avea loc pe puntea de exerciţii din… „laguna pieirii”.

— Splendid! strigă Jacoby. Eu voi lua sabia de Toledo!

Connor şi Cheng Li îl priviră miraţi.

— Glumeam, glumeam! O să iau rapiera lui Molucco.

— Cred că ajunge cu bufoneriile, îl muştrului Cheng Li. Avem la dispoziţie mai puţin de douăzeci şi patru de ore până la demonstraţia pe care o veţi ţine mâine. Mie îmi revine sarcina de a pregăti coregrafia duelului şi de a vă arăta câteva mişcări forte complexe. Connor, adăugă ea, după ce-şi puse mănuşile, ai ales, aşadar, să devii student permanent al Academiei, nu? Ei bine, acum va începe adevăratul tău antrenament!

— Cred c-o să dorm o săptămână după asta, spuse Connor ieşind de la duş, după ce se duelase cu Jacoby timp de două ore fără întrerupere.

— Cei merituoşi n-au vreme de odihnă, zise Jacoby ştergându-şi energic părul. N-ai auzit-o pe domnişoara Li? Mâine vrea să venim la sală fix la ora şapte dimineaţa. Ştii ce înseamnă asta, nu?

— Da. Nici măcar sâmbătă nu vom putea lenevi şi noi mai mult în pat.

— Mai rău decât atât, prietene. Ne-am luat adio de la ora de înot şi – logic – vom pierde astfel ocazia de a o vedea pe Jasmine în bikini.

Connor râse. Jacoby Blunt era cu adevărat incorigibil.

După exerciţiile prelungite de după-amiază, simţindu-se frânt de oboseală, Connor intenţiona să meargă la culcare imediat după cină. Surprinzător, la finele mesei de seară, Jacoby reveni brusc la viaţă şi îi sugeră să-l însoţească la o partidă de biliard. Connor îl refuză, dar Aamir şi alţi doi colegi acceptară îndată să-i fie lui Jacoby parteneri de joc. Spunându-i noapte bună, băieţii o porniră spre sala de jocuri, lăsându-l singur pe terasă.

Connor privi apele liniştite ale portului. Era uimitor prin ce transformare trecuseră în doar douăzeci şi patru de ore. Băiatul căscă şi, întinzându-se, îşi simţi picioarele ca de plumb. Îi era atât de somn, încât putea adormi pe loc – numai că, înainte de a se duce în pat, mai avea de făcut un lucru. După ce se ridică, străbătu agale terasa şi coborî treptele ce duceau spre grădină.

Lumina era aprinsă deasupra uşii infirmeriei. Connor bătu şi, neprimind răspuns, intră în sala aproape întunecată a spitalului. Dormitorul era atât de mare, încât lămpile ce atârnau de tavan nu l-ar fi putut lumina aşa cum trebuie nici dacă becurile ar fi avut waţi suficienţi. O lampă singuratică ardea lângă un pat din mijlocul sălii. Connor porni spre lumină, păşind încet pe marmura rece a podelei.

Câteva clipe mai târziu, ajuns alături de Grace, observă că fata încă dormea – dar arăta mult mai liniştită decât ultima oară când o văzuse. Cu o zi în urmă, braţele îi erau încrucişate ca o statuie. De această dată, unul din braţe îi şedea sub perna pe care îşi sprijinea capul, iar celălalt era întins deasupra cearşafului.

Connor se aşeză pe marginea patului şi îi privi chipul. Grace arăta împăcată, gândi Connor, mulţumit că ajunsese într-un punct în care se simţea din nou bine să fie în preajma surorii sale. Urmărindu-i pentru câteva minute respiraţia adâncă şi ritmică, îşi dădu seama că erau slabe şanse să se trezească. Obrajii fetei îşi recăpătaseră culoarea şi scufundarea din urmă cu douăzeci şi patru de ore părea să nu-i fi lăsat leziuni permanente. Connor era bucuros – şi chiar mai mult decât atât.

— Ai avut dreptate, îi şopti el. Fiecare avem propria noastră călătorie. Îmi pare rău că n-am înţeles mai din timp acest lucru. Iartă-mă pentru că te-am oprit. Nu voi mai face niciodată aşa ceva.

Connor îşi întinse braţul să o ia de mână, dar, când încercă să o atingă, mâna îi trecu prin aşternuturi.

Nedumerit, încercă încă o dată, dar degetele îi trecură prin mâna fetei ca prin aer. Trebuie că probabil sunt foarte obosit, gândi Connor, concentrându-se şi încercând a treia oară – tentativă ce eşuă la fel ca şi mai devreme.

Simţind dintr-odată cum îl cuprinde panica, se ridică şi îi urmări încă o dată respiraţia şi expresia liniştită a chipului. Grace însă nu arăta doar calmă şi mulţumită, ci părea chiar să-i zâmbească din adâncurile somnului. Connor se gândi să încerce să-i dea la o parte părul ce-i acoperea ochii, dar degetele trecură direct prin capul fetei. La încercarea următoare nici măcar nu mai simulă, ci-şi vârî degetul direct prin urechea fetei şi-l implântă în pernă. Ţinându-şi în continuare ochii închişi, Grace zâmbi de parcă ar fi gâdilat-o. Connor păşi în spate şi zâmbi şi el.

— Au venit cu adevărat după tine, şopti el. Grace, chiar au venit după tine, aşa e? Nu ştiu cum de-au reuşit, dar ai ajuns în sfârşit la ei.

Connor pricepu în acel moment că aşa trebuiau să decurgă lucrurile. Era exact ceea ce-şi dorise şi avea nevoie Grace. Decanul şi Cheng Li puteau divaga oricât doreau despre sindromul de care suferea sau nu Grace. Important, era că – pentru moment – sora sa ajunsese pe vasul vampiraţilor. Acolo se afla căminul ei.

— Ce-i zarva asta aici?

Sora Carmichael se apropia cu paşi repezi de mijlocul salonului. Connor zâmbi larg. Şoaptele sale nu fuseseră nici pe departe gălăgioase. Infirmiera era cert foarte irascibilă.

— Ah, tu erai, spuse ea. Ai venit să-ţi vezi din nou surioara cum doarme?

— Da, voiam să-i spun noapte bună.

— Uite că tocmai i-ai zis, aşa că, hai, nu mai pierde vremea, căci nu vrem să o trezim în toiul nopţii, nu?

— Bineînţeles că nu, răspunse Connor clătinând din cap. Eu unul nu mi-aş face griji. Grace nu cred să se trezească prea curând.

Asistenta îl privi morocănoasă. Connor aruncă o ultimă privire nălucii surorii sale, îi zâmbi infirmierei şi o bătu încetişor pe umăr, după care trecu pe lângă ea şi porni spre ieşire. Tresărind, infirmiera Carmichael îşi perie umărul de parcă ar fi vrut să scape de un găinaţ şi se îndreptă apoi spre cămăruţa ei.

Capitolul 36

Combatanţi

A doua zi se anunţa pentru Connor una foarte lungă. La şapte dimineaţa, el şi Jacoby se prezentară în sala de sport. Cheng Li îi aştepta deja. Chiar dacă se simţea încă foarte obosit, Connor reveni la viaţă imediat ce începu câteva exerciţii de încălzire, la finele cărora Cheng Li le explică mai detaliat mişcările pe care să le folosească în lupta demonstrativă de mai târziu.

Restul dimineţii şi-l petrecură perfecţionându-şi mişcările învăţate, pe parcursul cărora trebuiră să se concentreze la foarte multe lucruri. Cu toate că sabia de Toledo era mai grea decât rapiera cu care se obişnuise Connor, greutatea acesteia nu-i stânjenea cu nimic mişcările. Mânerul sabiei era acoperit cu un material ciudat, foarte aspru, care semăna cu pielea. Când o întrebă pe Cheng Li, tânăra îi reaminti că, la fel ca şi cizmele comodorului Kuo, pielea tăbăcită a mânerului provenea de la o pisică-de-mare – un material impermeabil şi mult mai dur decât pielea obişnuită. Privind mai atent mânerul, Connor observă că proeminenţele de pe mâner erau de fapt solzi foarte fini. În pofida vechimii sabiei, solzii mânerului încă scânteiau şi arătau ca nişte mici giuvaieruri în formă de stea.

Sabia comodorului nu avea însă o podoabă care să se compare cu impresionantul safir incastrat în mânerul vechii rapiere a lui Molucco, sabie pe care Jacoby şi-o însuşise de parcă ar fi fost făcută special pentru el. În timp ce Jacoby mânuia cu dexteritate sabia, Connor observă că safirul nu avea doar un scop decorativ, ci şi unul practic. În unghiurile potrivite, faţetele multiple ale nestematei

străluceau uneori cu intensitatea soarelui, direct în ochii adversarului, pe care îl obligau astfel să-şi apropie pleoapele şi să-şi piardă concentrarea.

Cel mai dificil lucru care îi aştepta pe Connor şi pe Jacoby în timpul luptei – după cum discutaseră amândoi într-o pauză de zece minute pe treptele scăldate în soare ale sălii de sport – era acela de a evita să se rănească reciproc. În ciuda faptului că nu mai fuseseră folosite de multă vreme, săbiile erau bine unse, ascuţite ca un brici şi gata să fie folosite în luptă. Spre deosebire de Connor – care avusese parte încă de la început de conflicte şi atacuri reale –, Jacoby era obişnuit cu duelurile demonstrative, dar ambii băieţi căzură de acord cu ideea că săbiile păreau să tânjească să taie din nou în carne vie. Cele două săbii păreau să aibă voinţă proprie şi chiar să deteste faptul că zăcuseră atât de multă vreme nefolosite. Însetate de sânge, săbiile păreau să ducă dorul luptelor de odinioară.

La ora prânzului, după ce fură puse la punct toate detaliile luptei, Cheng Li le luă săbiile şi le încuie înapoi în cutiile de unde cei doi combatanţi nu le vor mai primi decât seara, înaintea intrării în „laguna pieirii” – când vor face o demonstraţie de luptă în faţa studenţilor şi corpului didactic al Academiei Piraţilor.

— Eşti speriat? îl întrebă Connor pe Jacoby imediat ce se aşezară să ia prânzul.

— Speriat? Glumeşti? Sunt pur şi simplu îngrozit ca nu cumva să te rănesc.

— Foarte amuzant, îi răspunse Connor.

— Mă bucur să văd că spaima nu ţi-a diminuat cu nimic apetitul, interveni Jasmine zâmbind şi arătându-i lui Jacoby farfuria încărcată cu mâncare ce-i stătea în faţă.

— Hei, se justifică jacoby, eu nu fac decât să respect indicaţiile antrenoarei Li şi mă hrănesc cu alimente cât mai bogate în glucide.

— Da, vezi să nu! râse Connor, continuând apoi să-şi vadă de masa lui, mult mai modestă. Adrenalina ce-i zvâcnea prin vene era suficient de îndestulătoare şi ameţitoare cât să-l împiedice să mănânce prea mult. În

plus, ştia că se va ospăta pe săturate la dineul de după duel.

Cu toate că lupta trebuia să înceapă imediat ce orologiul Academiei bătea de ora şase, la cinci şi jumătate, în amfiteatrul portului atmosfera era deja electrizantă. Grupaţi pe clase, studenţii îşi ocupau locurile însoţiţi de dascălii ce se aşezau pe scaunele din capetele rândurilor scaunelor. Torţele luminau atât treptele culoarelor abrupte de piatră, ce coborau până în faţa lagunei, cât şi micuţa pasarelă ce făcea legătura cu puntea vasului suspendată deasupra apelor turcoaz ale portului.

În lagună, corabia fusese deplasată şi adusă puţin mai în faţă, pentru ca puntea să arate ca o scenă vizibilă întregii audienţe.

Pe punte urcase deja o formaţie rock, alcătuită din elevii claselor superioare. Băieţii aveau rolul să încălzească şi să pregătească spectatorii.

— Muzica asta mă face să mă simt foarte bătrân, spuse comodorul Kuo, întorcându-şi privirea spre Cheng Li, care stătea alături de el, pe unul dintre scaunele din primul rând.

— John, dar tu chiar eşti foarte bătrân, zise tânăra zâmbind. Doar că, majoritatea timpului preferi să ignori acest fapt.

Directorul o privi rănit, după care zâmbi.

— Cum se simt băieţii noştri?

— Foarte bine, răspunse ea. În sfârşit, a ajuns şi sabia de Toledo în mâinile unui luptător iscusit.

— *Touche,* zise comodorul Kuo. Se vede că ştii să aplici lovituri zdrobitoare.

Connor şi Jacoby aşteptau pe scaunele lor, în apropierea pasarelei. Connor aruncă o privire mulţimii din spatele său şi se simţi de parcă ar fi aşteptat să fie aruncat leilor.

— Hei, Connor, nu te agita, îi spuse Jacoby. Ăsta e doar un spectacol prin care ne mai destindem şi noi în serile de

sâmbătă. Ăsta e şi unul dintre motivele pentru care au construit aici această scenă. Astfel de evenimente au loc mai mereu.

Connor îl aprobă tăcut. Ştia şi el acest lucru, căci concurase în mult prea multe întreceri sportive, pentru a le mai permite emoţiilor să pună stăpânire pe el. De această dată, întrecerea era însă puţin diferită şi semăna mai degrabă cu o performanţă, decât cu o competiţie. Trebuia să se concentreze foarte mult şi să execute mişcările perfect – fără să-l rănească pe Jacoby. Nu-şi dorea pentru nimic în lume să-l vatăme cumva pe noul său prieten.

La sfârşitul cântecului rock, mulţimea ovaţionă încântată, după care elevii îşi strânseră instrumentele şi traversară pasarela, spre comodorul Kuo, care le ieşi în întâmpinare, îi felicită şi se întoarse apoi către spectatori.

— Mulţumim Hoinarilor, ăă… Morţii, îi prezentă el. Cu toate că eu sunt mai degrabă fan al jazz-ului tradiţional, vă asigur totuşi că… m-aţi impresionat. Muzica voastră este foarte antrenantă, adăugă el, aruncând o privire spre Cheng Li, care îi repetă din buze „bătrân”.

După ce aplauzele conteniră, comodorul Kuo se adresă din nou audienţei:

— În această seară avem un spectacol special pentru voi… pentru noi toţi. După cum ştiţi, anual avem o sărbătoare numită Ziua Săbiilor. În acea zi – ultima a anului şcolar – obişnuim să coborâm toate săbiile din Rotondă, pentru ca absolvenţii noştri cei mai iscusiţi să le folosească în lupte demonstrative, în onoarea iluştrilor noştri strămoşi – căpitani care au mânuit aceste săbii în lupte reale.

Decanul aruncă o privire scurtă elevilor şi dascălilor aşezaţi în rândurile din faţă.

— Aceste săbii sunt pentru Academie o mare comoară. Dar nu pentru că au fost create de cei mai buni meşteşugari din lume şi sunt fabricate din cele mai bune materiale, iar unele dintre ele chiar împodobite cu nestemate. Nu – aceste săbii sunt comoara noastră,

deoarece fiecare dintre ele tăinuieşte multe poveşti. Fiecare a fost folosită în peste o sută de lupte şi ne-ar minuna cu adevărat dacă ne-ar putea împărtăşi experienţele prin care au trecut. Şi totuşi, ştiţi ceva? Într-un fel chiar o fac. Când o sabie veche ajunge în mâinile unui tânăr pirat, sunt convins că se produce un schimb energetic între energia tânărului combatant şi energia sabiei.

Directorul făcu o pauză, pentru a le oferi spectatorilor un moment de reflecţie.

— Dar adevărata comoară a Academiei nu o reprezintă săbiile din Rotondă, ci chiar voi. Fiecare dintre voi. Săbiile reprezintă trecutul, în timp ce voi… voi sunteţi viitorul. Fiecăruia dintre voi îi este sortit un viitor măreţ şi veţi continua cu toţii tradiţia nobilă şi minunată a pirateriei. Unii dintre voi excelează în ştiinţa navigaţiei, alţii sunt strategi şi lideri desăvârşiţi, iar câţiva sunt luptători neîntrecuţi.

Din mulţime se auziră câteva urale. Spectatorii ştiau că nu mai era mult până la începerea luptei.

— Pentru această seară am abrogat regula prin care săbiile noastre vechi nu erau scoase din cutiile lor decât în Ziua Săbiilor. În seara aceasta am hotărât să celebrăm la Academie doi luptători extrem de talentaţi. Doi dintre cei mai buni combatanţi ai noştri vor urca pe scenă şi ne vor prezenta câteva mişcări uluitoare pe care le-au învăţat de la dascălii noştri şi, îndeosebi, de la domnişoara Li.

Spectatorii aplaudară furtunos şi, aprobând din cap aplauzele, comodorul Kuo îşi întinse braţul spre Cheng Li. Roşind, tânăra se ridică şi acceptă aclamaţiile.

— Într-adevăr, continuă decanul, cu toate că domnişoara Li predă aici doar de trei luni, a produs deja un impact uriaş asupra vieţii din Academie. Şi, pentru că tot am adus vorba de Academie, ajungem acum la o persoană care, deşi se află aici doar de o săptămână, sunt încântat să vă anunţ, va deveni studentul nostru permanent şi îmi face deosebită plăcere că va lupta în această seară cu sabia mea de Toledo… Prieteni, să-l

aplaudăm şi să-i urăm un călduros bun venit lui Connor Tempest!

Connor şi Jacoby executară o insolită strângere de mână, după care Connor se ridică şi porni spre comodorul Kuo. Ajuns lângă decan, acesta îi dădu mâna, salutându-l într-un mod mai tradiţional.

— Connor a demonstrat că are calităţi excepţionale de luptător, spuse comodorul Kuo, şi, din acest motiv, a trebuit să-i alegem ca adversar pe cel mai bun student al Academiei. Desigur, ştiţi cu toţii la cine fac referire.

La aceste cuvinte, mulţimea ovaţionă şi cineva strigă numele băiatului.

— Da, continuă decanul, ştiţi despre cine este vorba, dar ceea ce nu cunoaşteţi este modul în care acest băiat a luptat la prima lui lecţie de luptă. Eu însă am fost prezent la acea lecţie, la fel ca şi căpitanul Avery şi căpitanul Singh. Noi ne amintim bine de iscusinţa pe care acel băieţel – pe atunci în vârstă de numai şase ani – a demonstrat-o în mânuirea micuţelor beţe din bambus. Ei bine, de atunci au trecut câţiva ani şi, în această seară, el va mânui rapiera cu safir a căpitanului Molucco Wrathe. Chiar dacă numele său ne spune cu totul altceva, colegul nostru este rapid şi incisiv ca nimeni altul… Aşadar, să-l întâmpinăm aşa cum se cuvine pe Jacoby Blunt![5]

Jacoby inspiră adânc şi porni agale spre Connor şi decan. Directorul dădu protocolar mâna cu el.

— Cred că am vorbit suficient, spuse comodorul Kuo. În continuare, indiferent dacă sunteţi sau nu înzestraţi cu calităţi de luptători, vreau să urmăriţi cu mare atenţie această luptă şi să apreciaţi iscusinţa acestor doi băieţi. Şi ţineţi minte: oricare ar fi talentul vostru, căutaţi întotdeauna să fiţi cei mai buni. Asta e tot ce vă cerem aici, la Academia Piraţilor. Iar acum, domnilor, daţi-mi voie să vă înmânez săbiile.

În dreptul pasarelei, armele erau aşezate pe două suporturi în faţa cărora Connor şi Jacoby îngenunchează

[5] În engleză, „blunt” înseamnă bont, tocit, obtuz, necioplit.

pe un picior. Decanul luă rapiera cu safir şi o întinse spre Jacoby cu mâna stângă.

— Mânuieşte această sabie cu înţelepciune şi precizie, îi spuse directorul. Cinsteşte-i pe strămoşii tăi şi pune-ţi amprenta în paginile istoriei.

— Aşa voi face, răspunse Jacoby luând sabia cu mâna stângă şi continuând să stea îngenuncheat.

Comodorul Kuo se îndreptă spre al doilea suport, unde îşi şterse palmele cu o cârpă de mătase, pregătită special pentru acest lucru. Era o curăţare simbolică, prin care se asigura că energia săbiilor nu intra în contact prin intermediul mâinilor sale. După ce lăsă cârpa pe tăblia suportului, luă sabia de Toledo în mâna stângă şi, strângând în pumn mânerul vechiului său aliat, se opri pentru o clipă.

Un ropot spontan de aplauze ovaţionă ilustra şi îndelungata carieră a comodorului John Kuo.

Aşteptând ca aplauzele să scadă în intensitate, decanul zâmbi uşor.

— Mânuieşte această sabie cu înţelepciune şi precizie, i se adresă lui Connor. Cinsteşte-i pe strămoşii tăi şi pune-ţi amprenta în paginile istoriei.

— Aşa voi face, răspunse Connor, după care luă sabia în mâna stângă şi, strângând puternic în pumn mânerul învelit în piele de pisică-de-mare, se gândi la istoria îndelungată a sabiei.

La un semn al decanului, patru studenţi ridicară şi îndepărtară imediat suporturile.

— Domnilor, luaţi-vă poziţiile de start, le spuse comodorul Kuo înainte de a se întoarce la locul său.

Connor şi Jacoby străbătură împreună pasarela până pe puntea vasului. Repetaseră bine aceste mişcări. În mijlocul punţii, se poziţionară spate în spate şi aşteptară semnalul începerii luptei.

Orologiul Academiei începu să bată de ora şase. Ştiau că trebuiau să înceapă odată cu ultimul sunet al orologiului. Connor aştepta şi respira încet, odată cu bătăile orologiului. Unu… doi… trei… patru… cinci…

Capitolul 37

Laguna pieirii

Şase!

Connor se răsuci şi lansă un atac cu sabia de Toledo. Jacoby îşi întinse rapiera cu safir şi îi pară lovitura. Când săbiile se ciocniră, tinerii combatanţi resimţiră din plin legătura subtilă dintre cele două arme. Fără să-şi mai zâmbească, cei doi prieteni începură să se concentreze intens la prima din succesiunile mişcărilor foarte complexe pe care îi învăţase Cheng Li.

Connor îşi înăbuşi iute emoţiile. Cu toate că era o luptă demonstrativă, simţea din plin acea stare profundă de conştientizare, pe care decanul, la una dintre orele sale, o numise *zanshin.* Când îi izbea lui Jacoby sabia, zgomotul îi răsuna în minte mai puternic decât clopoţelul ce anunţa începerea orelor. Când

Jacoby învârtea rapiera, albastrul safirului era pentru Connor mai intens decât apele lagunei. Fiecare zgomot, fiecare culoare şi fiecare sentiment erau intensificate la maxim. Connor se lăsă tot mai mult absorbit în această concentrare vitalizantă, care îi permitea să facă salturi tot mai mari şi să-şi mişte sabia tot mai iute. Chiar dacă era pe deplin concentrat la luptă şi îşi extrăgea energia din adâncul calm al fiinţei, o mică porţiune a conştiinţei îi spunea că totul decurgea bine – şi era perfect conştient de uralele în care izbucniră spectatorii cu puţin înainte de sfârşitul primei runde de mişcări, când Connor părea să fie în uşor avantaj faţă de Jacoby. Demonstraţia lor era însă o simplă coregrafie, pe parcursul căreia fiecare dintre ei va beneficia de momentele sale de glorie.

— Uimitor, şopti comodorul Kuo. Connor este un talent

înnăscut.

Cheng Li îi confirmă adăugând:

— Sper ca Jacoby să-şi amintească bine instrucţiunile.

Kuo dădu din cap şi îşi îndreptă iar atenţia spre cei doi tineri luptători, care tocmai începuseră a doua succesiune de mişcări – mai complexe decât primele. Secvenţa de luptă începu printr-o serie de atacuri şi eschive pe toată lungimea punţii, la finele cărora Jacoby preluă conducerea, forţându-l pe

Connor să bată în retragere şi să pară lipsit de apărare. Acesta era momentul când Connor trebuia să-şi adune toate forţele atât pentru a-l respinge pe Jacoby, cât şi pentru a recupera terenul pierdut în faţa adversarului.

În acel moment, absorbit în starea de *zanshin* – în acea conştientizare totală, ce-i permitea să observe şi să simtă totul la trei sute şaizeci de grade în jurul lui –, Connor îl vedea clar pe Jacoby şi rapiera acestuia, vedea spaţiul îngust în care trebuia să-şi execute mişcările, vedea audienţa şi auzea respiraţiile întretăiate ale spectatorilor, în faţa cărora – asemenea ochilor unei fiare gigantice – stăteau Cheng Li şi decanul Kuo, ale căror priviri păreau să-l străpungă până în străfundul inimii. Connor conştientiză toate acestea fără să-l piardă o clipă din ochi pe Jacoby. Acest lucru îi aminti de primele sale zile de antrenament, la bordul vasului *Diablo,* când Bart îi spusese: „Priveşte mereu în ochii adversarului. Sabia te poate minţi, ochii niciodată". Continuând să-şi ţină privirea ţintuită în ochii lui Jacoby, Connor observă ceva ciudat în spatele privirii familiare a noului său prieten – o minciună. Deşi o remarcase instantaneu, Connor se luptă să nu-şi trădeze emoţiile. Cu toate că se simţea destul de tulburat, îşi menţinu concentrarea şi, executând o răsucire completă, îl îndepărtă pe Jacoby şi preluă controlul luptei.

Mulţimea ovaţionă mişcarea, iar Cheng Li şi comodorul Kuo aplaudară entuziaşti.

— Extraordinar! spuse Kuo.

— Şi încă n-ai văzut nimic, îi zise Cheng Li aplecându-se spre el.

Odată cu începerea celei de-a treia succesiuni de lovituri, Connor se concentră şi mai intens asupra lui Jacoby. Era convins că nu se înşelase şi că Jacoby îl minţea sau îi ascundea ceva. Connor îşi continuă mişcările şi mânuia sabia de Toledo cu mai multă iscusinţă şi dexteritate decât mânuise vechea lui rapieră. Era hotărât să nu se abată câtuşi de puţin de la mişcările pe care le repetaseră şi devenea tot mai sigur că Jacoby se va abate cât de curând de la acestea. Nu avea însă vreme să zăbovească asupra şocului trădării, ori să analizeze cine se mai afla în spatele acestui joc conspirativ. O asemenea măsură nicidecum nu i-ar fi salvat viaţa. *Zanshin* era singura lui scăpare.

Ruperea de ritm apăru exact la mijlocul succesiunii de lovituri, când Jacoby – deşi Connor respectase întocmai mişcările – lovi cu lama rapierei mult mai aproape decât la antrenamente. Connor simţi foarte aproape de ureche tăişul fierbinte al sabiei şi, o clipă mai târziu, îşi dădu seama că fierbinţeala nu provenea de la sabie. Lama îi crestase pielea urechii şi îi provocase o sângerare uşoară.

Cuprins de panică, Jacoby privi spre audienţă peste umărul lui Connor. Jacoby intenţionase probabil să-l rănească mai târziu şi nicidecum atât de devreme, gândi Connor, fără să-şi piardă o clipă concentrarea şi fără să arate nici cel mai mic semn de panică sau frică. Dacă lupta urma să fie oprită, atunci i-ar fi fost clar că se înşelase şi că nu era nimic în neregulă – ci fusese o simplă neînţelegere. Insă concluzia ar fi cu totul diferită dacă nu intervenea nimeni.

Şi totuşi, nu interveni nimeni.

Connor continuă să privească netulburat în ochii lui Jacoby. Cei doi nu-şi adresară un cuvânt. Nu aveau însă nevoie să-şi vorbească. Confruntarea se desfăşura în principal din priviri. Connor îi dădu de înţeles lui Jacoby că ştia totul. Jacoby îi confirmă că pricepe mesajul, dar se arătă mult mai zdruncinat decât Connor. Jacoby îşi dădea toată silinţa să ascundă un alt secret, pe care Connor nu reuşi pe moment să-l descifreze.

Nevoit să ia cât mai iute o decizie, Connor se întrebă ce ar putea face în continuare: să îmbrăţişeze mişcările exersate şi să se apere de atacurile lui Jacoby, sau să renunţe complet la mişcările exersate şi să trateze confruntarea ca pe o luptă în toată regula? Băiatul hotărî, în cele din urmă, să opteze pentru prima variantă. Era clar că Jacoby exersase cu totul alte mişcări, dar fie nu şi le mai amintea, fie era incapabil să le pună din nou în practică. Indiferent ce punea la cale, Jacoby era clar dezavantajat în rolul său de agresor. Connor hotărî să-l lase să atace şi să-i aştepte greşelile. El avea mai multă experienţă în luptă şi, în plus, pierderea câtorva picături de sânge nu avea cum să-i slăbească vigoarea.

A patra etapă a demonstraţiei trebuia dominată încă de la început de Jacoby. Imediat ce adversarul lansă un nou atac, Connor simţi încă odată că era ceva în neregulă. Jacoby îşi pierdea tot mai iute siguranţa şi, cu toate că mişcările îi erau puternice şi bine coordonate, Connor îşi dădu clar seama că spiritul de luptă al oponentului său dispăruse complet.

Connor se văzu din nou pus în situaţia de a analiza fulgerător situaţia şi de a decide cât mai iute tactica pe care să o adopte. Lucrurile nu erau deloc simple. Dacă ar fi fost vorba de oricare alt adversar, ar fi putut forţa victoria într-un mod categoric, dar, în ciuda trădării lui Jacoby, nu dorea să-i pricinuiască acestuia vreun rău. Îi fusese mult mai uşor să se apere când înfruntase doar atacurile lui Jacoby. De-acum însă era în faţa unei situaţii mult mai complexe şi trebuia să reziste unui inamic nemilos. Desigur, totul putea fi o cacealma bine elaborată – dar, privind adânc în ochii lui Jacoby, Connor ştia că nici vorbă să fi fost o farsă.

Trebuia să-şi menţină concentrarea şi, în următoarele mişcări, îşi îndreptă complet atenţia spre starea plenară de *zanshin,* dar fără să piardă o clipă din ochi pe Jacoby şi lama rapierei. Îi remarcă totodată pe spectatorii care îi priveau fascinaţi şi de care îi despărţea doar o fâşie îngustă de apă. Observă chipurile parcă împietrite ale

comodorului Kuo şi domnişoarei Li, care trebuie să-şi fi dat probabil seama că le demascase trădarea. Dar cei doi se stăpâneau perfect şi nu se dădeau cu nimic de gol.

Connor reţinu toate aceste gânduri şi imagini, şi auzi apoi un zgomot din direcţia portului. Fără să zăbovească asupra acelui sunet rătăcit, continuă cu aceeaşi concentrare duelul cu Jacoby – luptă ce intrase de-acum într-o suită de mişcări atletice şi dificile, executate de la un capăt la altul al punţii. Connor auzi dinspre doc un nou sunet, dar nu-şi permise să-şi întoarcă privirea într-acolo. Să fi făcut zgomotele parte din planul aflat în desfăşurare? Trebuia să acţioneze cât mai repede, aşa că luă iute o decizie.

În timp ce se duelau, odată ajunşi în capătul din dreapta al punţii, Connor folosi o lovitură suplimentară, care îi dezechilibră lui Jacoby rapiera. Jacoby se împletici în încercarea de a-şi redresa poziţia şi, în acel moment, Connor îşi mişcă fulgerător sabia de

Toledo şi îi apropie tăişul de gâtul lui Jacoby. Speriat, Jacoby dădu drumul rapierei. Din rândurile spectatorilor se auziră câteva icnete, în clipa când Connor apropie lama la nici un centimetru de gâtul lui Jacoby.

— Zi-mi ce urmăreai, îi ceru Connor. Hai odată!

— Connor, n-am vrut, răspunse Jacoby fără să mai piardă timpul. Am fost forţat să fac asta. Mi-au zis că nu strică să te stimulăm puţin şi să vedem cât de bine poţi să lupţi.

— Şi voiai să mă ucizi.

— Nu! Crede-mă, nici vorbă de aşa ceva. Am vrut doar să te incităm puţin. Şi nici măcar nu m-am descurcat prea bine. Ai văzut şi tu câte greşeli am făcut.

Connor şovăi. Era o situaţie în care o hotărâre greşită se putea dovedi fatală. Connor privi adânc în ochii lui Jacoby şi remarcă îndată imaginea autentică a confuziei şi regretelor. Nu observă însă nimic care să-i sugereze că avea în faţă un ucigaş.

Connor îndepărtă vârful sabiei de Toledo, dar continuă să fie atent şi pregătit în eventualitatea unui atac prin

surprindere. Păşind în spate, ridică rapiera cu safir în mâna stângă şi înălţă ambele săbii spre mulţime.

Spectatorii ovaţionară prelung, mai zgomotoşi ca niciodată.

Comodorul Kuo se ridică şi le strigă să vină la capătul pasarelei. Încă uluiţi de cele petrecute, cei doi combatanţi nu schiţară niciun gest.

— Piraţi, veniţi! strigă şi mai puternic decanul.

Connor îl privi dispreţuitor şi se gândi că ar putea să-l sfideze amândoi şi să rămână pe puntea vasului. Dar, întrucât simţea nevoia să-l înfrunte, porni cu paşi mari spre pasarelă, lăsându-şi mult adversarul în spate.

— Ai luptat excelent, îl întâmpină Kuo.

Connor îl privi dezgustat:

— Ajunge cu vorbele astea măreţe.

— Poftim? întrebă uimit comodorul Kuo.

— M-ai păcălit. Tu şi Cheng Li m-aţi întărâtat împotriva prietenului meu.

Kuo clătină din cap şi privi zâmbind mulţimea ce scanda în spatele lor.

— Connor, am vrut doar să văd cât eşti de capabil. Luptele demonstrative sunt foarte bune, dar trebuia să ştiu cum te descurci într-un conflict real. Şi îţi pot spune că ai trecut cu mare cinste acest examen. De-acum ai locul asigurat în Federaţia Piraţilor.

— Vrei să-ţi spun ce să faci cu Federaţia ta? îi zise Connor, întinzând nervos ambele săbii spre decan.

Un nou val de urale îi acoperi cuvintele. Directorul urcă pe pasarelă, îl privi pe Connor şi apoi îşi coborî privirea spre lamele armelor.

— Connor, cred c-ar trebui să arunci o privire în spatele tău.

Connor nu schiţă un gest. Numai de-atât să fi fost în stare Kuo? Recurgea la o stratagemă în genul trucurilor de pantomimă?

— Connor, uită-te în spate.

Connor clătină din cap. Trecuseră zilele în care să-i mai asculte cerinţele comodorului Kuo.

— Connor, întoarce-te!

De această dată nu-i mai vorbise decanul, ci i se adresase un glas mult mai binevoitor.

— Molucco!

Întorcându-se mai fericit ca niciodată, Connor îl văzu pe bătrânul lui aliat, îmbrăcat în haine dintre cele mai fine.

— Pentru tine sunt căpitanul Wrathe!

— Căpitane Wrathe!

Connor păşi spre el. Era atât de bucuros să-l vadă pe Molucco, încât l-ar fi îmbrăţişat cu siguranţă – de nu ar fi avut în mâini cele două săbii.

— Să fie…? Nu se poate! Este vechea mea rapieră? întrebă Molucco.

— Da, spuse Connor întinzându-i arma cu mânerul în faţă. Căpitanul o luă şi, cântărind-o în palmă, se arătă uşor trist pentru o clipă.

— Ce căutaţi aici? întrebă Connor. Trebuia să veniţi de-abia mâine, zâmbi băiatul, după care adăugă grăbit: Ah, dar asta nu înseamnă că nu-mi face mare plăcere să vă revăd.

— S-a întâmplat ceva îngrozitor, spuse Molucco scoţându-şi pălăria, moment în care Scrimshaw îi ieşi dintre şuviţele părului şi se întinse spre Connor în semn de salut.

— Ce anume? întrebă Connor. Ce s-a întâmplat?

— E vorba despre fratele meu, răspunse Molucco. Scumpul meu frate… căpitanul Porfirio Wrathe.

Molucco se opri şi pe obraz i se prelinse o lacrimă cât un diamant.

— Ce-i cu Porfirio? interveni comodorul Kuo, apărând alături de Connor.

— A fost ucis cu sălbăticie, spuse Molucco. A fost măcelărit, atât el, cât şi întregul său echipaj… din care n-a mai scăpat decât o mână de oameni.

Connor se înfioră.

— Cum de s-a întâmplat aşa ceva?

Căpitanul Wrathe clătină din cap:

— Poveştile la timpul lor, băiatul meu. Acum e

momentul să trecem la acţiune. Aşadar, mergi şi strânge-ţi lucrurile, pentru că am nevoie de tine pe *Diablo.* Toţi piraţii trebuie să fie în formă maximă. Nu am de gând să aştept prea mult răzbunarea acestei fărădelegi.

Connor îi confirmă:

— Mă întorc numaidecât.

— Cred că ai uitat ceva, interveni din nou comodorul Kuo. Noi ar trebui să mergem în birou şi să discutăm în linişte.

— Nu mai este necesar, răspunse Connor. Pentru că nu avem nimic de discutat.

— Connor, dar… începu comodorul Kuo.

Clătinând din cap, Connor trecu pe lângă el şi nu-i ai adresă un cuvânt bărbatului care îi insuflase până de curând foarte mult respect.

— Cheng Li se ridică şi îi ieşi în cale:

— Connor, linişteşte-te.

— Cu mine să nu mai vorbeşti! se răsti el. Trădarea tinerei îl duruse şi mai mult.

— Ascultă-mă, insistă Cheng Li. Îmi dau seama că acum nu mă placi mai deloc, dar sunt lucruri pe care nu le înţelegi.

— Întotdeauna spui asta, dar, de fapt, sunt foarte multe lucruri pe care le înţeleg cât se poate de limpede.

Connor trecu pe lângă ea şi urcă aleea luminată de torţe. Era hotărât să ajungă în camera lui şi să-şi adune cât mai iute lucrurile. Studenţii Academiei – neştiind nimic despre ce se petrecuse în timpul duelului – îl bătură încurajatori pe umăr şi-i lăudară tehnica de luptă.

— Nu poţi să pleci, stărui Cheng Li, oprindu-l pe Connor din drum.

— De ce? întrebă el întorcându-se.

— Pentru că nu o poţi lăsa aici pe Grace, spuse zâmbind Cheng Li, foarte sigură pe ea şi convinsă că îl încurcase cu acest răspuns.

De această dată însă nu reuşise.

— Grace nu-i aici, îi zise Connor. Ea deja a plecat. Stupefacţia de pe chipul tinerei îl mulţumi mai mult ca

orice şi, fără să mai piardă vremea, Connor urcă în fugă treptele amfiteatrului şi dispăru pe colina din spatele acestuia.

După ce îşi strânse iute lucrurile, Connor se pregăti să coboare pentru ultima oară colina Academiei. Capul îi ardea şi îl durea foarte tare, atât datorită evenimentelor prin care trecuse, cât şi ca urmare a rănii de la ureche, o crestătură ce trebuia îngrijită – dar nicidecum nu avea de gând să se lase pe mâna unei infirmiere cum era sora Carmichael. Nu mai voia să aibă de-a face cu acest loc sau cu oamenii care îl populau.

În parc începuse deja petrecerea şi studenţii erau ocupaţi să-şi umple farfuriile cu mâncare. Ştia că nu-i va fi uşor să se strecoare printre ei neobservat, dar, din fericire, majoritatea erau mult prea atenţi la bucate pentru a-l mai deranja. Spera să nu dea peste comodorul Kuo sau Cheng Li, căci ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era o nouă confruntare cu aceştia. După cât de mult rău îi făcuseră, scuzele şi justificările acestora n-ar fi făcut decât să înrăutăţească şi mai mult lucrurile. Într-o parte a parcului observă masa rezervată profesorilor, acolo unde ar fi trebuit să şadă şi el. Ei bine, în această seară vor avea la masă un loc liber.

În timp ce cobora poteca spre port, din spatele copacilor îi ieşi în faţă căpitanul Lisabeth Quivers. Ce mai voia şi ea? se întrebă Connor făcând un pas în spate.

— Connor, vreau să-ţi spun că-mi pare rău.

Connor o privi atent. Glasul femeii era încărcat de regrete.

— Îmi pare nespus de rău că vizita ta la Academie a sfârşit aşa. Decanul mai exagerează câteodată.

Afirmaţia căpitanului nu era departe de adevăr.

— N-a avut mult până să mă omoare, spuse Connor.

— Nu vreau să-i scuz acţiunile şi nici nu intenţionez acest lucru, îi zise căpitanul Quivers. De asemenea, nu am de gând să te reţin prea mult, căci ştiu că ai treburi importante cu Molucco. Tot ce vreau să-ţi spun este că nu

suntem toţi la fel – atât la Academie, cât şi la Federaţie. Dacă te vei răzgândi vreodată, aş fi onorată să iei legătura cu mine.

Era o ofertă onestă, din partea unei persoane corecte. Connor aprecie gestul căpitanului.

— Vă mulţumesc, spuse el, strângându-i mâna. Acum trebuie să plec.

Căpitanul îi zâmbi încuviinţând, după care porniră fiecare în direcţii opuse.

În port, *Diablo* îi oferea o privelişte încântătoare. Connor de-abia aştepta să ajungă la bordul corabiei şi să navigheze cât mai departe de Academie. În cale însă îi mai ieşi o persoană: Jacoby.

— Îmi pare rău, dar noi nu avem ce discuta, spuse Connor continuând să înainteze.

— Merit cu prisosinţă acest lucru, zise Jacoby urmându-l îndeaproape. Chiar dacă nu vrei să-mi vorbeşti, Connor, trebuie să-ţi cer iertare. Serios vorbesc. Îţi sunt prieten şi…

Connor se opri şi se întoarse:

— Pentru tine, cuvântul „prieten” are o semnificaţie destul de ciudată.

— Ei m-au obligat, spuse Jacoby. Ştiu însă că îi puteam refuza…

— Da, asta şi trebuia să faci, spuse Connor, continuându-şi înaintarea şi apropiindu-se de doc.

— Nu vreau să-ţi cerşesc iertare, insistă Jacoby. Ar fi o prostie să fac un asemenea lucru, căci m-ai respinge imediat, având în vedere sentimentele pe care le ai acum faţă de mine, Connor, dar eu îţi rămân prieten. Ştiu că am greşit faţă de tine, însă voi găsi o cale prin care să-mi răscumpăr greşeala. Va mai dura o vreme, dar voi reuşi în cele din urmă.

— La revedere, îi zise Connor întinzându-şi braţele spre scara ce atârna pe marginea vasului.

Fără să-şi mai întoarcă privirea, se uită spre puntea corabiei, de unde Bart îi zâmbea şi îi făcea cu mâinile.

— Salut, prietene, strigă el. Bine ai revenit!

Connor zâmbi larg şi începu să urce spre adevăratul său prieten.

Capitolul 38

Reîntoarcerea

Grace aştepta sub pânzele corabiei vampiraţilor. Se întorsese oare cu adevărat? se întrebă ea, în timp ce inima îi bătea nebuneşte. De această dată simţea sub tălpi scândurile solide ale punţii şi îşi dădea seama că nu mai exista o barieră invizibilă care să-i împiedice contactul cu vasul. Când îşi întinse braţul şi atinse lemnul catargului, un fulger de lumină străbătu velele şi le ilumină asemenea unor uriaşe aripi din bronz.

Auzind scârţâitul unei uşi, văzu deschizându-se puţin mai în faţă uşa cabinei căpitanului. Grace încremeni locului şi îşi aminti cât fusese de curajoasă la prima ei întâlnire cu căpitanul vampiraţilor. Însă, de această dată, era copleşită de frică şi de multe alte sentimente – căci în acele momente ştia şi, în plus, simţea mult mai mult decât la prima ei vizită.

— Grace, vino, auzi clar în minte şoaptele impasibile ale căpitanului.

Să fi fost în continuare supărat pe ea? Fata se încruntă. Indiferent ce ar simţi el, *ea* încă era supărată pe el. Porni cu paşi mari spre cabina acestuia şi, odată ce trecu pragul încăperii, căută din priviri figura mascată şi îmbrăcată în mantie, dar nu văzu pe nimeni. Când intră, uşa se închise în spatele ei. După câţiva paşi în bezna cabinei, Grace văzu o luminiţă şi zări silueta căpitanului prin obloanele balconului. Căpitanul se alia la cârma vasului.

— Am revenit cu adevărat?

Căpitanul se întoarse spre ea. Grace simţi că masca acestuia o irită tot mai mult. De ce se temea să-şi exprime emoţiile? se întrebă ea, în timp ce căpitanul aştepta ca o

statuie şi nu scotea o vorbă. Fata simţea că devine tot mai nervoasă.

— Da, se auzi în cele din urmă şoapta acestuia. Şi mă bucură acest lucru.

Masca i se încreţi uşor şi Grace îşi dădu seama că îi zâmbea. Cu toate că surâsul o bucură puţin, Grace nu putea uita că avea de clarificat multe lucruri.

— Sunteţi bucuros? întrebă ea. Dar mi-aţi spus să stau departe de vas.

Căpitanul îşi abătu din nou atenţia dinspre timonă. Grace observă cum timona vasului se învârtea singură într-o parte şi-n alta. Căpitanul se apropie şi îşi întinse spre fată mâinile acoperite de mănuşi.

— Grace, ştiu că te-am rănit şi îmi pare rău. Aveam multe pe cap, multe probleme pe care să le rezolv…

Grace simţi că-i dau lacrimile.

— Chiar şi aşa, ăsta nu-i un motiv pentru care să vă alungaţi prietenii şi să le cereţi să plece. Dimpotrivă, în astfel de situaţii îi lăsaţi să vă stea aproape şi să vă fie de ajutor!

Căpitanul nu răspunse, şi Grace se întrebă dacă nu cumva întrecuse măsura cu această răbufnire. Continuând să-şi ţină palmele pe umerii fetei, căpitanul îşi aplecă uşor capul.

— Îmi cer iertare, copilă. Ai dreptate. M-am pierdut cu firea. Am avut de înfruntat noi ameninţări, noi pericole. Dar, cu toate astea, nu am nicio scuză pentru… cruzimea de care am dat dovadă.

Grace se arătă surprinsă de cuvintele căpitanului. Nu-i venea să creadă că acesta chiar îi ceruse iertare. Şi totuşi, indiferent cât erau de mulţumitoare vorbele sale, Grace se simţi uşor tulburată şi îşi dădu seama că, de această dată, căpitanul intenţiona cu adevărat să-i ceară sprijin. Ea chiar dorea să-i ajute şi îl rugase în dese rânduri să-i permită să le fie de ajutor, dar acum, deodată, simţi că aceasta este o responsabilitate uriaşă.

Căpitanul o conduse în cabină şi îi făcu semn să şadă la masă. La fel ca şi data trecută, masa era plină cu hărţi şi,

în plus, cu multe cărţi vechi. Imaginea îi aminti fetei de zilele când îşi făcea temele şi căuta cu disperare răspunsuri la probleme.

— După cum ştii, continuă căpitanul, lucrurile au fost destul de dificile după plecarea ta. Nu doream să te implic în aceste situaţii foarte primejdioase. Corabia asta nu mai era pentru tine un loc sigur.

— Nici la Academia Piraţilor n-am fost deloc în siguranţă.

— Am văzut. Tocmai de aceea am hotărât în cele din urmă să te scap de acolo.

— Dar nu înainte să fiu cât pe ce să mă înec!

— Grace, a fost un gest inutil, clătină căpitanul din cap. Şi întru totul copilăresc.

— Asta îmi dau şi eu seama, recunoscu ea stânjenită. Dar nu ştiam ce să fac. Îmi doream din tot sufletul să mă întorc şi m-am gândit că dacă ajung într-o situaţie similară…

— Ştiu bine de ce ai recurs la aşa ceva, şopti el, şi îţi admir curajul. Dar trebuie să înveţi câteodată să ai răbdare. Tatăl tău avea o vorbă: *Ai încredere în maree.*

Căpitanul făcu o pauză. Grace ar fi dorit să-l întrebe de unde îl cunoştea pe tatăl ei şi de unde auzise maximele acestuia, însă, înainte să apuce să dea glas întrebării, căpitanul continuă:

— În seara când te-ai aruncat în apele portului, eu eram în adâncurile oceanului şi nu puteam veni în ajutorul tău. Ştiam însă că te putea ajuta Connor. Fratele tău este foarte curajos şi credincios.

— Aşa e, îl aprobă Grace, simţindu-se brusc foarte ignorantă şi obtuză. Îmi pare rău, adăugă ea, coborându-şi capul. Îmi pare foarte rău.

— Grace, nu te întrista, îi spuse căpitanul. Şi tu eşti foarte curajoasă şi înţeleaptă. Deţii puteri foarte mari, dar încă nu le înţelegi în totalitate şi nu ştii cum să le foloseşti cât mai bine.

— Ce puteri? întrebă mult mai însufleţită Grace. Tânjea să afle mai mult, dar căpitanul nu era genul care să se lase

grăbit.

— Aminteşte-ţi de modul în care ai putut lua legătura cu prietenii pe care îi ai pe această corabie şi de călătoriile pe care le-ai făcut aici…

Grace îl privi nedumerită.

— Eu credeam că ei sunt cei care mă cheamă. Mai întâi m-a vizitat Darcy. Apoi am avut câteva viziuni cu Lorcan şi de-abia după aceea am călătorit aici. Eram convinsă că voi mă chemaţi aici.

— Darcy a venit singură la tine, spuse căpitanul. Atunci am fost foarte supărat pe ea – pentru că nu doream să te atragă în aceste probleme foarte primejdioase –, dar mi-a trecut. Cu Darcy ai o legătură foarte strânsă, deoarece ai atins-o fizic – la fel ca şi pe Lorcan, şi pe ceilalţi. Dar, continuă căpitanul coborându-şi uşor capul, călătoriile tale pe vas nu au fost provocate de noi. Grace, tu ai fost cea care le-a iscat.

Ea? Să fi fost posibil?

În după-amiaza aceea, sub copacul jacaranda…

Apoi în patul din camera de la Academie…

Şi, ultima oară, pe balconul dormitorului…

Ea să fi determinat apariţia acelor călătorii? Era greu de crezut şi, în plus, nu apăruseră ca urmare a unei decizii conştiente din partea ei – aşa cum se întâmplase cu dorinţa de a-şi ajuta prietenii.

— Da, Grace, tu ai ales să vii la noi – aşa cum ai făcut-o şi prima oară.

La fel ca şi prima oară? Ce voia de fapt să spună?

— Atunci – la prima noastră întâlnire – am fost prinsă de o furtună şi am fost cât pe ce să mă înec. Lorcan m-a salvat.

Căpitanul nu-i răspunse, dar ea ştia că tăcerea acestuia era doar un văl ce acoperea gânduri cărora nu era încă pregătit să le dea glas.

— Cum se simte Lorcan? întrebă dornică să afle noutăţi despre el.

— Trebuie să luăm lucrurile pe rând, răspunse căpitanul. Copila mea, trebuie să înveţi să ai răbdare.

Grace oftă. Oricât de mult îl plăcea pe căpitan, acesta putea fi câteodată extrem de enervant – caracteristică pe care fata o cam uitase în perioada în care stătuse departe de corabie.

Deodată, căpitanul se ridică şi se îndreptă spre şemineu. Mantia lungă flutură în spatele său şi vinişoarele materialului scânteiară uşor.

— Aş dori să cunoşti pe cineva, îi zise el.

— Pe cine? De ce? întrebă ea, sperând să nu fie iarăşi dojenită pentru curiozitatea şi nerăbdarea de care dădea dovadă.

— Numele său este Mosh Zu Kamal şi este un vechi prieten de-al meu. I-aş putea spune chiar gurul meu.

Guru? Din câte ştia Grace, cuvântul însemna conducător sau învăţător. Era totuşi o surpriză să afle că exista cineva superior căpitanului. Amintindu-şi însă cât de vulnerabil arătase căpitanul în urmă cu câteva zile, se mai linişti la gândul că acesta avea pe cineva cu care să se sfătuiască în situaţii de criză.

— El este cel care a venit cu ideea acestei nave, continuă căpitanul. Şi tot el e cel care, la început – când eram pierdut –, mi-a arătat calea cea bună.

Grace deveni şi mai curioasă când se gândi la această persoană – deşi ştia bine că nu era tocmai potrivit să atribuie gurului vampiraţilor termenul de „persoană”.

— Şi unde e? Se află şi el pe acest vas? Cum de nu l-am întâlnit până acum?

Căpitanul zâmbi amuzat de potopul întrebărilor fetei.

— Nu se află pe această corabie, dar ne mai vizitează din când în când. Cu această ocazie, noi vom fi cei care îi vom face o vizită. De fapt, acum ne îndreptăm într-acolo.

— Unde? întrebă Grace.

— Locuieşte într-un loc numit Sanctuarul – un adăpost aflat pe vârful unui munte măreţ, o lămuri căpitanul.

Grace aruncă o privire asupra hărţii întinse pe masa din cabină şi căpitanul clătină uşor din cap.

— Copila mea, acest loc nu este însemnat pe hărţi.

Grace, deşi nedumerită, se simţea foarte emoţionată.

Cum de ştia căpitanul încotro să navigheze, din moment ce Sanctuarul nu era însemnat pe hărţi? Cum vor găsi acel loc? Oricum, important era că ajunsese cu adevărat pe vasul vampiraţilor! În acel moment pricepu clar de ce îşi dorise atât de mult să revină pe această corabie magică plină de mistere, din care aflase doar câteva.

— Chiar ne îndreptăm într-acolo? întrebă ea, hotărâtă să se concentreze asupra lucrurilor mai tangibile.

Era departe? se întrebă ea. Şi mergeau într-acolo doar datorită ei?

Căpitanul zâmbi încă o dată:

— Sunt de fapt mai multe lucruri în privinţa cărora vreau să mă consult cu Mosh Zu. În primul rând, cred că îl poate ajuta pe Lorcan…

— Îi poate vindeca orbirea?

— Nu pot spune nimic mai mult, Grace. Mosh Zu îl va ajuta pe Lorcan.

Grace se încruntă. Dorea cumva să-i spună că Lorcan va rămâne orb şi că acel guru nu va face decât să-l ajute să se obişnuiască cu noua sa condiţie? Nu era suficient! Lorcan trebuia să-şi recapete văzul! încă se simţea responsabilă pentru tot ce se întâmplase.

— N-a fost vina ta, zise căpitanul, ghicindu-i încă o dată gândurile. Am greşit când ţi-am spus mai demult că tu eşti de vină…

— Dar chiar eu sunt de vină, îl întrerupse Grace tristă. A fost numai vina mea. Dacă nu aş fi fost acolo şi nu ar fi încercat să mă salveze, el nu ar fi ieşit niciodată singur la lumină.

— Aici s-ar putea să ai dreptate, dar Lorcan nici nu vrea să se ajute singur.

Grace îl aprobă tăcută şi îşi aminti perfect ultima ei călătorie pe vas, chiar în noaptea Ospăţului, când

Darcy îi spusese că Lorcan nu mai vrea să primească sânge de la donatorul său.

— Există ceva prin care să-l pot ajuta? întrebă ea deznădăjduită.

— Da, bineînţeles, se auzi răspunsul surprinzător al

căpitanului. Şi ştii bine despre ce e vorba.

— Da? întrebă Grace nedumerită.

— Caută răspunsul înăuntrul inimii.

Căpitanul se arătă dintr-odată foarte tulburat şi părea să-i transmită să-l lase singur.

— Vreţi să plec, nu-i aşa?

— Nu contează ce vreau eu, răspunse căpitanul. Sunt câteva lucruri de caic trebuie să mă ocup – asupra cărora trebuie să reflectez în linişte.

— În legătură cu Lorcan?

— Nu, sunt nişte treburi urgente, care nu suferă amânare.

— Vă pot ajuta? Ştiţi bine că voi face tot ce-mi stă în putere.

Căpitanul îşi aşează uşor mâna înmănuşată pe umărul fetei.

— Grace, tu deja ne ajuţi, îi şopti el. Mult mai mult decât îţi dai seama.

Capitolul 39

Un duşman nou

Atmosfera din taverna Ceaunul Mămicii era complet diferită în seara când o vizitară Connor şi ceilalţi membri ai echipajului de pe *Diablo.* Cârciuma era la fel de aglomerată ca în toate serile, dar ambianţa era mult mai sumbră. În alte seri, cu greu îţi puteai auzi propriile cuvinte peste muzica, gălăgia şi hărmălaia din interior. De această dată, clienţii localului vorbeau în şoaptă. Auziseră cu toţii ce se întâmplase cu Porfirio Wrathe şi echipajul acestuia. Nimănui însă nu-i venea să creadă cele întâmplate.

— Norocosule, ai venit! îl întâmpină Ma Kettle strângându-i mâna.

Connor observă că era îmbrăcată mai simplu ca de obicei. Lângă ea, Sugar Pie ţinea în mâini o tavă cu băuturi. Tânăra purta haine simple şi nu era fardată – fapt care o făcea să arate mai frumoasă ca niciodată, gândi Connor. Fata îi zâmbi cu tandreţe, iar Connor îşi îndepărtă încurcat privirea.

— Te aşteaptă toţi, îi spuse Ma Kettle lui Molucco. Au venit cu toţii, aşa cum mă şi aşteptam. Vrei să le vorbeşti acum, sau preferi mai întâi un întăritor?

Molucco o privi trist şi ridică din umeri. Deşi era o decizie foarte simplă, aceasta părea să-i amplifice şi mai mult suferinţa.

— Vă rog, zise Ma Kettle, luând pe rând de pe tavă paharele pline cu o licoare roşie vâscoasă şi transparentă. E coniac de corali, adăugă Ma. N-are un gust prea plăcut, dar e foarte energizant! Se spune că licoarea asta te face puternic ca un recif de corali. Uite un pahar şi pentru tine,

domnule Tempest. Şi, de asemenea, pentru Bartolomeu.

Ma Ketde şi Sugar Pie ridicară ultimele două pahare.

— Pentru Porfirio! spuse Ma, după care ciocniră cu toţii şi dădură paharele peste cap.

Connor se cutremură la gustul greţos al băuturii, dar, odată ce trecu peste senzaţia de scârbă, se simţi dintr-odată pătruns de un val ciudat de căldură.

— Haideţi să mergem, spuse Ma Kettle, după care îl luă pe Molucco de mână şi îl conduse pe scena din mijlocul tavernei.

Oprindu-se într-o parte a scenei, Connor şi Bart îşi îndreptară privirile spre echipă ele de piraţi ce umpleau cârciuma până la refuz.

— Au venit de pretutindeni să-şi arate sprijinul pentru căpitanul Wrathe, îi zise Bart.

Connor îşi îndreptă privirea spre căpitan şi îl urmări pe acesta urcând pe scenă.

— E foarte tulburat, nu?

— Prietene, să-l fi văzut în cabina lui, răspunse Bart. De-abia dacă se mai putea stăpâni.

— Eu nu l-aş condamna, interveni Cate, oprindu-se în apropierea lor. A fost îngrozitor ce s-a întâmplat cu Porfirio.

Dând aprobator din cap, Connor încă se străduia să priceapă tot ce se întâmplase.

— Prieteni, li se adresă Molucco piraţilor înghesuiţi la mese, vă mulţumesc tuturor pentru că aţi venit aici în această seară. Sprijinul vostru înseamnă enorm pentru mine… Pierderea unui frate reprezintă o rană de nevindecat – dar e absolut devastator când pierzi pe cineva drag în condiţii atât de monstruoase… Aceste veşti mi-au încremenit pur şi simplu inima.

Pe chipul căpitanului apăru o lacrimă. Ma Kettle se apropie şi îi înmână o batistă. Căpitanul strânse batista în palmă, dar îşi lăsă lacrima să curgă. Mulţimea aştepta răbdătoare.

— Vă rog să mă iertaţi, continuă căpitanul. Nu am venit aici să cerşesc compătimire.

— Suntem cu toţii alături de tine! strigă un pirat de la mesele din spate.

— Vă mulţumesc. Domnule, sunteţi foarte drăguţ, răspunse Molucco inspirând profund. Eu însă nu am venit aici pentru condoleanţe, ci pentru a vă ruga să trecem la acţiune.

— Spuneţi ce-avem de făcut! strigă un pirat din faţa lui Connor.

— Da, adăugă un altul. Suntem cu toţii alături de voi!

— Aşa el tunară la unison câteva sute de voci.

Connor tresări la auzul atâtor de multe glasuri unite într-o cauză comună.

— Lăsaţi mai bine totul în scama Federaţiei, se auzi un glas aspru. Federaţia Piraţilor trebuie să se ocupe de aceste probleme.

Glasul părea cunoscut, gândi Connor, fără să reuşească să-l vadă pe vorbitor.

Căpitanul Wrathe clătină din cap:

— Ce nevoie am eu de Federaţie când am alături prieteni adevăraţi? Ne vom uni cu toţii forţele şi îl vom distruge pe acest duşman.

Mulţimea ovaţionă în asentimentul vorbelor lui Molucco.

— Sunt convins că aţi aflat cu toţii despre tragedia petrecută în urmă cu două nopţi, continuă căpitanul. Corabia fratelui meu a fost prinsă de o furtună cumplită, care i-a obligat să caute refugiu într-un golf ce nu se află departe de aici. Porfirio şi echipajul său au înfruntat vitejeşte dezlănţuirea naturii şi au sperat ca supraveghetorii farului din golf să le vină în ajutor. Şi totuşi, adăugă Molucco pe un glas tot mai puternic, în loc de ajutorul mult aşteptat, echipa din far le-a adus moartea.

Când Molucco făcu o nouă pauză, în tavernă se lăsă o linişte în care se putea auzi şi musca.

— Nu ştim cu exactitate ce s-a întâmplat, continuă Molucco. Din cei o sută cincizeci de membri zdraveni ai echipajului, au supravieţuit acelei nopţi doar cincisprezece bărbaţi şi femei, dintre care puţini au rămas întregi la

minte. Am discutat cu ei şi mi-au spus că n-au văzut în viaţa lor o sălbăticie mai îngrozitoare.

Molucco păşi în faţa scenei şi îşi întinse braţele:

— Prieteni, vreau să ne fie clar. Avem de-a face cu un duşman nou. Un inamic tainic, care nu caută comori şi bogăţii. Este un duşman care nu caută să deţină supremaţia pe oceane, ci urmăreşte doar să ucidă.

Cuvintele căpitanului îl înfiorară pe Connor, la fel ca şi pe toţi ceilalţi piraţi – bărbaţi şi femei, tineri şi bătrâni – adunaţi în seara aceea în taverna Matildei Kettle. Spre deosebire de ceilalţi, Connor se îngrozi şi mai mult când îşi aminti că Grace se reîntorsese pe corabia vampiraţilor. O reîntoarcere pe care Connor o încuviinţase – deşi, chiar de-ar fi vrut s-o împiedice, n-ar fi avut nicio şansă în acest sens, gândi el trist. Grace era ferm convinsă că vampiraţii erau iubitori de pace. Connor spera din toată inima ca sora lui să aibă dreptate şi ca doar câţiva renegaţi să se potrivească descrierii înspăimântătoare pe care le-o făcuse Molucco.

— Vasul lui Porfirio nu este departe de noi, adăugă Molucco. Monştrii care l-au capturat navighează după bunul-plac în apropierea coastei. Dar nu o vor face pentru mult timp.

Căpitanul îşi ridică glasul şi tună audienţei:

— Pentru nimic în lume nu vor scăpa la bordul corabiei fratelui meu.

— O să le venim de hac! strigă alt căpitan.

— Da, spuse Molucco. Nu ne va fi deloc greu să găsim corabia, dar ce vom face odată ajunşi pe puntea acesteia?

— Molucco! se auzi un glas din apropierea scenei.

— Da, căpitane Gresham.

— Molucco, din câte am înţeles, avem de-a face doar cu cinci… demoni.

— Aşa este, zise Molucco. Pe vas sunt doar ei şi, oricât ar părea de neverosimil, supravieţuitorii mi-au spus că masacrul a fost provocat doar de cei cinci.

— Înseamnă că nu trebuie să ne culcăm pe-o ureche, spuse celălalt căpitan.

— Într-adevăr, îl aprobă Molucco. Cu toate că îi depăşim numeric, nu trebuie să uităm că nu sunt fiinţe obişnuite. Creaturile alea nu folosesc săbii – şi nici nu sunt oprite de acestea.

— Vom avea nevoie de o armă diferită, spuse căpitanul.

Molucco îl aprobă:

— Un nou tip de armă, pentru un duşman cu totul diferit. Dar ce anume?

În liniştea tavernei, piraţii începură deodată să dezbată pe tema armelor, iscând un tumult ce devenea tot mai răsunător. Connor îi urmări atent şi văzu în mijlocul mulţimii un străin înalt, îmbrăcat într-o mantie neagră de piele. Cu toate că purta o mască pe faţă, Connor îşi dădu seama că necunoscutul privea direct spre el – şi numai la el. În acel moment, Connor auzi o şoaptă cât se poate de clară:

— Focul.

Connor avu pentru o clipă impresia că ochii şi urechile îi joacă feste – o consecinţă produsă probabil de coniacul de corali pe care îl băuse mai devreme. Şi totuşi, în timp ce străinul mascat continua să-l fixeze cu privirea, Connor auzi încă o dată acelaşi glas şoptit:

— Spune-le, Connor. Foc.

Instinctiv, Connor îşi deschise gura şi strigă:

— Foc!

Piraţii amuţiră şi îşi îndreptară cu toţii capetele spre el.

— Nu, nu arde nimic aici, continuă el. Este vorba despre arma noastră. Îi putem nimici prin foc.

— Da! strigă Molucco. Asta era! Simplu şi eficient – splendid, domnule Tempest. Arma noastră va fi focul, adăugă el devenind dintr-odată foarte serios. Aşadar, vreau acum să-i rog pe căpitani şi pe secunzi să vină la masa mea, unde sa punem la punct strategia de atac…

Connor privi din nou spre mulţimea ce începu să se disperseze. Străinul mascat îi fixă din nou privirea şi dădu aprobator din cap.

— Connor, hai să ne aşezăm, prietene, îi zise Bart.

— Da, îi răspunse Connor întorcându-se spre prietenul

său. Vin şi eu într-un minut. Vreau mai întâi să discut cu cineva.

— Cu cine?

— Cu bărbatul de colo – cel cu mască.

— Unde? Eu nu văd pe nimeni care să poarte mască.

— Ba da, uite chiar acolo – în mijlocul tavernei.

— Cred că unul dintre noi a băut puţin cam mult coniac…

Connor nu-l mai ascultă şi porni cu paşi mari spre străinul care îi făcu semn dintr-o parte a sălii şi îi arătă să urce scările. Connor îl urmă la etaj, pe holul separeurilor.

Străinul intră în primul separeu şi, după ce-i urmă, Connor trase nerăbdător draperia de catifea a încăperii.

— Connor.

În timp ce cuvântul îi unduia în minte ca o şuviţă de apă ce se scurge dintr-o bucată de gheaţă, străinul îi întinse mâna înmănuşată şi Connor răspunse respectuos salutului acestuia.

— Dumneavoastră sunteţi căpitanul, nu? spuse Connor. Căpitanul corabiei vampiraţilor.

Căpitanul încuviinţă dând din cap:

— Mă bucur că în sfârşit ne-am întâlnit, Connor Tempest.

Vorbele şoptite ale căpitanului îi umplură din nou mintea.

— Şi eu, domnule.

— Credeam că vei fi supărat pe mine.

— De ce să fiu supărat?

Căpitanul se aşează:

— Pentru că sora ta s-a întors pe corabia mea şi nu poate sta departe de aceasta.

— Da, iniţial, am fost foarte supărat şi chiar frustrat, răspunse Connor aşezându-se. După toate cele întâmplate, am crezut că vom rămâne împreună. Acum însă am înţeles că trebuie să rămână acolo. Am fost egoist şi m-am aşteptat să-şi dorească şi ea să devină pirat, la fel ca şi mine, dar, în cele din urmă, mi-am dat seama că trebuie să mergem pe căi separate – cel puţin pentru moment.

Căpitanul îl aprobă:

— Înseamnă că eşti cu adevărat înţelept, Connor Tempest. Atât înţelept, cât şi puternic.

— Este în siguranţă acolo? întrebă Connor. Este un loc sigur?

Căpitanul zăbovi puţin cu răspunsul:

— Există oare vreun loc sigur în această lume?

Nu era răspunsul pe care îl aştepta Connor.

— Connor, nu fi îngrijorat. Voi face tot ce-mi stă în putere s-o protejez pe Grace şi, în plus, ea are acolo câţiva prieteni care nutresc sentimente asemănătoare cu ale mele. De asemenea, nu trebuie să uiţi că Grace este foarte puternică.

— Ştiu, spuse Connor. Ea e cea mai puternică dintre noi doi. Aşa cum a fost dintotdeauna.

Căpitanul se arătă surprins de afirmaţie – la fel ca şi Connor, când se auzi recunoscând acest fapt cu voce tare.

— Acum ar trebui să mă întorc, zise căpitanul.

— Atât de repede? întrebă Connor, simţindu-se copleşit dintr-odată de o mulţime de întrebări.

— Ne poţi vizita oricând doreşti. Eşti întotdeauna binevenit.

— Dar cum vă pot găsi? Până şi Grace a avut dificultăţi în a găsi modalitatea prin care să revină pe corabie.

Căpitanul clătină din cap:

— Nu chiar. Nu suntem chiar atât de greu de găsit.

Căpitanul se ridică şi porni spre ieşirea din separeu.

— Aşteptaţi puţin! insistă Connor.

Căpitanul se întoarse.

— Mi-aţi spus să folosim focul.

— Da, zise căpitanul.

— Dar cei care l-au ucis pe Porfirio sunt… sunt vampiraţi, nu?

Connor se arătă surprins de cât de multe emoţii putea exterioriza căpitanul prin acea mască stranie.

— Sunt exilaţi, răspunse căpitanul trist şi istovit. Pentru o vreme i-am adăpostit pe vasul meu. Dar de-acum, gata!

— Şi le doriţi acum moartea la fel de mult cum le-o

doresc şi piraţii? Ei chiar pot muri a doua oară?

Căpitanul reflectă pentru o clipă.

— Nu doresc niciunei fiinţe râul şi cu atât mai puţin moartea, dar, în cazul de faţă, nu există altă soluţie… Ah, şi mai e ceva, Connor. Ceva foarte important.

— Da? Ce anume?

— Printre exilaţi, s-ar putea să vezi pe cineva cunoscut. Să nu te laşi înşelat de aparenţe, căci creatura respectivă nu e deloc ceea ce pare – ci doar o reminiscenţă a celui ce-a fost. Connor, trebuie să fii foarte puternic şi să-i conduci pe ceilalţi în luptă. Să nu-i permiţi să vă împiedice în ceea ce *trebuie* să duceţi la bun sfârşit.

Ce dorea de fapt să spună? se întrebă Connor încruntându-se. De ce îi vorbea atât de enigmatic?

De parcă i-ar fi citit gândurile, căpitanul zâmbi:

— Vei afla cât de curând, Connor. Când va sosi timpul, vei înţelege totul şi vei şti cum să acţionezi. Nu ai nevoie de atât de mult ajutor pe cât crezi. Destinul tău nu este de a urma, ci de a conduce, încheie căpitanul, întinzându-i mâna. Până la următoarea noastră întâlnire, Connor Tempest, la revedere.

Connor dădu mâna cu căpitanul şi, deodată, în acel moment se simţi foarte puternic şi hotărât. Era o senzaţie foarte ciudată, ce părea să-i fie transmisă direct prin venele căpitanului. Dar mai era un mister care îl nedumerea. În timp ce strângea bărbăteşte mâna căpitanului, Connor, deşi nu-şi putea explica logic această stranie impresie, era convins că nu era prima oară când atingea acea mână.

Capitolul 40

Donatoarea

Simţindu-se mult prea tulburată pentru a dormi, Grace dădu la o parte perdeaua ce acoperea hubloul şi privi lumina zilei. Pe vasul vampiraţilor, orele zilei erau destinate odihnei, dar ritmul ei biologic nu se reglase încă la acest orar.

Coborând din pat, luă haina pe care i-o dăduse Darcy, ieşi din cabină şi porni pe coridor, la capătul căruia deschise uşa ce dădea pe punte şi ieşi în aerul răcoros al zilei.

Vremea era destul de rece, dar briza ce-i flutura puternic părul îi alina durerea de cap, iar şuieratul vântului şi tumultul apelor îi înăbuşea zgomotul ce-i vuia constant în minte. Acoperindu-şi mâinile cu mânecile hainei, pentru a şi le încălzi, porni încet spre balustrada ce delimita puntea vasului de cenuşiul mării imprevizibile din jurul ei.

În zare nu se vedea niciun alt vas şi nici urmă de ţărmul unde s-ar afla acel Sanctuar despre care nu ştia mai nimic. Oare cât mai aveau de călătorit? se întrebă ea. Să se fi aflat în continuare în ape cunoscute sau trecuseră în teritorii neexplorate?

Gândurile îi fură deodată întrerupte de o uşoară atingere pe gât. Grace crezu iniţial că briza fusese cea care îi mişcase gulerul jerseului, dar, la a doua mişcare, îşi dădu seama că era vorba de mâna unui alt navigator de pe vas. Şi totuşi, nimeni nu putea apărea pe punte în timpul zilei. Nimeni cu excepţia căpitanului – iar acesta purta întotdeauna mănuşi. Grace simţise însă clar atingerea degetelor goale. Înspăimântată, fata îşi întoarse încet

capul.

— Bună, îi zise o tânără micuţă şi gingaşă, ce-i părea destul de cunoscută.

— Bună, răspunse Grace, încercând să-şi amintească unde o mai văzuse pe acea tânără delicată şi foarte drăguţă, dar şi foarte palidă.

— Eu sunt Shanti, se prezentă ea. Donatoarea lui Lorcan.

Asta era! îşi spuse Grace, recunoscând-o imediat şi amintindu-şi că o văzuse alături de Lorcan în noaptea când participase la Ospăţ. Grace o invidiase pe Shanti în acea noapte – şi nu atât pentru frumuseţea ei, cât mai ales pentru intimitatea pe care o împărtăşea cu Lorcan. De această dată, Shanti arăta mult mai bătrână şi mai fragilă, iar fruntea îi era brăzdată de riduri.

— Tu eşti Grace, spuse Shanti apropiindu-se de balustrada vasului. Lorcan vorbeşte deseori despre tine.

Grace se bucură la auzul acestei veşti, dar se simţi totodată foarte stingheră. Nu mai discutase niciodată cu un donator şi, cu toate lămuririle pe care i le dăduse căpitanul în privinţa relaţiei dintre vampiraţi şi donatori, îi rămăseseră totuşi foarte multe întrebări fără răspuns.

— Când te-ai întors? întrebă Shanti îndreptându-şi ochii spre cenuşiul cerului.

— Ieri, îi răspunse Grace.

— Şi, de data asta, ai de gând să rămâi? întrebă Shanti uşor sarcastică.

Să fi fost cumva geloasă? Deşi nu avea niciun motiv pentru care să fie geloasă, tonul tinerei aşa îi lăsa impresia. Grace hotărî să dea în continuare dovadă de prudenţă.

— Nu ştiu cât voi putea rămâne, răspunse Grace cu sinceritate. Acest lucru nu depinde doar de mine.

— Nu înţeleg, spuse Shanti, în timp ce vântul îi flutura în voie părul.

— Nici eu, îi zise Grace zâmbindu-i. Totu-i un mister pentru mine.

— La ce te referi? întrebă Shanti continuând să-şi ţină

privirea aţintită în depărtare.

— La vasul ăsta, îi răspunse Grace. La vampiraţi… la donatori. Nu ştiu mai nimic despre voi şi habar nu aveam că donatorii pot ieşi pe punte.

— Ni se permite sa stăm pe punte în timpul zilei, dar nu şi după semnalul Clopotului Amurgului, spuse Shanti ridicând din umeri. Această regulă este însă pentru protecţia noastră. În plus, avem nevoie să dormim foarte bine noaptea. Somnul ne revigorează şi ne purifică sângele.

Grace o aproba. Lucrurile începeau să capete sens.

— Acum însă nu mai contează.

— De ce? întrebă Grace.

Shanti ridică din umeri, refuzând în continuare să o privească pe fată în ochi.

— La ce bun sângele unui donator, din moment ce un vampirat refuză să-l primească?

Tânăra părea foarte tristă. Într-adevăr, de când fusese rănit, Lorcan renunţase complet să mai bea sânge. Dar acest lucru trebuia să fie o uşurare pentru donatoarea sa, gândi Grace, deşi, privind-o pe tânără, îşi dădu seama că adevărul era cu totul altul.

— Îmi pare rău, spuse Grace.

— Ce rost mai au părerile de rău? răspunse Shanti înlăcrimată.

Grace îşi întinse o mână spre umărul tinerei, dar Shanti se feri de braţul fetei.

— Lasă-mă în pace! N-am nevoie de mila ta.

— Simt că eu sunt responsabilă pentru tot ce s-a întâmplat, îi zise Grace. Numai din cauza mea a ajuns Lorcan în situaţia în care se află.

Shanti îşi întoarse spre ea chipul înlăcrimat:

— Chestia asta o ştiu şi eu foarte bine.

— Tu chiar ţii la Lorcan, zise Grace, gândindu-se că era şi normal să ţină la el, având în vedere relaţia dintre ei.

Şi totuşi, Shanti clătină din cap:

— Nu plâng pentru el – ci pentru mine. Îmi mergea foarte bine pe această corabie. Acum, din moment ce nu

vrea să-mi mai primească sângele, nu mi-a mai rămas nimic de făcut, decât să plec.

— Unde vei pleca? întrebă Grace nedumerită.

— Asta e şi problema. Nu mă pot întoarce în locurile natale, pentru că acestea au dispărut de la potop. Nu am un cămin, nici familie… nimic. Corabia asta era ultima mea şansă.

— Lorcan o să-şi recapete apetitul, o îmbărbătă Grace. Sunt sigură de acest lucru. Şi, chiar dacă mă înşel, căpitanul îţi va permite să rămâi aici.

Shanti dădu tristă din cap:

— Tu nu cunoşti multe lucruri – singură ai recunoscut că totul este un mister pentru tine. Ei bine, în cazul meu lucrurile sunt cât se poate de clare. Eu am făcut o înţelegere, aşa cum au făcut toţi donatorii de pe vas. Cât timp îţi oferi sângele, totul e în regulă. Dar dacă se întâmplă ceva care să împiedice acest lucru, ei bine, nu mai au nevoie de tine şi îţi vor spune la revedere şi drum bun.

Grace se arătă şocată de cuvintele tinerei. Căpitanul nu putea fi atât de crud – mai ales că, faţă de ea, se dovedise foarte atent şi amabil.

— Nu ai cum să înţelegi, continuă Shanti copleşită de amărăciune şi durere. De unde să ştii cum e să nu ai pe nimeni şi nimic pe lume?

Grace dădu să-i răspundă, însă pricepu că Shanti nu aştepta un răspuns.

— Nici nu-ţi poţi imagina. Când a venit potopul, am pierdut totul şi am rămas complet singură. Aşa că, pentru a supravieţui, am făcut o înţelegere cu aceşti diavoli. Era ultima mea speranţă. Pe atunci însă nu ştiam că voi cunoaşte şi reversul medaliei.

După acest torent de cuvinte, Shanti se opri şi îşi trase răsuflarea.

— Bineînţeles, ei sunt cu toţii nemuritori. De aceea le este foarte uşor să se încrucişeze cu noi – ceea ce nu se poate spune şi despre noi, care ne păstrăm nemurirea doar în perioada cât le stăm aproape şi îi hrănim. Când încetăm

să le mai fim de folos, vârsta recuperează terenul pierdut şi ne distruge foarte rapid.

Aşadar, acesta era motivul pentru care Shanti arăta mult mai în vârstă decât în noaptea când o văzuse prima oară la Ospăţ. Oare ce vârstă să fi avut? se întrebă Grace. Cât mai avea oare de trăit? Nici nu mai era de mirare că era atât de nervoasă pe Lorcan – şi pe Grace.

— Shanti, îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat. Sincer vorbesc. Am venit pentru a-l ajuta pe Lorcan să-şi revină. Ştiu că pot face acest lucru.

Shanti pufni şi îşi smulse mâinile de pe balustradă.

— Poate vei reuşi, poate nu. Oricum, pentru mine nu mai are importanţă. Chiar dacă se va hotărî să se hrănească din nou, crezi că va mai dori să primească sângele meu?

Femeia o privi înfuriată, după care se întoarse şi porni cu paşi mari pe punte. Grace fugi în urma ei:

— Ce vrei să spui? Pe al cui sânge să-l dorească, dacă nu pe al tău?

— Ah, fii serioasă, răspunse Shanti. Credeam că eşti puţin mai deşteaptă decât atât!

Spunându-i acestea, tânăra mignonă deschise uşa şi dispăru înăuntru.

În timp ce vorbele tinerei încă îi răsunau în minte, Grace se întrebă ce intenţionase de fapt să spună.

Să fi dorit oare Lorcan sângele ei? Să fi fost aceasta singura modalitate prin care să-l vindece pe Lorcan?

Grace îşi aminti de cuvintele de mai devreme ale căpitanului: *Caută răspunsul înăuntrul inimii tale.*

Grace începu să tremure şi se gândi deodată la sângele ce-i curgea prin vene. Asta să fi dorit Lorcan? Şi, mai important decât atât, dacă dorea cu adevărat să-l salveze, acesta să fie oare preţul pe care trebuia să-l plătească?

Capitolul 41

Focul

Molucco şi ceilalţi unsprezece căpitani puseră la punct un plan foarte simplu, şi anume de a înconjura corabia şi de a o incendia din toate părţile. Pentru a fi siguri că nu le lasă nicio portiţă de scăpare celor cinci ucigaşi, hotărâseră să işte un foc atât de năprasnic, încât să nu poată fi stins decât în adâncurile oceanului. Molucco ştia bine că va transforma în cenuşă vasul fratelui său – împreună cu corpul neînsufleţit al acestuia şi cadavrele restului echipajului –, dar, cum Porfirio murise, hotărâse că acesta era modul cel mai potrivit prin care să-şi ia la revedere de la bunul său frate.

— La fel ca în vremurile piraţilor de odinioară, îi anunţă cu solemnitate pe ceilalţi căpitani, corabia îi va fi totodată şi rug funerar.

Şi astfel, în aceeaşi noapte, ridicându-şi velele, cele douăsprezece corăbii – cu *Diablo* aflat în faţă – prinseră să navigheze în lungul coastei. Pe puntea fiecărui vas ardea câte un foc pregătit special pentru grupurile de piraţi ce aveau cât de curând să-şi aprindă torţele şi să atace simultan. În timp ce urmărea pregătirile, Connor reflectă asupra vorbelor căpitanului vampiraţilor:

Printre exilaţi s-ar putea să arzi pe cineva cunoscut. Să nu te laşi înşelat de aparenţe, căci creatura respectivă nu e deloc ceea ce pare – ci doar o reminiscenţă a celui ce-a fost.

Ce să fi însemnat aceasta? Cum adică o reminiscenţă? Şi, în plus, la cine făcea căpitanul referire?

Connor, trebuie să fii foarte puternic şi să-i conduci pe ceilalţi în luptă. Să nu-i permiţi să ne împiedice în ceea ce

trebuie să duceţi la bun sfârşit.

Căpitanul se arătase foarte încrezător în privinţa ideii că-i va conduce pe ceilalţi – dar el sosise de curând în rândurile echipajului. Într-adevăr, intrase în graţiile lui Molucco, dar nu era nici pe departe sigur că ar putea să-i conducă pe camarazii săi în luptă.

Când va sosi timpul, vei înţelege totul şi vei şti cum să acţionezi... Destinul tău nu este de a urma, ci de a conduce.

Să fi fost adevărat? se întrebă Connor amintindu-şi încă o dată viziunea în care se văzuse căpitan de piraţi. Posibil să fi venit deja ziua în care să treacă de prima încercare spre acest ţel.

Tunul corabiei bubui şi dădu semnalul apropierii de corabia ticăloşilor. *Diablo* îşi ajustă cursul. Connor privi în spate şi admiră uluit cele unsprezece nave ce navigau în formaţie şi duceau pe punte, în bezna nopţii, cercuri perfecte de foc – arătând ca nişte mici planete.

Odată ajunse în apropierea ţintei, corăbiile o înconjurară asemenea albinelor ce roiesc în jurul stupului. Vasul plutea cu velele strânse, iar puntea pustie a navei încă păstra semnele sângeroase şi îngrozitoare ale măcelului. La sunetul unei sirene, piraţii de pe vase se înarmară cu torţe, pe care începură să le azvârle spre punte imediat ce sirena răsună a doua oară. În scurt timp, vâlvătăile cuprinseră complet marginea punţii.

— Asta-i pentru Porfirio! strigă Molucco aruncând o torţă direct spre catarg.

Piraţii de pe *Diablo* ovaţionară puternic la vederea velelor cuprinse de flăcări. Uralele, amplificate şi de piraţii de pe celelalte nave, păreau să formeze un zid sonor în jurul cercului vâlvătăilor.

Deodată, pe punte apărură câteva siluete. Connor privi mai atent şi îi văzu pe cei patru – trei bărbaţi şi o femeie – ghemuindu-se în mijlocul flăcărilor. Connor îi scrută scârbit pe monştrii izolaţi pe punte. Unul dintre ei era un negru înalt, al cărui păr argintiu reflecta strălucirea

vâlvătăilor ce-i înconjurau. Celălalt, şi mai înalt, era un bărbat mai tânăr şi mai slăbuţ. Printre ei era şi o fată – o tânără foarte frumoasă, dar un monstru cu siguranţă. Şi ultimul vampirat… al patrulea… Connor înmărmuri: era chiar Jez!

Connor îl privi atent şi îi aminti de ziua când îl văzuse ultima oară întins în cabina lui Molucco, după ce îi aduseseră corpul pe *dorinţa* vasului. Îşi aminti de momentul când pe puntea corabiei *Albastros,* viaţa îl părăsise definitiv pe Jez. Connor ştia bine că nu va uita niciodată acele clipe. Deodată, vorbele căpitanului îi deveniră cât se poate de clare. *Printre-exilaţi s-ar putea să vezi pe cineva cunoscut. Să nu te laşi înşelat de aparenţe, căci creatura respectivă nu e deloc ceea ce pare – ci doar o reminiscenţă a celui ce-a fost.* Fiinţa de pe punte nu era Jez, ci doar o imitaţie.

În dreapta lui Connor, Bart albi îngrozit. Connor se întoarse şi-l văzu pe prietenul său arătând înmărmurit spre cel ce fusese cândva prietenul lor.

— Nu-i el, îi spuse Connor. Arată ca Jez, dar nu este el.

Bart împietri copleşit de confuzie şi agonie:

— Nu înţeleg… Uită-te la el…

— E complicat, îi zise Connor pricepând mai clar mesajul căpitanului vampiraţilor. După moartea lui Jez, după funeralii, a fost readus la viaţă – sau, mai bine zis, a fost trezit din morţi…

Bart clătină din cap:

— Vrei să spui că vechiul meu prieten e vampir?

— E un vampirat, răspunse Connor.

— La fel ca ăia care au salvat-o pe Grace?

În timp ce Bart se străduia să accepte acest fapt, Connor observă că şi alţi membri ai echipajului îl remarcaseră pe „Jez” şi opriseră asaltul cu torţe. Connor îşi dădu seama că trebuia să acţioneze cât mai urgent. Dacă îşi încetau complet atacul, consecinţele puteau fi dintre cele mai dezastruoase.

— Nu-i Jez! strigă Connor gonind spre o porţiune mai înaltă a punţii. Credeţi-mă, nu este Jez!

Piraţii îşi întoarseră nedumeriţi privirile spre Connor. Şi ei îl văzuseră pe Jez murind şi văzuseră cum coşciugul acestuia fusese aruncat în apele oceanului.

Pe puntea celuilalt vas, Stukeley privea nesigur printre limbile de foc ce-i înconjurau. Ochii îi trădau deopotrivă frică, surprindere şi confuzie – şi, deodată, zărindu-l pe Bart, confuzia se dispersă brusc.

— Bart! Connor! strigă el. Noi suntem Cei Trei Corsari!

Era vocea inconfundabilă a lui Jez.

— Pare a fi el, spuse Bart vizibil îndurerat.

— L-ai văzut cu ochii tăi când a murit, îi zise Connor agitat. Adu-ţi aminte. L-am văzut amândoi când a murit şi i-am dat apoi drumul coşciugului în apă!

Connor se întoarse spre restul echipajului:

— E un truc! Am văzul cu toţii când a murit Jez şi am fost prezenţi la funeraliile lui. Este o păcăleală, ascultaţi-mă – cea mai crudă păcăleală posibilă. Ei sunt responsabili pentru uciderea lui Porfirio Wrathe şi a echipajului său. Trebuie *neapărat* să continuăm atacul!

Connor crezu pentru o clipă că dăduse greş în apelul său, dar, deodată, piraţii îşi ridicară din nou torţele şi, ezitând, îşi îndreptară privirile spre Bart. Gestul acestora era cât se poate de clar: Bart fusese cel mai bun prieten al lui Jez şi lui îi revenea decizia finală.

— Aşa el strigă Bart. Connor are dreptate. E un truc. Prietenul meu a murit chiar în braţele mele. Cel de pe punte nu este Jez! Aruncaţi torţele!

Connor ştia bine prin ce momente îngrozitoare trecea Bart, căci acesta era momentul ce reprezenta sfârşitul celor trei corsari. Când piraţii din jurul lor îşi reluară atacul cu şi mai multă vigoare, Bart şi Connor îşi închiseră îndureraţi ochii. Câteva clipe mai târziu, când îşi deschiseră pleoapele, nu mai văzură nici urmă de Jez şi, în scurt timp, încetară şi ţipetele celorlalţi trei companioni ai acestuia.

Piraţii priviră apoi corabia cuprinsă de flăcările şi vâlvătăile ce se întindeau de la proră la pupă, mistuind cu repeziciune; catargul, velele şi greementul navei. În scurt

timp, vasul cedă văpăilor şi începu să se scufunde asurzitor în străfundul apelor întunecate.

În acel moment, se auzi sunetul unei sirene ce anunţa sfârşitul atacului. Vasul fusese distrus şi, odată cu el, nimiciseră şi echipajul ucigaş al acestuia. Răzbunarea era însă un lucru foarte dureros, gândi Connor. Răzbunarea de care avuseseră parte cu toţii nu-i oferi nici cea mai mică satisfacţie, ci îl dezgustă şi îi lăsă în suflet un profund sentiment de vinovăţie. Cum tot îşi terminaseră treaba, Connor îşi dorea ca *Diablo* să se depărteze cât mai repede de acel loc.

Deodată, auzind un răcnet cumplit, Connor îşi bulbucă ochii şi văzu un bărbat impozant sărind din mijlocul flăcărilor. Era Cezar – străinul pe care îl cunoscuseră în taverna Matildei şi care îi condusese către corabia vampiraţilor, pentru a o salva pe Grace. Era acelaşi Cezar, care dispăruse în mod misterios de pe navă. Connor pricepu îndată motivul acelei dispariţii misterioase, dar avea totuşi nevoie de o confirmare. Băiatul urcă rapid pe o porţiune a greementului, până când ajunse la acelaşi nivel cu ochii monstrului.

— Cezar! strigă el. Cezar!

Piraţii îşi îndreptară fulgerător privirile spre Connor şi apoi spre epava cuprinsă de flăcări. Cei care îl cunoscuseră pe „Cezar” începură să dea aprobatori din cap. O clipă mai târziu, pricepură cu toţii că lucrurile se denaturaseră serios pe corabia incendiată şi echipajul pe care îl atacaseră era cu adevărat format din demoni.

Unicul vampirat supravieţuitor se întoarse spre Connor. Chipul creaturii arăta ca al unui diavol, ai cărui ochi ardeau cu aceeaşi incandescenţă ca şi vâlvătăile ce înghiţeau cu lăcomie vasul. Connor încercă să privească în altă parte, dar imaginea, deşi oribilă, era realmente irezistibilă.

— Eu nu sunt Cezar, idiotule! Numele meu este… Sidorio!

De-acum totul îi era cât se poale de clar! El era vampiratul care o vânase pe Grace. Acelaşi pe care

căpitanul vampiraţilor îl exilase de pe corabia lor. Acelaşi care îi condusese către vasul vampiraţilor *nu* pentru a o salva pe Grace, ci pentru a-i nimici pe vampiraţi…

— Daţi-mi o torţă! strigă Connor piraţilor de sub el. Mai repede, daţi-mi o torţă!

Imediat ce primi torţa, Connor se simţi ca un adevărat căpitan.

— Asta-i pentru Grace! strigă el azvârlind făclia direct spre Sidorio.

Torţa căzu la un pas în faţa vampiratului.

— Mai daţi-mi una! le strigă din nou Connor piraţilor, care-i răspunseră îndată solicitării.

— Asa-i pentru Jez! strigă încă o dată Connor.

Făclia îl nimeri pe vampirat într-o parte şi îl incendie, învăluindu-l într-un fum negru.

— Focul, răcni Sidorio, focul îmi dă şi mai multe puteri.

— Încă o torţă! strigă Connor. Mai daţi-mi o făclie şi luaţi-le apoi pe celelalte – să le aruncăm împreună.

Piraţii îi înmânară o nouă torţă, după care-şi luară fiecare câte o făclie. Connor îşi coborî privirea spre piraţii de pe *Diablo* şi îşi dădu seama că, pentru o clipă, ei erau echipajul său. Bart, Cate… până şi Molucco îşi ţineau aţintită privirea spre el.

— Iar asta… strigă încă o dată Connor, privind peste apă şi peste cercul de flăcări ce înconjura namila cuprinsă de flăcări. Asta e pentru Porfirio!

Connor azvârli torţa în cerul nopţii. Zburând într-un arc înalt, făclia se pierdu în celelalte sute de torţe ce s-au revărsat ca o ploaie de foc pe puntea fostei corăbii a lui Porfirio, unde nimeni şi nimic nu se mai putea zări în spatele fumului înăbuşitor şi al flăcărilor ce trosneau şi mistuiau cu lăcomie corabia.

— *Focul mă face şi mai puternic,* se auzi un răcnet ce acoperi trosniturile focului.

Glasul însă era schimbat. Sidorio era o creatură cu adevărat plină de sine, gândi Connor. Chiar dacă îşi va susţine până în ultimul moment puterea colosală de care dispunea, de această dată chiar nu avea cum să

supravieţuiască acestui atac.

Şi totuşi, spre uimirea lui Connor, flăcările luară forma monstrului şi începură să se înalţe la cinci, zece, douăzeci şi chiar patruzeci de metri înălţime. Gigantul incandescent se aplecă înfuriat deasupra lor şi răcni înfiorător:

— *Moartea nu-mi poate veni de hac. Moartea nu mă poate întoarce din moarte.*

Odată cu aceste cuvinte, vâlvătaia se micşoră şi imaginea îngrozitoare a lui Sidorio dispăru brusc. Deodată, în timp ce inima îi bătea nebuneşte, Connor văzu în faţă doar corabia cuprinsă de flăcări – un rug funerar pentru Porfirio Wrathe şi echipajul acestuia. Dar, într-un fel, gândi Connor, şi pentru Jez.

O bună bucată de vreme, suspendat pe o porţiune a greementului, Connor privi cum corabia se prefăcea în scrum şi devenea una cu apele care o purtaseră până atunci deasupra lor. Erau de-acum oceanele în siguranţă? Sfârşiseră oare vremurile terorii instaurate de Sidorio?

În cele din urmă, Connor îşi coborî privirea şi îi văzu pe Cate, Bart şi Molucco aşteptându-l pe punte.

— Coboară! îi strigă Molucco. Gata, s-a terminat!

— Connor coborî pe greement, uluit, înfricoşat şicopleşit de emoţii.

Odată ajuns pe punte, Cate şi Bart se apropiară şi-l îmbrăţişară – un gest de care avea mare nevoie.

— Ai fost extraordinar! spuse Bart.

— Un adevărat erou! adăugă şi Cate.

— Căpitanul Wrathe îi aprobă din cap şi îşi întinse braţele spre Connor.

— Domnule Tempest, victoria e a ta. Dacă nu ai fi fost aici… dacă n-ai fi fost tu…

Connor clătină din cap:

— Am făcut ceea ce ar fi făcut oricare alt pirat – pentru căpitanul său – pentru prietenii săi.

Când se lăsă îmbrăţişat de căpitanul Wrathe, Connor îşi aminti de întrebarea pe care i-o adresase căpitanul vampiraţilor.

Există vreun loc sigur în această lume? Connor se

înfioră. O bătălie luase sfârşit, dar următoarea nu era departe. Erau cu adevărat piraţi. Asta însemna să fii cu adevărat pirat.

Connor privi peste umărul lui Molucco flotila corăbiilor ce navigau în noapte. Şi eu fac parte din această lume, îşi spuse el, am ales această viaţă şi aş alege-o mereu şi mereu, indiferent de riscuri.

Capitolul 42

Un milion de mistere

Grace aştepta pe punte şi admiră cum lumina zilei făcea încet loc amurgului. Cu toate că lăsaseră în urmă cenuşiul oceanului şi cerului, şi intraseră în ape mai limpezi, tot nu-şi putea dădea seama dacă se apropiaseră sau nu de Sanctuarul spre care se îndreptau. Nu-l văzuse pe căpitan să-l întrebe cât mai aveau până la destinaţie şi, cum căpitanul era ocupat cu planurile sale, Grace avea şi ea planurile ei.

Când soarele nu mai avea mult până să dispară în apele ca de obsidian ale oceanului, Grace privi spre figura de galion a corabiei şi aşteptă ca Darcy Flotsam să se trezească. Câteva clipe mai târziu, odată ce apele înghiţiră complet soarele, Grace auzi un trosnet şi văzu primul semn al mişcării. Gâtul statuii se ridică uşor şi provocă un nou pocnet. Apoi, şuviţele coafurii elegante foşniră într-o parte şi alta — *scărţ-fâş, scârţ-fâş* –, după care îşi dezmorţi braţele – *scââârţ* – şi, în cele din urmă, picioarele. Darcy ştia probabil că este privită, căci îşi răsuci imediat capul spre Grace, îi făcu scurt cu ochiul şi plonjă apoi în apă.

Tânăra dispăru cu agilitate sub apă şi ieşi câţiva metri mai încolo, dându-şi pe spate părul lung şi lucios şi privind uimită în jurul ei, de parcă atunci ar fi văzut lumea pentru prima oară. După ce mai înotă puţin, ocoli corabia şi urcă pe scara fixată în balustrada de la marginea punţii.

— Bună seara, Grace, o salută Darcy udând scândurile roşii ale punţii. Te-ai întors definitiv?

— Da. Cel puţin, aşa sper.

— Ce-i cu tine? întrebă Darcy. Grace Tempest, de-acum te cunosc foarte bine şi pot citi în tine ca într-o carte

deschisă – şi chiar mai bine decât atât. Văd clar că eşti foarte frământată.

Grace zâmbi. Indiferent ce se întâmpla pe vas, Darcy – prin cuvintele şi modul ei neobişnuit de a se comporta – o ajuta întotdeauna să se simtă mai bine.

— Darcy, vreau să te rog ceva.

— Să mă rogi ceva? Ei bine, roagă-mă şi voi chibzui cu mare atenţie asupra dorinţei tale, după care îţi voi da răspunsul cât mai grabnic.

Spunându-i acestea, Darcy se întoarse şi porni spre clopotul navei.

— Stai! o opri Grace.

Darcy încremeni şi se întoarse din nou spre ea.

— Grace, te rog să ai răbdare. Ştii că este de datoria mea să bat clopotul. Am responsabilitatea să trezesc echipajul.

— Da, ştiu, spuse Grace. Tocmai de aceea te-am şi oprit.

Darcy strâmbă uşor din nas şi fruntea i se încreţi:

— Nu prea înţeleg ce vrei să spui.

— Darcy, te rog, vrei să mai aştepţi puţin până să baţi Clopotul Amurgului? Vreau să-l aduc pe Lorcan pe punte şi m-am gândit că ar fi mai bine să fim singuri pentru câteva clipe.

— Vai, Grace! o privi stupefiată Darcy. Credeam că ştii că Lorcan nu mai vrea să iasă niciodată pe punte. După cele întâmplate, îi este foarte frică şi se teme cumplit de lumină.

Grace o aprobă:

— Da, ştiu, dar eu n-am de gând să cedez. Cu ajutorul tău, în seara asta va veni negreşit pe punte. Şi nici gând să-l las cumva să mă refuze.

Darcy îi zâmbi înlăcrimată. Înţelesese numaidecât ce urmărea Grace.

— Eşti o persoană extraordinară, Grace Tempest – şi un prieten minunat.

Un prieten minunat, reflectă pentru o clipă Grace. Ceea ce avea să-i ofere lui Lorcan depăşea cu mult un dar făcut

unui prieten. Ridicându-şi privirea, o văzu pe Darcy zâmbindu-i.

— Bine, voi face aşa cum spui. O să aprind mai întâi lămpile, aşa încât să fie pregătite pentru mai târziu. După aceea o să mă schimb într-o rochiţă mai frumoasă, şi uscată, iar apoi îmi voi reface coafura şi machiajul. Ce zici, jumătate de ceas ţi-e suficient?

Grace îi confirmă:

— E chiar mai mult decât suficient. Îţi mulţumesc, Darcy. Îţi mulţumesc foarte mult.

— N-ai pentru ce, răspunse Darcy. Hai, du-te să-l scoţi pe locotenentul Furey din tristeţea şi bezna cabinei sale.

Grace dădu zâmbitoare din cap şi ţâşni iute spre cabine. Fără să facă un zgomot, străbătu hotărâtă coridorul şi coborî scara ce ducea spre cabina lui Lorcan. Bătu la uşă şi intră fără să mai aştepte un răspuns.

În semiîntunericul din cameră, Lorcan era întins pe patul la căpătâiul căruia pâlpâia o lumânare.

— Cine e? întrebă el, istovit, fragil şi distrus.

— Eu, Grace.

— Ah, zise Lorcan complet indiferent. Te-ai întors într-o nouă vizită?

— Nu, răspunse Grace apropiindu-se de pat. N-am venit în vizită. De această dată m-am întors definitiv.

Cuvintele îi captară atenţia şi Lorcan îşi întoarse capul spre fată. Rana îi fusese proaspăt bandajată cu o pânză albă, legată îngrijit la ceafă. Pielea îi era însă aproape la fel de albă ca şi bandajul.

— Vrei să spui că te-ai întors de-a binelea?

— Da.

Grace îşi întinse mâna şi, pentru a-i dovedi, îl atinse uşor pe braţ. Tânărul tremură la atingerea ei.

— Hai, e vremea să te ridici.

Lorcan clătină din cap:

— Sunt foarte obosit.

— E şi normal să fii obosit, Lorcan. Nu ai deloc grijă de tine. Nu ieşi din cabina, nu te hrăneşti… Nici nu-i de mirare că nu mai ai energie. Hai – coboară din pat! Vreau

să mergem amândoi pe punte.

Lorcan încremeni:

— Nu, Grace.

— N-o să păţeşti nimic, insistă ea. Ştiu că eşti speriat, dar voi fi cu tine – te voi însoţi pas cu pas. În plus, afară e întuneric beznă. Luna încă n-a răsărit.

— Cum să fie întuneric? întrebă Lorcan. N-am auzit-o pe Darcy să fi sunat Clopotul Amurgului. Sau poate oi fi dormit eu prea mult.

— Nu, îi răspunse Grace. Darcy n-a sunat clopotul pentru că am rugat-o eu să n-o facă. M-am gândit că-ţi va fi mai uşor dacă puntea va fi pustie.

Lorcan se îndreptă cu greu de spate:

— Grace, eşti foarte drăguţă, dar nu am de gând să ies pe punte.

— Ba da, o să ieşi, stărui mult mai convingătoare decât se simţea cu adevărat. Hai, dă-te jos! adăugă ea la fel de categorica, dându-i la o parte aşternuturile şi observând ca Lorcan rămase o clipă pe gânduri.

— O să-mi fie foarte rece.

— Nu, pentru că o să-ţi iei mantia. Hai, ridică-te şi te ajut eu să te încalţi.

Deşi nu se simţea excesiv de optimistă, Grace se întoarse şi porni să-i ia ghetele din cealaltă parte a cabinei. După ce le găsi, se întoarse şi îl văzu pe Lorcan aşteptând-o şezând pe marginea patului. Inima îi tresări de bucurie şi îşi dori pentru o clipă să-şi exprime cu glas tare fericirea lăuntrică, dar trebuia să nu-şi piardă concentrarea şi să fie în continuare puternică, deoarece avea multe de făcut, într-un răstimp foarte scurt.

— Aşa, bravo, zise ea, îngenunchind în faţa lui şi lăsând ghetele pe podea, după care îi ridică piciorul drept, îl încălţă şi începu să lege şireturile. După ce termină, repetă mişcările cu piciorul stâng şi se ridică apoi în picioare.

— Gata, acum ridică-te şi tu.

Lorcan inspiră profund, dar nu se mişcă.

— Vrei să te ajut? întrebă ea, dându-şi seama că era mult mai slăbit decât îşi închipuise.

Lorcan îi confirmă încet din cap. Grace se simţi foarte bucuroasă că-i putea fi de ajutor, dar o tulbura totodată faptul că tânărul era mult mai istovit decât crezuse. Fie datorita lipsei de mişcare, fie din cauza lipsei de sânge, Lorcan îşi pierduse complet vitalitatea. Oare îşi va mai reveni vreodată? se întrebă Grace.

— Hai, la trei, zise ea, întinzându-şi braţele şi apucându-i strâns mâinile reci ca gheaţa.

— Unu… doi… trei!

Lorcan se ridică nesigur pe el şi, pentru o clipă, chiar dacă se clătinară împreuna pe picioare, în cele din urmă, reuşi să-şi păstreze echilibrul şi să stea drept.

— Bravo! îi spuse Grace aranjându-i cămaşa. Acum, hai să-ţi punem mantia.

Grace ridică de pe scaun pelerina şi i-o aşeză pe umeri, după care dădu să-i înnoade cele două şnururi peste piept. Lorcan însă o opri clătinând din cap şi spunându-i:

— Nu, lasă-mă pe mine.

— Da, poftim, îi zise Grace înmânându-i şnururile şi făcând un pas în spate.

Degetele i se împleticiră între şnururi şi, nereuşind să le înnoade, mantia îi alunecă de pe umeri şi căzu pe podea. Grace îngenunche şi i-o ridică înapoi pe umeri.

— Mulţumesc, îi răspunse el, vădit frustrat şi stânjenit.

Grace păşi din nou în spate. Deşi îşi dorea mai mult ca orice să-i înnoade ea cele două cordoane, ştia totuşi cât era de important pentru el să reuşească singur aceasta operaţie.

Cu toate că era sfâşietor să-i privească eşecul a patra, a cincea şi a şasea oară, Grace refuză să intervină şi, de fiecare dată când îi ridică pelerina, îi apropia şnururile şi-l încuraja să nu se dea bătut. La a şaptea încercare reuşi să le înnoade. În clasa căpitanului Quivers, la lecţia de făcut noduri, Lorcan nu ar fi primit cu siguranţa aprecieri deosebite, gândi Grace, dar, în situaţia de faţă, cel mai important era faptul că nodul pe care îl reuşise îi ţinea bine pelerina pe umeri.

— Gata, acum eşti pregăti, spuse Grace deschizând uşa.

— Să mergi încet, zise Lorcan. Încă nu mă simt deloc sigur pe picioare.

— Nu-i nimic. Lasă că te sprijin eu, îl încurajă Grace luându-l de braţ.

Ieşiră apoi împreună şi parcurseră foarte încet coridorul şi scările. Cu toate că merseră mai repejor pe al doilea hol, simţindu-se foarte slăbit şi având nevoie de ajutor, Lorcan se sprijini tot timpul de ea.

— Suntem la uşa ce dă spre punte, îi zise Grace, simţind imediat cum se încordează speriat. E în regulă, Lorcan. Totul va fi bine. N-o să păţeşti nimic.

— Eşti sigură că afara e întuneric?

— Da.

— Te rog, mai verifica totuşi încă o dată.

— Bine.

Grace deschise uşa milimetric. Pe cerul întunecat al nopţii nu se vedeau decât stelele şi semicercul subţire al lunii.

— E întuneric, Lorcan. E o noapte minunată. Te rog, hai afară, îi zise Grace deschizând uşa şi aşteptând. Dacă nu vrei s-o faci pentru tine, fă-o măcar de dragul meu.

Lorcan consimţi şi, întinzându-şi din nou braţul pentru sprijin, ieşi în aerul nopţii.

— Gata, n-a fost greu. Acum eşti pe punte. Cum ţi se pare?

— Bine, răspunse Lorcan inspirând profund. E foarte plăcut.

Grace îl conduse până la balustradă şi Lorcan îşi întinse instinctiv braţul spre bara de fier a parapetului.

Ţinându-se strâns de aceasta, aşa cum făcuse deseori în trecut, se aplecă şi îşi înălţă chipul în briza oceanului.

— Mi-a fost foarte dor să fac asta, spuse el.

— Acum, pentru că m-am întors, trebuie să revii la vechea ta viaţă.

— Ce vrei să spui? întrebă el.

Grace oftă. Era acum ori niciodată.

— Trebuie să reîncepi să te hrăneşti, îi răspunse fata, simţindu-şi inima bătând nebuneşte. Soarta îi era însă

pecetluită – şi fusese deja stabilită cu multă vreme în urmă. De-acum nu mai putea să dea înapoi. Azi, puţin mai devreme, am văzut-o pe Shanti, adăugă ea.

— Shanti, repetă Lorcan, de parcă numele i-ar fi readus în memorie o amintire foarte îndepărtată.

— Donatoarea ta mi-a zis că ai încetat să-i mai primeşti darul.

Lorcan nu-i răspunse şi continuă să şi ţină înălţat în aer chipul bine bandajat. În acele momente era mai greu de citit chiar şi decât chipul mascat al căpitanului.

— Trebuie să începi să bei din nou sânge, insistă Grace. Dacă nu de la Shanti, atunci… atunci de la mine.

Lorcan îşi întoarse capul spre ea. Cu toate că expresia îi era mascată în mare parte de pansament,

Grace remarcă numaidecât şocul de pe chipul tânărului.

— Grace, nu-ţi voi lua niciodată din sânge. Shanti este donatoarea mea…

Grace dădu încet din cap. Cu toate că lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji, nu-şi putea spune dacă acestea izvorau din fericire, durere sau uşurare.

— Ştiu, numai că Shanti crede că nu-i mai vrei sângele şi că îl doreşti pe al meu. Spunea că ar trebui să devin eu donatoarea ta.

— Ai face tu asta pentru mine? întrebă el, mişcându-şi mâna pe balustradă şi atingându-i cu degetul mic cantul palmei.

— Lorcan, tu eşti cel care m-a salvat. Tu m-ai salvat şi m-ai apărat. Da, fireşte, aş face orice să te salvez.

Lorcan îşi lăsă capul în piept.

— Cât de stupid am fost…

— De ce? De ce spui asta?

— Pentru că nu credeam că vei reveni, răspunse el. Ţi-am dus într-adevăr dorul. Mi-ai lipsit enorm.

Vorbele o înfiorară, dar, în acelaşi timp, o copleşiră cu o responsabilitate uriaşă. Să fi încetat Lorcan să mai bea sânge din cauza dorului pe care i-l nutrea, şi nu din disperarea faptului că orbise? În afară de Connor, nimeni

nu-i spusese că o preţuia cu adevărat. Sentimentele îi erau în acel moment un amalgam de încântare şi teamă.

— Priveşte în largul oceanului şi spune-mi ce vezi.

Grace privi în depărtare.

— Nu văd mai nimic… în afara apelor întunecate ce par să se întindă la nesfârşit.

Lorcan dădu din cap.

— Exact aşa mă simt eu. Doar că, în cazul meu, nu oceanul se întinde la nesfârşit, ci timpul. Imaginează-ţi că acest vast ocean este o reţea infinită de zile şi nopţi, ore şi minute ce curg necontenit. Închipuie-ţi cum ar fi să străbaţi singură această veşnicie.

— Dar tu nu eşti singur, îi zise Grace.

— Acum nu, îi răspunse Lorcan, atingându-i şi mai puternic lateralul degetului mic.

Pentru câteva clipe nu-şi mai spuseră nimic. Lacrimile îi scăldau în continuare obrajii, dar Grace hotărî să-i lase vântului misiunea de a i le usca.

— Mi-e frig, zise înfrigurată Grace.

— Vino sub mantia mea, îi spuse Lorcan ridicându-şi braţul.

Grace se apropie şi, lipindu-se de el, se lăsă învăluită în mantia călduroasă a tânărului.

— Uite că, acum, *eu* sunt sprijinul tău, adăugă Lorcan strângând-o la piept.

Grace zâmbi:

— Vom găsi un leac pentru tine şi, drept să-ţi spun, adevărul e că ne îndreptăm chiar acum spre un loc numit Sanctuarul, pentru a-l întâlni pe unul dintre prietenii căpitanului – o persoană pe nume Mosh Zu Kamal.

Lorcan îşi trase răsuflarea:

— Serios? Nu glumeşti?

— Căpitanul mi-a spus cu gura lui, îl asigură Grace. El e hotărât să te salveze, la fel ca şi mine, de altfel.

Lorcan zâmbi:

— În cazul ăsta, bun venit pe *Nocturnă,* Grace.

Fata îşi întoarse nedumerită capul:

— Ce *Nocturnă*? La ce le referi?

— La numele corabiei bineînţeles.

— Vorbeşti serios? Nici măcar nu ştiam că are un nume.

— Grace, corabia noastră ascunde mii şi mii de mistere, iar dintre toate acestea ai descoperit doar câteva. Dacă îţi doreşti să afli mai mult, ar trebui să stai mult alături de noi.

Grace zâmbi şi se strânse la pieptul tânărului, sub mantia călduroasă a acestuia.

— Da, îi spuse Grace, chiar asta îmi şi doresc.